

PARÇALANMIŞ

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

VI KEELAND

BU BİR AŞK HİKAYESİ DEĞİL. BU, TAKINTIYLA İLGİLİ BİR HİKAYE.

Korkunç bir kayıp yaşayan New Yorklu Psikiyatrist Meredith McCall acının içinde sürüklenip gittiğini hissediyordur.

Trajik bir bağ kurduğu o adamla yolları kesiştiğinde onu takip etmeye başlar ve Gabriel Wright'a karşı sağlıklı bir takıntı geliştirir. Meredith'in hayatı darmadağın olmuşken, Gabriel nasıl olur da böylesine iyi durumdadır?

Fakat Gabriel onun muayenehanesinden içeriye, Meredith'in kim olduğundan habersiz şekilde bir hasta olarak girer. Meredith, onu tedavi etmenin bütün etik ve ahlak sınırlarını aştığının farkındadır. Buna rağmen onu uzaklaştırma konusunda kendisini ikna edemez ve işler gittikçe karışık bir hal alır.

Hayatı ve kariyeri sarsılmaya devam ederken, olaylar daha da kötüye gidemez gibi görünüyordur...
Ta ki tam anlamıyla daha da kötü olana kadar.

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI VI KEELAND'IN
TÜYLER ÜRPERTİCİ, SARSICI VE BAĞIMLILIK YAPACAK
BU GERİLİM ROMANI, NEW YORK'TA YAŞAYAN BİR
PSİKİYATRİSTİN GİTTİKÇE TEHLİKELİ BİR TAKINTIYA
DÖNÜŞEN ÇÖKÜŞÜNÜ ANLATIYOR.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

Çeviren: Damla Çağlı

PUKKA
YAYINLARI

PARÇALANMIŞ

Orijinal Adı: The Unraveling
Vi Keeland

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Damla Çağlı
Editör: Dila Öz
Son Okuma: Gülsena Karaca
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kapak ve Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Eylül 2025
ISBN: 978-625-96291-5-5
Sertifika No: 73186

Copyright © 2024. THE UNRAVELING by Vi Keeland
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah. 1593 Sk.
Daşkırıan Apt. No: 20/A Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 80122

PARÇALANMIŞ

VI KEELAND

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Damla Çağlı

Bu kitaba benden önce inanan Kennedy için...

BÖLÜM 1 *Günümüz*

Es skiden birbirimize aynı bu şekilde böyle bakardık. *Sen* gidip her şeyi mahvetmeden önce.

Gülümseyen kadının boynuna fular dolamış olan bir adam, eğilmiş ve onu burnundan öpüyordu. Gözlerimi vitrinden zorla ayırıp yürümeye devam ettim. Belki birkaç kilometre daha yürüyebilirdim. Böylece kafamı toparlayabilir, daha net düşünebilirdim. Günün devamında ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. *Hayatımın geri kalanında da.*

Bir blok yürüdüm, ardından iki ve sonrasında yaya geçidinde bir düzine insanın arkasında durdum. Bir kadın telefonundan saati kontrol ediyor, bir çocuk kitaplarla dolu ağır sırt çantasının altında yalpalıyor, beş bin dolarlık takım elbise giymiş bir işadamı ise telefonda kötü giden anlaşması hakkında konuşuyordu.

Kızgındı. Muhtemelen terapiye ihtiyacı vardı. Aslında çoğumuzun ihtiyacı vardı. Buna ben de dahildim.

Hatta özellikle benim ihtiyacım olduğunu söylemek mümkündü.

Genç bir kız kulaklıklarından yayılan müziğin temposuna uyumlu bir şekilde kafasını sallayıp esrar içiyordu. Yirmili yaşlardaki bol kot pantolon ve tişört giymiş bir çocuk ise soğuktan kıcı donmuyormuş gibi davranıyordu.

PARÇALANMIŞ

Onları benden ayıran ve açıkça göze çarpan bir nokta vardı: Hepsinin gidecek bir yeri varmış gibi görünüyordu.

Muhtemelen ben de öyle görünüyordum. Ne de olsa bugünlerde rol yapmakta epey iyiydim, değil mi?

Ama kısa süre sonra onlar ailelerinin, köpeklerinin ya da video oyunlarının olduğu evlerine gideceklerdi. Ben ise hâlâ burada yürüyor olacaktım. Ne olduğunu bilmediğim bir şeyi arıyordum ve aklım hâlâ bunun, onu asla bulamayacağım anlamına geldiğini bilecek kadar yerindeydi.

Belki de bir köpek sahiplenmeliydim. En azından bu yürüyüşler için bana sebep verirdi. Elbette onu beslemem gerekcekti. Halıları mahvetmemesi için onu dışarı çıkartmak amacıyla her sabah erkenden yataktan kalkmalıydim. Ona hem sevgi hem şefkat göstermeliydim.

Yutkunarak boğazımda oluşan yumruyu bastırdım. Bunların hiçbirini yapacak durumda değildim. Özellikle de sonuncusunu.

Işığın değişmesiyle hareketlenen insan dalgasının beni karşı caddeye götürmesine izin verdim.

Önüme çıkan köşeden döndüm, saniyeler sonra apartmanların arasına girmiştım. Adımlarımı yavaşlattım. Hızla yürüyen başka biri yanımdan geçerken bana çarptı. Gitmesi gereken bir yeri olan başka bir insan.

Rüzgar, yaprakları hareketlendirdi ve ginkgo ağacının sarı-turuncu renkli yapraklarının etrafımda uçuşmasını sağladı. Neredeyse burada, *Gramercy Parkı*'ndaki apartmanlardan birinde, yaşayacaktık. Antresi gökyüzü mavisine boyanmıştı, ofisinin manzarası şehre bakıyordu. Eğer apartman dairesi yerine bu evi seçmiş olsaydık, tüm bunlar farklı sonuçlanır mıydı? Tek

VI KEELAND

bir seçim hayatımızda dalgalanmalar yaratır mıydı? *Sen* şu an yanımda olur muydun?

Bunun hayalini kurmak için kendime izin verdim. Burası insanların ailelerini kurdukları türden bir mahalleydi. Belki bizim de şu ana kadar bir bebeğimiz olurdu. Belki bir yıl izine ayrılırdım. Belki daha dikkat eder, böylece aramızdakilerin ne kadar kötüye gittiğini fark ederdim. Eğer hâlâ burada olsaydın muhtemelen maç için Michigan ya da Kanada'ya gidiyor olurdun. Benim işimse çöküş geçmek yerine ilerliyor olurdu. Belki yatılı bir yardımcı tutardık. *Belki... sadece belki.*

Esinti tekrar kendini göstererek önü açık paltomun içine sertçe süzüldü. Paltomu çekip kapattım ve kuşağını daha sert bağladım. Artık eve gitmem gerekiyordu, saatlerdir dışarıydım. Ama neden?

Ağacın dalları sallandığında yapraklardan oluşan yeni bir dalga ayakkabılarımın üzerinden geçip gitti. Başboş olan sarı bir parça havalanıp saçlarıma dolandı. Onu oradan çekmek için uzanırken birkaç santim yakınımdan geçen taksi yüzüme tokat gibi çarpan bir rüzgâr yarattı. *Siktir.* Kırmızı ışığı bile fark edememiştim. Geriye doğru bir adım atmamla doğruca arkamdaki kişiye çarptım. Neredeyse yere düşecektim.

“Hanımefendi? İyi misiniz?”

Burberry marka trençkot giymiş, yirmili yaşlarında bir kadındı. Kucağında trençkotuna uyumlu giyinmiş iki yaşlarında, saçları iki yandan örülü bir kız çocuğu vardı. Tuttuğu eski tarz bebek arabasında da başparmağını emen başka bir çocuk oturuyordu.

Bu bir dalgalanma, yaşanabileceklerin anlık bir görüntüsüydü. *Senin yüzünden* artık asla yaşanamayacak şeylerin yansımasıydı.

PARÇALANMIŞ

Paltomun cebine uzanıp anahtarlığımla oynadım. *Senin* anahtarlığınla. Bana bütün umutlarımızı ve hayallerimizi hatırlatan şeyle. Beni sakinleştiriyordu. Tabii bugünlerde ne kadar sakinleşebilirsem.

“Hanımefendi?” Varlığını çoktan unuttuğum kadın bana biraz daha yaklaştı. “İyi misiniz?”

Bakışlarımı ondan kaçırdım. O küçücük ailesi, huzur bulduğum hayallerime fazla yakındı. “İyiyim, teşekkürler.”

Geldiğim yoldan geri döndüm. Artık daha hızlı yürümeye başlamıştım. *Kaçıyordum*. Kaçıyordum ama neyden? Bunun hiçbir önemi yoktu. Gri betona bakıp ardından bakışlarımı gri gökyüzüne çevirdim.

Mağaza vitrininden bir yansıma bana bakıyordu. Solgun, zayıf bir yüzdü. Fazla belirgin elmacıkkemikleri, fazla belirgin bir çene. Bir zamanlar parlayan yeşil gözler çökmüş ve donuk bakıyordu. Aynı zamanda gri görünüyorlardı. Biraz ısıltı attırmalı, mat ve sönmüş sarı saçlarımı canlandırmalıydım.

Yan taraftaki dükkânın kapısında çalan zil dikkatimi çekti. Cam kenarında; yüzlerinde utangaç gülümsemeler olan ve ellerini karton kahve bardaklarına sarmış genç bir çift oturuyordu. İçeriye girip sıraya geçtim ve şehrin bilinmezliğinin içinde tek-rar kayboldum.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafa bakındım. Bu tarafa, bu kahve dükkânına daha önce hiç gelmemiştim. Belki de yeni açılmıştı. Dünya, son bir senedir etrafımda değişip duruyordu ve ben bunun farkında bile değildim.

İlerleyen sıranın beni sürüklemesine izin verdim. *Sen* buradan nefret ederdin. Abartılı şekilde parlayan ışıklandırmadan, otuza yakın insanın sohbet ederken çıkardığı gürültüden, sütü

VI KEELAND

köpürten baristadan gelen tıslamadan ve kahve öğütücünün vızıldamasından. Tek bir kahve için yedi dolar ödemekten.

“İyi günler. Ne istersiniz?” Diş etlerini gösteren gülümsemeye sahip, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış olan kadın siparişimi almak için fazlasıyla heyecanlıydı.

“Kahve. Sade olsun lütfen.” Nakit parayı ona uzatıp bozuk para üstünü aldım ve gözlerim portakallı kızılıklı *scone**a takılmış halde sırada ilerlemeye devam ettim. Bugün bir şeyler yiyip yemediğimi hatırlamaya çalışıyordum.

“Meredith? Bir sade kahve,” diye seslendi.

Karton bardağa uzanırken eldivenlerimi çıkardım. Bu sırada boş bir masa bulmak için etrafı incelerken sıcaklığın tenime sızmasına izin verdim. Yalnızca bir tane boş masa vardı. Dükkânın ön tarafına yakındı, dışarıya bakıyordu. En azından bana dikkatimi verebileceğim bir şey sağlardı. İnsanlar kaldırımların üzerine doluşmuştu. Elllerinde alışveriş poşetleri olan turistler yüksek binaları izliyor, buralı olanlarsa onların arasından geçmek zorunda oldukları için homurdanıyorlardı. Yalnızca bir dakika içinde yüzlerce insan geçip gidiyordu. Bu bilinmezlikten oluşan bir denizdi. Yüzler, en sonunda hepsi bulanıklıktan ibaret olana kadar ardı ardına diziliyordu.

Ama sonra... aniden tanıdık bir yüz belirdi. Kalabalığın içinde bildiğim bir yüz vardı.

Öne eğildim. Masanın kaburgalarımın batmasını umursamadan adama bakmaya başladım. O tanıdıklık dehşete dönüşürken elim göğsüme kaydı, kalbim yerinden çıkacakmışçasına atıyordu.

O olamazdı.

Olabilir miydi?

* Birleşik Krallık ve İrlanda'da popüler olan geleneksel bir Britanya fırın ürünüdür.

PARÇALANMIŞ

Buğday tenliydi, koyu renk sakalları vardı ve zayıftı. Gü-lümsüyordu, telefonda konuşurken dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Ardından kahkaha attı. Başını kaldırıp gülümse-yerek gökyüzüne doğru bakarken, tüm göğsünün sarsılmasına neden olacak türden bir kahkahaydı bu. O adam gülmezdi, *gülemezdi*. Ne de olsa, benim başıma gelenlerden çok daha kö-tüsünü yaşamıştı.

Bardağımı daha sert kavrayınca, kahve kenarlarından taş-a-rak elimi yaktı. Acı tenime yayılmaya başlarken kızarmış etime baktım.

İyi hissettiriyordu. Acı, beni garip rahatlamayla dolduruyordu.

Bu normal bir tepki değildi. Muhtemelen boş bir zama-nımda bunu detaylıca analiz etmek için saatlerce uğraşacaktım. Ama şimdi... odağım tekrar pencereye doğru kaydı. O, bu du-rumdan daha ilgi çekiciydi.

Sandalyemden hızla kalktım. Doğru düzgün içilmemiş kahvemi en yakın çöp kutusuna boşalttım ve saniyeler içinde zillerin çaldığı kapıdan dışarı çıktım. Adam kaldırımda uzun adımlarla yürüyor, yayaların arasındaki boşluklardan geçip gi-di-yordu. Onu takip etmek kolaydı. Anında ileri doğru fırlayıp onu izlemeye başladım.

Bir hayaleti takip etmek gibiydi.

Ancak ölen bu adam değildi.

Onlardı.

Biz burada, bu belirsizliğin içinde sıkışıp kalmıştık.

Ben ve o.

Gabriel Wright. Onu en son gördüğümde neredeyse tama-men şimdiki gibi hissetmiştim. O gece. Uyuşmuş. Kopmuş. Şok olmuş.

VI KEELAND

Elimi tekrar cebime uzattım ve kötü anılardan beni kurtarması için anahtarlığımı kavradım. Ama şu anda rahatlamamanın zamanı değildi çünkü arkada kalıyordum. O yüzden hızımı arttırdım ve takip etmeye başladım. Gabriel köşeyi döndü, elleri ceplerindeydi. Gramercy'den uzaklaşıp güneye, East Village tarafına doğru gidiyordu. Bu yoldan yürüyenler sadece biz değildik. Üç kadının arkasına geçtim. Büyük boy alışveriş çantalarını, avdan getirdikleri büyük bir ödül gibi dirseklerine takmışlardı. *Turistler*. Avım için mükemmel bir kör nokta görevi görüyorlardı.

Ne yaptığını, nereye gittiğini öğrenmek istiyordum. O kadar yer varken neden *buradaydı*? Hepsinden önemlisi... Kahkahasını, gülümsemesini düşündüm. *Gerçekten* mutlu muydu? *Senin yaptığın* şeyden sonra gülümseyecek, keyiflenecek kadar mutlu muydu?

Gabriel biraz ileride duran gazete bayisinin önünde durdu. Ofisin birinden çıkan, takım elbise giymiş çalışanlar kaldırımını istila etmişti. Saat akşam yediyi geçiyordu. Öğlenden beri dışarıda dolaşıyordum. Artık eve gitmem gerekiyordu. Yemek siparişi vermeli, zaman geçirecek bir şey bulmalıydım.

Ama kendimi *ondan* uzaklaştıramıyordum. O, kaldırımda etrafına bakınıp sıranın kendisine gelmesini beklerken ben de telefonu kulağıma yapıştırmış yüzümü saklamaya çalışıyordum. Elini kaldırıp telefonuyla beyaz paketli bir sigaranın parasını ödeyip ardından onu cebine attı.

İçimde aniden bir dürtü belirdi; ona yaklaşmak istiyordum. Muhtemelen beni tanımazdı. Daha önce tanışmamıştık, en azından resmi bir şekilde. Hayır, biz yalnızca farklı odalarda da olsa birlikte cehennemin içinden geçmiştik.

Sen o odalardan birindeydin.

Onun karısı ve çocuğu da diğer odadaydı.

PARÇALANMIŞ

Aç karnına içtiğim kahvenin ve uzak durmam gereken bir adamın peşinden kaldırımdan koşuşturmanın yaşattığı stresin sonucu olarak boğazıma doğru yükselen asidi yutkunarak bastırdım.

Gabriel bir süre daha gazete bayisinin önünde kalmaya devam etti ve tekrar gülümsedi. Standın arkasında duran çalışanla sohbet ediyordu.

Geri çekilip bir binanın tuğla duvarına yaslandım ve yapılacaklar listesini yazdığım ufak not defterimi çıkardım. Haftalardır, hatta belki de aylardır hiçbir şey yazmamıştım. Yapacak bir şeyiniz olmadığında yapılacaklar listesi tutmanın anlamı yoktu. Ama şimdi bir şeyler karalamaya başlamıştım.

Gabriel Wright.

Sanki bu kritik bir bilgiymiş gibi telefonumdan saati iki defa kontrol ettikten sonra yazmaya geri döndüm.

Perşembe, 19.13.

15. Doğu Caddesi'nde yürüyor. Köşedeki gazete bayisinin önünde duruyor.

Sigara içiyor.

Gülüyor. Kahkaha atıyor. Mutlu?

Son kelime duraksamama neden oldu. Bugünlerde mutluluk düşüncesi, efsane ya da peri masalı gibiydi. Korkunç bir evde büyüyen küçücük bir kızın, bir parçası olmak istediği ama kalbinde içten içe bunun sadece hayal olduğunu bildiği türden bir rüyaydı.

Gabriel gazete bayisindeki adama içten bir şekilde gülümsedikten sonra arkasını dönüp dünyada umursadığı hiçbir şey yokmuş gibi rahatça yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Onu tutmak, "Gerçekten mutlu musun?" ya da "Numara yaptığını biliyorum. Bu konuda benden çok daha iyisin. Tekrar tamamlanman

VI KEELAND

mümkün değil. Sana yaptıklarımızdan sonra asla olmaz," demek istiyordum.

Bu hiç mantıklı değildi.

O hiç mantıklı davranmıyordu.

Adımları hızlandıkça nefesim boğazımda tıkanıyordu. Takibe devam etmeliydim. Hayır, takibe devam etmeye ihtiyacım vardı. Aylardan sonra ilk defa bir amaç için harekete geçmiştim. İçimde beni tamamen yutabilecek bir arzu belirmişti. *Nasıl? Neden?*

Kalabalığın arasına tekrar karışırken arkama baktım ve uzun sarı saçları olan, kucağında bir sürü kitap tutan bir kadınla göz göze geldim. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama muhtemelen yolunun üzerinden çekilip gitmemi istediğini fark ettim. Ben hariç bu şehirdeki herkes gibi onun da acelesi vardı. Aslında... artık benim de bir amacım vardı.

Senden sonra ilk defa.

Nereye gittiğimi ya da oraya ulaştığımda neler olacağını bilmiyordum.

Tek bildiğim onu takip etmem gerektiği idi.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 2 *Önce*

“Neredeyse unutuyordum, sana bir sürprizim var.” Yataktan uzanıp şifoniyerimin çekmecesini açtım.

“Buraya gel.” Connor şakayla karışık bir şekilde homurdandı. “Benim de sana bir sürprizim var. *Büyük* bir sürpriz.”

Kıkırdarken sürprizimi avucumun içine sakladım ve elimi arkaya götürdüm. “Birkaç hafta önce Gretzky’nin formasının anahtarlığını kaybettiğinde ne kadar üzüldüğünü biliyorum.”

“Koçum onu bana altıncı yaş günümde vermişti. Profesyonel lige seçildiğim akşam, Wayne ile tanıştığımızda ona da göstermiştim. Bana, bir gün insanların benim numaramın olduğu anahtarlıkları taşıyacağını söylemişti.”

Gülümseyerek elimi arkamdan çekip avucumu açtım. “Bay Gretzky akıllı bir adammış.”

Connor yataktan hızla doğruldu. “Siktir. Bunu nereden buldun?”

“Ben yaptırdım.”

Kocamın gözleri doldu. Mavi ve kırmızı renklerden oluşan New York Steel formasının küçük boydaki benzerini elimden alıp parmağını şanslı on yedi numaranın üzerinde dolaştırdı.

Anahtarlığı işaret ettim. “Şurasında ufak bir kusuru var. Alt kısımdaki kırmızı, mavi tarafa taşmış, görüyor musun? Onu

VI KEELAND

yeniden yapmasını söyleyeceğim ama sana vermek için bekle-yemedim.”

Connor gülümsedi. “O boya falan değil. Rakibimin kanı. Yeniden yaptırmana gerek yok. Bu halini sevdim.”

“Daha fazla sürpriz var. Bunu yapan adam, dağıtım hakla-rının lisansını almak istiyor. Menajerinin numarasını ona ver-dim, şimdiden sözleşme için görüşmelere başladılar. Başlangıç aşamasında *yarım milyon* alacak. Etrafta bu anahtarlıkla dola-şan ve bir gün *sen* olmayı hayal eden çocukları bir düşün.”

Connor beni kendisine çekip yanağımı avucunun içine aldı. “Bayıldım, teşekkür ederim.”

Burnumu onunkine sürttüm. “Rica ederim.”

“Benim de sana vermek istediğim bir şey var, Mer.”

Sırıtırken gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim. “Onun ne olduğunu zaten öğrenmiştim.”

“Vay canına, öyle mi?” Hiçbir uyarı olmadan yataktan yu-karıya, havaya doğru kaldırıldım. Ben çığlık atarken, Connor beni tekrar kucağına oturttu. Bacaklarım etrafına sarılmıştı. “Sana evlenme teklifi ederken ne söylediğimi hatırlıyor mu-sun?” diye sordu.

“Neymiş o?”

“Bütün hayatım boyunca tek bir şey istediğimi söylemiştim: Hokey şampiyonluğunu kazanmak. Ama seninle tanıştığım günden sonra bu artık yeterli olmamaya başladı. Üç şeye ihti-yacım vardı: Sana. Şampiyonluğa. Ve bir aileye. Benimle evlen-meni sağlayabilecek kadar şanslıydım. Altı ay önce de şampi-yonluk hayalim gerçek oldu. Şimdi, hayatımın tamamlanması için ihtiyacım olan tek şey bir aile. Bir çocuğumun olmasını is-tiyorum. Maçlar yüzünden çok fazla seyahat ettiğimi biliyorum

PARÇALANMIŞ

ama evde olduğum zamanlarda elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum. Benimle çocuk yapar mısın, Mer?”

Elimle dudaklarımı kapattım. “Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Gerçekten. İşini istediğin noktaya daha yeni getirdiğini biliyorum. Bu yüzden eğer beklemek istersen, seni anlarım. Ama sen hazır olduğunda, ben de hazır olacağım bebeğim. Hem de fazlasıyla.”

Connor haklıydı, tek başıma çalışmaya başladığım zamandan bu yana kendimi çok yormuştum. İki tane hastanede ve psikiyatri merkezinde çalışmış, sadece hasta yönlendirmelerini alabilmek için bile en kötü saatlerde nöbet tutmuştum. Şimdi geri çekilmek o kadar kolay olmazdı. Ama zaten çocuk yapmak için doğru bir zaman var mıydı ki?

“Yardım etmesi için yarı zamanlı çalışan bir psikiyatrist bulabilirim. Belki işe geri dönmek isteyen ve sadece yarı zamanlı çalışabilecek başka bir anne vardır.” Başımı salladım. “Bunu yapabilirim. Birlikte bunu yapabiliriz.”

Connor’ın dudakları içten, çocuksu bir gülümsemeye kıvrıldı. “Bebeğimiz olacak,” diye fısıldadı.

Bunun düşüncesi az da olsa nefesimi kesiyordu. Yutkunurken, “Bebeğimiz olacak,” dedim.

“Önce erkek istiyorum. Sonra da kız. Ardından üç ya da dört erkek daha.”

“Ah... yavaşla, koca adam. İlkini deneyimleyip nasıl gittiğine bakmaya ne dersin? Bu bizim için çoğu şeyin değişmesi anlamına geliyor.”

“Sen nasıl istersen güzelim.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bu değişiklik güzel olacak. Hayatımızın geri kalanında, mutlu günlerden başka bir şey görmüyorum.”

BÖLÜM 3

Günümüz

İlk defa içeri girip yürümek en kötü kısımdır.

Benim gibi insanlar koridordaki kapalı kapıların ardında durmuş, daha bir saat önce kendisine tamamen yabancı olan birinin sorunu çözmesine hazır halde bekliyorlardı. Doktor, Psikiyatrist, Uzman Psikiyatrist gibi isimlerin başına eklenmiş türlü türlü süslü kelimeler vardı. Buraya gelmenin hastalarım için fazlasıyla göz korkutucu olduğunun farkındaydım ama ne kadar berbat olabileceğimi tam anlamıyla anlayamamıştım. Şu ana dek *Doktor*, hastaya dönüşüne kadar.

Asansöre binip üçüncü kata çıktım. Burası daha çok ofislerin bulunduğu bir binaya benziyordu. Ucuz, koyu renkli halı, açık renk duvarlar, büyük yangınlara karşı dayanıklı metal kapılar ve fazlasıyla sessizlik vardı. Varış yerim olan 302b'nin önünde durdum, içeri girmeyi düşündüğüm sırada telefonum çalmaya başladı. Ekranda *Jack* yazısı belirdi. *Erkek kardeşim*. Aramayı reddettim ve muhtemelen bunu yapmayacağımı bildiğim halde kendi kendime onu daha sonra arayacağımı söyledim. Ara ara beni kontrol eden diğerleri gibi o da iyi olup olmadığımıdan emin olmak istiyordu. Fakat erkek kardeşim beni herkesten daha iyi tanıyordu. Bu yüzden iyi günlerimde, mutlu olduğuma en çok inanacağı zamanlarda, telefona cevap vermeye çalışıyordum. Eh, son zamanlarda böyle günler epey azalmıştı.

PARÇALANMIŞ

Derin bir nefes alıp telefonu cebime soktum ve yeni terapistimin ofisinin kapısını izleme işine geri döndüm. İçeride daha önce tanışmadığım bir adam bekliyordu. Nasıl hissettiğimi anlatmam gereken bir yabancı. *Uzman Psikiyatrist, Keith Alexander*. Bulantı midemden boğazıma doğru ilerledi. Üstelik daha kapıyı bile açmamıştım. Ellerim nemliydi ve terliyordu. Onları kot pantolonuma silerken düşüncelerimden oluşan türbülansın sakinleşmesini, *artık yavaşlamasını* diledim.

Dün düşüncelerim *sakindi*. Tıpkı bir salyangoz gibiydi ve acı vericiydi. Bir fincan çay yapmak yirmi dakikamı, hazırlanıp evden çıkmamsa bir saatimi almıştı. Ayakkabılarımı giymek bile ayrı bir çaba gerektirmişti. Şu andaysa düşüncelerim sanki onlarca bardak kahve içmişim gibi uğulduyordu.

Gabriel. Gabriel Wright'ı görmüştüm.

Mutluydu.

Ama şimdi bunu düşünemezdim. Oradaki adamın karşısında bir şekilde normal olmam gerekiyordu. Defterine bir şeyler karalayıp, "Hıhım ve hadi bunun hakkında konuşalım," diyecekti. Artık onu gözümde canlandırabiliyordum. Ellili ya da altmışlı yaşlarındaydı, saçları beyazlamıştı. Beklentileri karşılıyordu.

Elim kapının kulpuna uzandı. Parlatılmış kromdu, bu eski püskü binaya ait olmayan bir parçaydı. Soğuktu. Tereddüt ettiğim sırada midem guruldadı. *Acıkmıştım.*

Acıkmak bir yana en son ne zaman bir şeyler hissettiğimi bile hatırlamıyordum, ta ki düne kadar.

Kapıyı ittirdim. Yirmilerin sonunda ya da otuzlarının başında olan bir adam bana bakıyordu. Benden daha büyük değildi. Koyu sarı saçları, bronz teni ve sıcak, samimi bir gülümsemesi vardı. Bugün muhtemelen kıyafet özgürlüğünün olduğu cuma günlerinden biriydi çünkü kot pantolon ve üzerine tam oturduğunu fark etmememin çok zor olduğu mavi bir tişört

VI KEELAND

giymişti. Büyük masasının üzerinde açık duran bir not defteri vardı, görünüşe bakılırsa randevuları yazıyordu. Muhtemelen Doktor Alexander'ın asistanıydı.

“Merhaba. Altı buçukta randevum vardı.”

“Meredith Fitzgerald olmalısınız.”

“Meredith McCall,” diye cevap verdim. “Bekârlık soyadımı kullanıyorum, gerçi o zaman da değişmemişti...” Sesimin kesilmesine izin verdim. Eğer Doktor Alexander'ın asistanı detayları bilmiyorsa, ona bunları vermeyecektim. “Randevuyu aldığım- da,” diyerek cümlemi tamamladım.

“Ah.” Doğrulurken yüzünde nazik bir gülümseme vardı. “Pekâlâ Doktor McCall, o halde içeri gelin.”

Yanından geçip içerideki ofise doğru ilerleyene kadar köşede duran masanın arkasında kimsenin oturmadığını farkında değildim. Doktor Alexander deri bir koltuğa ya da ona uyumlu bir sandalyede oturmuyordu. Çünkü asistanı sandığım adam Doktor Keith Alexander'ın *ta kendisiydi*. Sıcaklık yüzümün tamamına yayılmaya başladı.

Genç ve göz alıcı olduğum için beni kaç kere asistan sanmışlardı? Sayamayacağım kadar fazlaydı. Ayrıca doktor da beklediğim gibi değildi. *Onunla* hiç tanışmamış olmayı dilerken bir taraftan da hissettiğim ezici suçluluk duygusunu ya da kocamı ne kadar özlediğimi nasıl anlatabilirdim ki?

Nefesimi verip tereddütle koltuğun ucuna oturdum. Benim ofisimdeki krem beyaz duvarların aksine onunkiler mavi gri karışımıydı. İran halısının üzerinde modern, beyaz bir orta sehpa vardı. Birkaç adım uzaklıkta, buzlu camın olduğu pencere dikkatimi çekti. Hastalar bütün gün boyunca güneş ışığıyla sarmalanıyor olmalıydı.

PARÇALANMIŞ

“Ben, Doktor Keith Alexander. Bu akşam sizinle görüştüğüm için mutluyum.” Karşıma oturup bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucağında birleştirdi.

Doktor Alexander bana samimi ve sıcak bir şekilde gülümsüyordu ama onu görmüyordum. Hastalarına tam olarak aynı şeyi yapan kendimi görüyordum. Tabii artık bunu yapamıyordum. Yaşananlardan sonra olmazdı. Muayenehanem yola şimdilik bensiz devam ediyordu.

Boğazını temizleyerek beni içinde bulunduğumuz ana geri getirdi. “Size bitki çayı ikram edebilirim. Ya da su?”

“Hayır, teşekkürler.” Çantamı yanıma koyup ceketimi omuzlarımdan kaydırarak çıkarırken gözüm arkasında duran saate takıldı. 18.32. Sadece elli sekiz dakika kalmıştı. Dudaklarımı, daha çok yüzümü buruşturmuşum gibi gösteren bir gülümsemeye birbirine bastırdım. “Ah, unutmadan,” derken çantamın fermuarını açıp ikiye katladığım kâğıdı çıkardım. “İmzalamanız için bunu getirdim.”

Öne doğru eğilip kâğıdı aldı. “Nedir bu?”

“Mesleği Kötüye Kullanma Dairesi için. Terapiye başladığım tarihi yazıp imzalamanız gerek. Gelecek haftaya kadar seanslara başlamam gerekiyordu. Sanırım bu, verdikleri cezaya uygun hareket ettiğimi gösterir.”

Doktor Alexander yanındaki masadan kalem aldı. Bugünün tarihiyle, adını yazıp imzalamadan önce gözlüklerini burnuna doğru çekip belgenin tamamını okudu.

“İşte oldu.” Kâğıdı bana tekrar uzatırken gülümsüyordu. “Buraya gelmeyi ceza olarak adlandırdığınız için üzgünüm. Size söz veriyorum, öyle hissetmemeniz için elimden geleni yapacağım.”

“Ben... Ben onu kastetmek istememiştim...”

VI KEELAND

Elini bana doğru salladı. “Önemli değil, anlıyorum. Kendi rızamla gelmek yerine bir şeyi yapmaya zorlansaydım ben de aynı şekilde düşünürdüm.”

“Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim ama gerçekten o kelimeyi kullanmak istememiştim.”

“Önemli değil, hadi başlayalım.”

“Peki.”

Uzun süre birbirimize baktık. Bu kesinlikle huzurlu bir sessizlik değildi.

“Şey... bu biraz garip, öyle değil mi?” diye sordum. “Yani terapi alan bir terapist.”

“Kesinlikle değil. Kişisel görüşüme göre bütün terapistler ara ara da olsa terapiye gitmeli. Nasıl yılda bir defa fiziksel sağlık kontrolünden geçiyorsak, zihinsel kontrolden de geçmeliyiz.” Hafifçe başına vurdu. “Gününüz nasıl geçiyor?”

Gergin bir gülümseme için kendimi tekrar zorladım. “Güzel, sizinki?”

“Gayet iyi, teşekkür ederim. Hafta sonu için planlarınız var mı?”

İç çekişimi bastırdım. Sohbet eder gibi konuşuyor, asıl konuya girmeden önce beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedim. “Bu zor...” *Olanlardan sonra bir şeyler yapmak. Kocam olmadan bir hayat planlamak. Öğleden önce yataktan kalkmak.* “Bugünlerde plan yapmak,” diyerek cümlemi bitirdim.

“Anlıyorum.” Gözucuyla kıpırdandığını fark ettim, ardından konuyu değiştirdi. “O halde doğrudan konuya gireceğim. Yedi ay önce yaşadığınız o büyük trajedinizden sonra nasılsınız?”

Trajedim. Sanki hayatım berbat bir karmaşa değil de Shakespeare masalıydı.

PARÇALANMIŞ

Kafamın içi anlaşılmaz gürültüyle doluydu. Hâlâ sabahları yalnız uyanmak gibi basit bir gerçeği bile idrak etmeye çalışıyordum. Doktor Alexander'ın derin sulara atlayışı fazlaydı, çok hızlı olmuştu. Yüzmeye başlamadan önce başımı suyun üzerinde tutabileceğime emin olmam gerekiyordu.

Yutkundum. "Başlangıç olarak kocamdan başka bir şey hakkında konuşmaya ne dersiniz?"

İşte, gayet basit bir ricaydı. Saygı duyulması kolay bir istektir. Eğer hastam bana böyle bir şey söylemiş olsaydı, başımı salları ve devam ederdim. Doktor Alexander da tam olarak aynısını yaptı.

"Peki, bugün neler yaptınız? Bana anlatır mısınız?" Sesinin tonu yumuşak ve nazikti. Gerilmeme neden oluyordu, gözüm tekrar saate kaydı. 18.35.

Bitmesine elli beş dakika kalmıştı.

"Doktor Meredith McCall bir günde neler yapıyor?"

"Erken saatlerde yürüyüşe çıktım. Uzun bir yürüyüş oldu. Son zamanlarda bunu neredeyse her gün yapıyorum," dedim.

"Nasıldı peki? İlginç bir yerlere gittiniz mi?"

"Parka," dedim. "Ve kahve aldım." Devam etmeden önce kendimi durdurdum. *Orası Gabriel Wright'ı peş peşe ikinci defa gördüğüm ve onu bir saat boyunca takip ettiğim yer. Belki daha da fazla sürmüştür. Neredeyse buraya zamanında gelemeyeceğim kadar fazlaydı.* "Sonrasında biraz alışveriş yaptım," diyerek günümü yalanla bitirdim.

"Öyle mi? Market alışverişi mi yoksa...?" Doktor Alexander ilgilendiğini göstermek için başını yana eğdi.

"Aslında çoğunlukla sadece vitrinlere bakındım." Zoraki bir gülümseme daha gönderdim. Bacağımın sallandığını fark

VI KEELAND

ettiğimde, onları durdurmak için elimi dizimin üzerine koyarak bastırdım.

Bir elinde kalem vardı, kucağında da küçük ciltli bir not defteri tutuyordu. Hastalarımınla görüşürken benim yaptığının aksine henüz bir şeyler karaladığını görmemiştim. Ben oldukça fazla not alırdım.

Yalan söylediğimi bildiği için mi yazmıyordu?

Belki de yalan söylemek kötü fikirdi. Belki o da tıpkı benim gibi birinin yalan söylediğini neredeyse kusursuz şekilde anlayabiliyordu. Ayrıca, beni bu karmaşanın içine batıran şeylerin yarısı yalan yüzünden değil miydi?

İçimdeki baskı artarken kendimi, “Burada söylediklerim gizli kalacak mı? Yani doktor-hasta gizliliğindeki kuralları biliyorum. Ama ziyaretlerim onlar tarafından mecburi kılındığı için seansımızın ayrıntılarını sağlık kuruluna bildirmek zorunda mısınız?” diye sorarken buldum.

Tanrı biliyor ya, mahkeme sürecinde okumadan bir sürü belge imzalamıştım. Belki de *senin yüzünden* kaybettiğim çoğu şey gibi mahremiyet hakkımı da kaybetmiştim. Belki de kucağındaki not defteri seansımızın notlarından çok raporlaması için yazması gerekenlerden oluşuyordu. Belki de-

“Bu odanın içinde konuşulanlar gizlidir.” Sesi düşüncelerimi yarıda kesti. “Eğer seanslarınıza gelmezseniz bunu sağlık kurumuna bildirmek zorundayım ama burada benimle konuştuklarınız tıpkı diğer hastalarda olduğu gibi doktor-hasta gizliliği çerçevesinde.”

Ellerim serbest kalırken derin bir nefes aldım ve kendimi sırtüstü koltuğun üzerine bıraktım.

“Tamam.” Aniden verdiğim bir kararla doğruyu söylemenin en iyi yöntem olduğunu düşündüm. En azından burada,

PARÇALANMIŞ

kelimelerin bu adamın ofisinin duvarlarında yankılanacağı yerde bunu yapabilirdim. “Yürüyüşe çıktım ancak sonra alışverişe gitmedim. Günümü birini takip ederek geçirdim.”

“Takip etmek mi? Birinin size yolu göstermiş olmasını mı kastediyorsunuz? Yoksa o kişinin haberi olmadan onu takip etmeyi mi?”

“Haberi olmadan takip etmeyi.”

Başını sallarken yüzü ifadesizdi, bu ikimizin de eğitimini aldığı bir şeydi. Son zamanlarda yüzümdeki tek ifade buydu. Çünkü ifadeler duygularımızı gösterirdi ve bende hiçbir duygu yok gibi görünüyordu.

“Pekâlâ. Bugün takip ettiğiniz kişi kimdi peki?”

“Ölmüş bir kadının kocası.”

Doktor Alexander’ın taktığı maske yerinden oynadı ve kaşları havaya doğru kalktı. Parmaklarının arasında döndürdüğü kalemi not defterine bastırdı ve tekrar dönüp bana bakmadan önce bir şeyler yazdı. “Bana biraz daha detay verin.”

Uzun süre başka tarafa, pencerenin dışından görünen ağacın dallarına baktım. En sonunda konuşmaya başladığımda göz teması kurmuyordum. “Adı Gabriel Wright. Hem öldürülen bir kadının kocası hem de öldürülen bir çocuğun babası.”

Doktor Alexander söylediklerimi hiç konuşmadan sindirdi. Gözlerinin yüzümde dolaştığını hissetsem de ona bakmadım. Henüz olmazdı.

“Bugün Bay Wright’ı takip ettiğiniz ilk sefer miydi?”

Başımı iki yana salladım. “İkinciydi.”

“İlki ne zamandı?”

“Dündü.”

“Peki onu neden takip ettiniz?”

VI KEELAND

Omzumu silktim. “Hiçbir fikrim yok. Onu dün bir kahvecideyken gördüm. Benim için de sürpriz oldu, yani kesinlikle planladığım bir durum değildi. O... mutlu görünüyordu. Onun peşine düştüm. Belki de bir rastlantıdır, onu iyi bir haber aldığı özel bir anda yakalamış olabilirim diye onu bugün de takip ettim. Sonrasında tekrar sefil hayatına dönüp dönmeyeceğini merak ettim.”

“Peki onu takip ettiğiniz o süre içinde döndü mü? Sefil hayatını kastediyorum.”

Başımı tekrar iki yana salladım. “O... normal görünüyordu. Ama bunun olmasına imkân yok.”

“Neden?”

“Nasıl normal olabilir ki? Kaybettiği bunca şeyden sonra nasıl mutlu olabilir? Bazı günler soğuk terler dökerek uyanıyorum. Kazadan sonraki sabah gazetede yayınlanan fotoğraf aklımdan bir an çıkmıyor. Küçük bedenine örtülmüş branda. Yerde, ondan bir adım uzaklıkta duran *Hello Kitty* oyuncağı. Her sabah neyin içine uyanmak zorunda kalıyor? Masum bir çocuğu ve hayatının aşkını kaybetmeye. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*”^{***}’nın ortasındaiken kadına evlenme teklifi etmiş.”

Doktor Alexander not defterine daha fazla karalama yaptı. “Eğer sizin için de mümkünse bazı şeyleri biraz netleştirmek istiyorum. Sağlık kurumunun bana gönderdiği dava dosyanızı okudum. Fakat mağdurun ailesi hakkında hiçbir ayrıntı yoktu. Wright ailesini kazadan önce tanıyor muydunuz?”

“Hayır, daha önce tanışmadık.”

“O halde Bay Wright’ın nasıl evlenme teklifi ettiğini nereden biliyorsunuz?”

* William Shakespeare’in romantik komedya oyunudur.

PARÇALANMIŞ

Başımı kaldırarak ilk defa doktorla göz göze geldim. “*Google*’dan. Gabriel Wright, Columbia’da ders veriyor. Kendisi Shakespeare üzerinde uzmanlığı olan bir İngilizce profesörü. Nasıl evlenme teklifi ettiği biyografisine yazılmıştı. Kadından Juliet’im diye bahsetmiş. Bugün erken saatlerde, o ders verdiği sırada bir ağacın altına oturdum ve aramada çıkan şeylerin tamamını okudum. Onu beklerken böyle zaman geçirdim.”

Doktor Alexander’ın gözleri benimkilerde gezindi. “Eğer daha önce tanışmadıysanız, dün karşılaştığınız kişinin Bay Wright olduğunu nereden anladınız?”

“Onu daha önce görmüştüm. Kazanın olduğu gece, doktor ona karısının ve kızının öldüğünü söylerken ben de hastane koridorundaydım. Hıçkırıklara boğulup yere yığıldı. Yüzünün hatırası, asla unutamayacağım bir şey. Buna rağmen onu evine kadar takip ettiğimde bundan emin olmak için binasının lobi-sindeki posta kutusunda yazan isimleri kontrol ettim. Oydu.”

“Tamam. Yani dün Bay Wright’ı şans eseri gördünüz ve onu tanıdınız. Gülümsemesini görmenizin ardından da meraklandığınız için onu takip ettiniz. Doğru mu?”

“Evet.”

“Ya bugün? Bugün onu takip etmeye nasıl başladınız?”

“Sabah erkenden evine gidip dışarı çıkmasını bekledim.”

“Ne kadar erken?”

“Bunun bir önemi var mı?”

Doktor Alexander, “Hayır,” derken gülümsedi. “Eğer bunu hatırlamıyorsanız önemli değil. Ama hatırlayabilerseniz bunu bilmek isterim. Daha doğrusu eğer paylaşmak konusunda rahatsanız.”

VI KEELAND

Derin bir nefes alıp verdim. “Evimden sabah dörtte çıktım ve kahve almak için durdum. Beklemek üzere onun evine ulaştığımda muhtemelen sabah dört buçuk olmuştu.”

Not defterine birkaç şey daha yazdı. “O halde dün Bay Wright’ın mutluluk işaretleri göstermesine şahitlik ettiğiniz için onu takip ettiniz. Bunun öylesine bir şey olup olmadığını öğrenmek istediniz ve cevabı da almışsınız gibi görünüyor. Bugün onu takip ederken ne öğrenmeyi umuyordunuz?”

“Emin değilim.” Başımı salladım. “Sanırım gerçek anlamda hayatına devam ettiğini görmüş olmama inanamadım. O yüzden taktığı maskedeki çatlakları aramak için geri döndüm.”

“İyileşmenin net bir zaman çizelgesi yoktur. Eminim bunu zaten kendi hastalarınızdan biliyorsunuzdur. Bir kaybın üstesinden gelmek her insan için eşi benzeri olmayan bir deneyimdir. Hepimiz farklı şekillerde yas tutarız.”

“Bunu biliyorum ama...”

Doktor Alexander devam etmemi beklese de durdum. Söylediklerine itiraz edemezdim çünkü haklıydı. En azından teorik olarak öyleydi. Ders kitaplarının hepsi böyle söylüyordu. Her insan kendi zaman çizelgesine göre iyileşiyordu. Yine de Gabriel Wright’ın hayatına devam edemeyeceğini tüm kalbimle biliyordum. Trajediden sonraki iyileşme aşamasının bir parçasını da kabullenme oluşturuyordu ve bu da affetmeyi gerektiriyordu. Ama hayattaki bazı şeyler affedilemezdi. Doktor Alexander her ne kadar öyle olduğunu düşünse de bunu anlayamazdı. Bir şeyi gerçekten anlayabilmek için onu yaşamak gerekirdi. Fakat bugün böyle bir tartışma için enerjim yoktu.

Bu yüzden kendimi gülümsemek için zorladım. “Haklısınız, hepimiz birbirimizden farklıyız.”

PARÇALANMIŞ

“Sizi onun peşinden gitmeye zorlayan şey her neyse bunu sisteminizden attığınızı düşünüyor musunuz?”

Omuzlarımı silkerken, “Muhtemelen,” dedim.

Fakat artık birini takip etme planları yapmayan biri, terapistiyle buluşmaya gitmeden hemen önce durup koyu bir *sweatshirt* ve beyzbol şapkası almazdı. Muhtemelen cep dürbünü de.

“Doktor McCall?”

Adımı söylediğini duysam da yine de tekrar pencereden dışarıya bakmaya döndüm. Sallanan ağaçlar tarafından büyülenmiş gibiydim. Onları izlemek fazlasıyla huzur vericiydi. Benim ofisim ağaçları göremeyeceğim kadar yüksekteydi.

En sonunda bakışlarımı ona çevirdiğimde bana sıcak bir şekilde gülümsüyordu. “Sizin için de uygunsa size Doktor McCall yerine Meredith desem?”

“Elbette.”

“Harika,” derken başını salladı. “Pekâlâ Meredith eğer hâlâ Bay Wright’ı merak ediyorsan, onu takip etmek yerine bunu burada konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Birini takip etmenin yasadışı olması ve başının sağlık kurumuyla zaten belada olması bir yana, kocanın mağdur ettiği insanlardan hayatta kalanın mutluluğuna duygusal şekilde bağlanarak ateşle oynuyorsun.”

“Gabriel Wright yalnızca kocamın mağdur ettiği insanlardan biri değil.”

Doktor Alexander kaşlarını çattı. “Kim o halde?”

“O *benim* mağdur ettiğim kişinin kocası.”

BÖLÜM 4 *Önce*

“Merhaba, Irina.” Pleksi bariyerin iki sıra arkasında bulunan, her zamanki yerime oturdum. Buzun üzerinde Connor’ı ararken bir yandan da boynumdaki atkıyı çözüyordum. Onun tek parça halinde kaydığını gördüğümde biraz daha rahat bir nefes aldım.

Arkadaşım bana bakarken gözlerini kıstı. “Sen iyi misin?”

“Evet. Bütün gün boyunca şu garip hislerden birini yaşadım. Dramatik davranmak istemiyorum ama sanki gittikçe yaklaşan bir kıyamet hissi gibi. Bunu gün ortasında hastalarla uğraştığım için unutmuştum ama arenaya gelirken geri döndü.” Sandalyemin kenarından arkaya kaydım. “Biliyorum, çok aptalca.”

“Aptalca değil. O yaklaşan kıyamet hissi bende her zaman var.”

“Öyle mi?”

Irina sıırttı. “Evet, genelde iki yaşındaki ikizlerim uyanmadan yaklaşık on dakika önce oluyor.”

Gülümseyerek, “Şimdi mantıklı *gelmeye başladı*,” dedim.

“Sen asla geç kalmazsın,” dedi. “A hattında mı kaldın? Bütün hafta boyunca rayların değişmesinde problem yaşayıp durdular. Bu sabah bir saatten fazla orada mahsur kaldım.”

PARÇALANMIŞ

Bakışlarım patenleri üzerinde *zig zaklar* çizerek buzı kesen Connor'ı takip ediyordu. "Hayır, benim bindiğim metro iyiydi. Son hastam yeni olduğu için uzun sürdü."

"Şu kronometrelerden sende yok mu? Hani şu filmlerdeki gibi olanlardan?"

"Saatim var fakat birisi üzgünse ve zorlanıyorsa, onu öylece dışarı atamam. O yüzden her zaman ayırdığımız saate bağlı kalmıyorum."

Irina yedi aylık hamile göbeğini okşadı. "Kahretsin. Ben yapardım. Siktir, eğer fırsatım olsaydı bunu dışarı fırlatırdım. Bugünlerde altıma yapmamak için gerçekten fazlasıyla mücadele veriyorum."

Gülümsedim, kendimi iyi hissediyordum. *Her şey yolundaydı*. Maç biterdi, kutlama yapmak için birkaç kadeh içki içerdik ve kutlama sevişmemizin ardından kocamın yanında uyuyakalırdım. Evet, maçtan sonra bile bolca enerjisi oluyordu. Bunu düşünürken gülümsemem büyüdü.

Irina, "Mücadele demişken," diye ekledi. "Rezillik yanında bir arkadaş ister. Sen ve Connor ne zaman adım atıp buzun üzerine küçük patenciler çıkartmaya başlayacaksınız?"

Tereddüt ederken gülümsemem silindi. Kişisel bilgilerimi paylaşmak, bütün gün yapmaktan kaçındığım bir şeydi. Ancak Irina hastam değil, arkadaşımdı. İkimiz, son dört sezondur hokey maçlarında yan yana oturuyorduk. Kocası, Connor'ın takım arkadaşı ve en yakın dostu olan Ivan Lenkov'du. Irina ile Ivan kısa süre önce bizim apartmanımızdaki dairelerden birine taşınmışlardı. İkimizin de hayatı çok yoğundu. Onun ailesi gittikçe büyüyordu, ben de muayenehanemle ilgileniyordum. Yine de ayda en az bir defa akşam yemeği yemek için zaman ayırmaya çalışıyorduk ve gidemediğimiz deplasman maçlarının tamamını birlikte izliyorduk.

VI KEELAND

“Aslında geçen hafta haplarımı almayı bıraktım,” derken alt-dudağımı ısırđım. “Heyecanlıyım, aynı zamanda da gerginim.”

“Vay canına. Eğer Connor’ın spermeleri, geri kalan tarafları kadar atletikse muhtemelen üçüzlere hamile kalmışsındır.”

“Bunun şakasını dahi yapma,” derken kıkırdadım. “Programımızın arasında bir tanesini bile kontrol etmek yeterince zor görünüyor.”

Kalabalığın gürültüsüyle birlikte dikkatimiz tekrar buza kaydı. Connor savunma oyuncusunun biriyle omuz omuza kayıyordu. Bir elinde tuttuğı sopayla pakı kontrol ederken, diğer eliyle rakibini uzaklaştırıyordu. Bu adamların üç milim kalındığındaki bir bıçağın üzerinde dengede dururken bir yanda da ne kadar fazla şey yapabildikleri beni her zaman şaşırtıyordu. Connor buzun üzerinde yaptığı şey yürümek kadar kolay bir şeymiş gibi süzülüyordu. Sanırım ona göre zaten öyleydi.

Saniyeler sonra devre arasını gösteren zil çaldı. Connor arkadaşlarını takip ederek buzun üzerinde kaysa da bakışları bana çevrildi. Yüzünü göremiyordum ama göz kırptığından eminim. İçimi bir sıcaklık kaplarken el salladım.

“Siz ikiniz...” Irina gözlerini devirdi. Beni izlediğini fark etmemiştim. “Hâlâ birbirinize şapşal âşıklar gibi bakıyorsunuz.”

Kocamın, neredeyse on yıldır birlikte olduğum adamın, bugün hiçbir sebebi olmadan bana çiçek gönderdiği bilgisini kendime sakladım. Koyu mor ve krem rengi ortancalar. En sevdiğilerimdi.

Ayağa kalktım. “Ara için Süit’e gitmek ister misin?” Süit, Oyuncu Eşleri Odası’nın kısaltmasıydı. Sadece oyuncuların eşlerinin ya da eşleri tarafından davet edilen önemli kız arkadaşların girebildiğı bir yerdi. Aslında pek bana göre sayılmazdı ama Irina orayı seviyordu. Son zamanlarda yakınlıktan daha

PARÇALANMIŞ

çok bedava yemek için oraya gidiyordu. Bana göre olan şey de şaraptı.

Irina koluma girdi. “Bana küçük sosislilere giden yolu göster kızım.”

On sekiz dakikanın sonrasında yerlerimize geri dönmüştük. Rakip takım yine öne geçmişti ve biz de koltuklarımızın kenarına çökmüş halde Steel’in tekrar gol atmasını umarken boyunlarımızı öne doğru uzatmıştık.

Uzun süre beklememize gerek kalmamıştı. Diğer takım penaltı cezası alınca Connor’ın takımı oyunun kontrolünü tekrar ele geçirdi. Skorun aniden eşitlenmesi ve takımın bir kişi fazla oynamasıyla birlikte sessizliğe gömülmüş olan kalabalık yeniden canlandı. Irina ile birlikte ayağa fırladık. Connor pakı ele geçirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Ortadan kayarak ilerliyordu. Bıçaklarındaki keskin kenarlar, adımlarını ne zaman değiştirse etrafa buz saçıyordu. Kaleye ulaştığında sopasını geriye doğru savurdu.

Ama bir defans oyuncusu aniden ortaya çıktı ve Connor’a sol taraftan, havaya fırlamasına neden olacak kadar sert bir darbe indirdi.

“Connor!” Adı boğazımı yırtarcasına ağzımdan çıktı.

Dünya ağır çekimde hareket ediyordu.

Connor havaya doğru fırladı.

Başka bir defans oyuncusu da sağ taraftan geldi.

Connor düşmemek için kendini korumaya çalışırken çırpınıyordu.

Ama yer çekiminden kimse kaçamazdı.

Buzun üzerine düştü. Hem de oldukça sert bir şekilde.

VI KEELAND

Tek bacağı öne doğru uzanmış, diğeryse arkaya doğru açılmıştı. Bacağı, normal bir bacağın durmaması gereken bir şekilde bükülmüştü.

Kocam bağırdı ve feryadı bütün arenada yankılandı. Bütün kalabalık sessizliğe gömüldü.

Bir saniyeliğine nefes alamadım ama hemen ardından buza doğru fırladım.

Acil doktoru olmaktan epey uzak bir psikiyatristtim ama tıp fakültesine gitmiştim ve doğruca hastaneye gitmemiz gerektiğini anlayabileceğim kadar bilgim vardı.

BÖLÜM 5 *Günümüz*

Bir haftanın sonunda programını öğrenmiştim. Erkenden kalktım. Etrafımdaki insanlar yeni yeni uyanırken ben Manhattan sokaklarında yürümeye başladım. Ama acele etmedim, sadece çevrede dolaştım. Gabriel apartmanından çıkmadan önce zamanımın olduğunu biliyordum.

Köşedeki büfeden kahve aldım ve *Bagel*n hazır olmasını beklerken haberlere göz gezdirdim. Her geçen gün renk değiştirerek sarıdan turuncuya ondan da kırmızıya dönüşen yaprakları izledim. Krem peynirli ve somon fümeli çavdar ekmeğini çiğnerken bir yandan da Doktor Alexander'ı, Gabriel'ı takip etmeyi bırakmam konusundaki tavsiyesini düşünüyordum. Ben bunu takip olarak görmüyordum. Öyle sayılmazdı. Kötü bir amacım yoktu. *Sadece bilmem gerekiyordu...*

Ağızımdaki lokmayı yutarken duraksayıp Gabriel'in mutlulukla aydınlanmış yüzünü hayal ettim.

Bunun gerçek olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

*Bagel*n geri kalanını kâğıdına sarıp onu en yakındaki çöp kutusuna attım. Kahvemin devamı da onunla birlikte gitti ve zemine çarptıklarında tatmin edici bir *tak* sesi çıkarttılar.

İki dükkân ileride bir kitapçı vardı. Saatimi hızla kontrol ettim. Gabriel yirmi dakika sonra gelecekti, o yüzden doğruca

VI KEELAND

içeri girdim. Dükkân daha yeni açılmıştı, tezgâhın arkasında duran iki çalışan kitapları düzeltirken kendi aralarında mırıldanarak konuşuyordu. Yanlarından geçip doğruca kişisel gelişim bölümüne yöneldim.

İstediğin Hayatı İnşa Et.

Mutlu Evliliğin Sırları.

Hayat Berbat. Alış Buna.

Sonuncusunu ben yazabilirdim...

Gözüm kasa tarafında yer alan raflardan birine takıldı. Yarısi boştu ama geri kalanında parlak ciltleri olan telli günlükler vardı. Gökkuşakları, gündoğumu ve benzeri renklerdeydi.

Uzanıp içlerinden birini aldım. Kapak kısmında, *Yeni bir bölüm yazmaya başlamak için asla geç değildir*, yazıyordu. Cümleye dalıp gittim ve önceki hayatıma, hastalarımınla görüştüğüm zamanlara geri gittim. Onlara günlük edinmelerini, terapinin parçası olarak her gün ona yazmalarını rica ettiğim zamanlara. Doktor Alexander bana böyle bir görev vermemişti ama kendime vereceğim ödevin herhangi bir zararı olmazdı. Kasaya baktım, iki çalışan müşterilere hiç aldırmadan konuşmaya devam ediyordu. Hızlı bir karar verdim ve günlüğü çantamın içine sokuşturdum.

Kalbim hızla atıyordu, çılgınca akan kanın uğultusunu kulaklarımda duyuyordum. Hayatımda asla bir şey çalmamıştım. Cüzdanımdaki iki ya da üç kredi kartının yanında birkaç yüz dolar olduğundan da emindim. Bunu neden yaptığım hakkından hiçbir fikrim yoktu, kapıya doğru attığım her adımda korkudan aklımı kaçıracakmışım gibi hissediyordum.

Dışarı çıktığım gibi yürümeye başladım ve sokağın sonuna gelip sağa dönerek daha açılmamış bir mağazanın önünde

PARÇALANMIŞ

saklanana kadar da durmadım. Sonrasında kendimi tutamayıp gülümsedim. Bu, heyecan verici bir histi.

Kalp atışlarımın yavaşlaması birkaç saniye sürdü. Saatime baktığımda zamanın geldiğini fark ettim. Bu yüzden Gabriel Wright turumun ilk durağına, görev yerime doğru ilerlemeye başladım. Her zamanki gibi tam vaktinde dışarı çıktı.

Takip ederken fark edilmemek fazlasıyla kolaydı. İşine, spor salonuna, metroya giden insanların oluşturduğu kalabalık benim kamuflajımdı. Gabriel ellerini deri eldivenlerin içine sokmuş, hiçbir şey tutmadan, kendinden emin şekilde hızla ilerleyerek kuzeye doğru gidiyordu. Geçip gitmesine izin verip beş saniye bekledim ve sonra onu takip etmeye başladım.

Nereye yürüdüğünü anlamam sadece birkaç dakikamı aldı; dün gittiği yere gidiyordu. Columbia'ya gitmek yerine sola döndü, ardından tekrar sola saptı. Bu sefer sokağın karşısında durup telefonumu yüzüme bastırdım ve kısmen de olsa arkamı döndüm. Manhattan Mini Depolama*'nın onlarca küçük pencereyle kaplı, kırmızı tuğlalı binasına girip cam kapılardan geçerek görüş açımdan çıktı. Tıpkı dün olduğu gibi aynı ışık yandı. Bu defa giriş kısmından başlayan on iki küçük pencereyi sayabilmişim. Henüz onu içeride takip edecek kadar ileriye gitmemişim. Beni görmesinden çok korkuyordum. Ama yine de orada ne yaptığını merak ediyordum.

New York'ta yaşayan çoğu insanın kişisel depolama alanları vardı. Küçük daireleriniz olduğunda genelde buna mecbur kalıyordunuz. Ama dün Gabriel buraya eli boş şekilde gelmiş ve hiçbir şey almadan çıkıp gitmişti. Kutuları mı ayırıyordu? Eşyalarını mı düzenliyordu? Yoksa özel bir şey mi arıyordu? Sanırım o şey her ne ise henüz bulamamıştı. Belki de geri dönmesinin sebebi buydu.

* New York'ta bulunan kişisel depolama şirketi.

VI KEELAND

Rüzgâr saçlarımı yüzümün etrafına doğru savurdu. Uzanıp onları enseme toplayarak gökyüzüne baktım. Hava sabahtan beri kapalıydı ama şimdi bulutlar kararmıştı. Etrafımdaki yüksek binalar da klostrofobiye neden oluyordu. Sanki gökyüzü üzerime gerçekten düşebilirdi ve hiçbir kaçış alanım yoktu. Ama hemen ardından Gabriel'in ortaya çıkmasıyla kanım hızla pompalanmaya başladı. Tıpkı günlüğü çantama atıp kitapçıdan hırsız olarak çıktığım zamanki gibiydi. Elinde yine bir şey yoktu. Yine Columbia'ya doğru yöneldiğinde onu kaybetmemek için hızlandım.

Salı ve perşembe günleri verdiği dersleri aynı zamanlardaydı, yani onun binaya girmesinin ardından öğle yemeği için çıkmadan önce iki saatimin olduğunu biliyordum. Boş bir bank bulup oturdum ve çaldığım günlüğü çantamdan çıkartıp kalem aramaya başladım. Yanımdan geçen öğrenciler ellerinde tuttukları ya da sırtlarına taktıkları çantalarıyla sınıflarına yürüyorlardı. İçlerinden çok azı sonbahara uygun şekilde kendilerini sıcak tutacak kıyafetler giymişti.

Aniden gözlerin üzerimde gezindiğini hissettim, bakışlar çekilmeyince kaynağı aramak için başımı kaldırdım. Ama sadece birkaç öğrenci, bir grup öğrenci birliği üyesi; hepsi sarışın ve aynı tişörtleri giymiş olan kızlar vardı. Özel olarak kimse beni izlemiyordu. Muhtemelen bunu kafamda kuruyordum. Kitapçıda yaptığımı ve oturmuş onu takip ettiğimi bilmeyen bir adamı beklediğim göz önüne alınırsa paranoyak hissetmem oldukça mantıklıydı. Çevreme tekrar bakındım fakat yalnızca kampüsün içinde dolaşan üniversite öğrencileri vardı.

Bu hissi bir kenara atıp geçen hafta, kahve dükkânındayken Gabriel'i görmem ve onu takip etmem hakkında yazmaya başladım. Daha ne kadar mutluymuş gibi davranacağını merak ettiğimi, Manhattan Mini Depolama'daki on ikinci pencereden

PARÇALANMIŞ

ve tika basa dolu olan, Manhattan'ın ortasında geniş bir kampüsü bulunan Columbia Üniversitesi'nden bahsettim.

Gabriel merdivenlerden aşağıya indi, muhtemelen öğle yemeğine gidiyordu ama farklı olan bir şeyler vardı. Bunu anında fark etmiştim. Adımlarındaki çeviklik, bedenindeki eğim ve gözlerinin etrafındaki gerginlik... Yalnızca kafeteryaya sandviç almaya gitmiyordu. *Bir neden yüzünden başka bir yere gidiyordu.*

Ve ben *bunun* ne olduğunu bilmek istiyordum.

Beş dakika sonra Gabriel kampüsün köşesinde bulunan İtalyan restoranının kapısını açtığında kendime engel olamadan arkasından gizlice içeri girdim. Aldığım riskin farkındalığıyla benim karıncalanıyordu, tüylerim ürpermişti. Burası daha karanlıktı. Işıklandırması azdı ve kenarlarda sahte çiçekler vardı. Kare masaların üzerine kırmızı ekoseli örtüler serilmişti. Kabinler, masalar ve tam önümde de benden on yaş büyük bir kadın vardı.

“İstedğin masayı seç tatlım.” Elinde tuttuğu menüyle bekliyordu. Gabriel’i görmeye çalışarak karanlık alanı inceledim. Ardından onu iki defa es geçtiğimi fark ettim. Sırtı bana dönük halde çoktan arka taraftaki kabinlerden tekine, bir kadının karşısına oturmuştu.

“Burası iyi, teşekkür ederim.” En yakındaki, restoranın ortasında duran iki kişilik masaya oturdum. Pek dikkat çekici bir yer değildi, Gabriel beni buradan göremezdi. İlk önce o çıksa bile başımı eğik tuttuğum sürece benim burada olduğumu anlamasına imkân yoktu.

Menüyü önüme bırakırken, “İncelemek için zamana ihtiyacın var mı?” diye sordu.

VI KEELAND

Eğilip menüye baktım. “*Caprese*” salatası alacağım. Bir kadeh de *Pinot*,” lütfen.”

Ortadan kayboldu, birkaç saniye sonra bir kadeh şarap parmaklarımın ucunda duruyordu. Şarap soğuk olduğu için bardak nemlenmişti, arkadaki kabini izlerken ufak bir yudum aldım. Gabriel’in elleri kıpırdıyordu. Bronz teni, onları sık sık güneşe maruz bırakan hobisi yüzünden kırıışmıştı. Karşısında da sarı saçlarını atkuyruğuyla toplamış, ufak tefek bir kadın oturuyordu. Gençti. Masum bir güzelliği vardı. Gabriel’in üzerine odaklanmış bakışları ciddiye.

Muhtemelen profesör olan meslektaşlarından biriyle toplantı yapıyordu. Belki de kadın yeni gelmişti. Bu da henüz kırışıklıklarla tanışmamış kadar genç olan cildini açıklıyordu. Ya da aile dostuydu. Gabriel’i ne kadar dikkatli dinlediği göz önüne alınırsa iş toplantısı bile olabilirdi. Avukat veya muhasebeci ya da-

Gabriel tekrar aynı şeyi yaptı.

Başını arkaya yatırıp boğazının derinlerinden gelen bir kahkaha attı. Kadın da karşılık olarak gülümsedi, böyle bir tepki aldığı için halinden memnun olduğu açıkça belliydi.

Şarabımdan büyük bir yudum aldım ve tatlı-ekşi aromasının dilimin üzerinde dolaşmasına izin verdim.

Numara yapma konusunda o kadar iyiydi ki.

Keşke ben de bunda daha iyi olsaydım. Bir şeyler yeme ve kendimi hareket etmeye zorlamaktan başka bir şey yapma yeteneğimi bile yeni yeni tekrar kazanıyordum. Yemekten tekrar zevk almayı, tadına bile bakmayacağım tek bir yemek yerine aperatifler ve tatlı sipariş etmeyi o kadar isterdim ki. Ama yaptıklarımın sonra hiçbir şeyi hak etmediğimi düşünüyordum.

* Dilimlenmiş taze mozzarella peyniri, domates ve taze fesleğen ile hazırlanan İtalyan salatasıdır.

** Şaraplık kırmızı üzüm çeşididir.

PARÇALANMIŞ

*Yapmadıklarım*dan dolayı... Zorlukla nefes verdim ve ardından aniden bir el tam önümde belirince yerimden sıçradım.

Garson, “Özür dilerim, beni gördüğünüzü sanmıştım,” derken salatamı bıraktı. “Başka bir şey ister misiniz?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, teşekkürler.”

Salatayı görmezden gelip yeni defterimi çıkardım ve daha fazla not yazmaya başladım. Belki daha sonra onları kurcalsam bir bağlantı kurabilirdim. *Bir şeyler* fark edebilir, taktığı maskenin altındaki gerçeği görmemi sağlayacak bir ipucu yakalayabilirdim.

En sonunda salatayı biraz karıştırmaya başladım. Yayılmış olan yağı ve balzamik sirkeyi inceledim, ufak bir parça peynir yiyip bir dilim domatesi ısırdım. En azından kısıtlı da olsa sebzelerimi yiyordum. Ama bütün bu süre boyunca onları dinlemeye devam etmiştim. Konuşmalarından bazı parçaları yakalamıştım fakat mantıklı bir zemine oturtmam için yeterli şeyler değillerdi. Sanırım konu ortak bir arkadaşlarıyla alakalıydı. Kadının işyerinde bir problem vardı, bu öğretmenlik de olabilirdi. Ama hemen ardından, “Depolama birimi,” dedi ve bütün dikkatimi vererek dinlemeye başladım. O tarafa baktım fakat sarışın onlara doğru baktığımı fark etmişti. Hafifçe gülümsedim ve bakışlarımı kendimi zorlayarak başka yöne çevirdim. Sadece restoranda tek başına oturmuş yemek yiyen ve diğer müşterilere beğeniyle bakan sıradan bir müşteri gibiydim.

O andan sonra daha dikkatli davranmaya çalıştım. Kadının gözleriyle ikinci defa karşı karşıya gelmek istemiyordum. O sırada onlarla aramdaki masaya bir çift gelip oturdu ve bu yeni çiftin konuşmaları, diğer konuşmayı dinleme şansımı ortadan kaldırdı. Köşedeki kabinde oturan kadının canlı kahkahası bu durumun dışındaydı. Hızlıca bakış atmak için fırsat yakalamıştım. Sadece anlık bir bakıştı ama yepyeni bir şey keşfetmiştim.

VI KEELAND

Belki de kadın sevgilisiydi.

Aklım bu düşüncede takılı kaldı. Belki Gabriel ve karısı boşanma aşamasındaydı. Belki de gerçekten *mutluydu* çünkü karısı ölmüştü.

Ama bu olamazdı. Karısından kurtulduğu için mutluluktan havalara uça bile aynı zamanda küçük kızını da kaybetmişti.

Onun küçük, güzel Rose'u...

Google'da o fotoğraf çıktığında ben bile sekmeyi kapatmak zorunda kalmıştım. Asla yaşlanmayacak o tatlı ve masum yüz, herhangi birinin üstesinden gelemeyeceği kadar ağırdı. Belki de bir canavar bu durumun dışındaydı ama Gabriel Wright o kişi değildi. O gece yüzündeki perişan olmuş ifadeyi görmüştüm. Dünyası milyonlarca parçaya ayrılmıştı. *Mutluymuş gibi* davranıyordu. Duygularını kamufle etme konusunda uzmanlaşmıştı. Mutsuzluğu, taktığı maskenin arkasına gizlenmişti. Çok yakında bunu görecektim.

Burada tek başına oturmuş, salata parçalarımla oynayıp onları çatalla tabağın kenarına kaydırırken, çok daha fazlasını yemişim gibi görünmesini sağlamaya çalışıyordum. Bu sırada o zamandan beri *-seninle gitmemizden sonra-* ilk defa restorana geldiğimi fark ettim. Yemeğe üç yüz dolar vermiştik ve bütün akşam boyunca birbirimizle tek kelime bile konuşmamıştık.

İçimdeki duygular gittikçe büyüdü. Parayı masanın üzerine bırakıp eşyalarımı topladım ve onlar ayrılmadan, Gabriel de beni görmeden önce oradan çıktım. Ayrıca hıçkırıklara boğularak ağlamaya başlamadan ve etrafımdaki herkesin istenmeyen dikkatini üzerime çekmeden önce. Çünkü bunun geldiğini hissedebiliyordum. Duyguların tıpkı bir kasırğa gibi dönerek güçlendiğini ve hiç beklenmeyen bir yere çarpmaya hazırlandığını hissediyordum.

PARÇALANMIŞ

Dışarı çıkmalarını beklemeye gerek duymadım. Onun nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, bu ikisi dışında Tanrı bilir neler sakladığı ve sık sık gittiği o depoyu biliyordum. Bunun yerine, gökyüzünden inen soğuk yağmur tanelerine aldırmadan doğuya doğru yürümeye başladım. Önüme bir metro istasyonu çıktı ve şehrin altına inerek hiç tereddüt etmeden gördüğüm ilk trene bindim. Çok fazla durak varmış gibi hissettiren yolculuğun ardından merdivenleri kullanarak tekrar caddeye çıktım.

Finans Bölgesi.

Sanırım şehir merkezinden oldukça uzaklaşmıştım. Aklımda net bir hedef olmadan yürümeye başladım. Ama Maiden Yolu tabelasını gördüğümde Mesleği Kötüye Kullanma Dairesi'nin bu tarafta olduğu aklıma geldi. Doktor Alexander'ın imzaladığı kâğıt hâlâ çantamdaydı, yani bugün işe yarar bir şeyler yapabiliirdim.

Ön kapıdaki tabela gösterişli, üzerindeki harfler olması gerekenden daha büyüktü. *Mesleği Kötüye Kullanma*. Küçükken müdürün odasına gittiğimde hissettiklerimin yetişkin versiyonu gibiydi. Yine de derin bir nefes alıp içeri girdim.

“Merhaba. Bir dava için belge teslim etmem gerekiyor. Gönderme zarfıyla birlikte gelmişti ama zaten bu civarda olduğum için kendim bırakmak istedim.”

Görevli, “Elbette,” dedi. “Dosya numaranız var mı?”

Başımı salladım. “Kâğıdın en üstünde yazıyor.”

Kâğıdı alıp incelemeye başladı. “Vay canına, bu çok tuhaf. Bugün bu dosya üzerinde çalışıyordum. Bunun için *FOIA** talebi aldım.”

Kaşlarımı çatarken, “*FOIA* talebi mi?” diye sordum.

* Amerika Birleşik Devletleri'nde yürürlükte olan Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası'dır. Kamuya açık olan belgelerin talep edilmesidir.

VI KEELAND

Başıyla onayladı. “Biri, Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası’na dayanarak dava dosyasının kopyasını alma talebinde bulundu.”

“Kim?”

Çalışan kadının yüz ifadesi değişti. Sanki haddinden fazla konuştuğunu fark etmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Özür dilerim, bu konudan bahsetmemem gerekirdi.”

“Ama kim benim dosyamın bir kopyasını isteyebilir ki?”

Omuzlarını silkti. “Herhangi biri olabilir. Suçlamalarla sonuçlanan davalar kamuya açık kayıtlar arasındadır.”

“Medyadan biri miydi?” Connor’ın hikâyesi gündemden düştüğünden beri benimle ilgilenen kimse olmamıştı ve bunun üzerinden aylar geçmişti.

“Bu bilgiyi almak için internet üzerinden form doldurmanız gerekiyor.” Başını iki yana salladı. “Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim.”

İç çektim. “Tamam, teşekkürler. Kâğıtları dosyaya eklemek için başka bir şey yapmam gerekiyor mu?”

“Hayır, ben hallederim.”

“Teşekkür ederim.”

Tekrar sokağa çıktım, içeri girdiğimden daha kötü hissediyordum. Omuzlarım çökerken, ayaklarım ağırlaştı. Sanki ayak-kabılarım betondan yapılmıştı ama yürümeye geri döndüm. Başka ne yapacaktım ki? Nereye gittiğime hiç dikkat etmeden, çıkmaz sokağa varana kadar birkaç kilometre yürüdüm. Demir kapılar neredeyse yüzüme çarpacaktı. Burası mezarlıktı, günümü sonlandırmak için yeteri kadar uygun görünüyordu. Yürümeye devam edip giriş kısmını buldum. Adım attıkça ayaklarımın altındaki sararmış otlar çatırdıyordu. Yanlarından geçerken mezar taşlarını okuyordum.

Philip Morrow. 1931-1976. Sevilen bir baba, eş ve oğul.

PARÇALANMIŞ

Matilda Holtz. 1876-1945. Asla unutulmayacak kadar çok sevildi.

Julia Einhard. 1954-1960. Cennetteki meleğimiz.

Boğazımda bir yumru hissederken tuz tadı aldım. *Julia yalnızca altı yaşındaydı.*

Gabriel'in kızı ise asla altı yaşına giremeyecekti.

Gözlerimi kapattım. Burada ne arıyordum? Burada hiçbir işim yoktu. Aniden kendimi halsiz hissetmeye başladım ve mezarlıktan ayrılmak için döndüm. Çıkış tarafında tuğladan yapılmış küçük bir kulübe vardı, onları düşünerek duraksadım...

Gabriel'in karısını.

Kızını.

Pencereden, "Affedersiniz?" diye seslendim.

Görevli doldurduğu formdan başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Yardımcı olmamı istediğiniz bir konu mu var?"

"Evet. Burada..." Tereddüt ettim. Belki de bu kadarı fazlaydı. Belki de bu kadarı beni hiç ilgilendirmiyordu. Ama şu ana kadar sağlıklı sınırlar içinde kalma konusunda hiç iyi olmamıştım, şimdi neden bunu yapmaya başlayacaktım ki? "Birinin burada gömülü olup olmadığını öğrenme şansım var mı? Kısa süre önce bazı arkadaşlarımı kaybettim ama buraya mı yoksa başka yere mi gömüldüklerinden emin değilim. Çiçek bırakmak istiyordum da." Yalanlar ağzımdan kolayca çıkmıştı.

"Tabii ki. İsimleri nedir?"

"Soyadı Wright. Ellen ve Rose. Geçen sene gömülmüş olmaları lazım."

"Hımm..." Bilgisayara bir şeyler yazdı. "Yaklaşık beş yıldır buraya gömülen herhangi bir Wright yok."

VI KEELAND

“Tamam.” Göğsüm hayal kırıklığıyla doldu. Mezarlarını görmek canımı acıtabilirdi. Bugün ucuz kurtulmuştum.

“Üzgünüm canım. Onları bulma konusunda iyi şanslar. Genellikle birinin sonsuza kadar dinleneceği yeri görmek bize huzur getirebilir.”

Teşekkür edip başımı salladım ve arkamı döndüm. Ne yazık ki benim için hiç huzur yoktu.

BÖLÜM 6 *Önce*

Parmak eklemleri yine bembeyaz olmuştu. Sandalyeyi sıkıca kavriyordu. Buzdolabının kapısını sıkıca kavriyordu. Koltuk değneklerini sıkıca kavriyordu. Ne olduğu fark etmezdi. Sakatlandığından beri yani son dört haftadır, Connor her şeyi yumruğuyla sıkıca kavriyordu. Bu konuyu bir kez açmıştım ama yalnızca kızmasına neden olmuştu. Tüm gücüyle bağırarak, *sakat insanların düşmemek için sıkı tutunmaları gerektiğini* söylemişti. Ama şu anda ayakta bile durmuyordu. Ceza kutusunda, pleksi bariyerin arkasına oturmuş, takımının antrenman yapmasını izlerken hokey sopasını sertçe tutuyordu.

Sinirli ve gergindi, bir daha asla buzun üzerine çıkamamaktan korkuyordu. Bunu anlıyordum. Fakat sürekli stres hali, iyileşme sürecinde sağlıklı değildi. O yüzden bu stresin var olduğu gerçeğine dikkat çekmeden baskıyı azaltmaya çalışıyordum.

“Hey.” Yanına oturup hokey sopasının üzerindeki parmaklarını çözdüm. Elini ağzıma doğru götürüp açmaya zorladım ve avuç içini öptüm. “Günün nasıl geçti?”

Connor kaşlarını çatıp buzunu işaret etti. “Franklin her geçen gün daha iyiye gidiyor. O çocuk benden çok daha hızlı ve çevik.”

Brimley Franklin eşimin oynadığı orta saha pozisyonunu dolduruyordu. Yirmi üç yaşındaydı, oyunda süre almaya aç ve

VI KEELAND

ismini duyurmak için fazlasıyla hevesliydi. Parmaklarımı Connor'ınkilere geçirdim. "Seninle kıyaslanamaz bile."

"Her şeyi bildiğini zannediyorsun." Elini benimkinin arasından sertçe çekip ayağa kalktı. "Hadi gidelim buradan. Soyunma odasından çantamı almam, eve dönmeden önce de ağrı kontrol kliniğine uğramam gerek. Dün orada bir şey unuttum."

"Tamam."

Ben konuşmamı bitiremeden hızla kalkıp gitti. Takımın doktoru ben soyunma odasının dışında Connor'ı beklerken yanıma geldi.

"Merhaba, Meredith. Nasılsın?"

"İyiyim. Siz nasılsınız, Doktor Gallo?"

"Yarın büyük gün, öyle değil mi? Fitz fizik tedaviye başlıyor?"

Başımı salladım. "Evet, ben de çok heyecanlıyım. Zorlu bir ay oldu. Connor hiçbir şey yapmadan oturma konusunda hiç iyi değil. İçeriden iyileşmesindeki aşamaları göremiyor. Fizik tedavinin, ona tünelin ucunda ışık olduğunu göstermesini umuyorum."

Omzuma hafifçe dokundu. "Endişelenme. O noktaya varacaktır. Endişeli olması normal bir durum. Eğer bu kadar hırslı olmasaydı, böyle bir oyuncu olamazdı."

Başımı salladım. Kaygılandığım konu endişesi değildi. Öfkesiydi. Connor dün akşam bütün antrenmanlara ve maçlara gitmesine gerek olup olmadığını sorduğumda duvara bardak fırlatmıştı. Masum bir soruydu. Kurallara ya da sözleşmesine göre yapmak zorunda olduğu şeyleri pek bilmiyordum. Buna rağmen kıpkırmızı olmuş, boynundaki damarlar şişmişti.

Kocamla uzun zamandır birlikteydik. Yıllar boyunca onun öfkesinin her aşamasına şahitlik etmiştim ama bunlar hiçbir

PARÇALANMIŞ

zaman doğrudan bana yönelik olmamıştı. O öfkede son zamanlarda daha farklı bir şey vardı. Ama bunu Doktor Gallo'ya söylemeye cesaret edemedim. Bunu kimseye söylemiyordum.

Ağrı kontrol kliniğine giderken Connor ile kısaca sohbet ettik. Ona tedavi ettiğim diğer hastaların yönlendirmesiyle bugün iki yeni hasta kabul ettiğimi anlattım. Fakat bu bilgi de onu kızdırmış gibi görünüyordu.

“Bebek sahibi olduğunda bu kadar hastayı nasıl idare edeceksin?”

Hamile kalmak için *gerçekten sevişmek gerektiğini* ve kocamın sakatlığından sonra o konuya olan ilgisini kaybettiğini göz önüne alırsak, bu durumun acilen çözülmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüyordum.

“Bunun hakkında konuşmuştuk. İşe birini alacağım.”

“Çocuğumuzla sürekli bakıcının ilgilenmesini istemiyorum.”

Ona bir bakış attıktan sonra yola döndüm. “Muayenehaneme birini almaktan bahsediyordum. Başka bir psikiyatristten. Yarı zamanlı olabilir.”

Connor'ın çenesi kasıldı. “Geleceğinin böylesine parlak görünmesi güzel olmalı.”

Attığı tuzağa düşmedim. Son zamanlarda ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim kavga çıkartacak bahane yaratabiliyordu. Bunun yerine uzandım ve bacaklarının üzerine yumruğunun üzerine elimi koydum. “Geleceğim parlak görünüyor çünkü *seninle* birlikte.”

Söylediğimi yok sayıp kliniğin ön tarafını gösterdi. “Müsait alan yok. Köşeye çekip dörtlüleri yak, ben hemen gidip gelirim.”

Durduktan sonra Connor'ın inmesine yardım edebilmek için arabanın çevresinden dolaşmadan önce kapıyı açtım.

VI KEELAND

Başını salladı ve kapıyı işaret etti. “Kapat şunu. Yardıma ihtiyacım yok, fazla uzun sürmez.”

Connor içeri girdiği anda binanın ön tarafında park yeri açılınca trafiğin geçişini kolaylaştırabilmek için kaldırıma doğru park ettim. İşim bittiğinde telefon çalmaya başladı ama bu benimki değildi. Connor telefonunu bardak tutucunun içinde unutmuştu. Ekranda *Elite Fizik Tedavi Merkezi* yazısını görünce aramayı cevapladım.

“Efendim?”

“Merhaba. Bay Fitzgerald ile görüşebilir miyim lütfen?”

“Şey... Kendisi şu anda müsait değil. Ben Meredith, eşiyim. Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?”

“Olabilir. Elite Fizik Tedavi Merkezi’nden arıyorum. Bay Fitzgerald’ın yarın sabah dokuzda randevusu var. Onu on bire erteleyebilmeyi umuyorduk. Terapistlerimizden birinin acil işi çıktı, birkaç günlüğüne şehir dışında olacak. O yüzden bütün randevularımızı tekrar düzenlemeye çalışıyoruz.”

Kliniğin kapısına doğru baktım. Henüz Connor’dan bir iz yoktu. “Birkaç dakika bekleyebilir misiniz? Ona danışıp emin olmak istiyorum. Aynı zamanda antrenmanı da var, bunu kaçırmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Sadece bir ya da iki dakika sürer.”

“Tabii ki. Hiç sorun değil.”

Arabadan inip kliniğe ilerledim. Connor lobide olmadığı için danışmaya doğru yürüdüm. Kadın telefonla konuşuyordu ama ahizeyi kapattı. “Bir dakika bekleyin. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Evet, kocam buralarda bir yerlerde. Adı, Connor Fitzgerald. Az önce içeri girmişti.” Ceptelefonunu gösterdim. “Önemli bir araması var. Acaba ona haber verebilir misiniz?”

PARÇALANMIŞ

“Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?”

“Elbette.”

Çantamı karıştırdım ve çıkartıp ehliyetimi gösterdim.

Kadın, “Kusura bakmayın,” dedi. “O oldukça önemli biri, bu yüzden hayranlarından biri olup olmadığınızdan emin olmak istedim.”

Gülümsedim. “*Ben onun en büyük hayranıyım.*”

Kadın başparmağıyla arkasındaki kapıyı gösterdi. “İletişim kurması imkânsız olan bir sigorta şirketiyle görüşüyorum. Bay Fitzgerald asistan doktorla konuşmak için arkaya gitti. Eğer tek başınıza gitmekte herhangi bir sorun yaşamıyorsanız, sağdaki son kapıdalar. Tam kapatmak üzereydik, o yüzden orada başka kimse yok.”

“Teşekkür ederim.”

Uzun koridorda yarım düzine kapı vardı ve hepsi de kapalıydı. Işık en sonda bulunan odadan zemine süzülüyordu. Yaklaştığım sırada kapıdan Connor’ın sesi duyuldu. Yüksek tonda ve öfkeliydi.

“Yapma ama. Bir doksan boyunda ve yüz on bir kiloyum. Hastalarının çoğuyla aynı dozu bile almıyorum.”

“Endişelendiğim konu doz değil,” diye cevap verdi bir adam. “Bunu ne kadar uzun süredir kullandığın. Artık ilacı bırakman ya da en azından dozu hafifletmiş olman gerekirdi. Dört haftalık iyileşmeden sonra bu kadar ağrın olmamalı. Ama eğer varsa, yanlış giden bir şeylerin olabileceğini düşünmeliyiz.”

Kapıya birkaç adım kala duraksadım ve nefesimi tutarak içeriye dinlemeye başladım.

“Evet, ağrım var. *O yüzden bana o sikik reçeteyi ver.* Yarın fizik tedaviye başlıyorum, dizimi oynatabilmem gerek.”

Yüksek bir iç çekiş duyuldu. “Bu son sefer, Connor. Ciddiyim.”

VI KEELAND

Kalp atışlarım hızlandı. Anlaşılan kocamın ağrı kesicileri sanki naneli şekermiş gibi tüketmesinden endişelenen tek kişi ben değildim.

Kapıya yaklaşmadan önce bir dakika bekledim. Başımı içeri uzattığımda Connor kaşlarını çatı. "Neden buradasın?"

"Fizik tedavi merkezinden arıyorlar. Önemli bir konu," derken telefonu ona uzattım.

Eve döndüğümüzde ben yemek hazırlarken o da duşa girerek gözden kayboldu. Çıktığında fırında tavuk pişiyordu, ben de oturma odasını topluyordum.

Connor etrafa bakarken gözleri kısıldı. "Çantam nerede?"

Oyuncuların çoğunun aksine, kocam hokey ekipmanlarını antrenmanlar sonrasında soyunma odasında bırakmazdı. O büyük çantayı her gün kendisiyle birlikte sürüklerdi. Sezon boyunca, o evde olduğu sırada çanta neredeyse her zaman girişte, kapımızın yanında dururdu. Ama daha öncesinde içeri girerken koltuk değnekleri çantanın askılarına takılmıştı, Connor az kalsın yere düşecekti.

"Dolaba kaldırdım."

"Neden?"

"İçeriği girerken koltuk değneklerine takılmıştı. Bir süre onu kullanmayacağını düşündüm. Neden kaldırmayacaktım ki?"

Koltuk değneklerinden destek alıp topallayarak dolaba yürüdü ve kapağı sinirle açtı. Çantayı alıp kapıya doğru fırlattıktan sonra kapağı büyük bir gürültüyle kapattı.

"Bu oraya ait."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

PARÇALANMIŞ

Sinirle, “Yardıma ihtiyacım falan yok,” diye söylendikten sonra arkasını dönüp yatak odamıza girdi ve kapıyı duvarların sarsılmasını sağlayacak kadar sertçe çarptı.

Bir kez daha, hayal kırıklığının içimde yarattığı acıya rağmen bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. İçten içe bana kızgın olmadığını biliyordum, yine de bunu doğruca bana yöneltmesinden artık bıkmıştım. Tavuk piştiğinde masayı hazırladım ve yiyecekleri çıkarttım. Connor ben çoktan oturmuş, tek başıma yemeye başlamışken ortaya çıktı.

Connor karşımda duran sandalyenin arkasına tutunup başını öne eğdi. “Özür dilerim. Sana o şekilde bağırmamalıydım.”

Kopardığım bir parça ekmeği tabağımdaki sosa daldırdım. “Bunu son zamanlarda sık sık yapıyorsun, Connor.”

Tek elini saçlarının arasından geçirdi. “Biliyorum, adi herifin tekiyim. Kendimi fazlasıyla işe yaramaz hissediyorum ve eğer bir daha oynayamazsam ne yapacağımı bilmiyorum. Bu da içimde büyük bir öfke hissetmeme neden oluyor. Ama öfkemi senden çıkartmamalıydım. Sana kötü davranmamın bahanesi yok. Gerçekten üzgünüm, bebeğim. Daha iyisini yapacağım. Yemin ederim.”

Başımı salladım. “Senin için endişeleniyorum, Connor. Ruh halindeki değişimler ve öfke, ağrı kesici bağımlılığının yan etkileridir.”

Kısa süreli bir sessizlik oluştu.

Hemen ardından sanki bir düğmeye basılmış gibi yüzü öfkeyle buruştu. “Ağrı kesici bağımlılığı mı? Ruh halim lanet olası ağrı kesicilerin yan etkisi değil, *Doktor*. Kariyerimin yirmi dokuz yaşımdayken bitmesinin yan etkisi. Lanet olsun, tabii ki öfkeliyim.” Connor başını salladı. “Senin bunu anlamayı

VI KEELAND

beklemiyorum. Kariyerin o kadar hızlı yükseliyor ki kahrolası bir bebeğe sahip olmak için bile birini işe alman gerekiyor.”

“Bu hiç adil değil.”

Koltuk değnekleriyle birlikte kapıya doğru ilerledi. “Evet, doğru. Adil olmayan şey benim yorumum.”

Ayağa kalktım. “Connor dur. Böyle gitme. Bunu konuşalım.”

“Neden? Bana bir hastaymışım gibi psikanaliz uygulayabilmen için mi? Hayır, teşekkürler.” Ön kapıyı sinirle açtı ve zıplayarak dışarı çıktı. “Beni bekleme. Sabah olduğunda birimizin çalışması gerekiyor.”

Kapı çarparak kapandığında sıkıntıyla nefesimi verdim. *Anlaşılan daha iyisini yapacağına dair verdiği söz buraya kadardı.*

BÖLÜM 7 *Günümüz*

*Y*alnız geçen bir ay daha. Terapistimin deyimiyle *yeni normalim* bu şekildeydi.

Sanırım bununla başa çıkabiliyordum. Ama bu konuda iyi miydim? Doktor Alexander'ı kandırabileceğim kadar iyiydi, en azından ben öyle düşünüyordum. Fakat bu yeni normalimde bir rutinim vardı. *Sabahın ilk saatlerinde kahve almak için yürümek ve Gabriel'i beklemek.* Çünkü Doktor Alexander'a söylediğimin aksine onu takip etmeden duramıyordum. Gabriel neredeyse her gün o depoya gidiyordu. Bugün de tıpkı her zaman olduğu gibi yanından geçmiş ve birkaç bina ilerideki küçük ara sokaktan sağa dönmüştüm. Kahvemi yudumlarken bir yandan da defterime bir şeyler yazıp Gabriel'in mutluluk sırlarını düşünüyordum.

Depoda yirmi dakika kaldıktan sonra işe gidecekti. Ben de vaktimi yeni uğraşımla geçirecektim. Ailesini arayacak; bedenlerinin gömüldüğü yeri bulmakla meşgul olacaktım. Geçen ay tam on mezarlık dolaşmıştım. Bazen bir görevliye soruyor, hızlıca hayır cevabını alıyordum. Geri kalan zamanlardaysa saatlerce dolaşıyor, ıslıl ıslıl parlayan yeni granit mezar taşlarını ve henüz çimlerle kaplı olmayan noktaları arıyordum. İnternette araştırma yapabilirdim, veri tabanlarında artık mezar yerleri

VI KEELAND

bilgisi yazıyordu. Ama bunu yapmamıştım ve neden yapmadığım hakkında da en ufak bir fikrim bile yoktu. Onun yerine mezarlardan oluşan arazide yürüyor, hepsini gözden geçirdiğimden emin olana kadar peş peşe bütün mezar taşlarını okuyordum. Ölülerin arasında olmak tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Çoğunlukla sanki onlarla birlikte, mezarlığa aitmişim gibi hissediyordum. Buna rağmen yaşayanların dünyasında sıkışıp kalmıştım.

Saatimi kontrol edip ara sokakta dururken kahvemden son bir yudum aldım. Gabriel bugün gecikmişti. Depolama alanında asla bu kadar uzun süre kalmazdı. Ne eksik ne de fazla, tam yirmi dakika sürerdi ama an itibariyle kırk dakika olmuştu. Onu beklerken not defterimi çıkarmış, günlük rutinlerimi çoktan yazmıştım:

Sabah dokuzda 23. Caddede yürüdüm.

Aynı kahveciye uğradım. Dün sipariş ettiklerimi söyledim. Küçük boy kahve, mısır unlu muffin.

Bugün de sigara içmedim.

Gabriel de sigara içmeyi bıraktı mı? Belki de gördüklerimi başkası için almıştır?

Depoda durduk.

Sayfayı çevirip marketten almam gereken şeyleri yazmaya başladım. İştahım geri gelmişti. Her gün kilometrelerce yürüdüğüm için aslında uzun zaman önce geri gelmesi gerekirdi.

Peynir.

Salatalık.

Badem.

Tam olarak dengeli sayılmasa da en azından artık kahve ve şarapla hayatımı sürdürmüyordum. Yine de çoğunlukla diyeti mi hâlâ ikisi oluşturunuyordu.

PARÇALANMIŞ

Tekrar saati kontrol ettim, artık kırk beş dakika olmuştu. Belki de onu kaçırmıştım. Belki de telefonu kontrol edip erkek kardeşimden gelen mesajı okurken Gabriel öylece gitmişti. Ya da belki de ilk defa doğruca evine gitmişti. Ama tatil veya sömestr değildi, bugün dersi vardı.

İç çektim. *On dakika daha.* On dakika daha bekleyip ardından kendi yoluma gidecektim. Kontrol edebileceğim yeni bir mezarlık bulmuştum. Hâlâ satın alınabilecek uygun yerleri vardı, belki de bu yüzden ailesini daha bulamamıştım. Çünkü ölmeyi beklemiyorlardı. Yakınlarda gömülecekleri uygun bir yer yoktu. Belki de Gabriel onları yaktırmıştı?

Fakat bir çocuğu yaktırma fikrinin garip bir tarafı vardı. Daha önce böyle bir şeyi duyup duymadığıma emin değildim. Kalemimin ucunu ısırıp defterin sayfalarını çevirdim ve daha önce yaptığım araştırmaların yazılı olduğu notlara geri döndüm.

Ellen ve Rose Wright. İsimlerinin altı iki defa çizilmişti. Ellen da öğretmendi ama bölgedeki liselerden birinde İngilizce dersi veriyordu. İkisinin ortak noktaları vardı. Aynı zamanda ilkbahar döneminde kız futbol takımına koçluk yapmıştı. Virginia Üniversitesi'nden mezun olmuştu ama Rhode Island doğumluydu. Rose'un gazetelere çıkmış olan tek fotoğrafı, Şükran Günü'nde annesiyle birlikte aşevinde gönüllü olduğu zamanda çekilmişti. Elbette. *Elbette* çok iyi insanlardı.

Defteri kapatıp kaldırdım. Kahve bardağımı yerden aldım, artık yerdeki çamurla kaplanmış haldeydi. Altından kahverengi çamur damlıyordu. Gitme vakti gelmişti. Onu gözden kaçırmış olmalıydım. Ya başka bir yoldan gitmişti ya da eve giden tarafa yönelmişti. Çantamı omzuma atıp kaldırıma yürüdüm ve sola dönüp metroya doğru ilerledim.

Çarpışma yaşanmadan önce onun geldiğini bile görmemiş-tim.

VI KEELAND

Kafalarımız birbirine çarptı. *Senin*, onun karısı ve çocuğuyla aranda yaşananın aksine, buna tepki verecek zaman yoktu. Durdurmak için zaman yoktu. Onun bedenine çarpıp dengemi kaybettim ve tam düşeceğim sırada-

“Vay canına, dikkat et.” Güçlü bir kol dirseğimi kavradı. Soğuk betona düşüşüm yarıda kesilirken, tüm vücudumu eşit oranda dolduran dehşet ve beklentiyle yukarı doğru baktım. Göz göze geldik, benimkileri kırpmayı durduramıyordum.

Gabriel Wright’ın dudakları merakla kıvrıldı. “İyi misin?”

“Hayır. Yani... evet.” Gözümü kırpmaya devam ediyordum. Ama en azından kendimi savunma mekanizmam devreye girmişti. Başımı yere doğru çevirerek yüzümü sakladım. “Kusura bakma, seni görmedim.”

“Ara sokakta ne işin var?” Sesi canlı ve alaycıydı. Farkındalığım; iki tuğla bina arasındaki karanlık ara sokağa attığı bakışı takip edecek, orayı onun gözlerinden görecektim ve yanaklarıma hücum eden sıcaklığı hissedebileceğim kadar yüksekti. Sokak kir içindeydi, rutubetliydi ve muhtemelen farelerle doluydu. Haftalardır saklandığım yerdi ve Gabriel’a o kadar odaklanmıştım ki, şu ana kadar bu açıdan düşünmeyi asla akıl edememiştim. Ve şimdi de burada, tam karşımdaydı.

Ben cevap vermeyince, “Geç kaldım. Ama sen gerçekten iyi misin?” diye sordu. Endişesi kulağa samimi geliyordu.

“İyiyim, teşekkürler.”

Gabriel yaşananların geliştiği hızla gitti. Bitişikteki köşeden dönüp gözden kaybolana kadar gerginlikten titremeye devam ettim. Gözlerimi sıkıca kapattım, hangi yoldan gideceğini biliyordum. Yolun karşısına nereden geçeceğini, kafein ihtiyacını gidermek için hızlıca bir kahve almak isterse nerede duracağını. İçine gireceği binayı, tam olarak hangi sınıfta ders vereceğini.

PARÇALANMIŞ

Kalbim sertçe göğsümü tekmelerken birkaç defa derin nefes alıp verdim.

Nefes al.

Nefes ver.

Yavaş.

Dengeli.

Beni tanımamıştı.

Tabii ki tanıyamazdı. Beni görmek için eline geçen tek fırsat, o gün hastanedeki zamandı. Fakat bütün ailesi ölmüşken, sıradan bir kadın dünya üzerindeki en önemsiz şeydi. Onu takip ederken her zaman dikkatli davranıyordum. Beni bir kez bile görmemişti. Ama şimdi... tam anlamıyla ona çarptıktan sonra beni hatırlayacaktı.

Sırtımdan yukarı bir ürperti yayıldı. Bu onun tarafından, kendisine tamamen yabancı biriyle yaşadığı bir çarpışma gibi görünse de asla öyle değildi. Sonuçta öğle yemeklerinde sürekli salata sipariş ettiğini, muhtemelen sigara içmeyi bıraktığını ve ince montunun altındaki düğmelerden birinin eksik olduğunu biliyordum. Ayrıca öğle yemeklerinde sık sık bir araya geldiği ya da samimi akşam yemekleri yediği üç kadının yüzleri de aklımdaydı.

Siktir.

Hâlâ titriyordum. Vücudum sokaktan aşağıya doğru koşup onu yakalama ihtiyacıyla sarsılıyordu ama bunu yapamazdım. Beni görmüştü. Bunun, burada ve şu an son bulması gerekiyordu. Onu daha fazla takip edemezdim. Karısını ve çocuğunun mezarlarını arayamazdım, her akşam Columbia'daki büyük meşe ağacının altında oturup eve dönmesini bekleyemezdim. Yapabileceğim tek şey... eve gitmekti. O yüzden topuklarımin üzerinde dönüp geldiğim yoldan geri döndüm. Bütün

VI KEELAND

planlarım bozulmuştu. Sokağın yarısını geçtiğim sırada kollarımdaki tüyler gelen sesi benden önce fark etti. *Ayak sesleri*. Arkamda Gabriel'ı görmeyi bekleyerek döndüm. Onun peşimden koşmasını, kim olduğumu fark etmesini bekliyordum. *Senin kim olduğunu...*

Fakat orada kimse yoktu. Kendi ayak seslerimin yankısı olmalıydı. Yine de diğer türlü olduğu yemin edebilirdim. Kaldırıma son bir kez daha baktım. Eğer başka bir ara sokağa hızlıca girmediyse, hepsi kafamın içinde yaşanıyordu. Sanki *Gammaz Yürek**teki gibiydi ama bu defa sapık takipçi, hayalinde sapık takipçisini duyuyordu.

Doğruca eve gittim. Ne salata ne *bagel* ne de kahve almak için durdum. Bir şeyler yiyemeyecek kadar korkudan aklımı kaçırmış haldeydim. Saklanmam gerekiyordu. Ama eve ulaştığımda, dairemin anahtarını kaybettiğimi fark ettim. Aslında *benim* anahtarım değildi. *Kocamınkiydi*. Kalbim sıkıştı. Ona özel yaptırdığım anahtarlıktı. Bir aile kurmaya karar verdiğimiz akşam *sana* verdiğim anahtarlıktı. Bana umutları, hayalleri ve... senin eskiden olduğun adamı hatırlatan anahtarlıktı. O zamandan beri kullanıyordum... Neyse ki benimkiler hâlâ çantamın altında duran ofis anahtarlarımın yanındaydı. Hâlâ yanımda taşıdığım işe yaramaz bir dizi anahtar... En azından bugün amaçları vardı. Ellerim titremeye devam ederken onları çıkardım.

İçeri girdiğimde kendimi misafir yatağına attım. Henüz odamızda yalnız uyuyamıyordum. İçerisi hâlâ Connor kokuyordu. Telefonumdaki alarm çalıp eğer kıcımlı kaldırmazsam, Doktor Alexander ile bu akşamki randevumu kaçıracağım

* *Gammaz Yürek*, *Geveze Yürek* ya da *Geveze Kalp*, Edgar Allan Poe tarafından yazılan, Ocak 1843'te yayımlanan kısa öyküdür.

PARÇALANMIŞ

konusunda beni uyarana kadar örtülerin üzerine uzanıp saatlerce tavanı izledim.

Ardından bunu sağlık kurumuna bildirmek zorunda kalacaktı.

Ondan sonra bu karmaşanın içinden kendimi asla çıkarmayacaktım.

Belki de böyle olması umurumda bile değildi. Paraya ihtiyacım yoktu. Evimizin borcu bitmişti. Yemek ve temel ihtiyaçları hırsızlıkla karşılayabilirdim. *Bunu hayal edebiliyor musun?* Hayır, aslında ben edemiyordum. Eğer lisansımı tamamen kaybedersem öğretmenlik yapabilirdim. Columbia'da çalışabilirdim. Saçımı platin sarısına boyatırdım. Gabriel'in bu görüntüye karşı zaafı var gibi görünüyordu. Ardından öğle yemeği yer ve salatalarımızın tadına bakarken birlikte kahkahalar atardık.

Tanrım, aklımı kaçırıyordum.

En sonunda ayağa kalkmamı sağlayan şey fena halde şişimin geldiğini fark etmem oldu. Ayağa kalktığımda, ayakkabılarımı giyip yüzümü yıkayabildim ve montumu omuzlarımın üzerine çekebildim. Randevuma gitme zamanı geldiğinde evden dışarı çıkmak, aşama aşama ilerleyen zorlu bir süreçti. Trenle iki durak gidip metrodan indikten sonra merdivenleri çıkarken basamakları saydım ve insanlardan oluşan karmaşanın içinden geçtim. Oraya ulaştığımda zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiş haldeydim. Çok fazla düşünmek ve çok fazla stres, prefrontal korteksinde* toksik potansiyel taşıyan şeylerin birikmesine neden olurdu. Bunu paranoya yaşayan hastalarımın yüzlerce kez anlatmıştım. Fakat bugün doktor olan ben değildim.

Doktor Alexander beni her zamanki gibi, "Meredith seni görmek her zamanki gibi büyük bir zevk. Hadi, içeri gel,"

* Beynin frontal lobunun ön kısmında yer alan, kişinin karar verme mekanizması üzerinde doğrudan etkili olan beyindeki bir bölümdür.

VI KEELAND

diyerek selamladı. Ama bakışları bana çevrildiğinde her zamanki nazik gülümsemesi kayboldu. Kaşlarını çatı. “Bugün neyin var? Sen...” Beni rahatsız etmeyecek kelimeleri arıyordu.

Asla bir hastayı dış görünüşüne göre yargılamaz, ruhsal durumu hakkında varsayımlarda bulunmazdım. Bunları bana kendilerinin söylemesi çok daha iyiydi. Ama Doktor Alexander yanlış bir adım atmıştı ve ben de onun bu hatanın içinde boca-lamasına izin verecektim.

En sonunda, “Biraz bitkin görünüyorsun?” diyerek cümle-sini bitirdi.

“Öyleyim,” dedim. Artık kaybedecek bir şeyim kalmadığı için ilk seansımızdan bu yana ona ilk defa dürüst davranıyordum. “Gabriel’ı hâlâ takip ediyorum. Sana yalan söyledim.” Ona Gabriel’in her gün gittiği depodan bahsettim. Kadınlarla yediği samimi yemeklerden. Ailesinin mezarlarını bulmaya çalışmamdan. Gabriel’in gülümsemelerinden, kahkahalarından ve bugün ara sokaktaki çarpışmamızdan.

“Sadece görmem gerekiyordu,” dedim.

“Neyi görmen?”

“Acıyı. İstırabı. Oralarda bir yerlerde olduğunu biliyorum. Gülümsemesinin altında.”

Doktor Alexander’ın gözleri yüzümde dolaştı. “Onun mutlu olmasının mümkün olduğuna inanmıyor musun? Tıpkı konuştuğumuz gibi iyileşebilmesine?”

“Nasıl iyileşebilir ki? Ayrıca o depolama ünitesinde ne var? Bir insan neden her gün depoya gider? İçlerine canlı hayvanlar da koyamazsın. O zaman neden?” Cümlemi bitirdiğimde nefes alabilmek için birkaç saniye durmak zorunda kaldım.

“Meredith, senden bunun neden önemli olduğunu düşünmeni istiyorum. Onun ne yaptığı seni ilgilendirmez. Zamanını

PARÇALANMIŞ

nasıl geçirdiği seni ilgilendirmez. Peki o zaman onun nereye gittiği veya oranın içinde ne olduğu neden önemli?”

Ağzımı açıp hızlı bir cevap bulmaya çalıştım. “*Çünkü...*” Kendi kafamın içinde bile zayıf görünse de yine de söyledim. “Bilmek zorundayım. Bilmem gerek.”

“Neyi bilmen gerek?”

Öfkeyle iç çektim. “*Bilmiyorum.*”

Bekledi ve düşünüp cevabıma ekleme yapmam için bana zaman verdi. Bunu yapmadığımda sandalyesinde öne doğru eğildi. “Lütfen şimdi sorduklarıma cevap ver. Ya Bay Wright mutluydu ve hayatına devam ediyorsa? Bu sana kendini nasıl hissettirirdi?”

“Tabii ki onun adına çok sevinirdim ama öyle olmasına imkân-”

Doktor Alexander elini havaya kaldırdı. “Bir saniye bekle lütfen. Şunu detaylıca ele alalım. Eğer Bay Wright devam edebiliyorsa, bu *sana da* devam etmen konusunda yardımcı olmaz mıydı?”

“Sanırım...”

“Devam etmeyi hak ettiğini düşünüyor musun, Meredith?”

Elbette düşünmüyordum. Nasıl düşünebilirdim ki? Ama nereye varmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Gabriel’in mutluluğunu kabul etmiyor olmamın sebebinin, kendimi bir tür cezalandırma yöntemi olduğunu düşünüyordu.

Uzun süreli sessizlikten sonra gülümsedi. “Kendi soruma kendim cevap vereceğim. *Sen* mutlu olmayı hak ediyorsun ve bana kalırsa ileride seninle daha çok tartışacağımız başlıca konu da bu. Şimdilik, kısa süreliğine yaptığın eylemlerin sonuçlarını ele alabiliriz. Bugün neredeyse yakalanıyor olmak sana nasıl hissettirdi?”

VI KEELAND

“Korkudan aklımı kaçırmama neden oldu ama aynı zamanda da...” Başka bir şey daha vardı. Beni tanımamıştı. Bir parçam bunun için mutlu olsa da başka bir parçam da hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu Doktor Alexander’a söylemedim. “Kumar oynarken alınan o büyük haz gibiydi,” dedim en sonunda. “Her iki ihtimal de olabilirdi.”

“Hımm...”

Bu yanlış cevaptı. Zihinsel olarak dengeli biri böyle cevap vermezdi, bunu biliyordum fakat gerçek buydu.

“Hayatında daha fazla gelişme olmadığı için riskli oyunlar tasarladığından endişeleniyorum. Tabii ki içki içmek ya da uyuşturucu kullanmak gibi değil ama bu, onlardan daha az risk de teşkil etmiyor. Yakalanmak mı istiyorsun, Meredith? Başın şu an olduğundan daha fazla belaya girsin mi istiyorsun?”

“Elbette hayır.”

“Emin misin?”

Gözlerimi aşağıya indirdim. Yaptığım şey bu değildi, değil mi? Yakalanmak istiyor olamazdım? Düşünceler kafamın içinde girdap gibi dönüp duruyordu. Hiçbiri mantıklı değildi. Cevaplardan daha çok sorularım vardı. Ama Doktor Alexander’a bunlardan hiçbirini sormak istemiyordum.

Sonunda sandalyesinde kıpırdandı. “Meredith?”

Göz göze geldiğimizde, “Efendim?” diye sordum.

Başını yana eğdi. “Gabriel’in ailesinin mezarlarını aradığını söylemiştin?”

Başımı salladım.

“Neden?”

Bakışlarımı kaçırarak başımı salladım. “Emin değilim.”

PARÇALANMIŞ

“Bununla karşı karşıya kalmanın, küçücük bir çocuğun mezar taşında yaşadığı o kısacık yılları görmenin oldukça üzücü olacağını düşünüyorum.”

Bunun düşüncesi bile gözlerimin dolmasına neden oluyordu. “Tabii ki.”

“Sebebi bu mu, Meredith? Kendini daha fazla cezalandırmak mı istiyorsun? Ben sihirbaz değilim. Sen bunları benimle paylaşmadığın sürece kafanın içinde neler olup bittiğini bilemem. Ama yaptıklarının daha çok sana zarar vermesinden endişeleniyorum.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya doğru süzölmeye başlayınca Doktor Alexander kutudaki mendili bana doğru uzatmak için öne eğildi.

İçinden birkaç mendil çıkarttım ve burnumu çekerken yüzümü sildim. “Teşekkür ederim.”

Uzun süren sessizlikten sonra doktor boğazını temizledi. “Günlük rutinlerin var mı?”

“Evet. Yani... var sayılır.”

“Bana onlardan bahset. Sabahları neler yapıyorsun?”

Nefesimi verip ona günümün nasıl başladığını, Gabriel’in etrafında şekillenen düzenimi anlattım.

“Pekâlâ. Yarın onu takip etmek yerine buraya gelmeni, lo-bimde oturup günlüğüne yazmanı istiyorum. Bunu önümüzdeki hafta boyunca her gün yap. Kafanı şu anki alışkanlıklarından uzaklaştır.”

Derin bir nefes alırken başımı salladım. “Tamam.” Bunu yapabilirdim. Kahvemi alıp buraya gelebilirdim. Gabriel’i takip etmekten çok daha iyi olurdu. Fark edilme riskini almaktan. Zaten kaybettiğimden çok daha fazlasını kaybetme riskini

VI KEELAND

almaktan. Sanki bu beni bir şekilde temize çıkartabilirmiş gibi, “Spora kaydoldum,” dedim.

“Güzel. Buraya gelip günlüğüne yaz. Spor salonuna da gidip onu takip ederken yürüdüğün mesafeyi tamamlayabilmek için koşu bandını kullan. O döngüyü kırıp yeni bir döngü yaratalım.”

Göze göze geldiğimizde kendimi gülümsemeye zorladım. Sanki bu bana umut veriyormuş gibi heyecanlı görünmeye çalışıyordum. Ama hâlâ kurtulamamıştım. Onu... Gabriel Wright’ın acısını görme ihtiyacından. Çünkü buna ben sebep olmuştum.

BÖLÜM 8

Önceki

“Sanırım bunlar senin.” Bir çanta mutfak masasının üzerinden geçti ve kayarak önümde durdu.

Beyaz kutunun üzerine zımbayla tutturulmuş kâğıda bakınca kocamın neden öfkeyle konuştuğunu sormama gerek kalmadı. *Doğum kontrol hapları.*

Gözlerimi kapattım.

Connor takımıyla maç için gittiği Cincinnati seyahatinden daha dün akşam dönmüştü. Haplara geri döndüğüm konusunu onunla konuşmak için doğru zamanı bekliyordum. Ne yazık ki öyle bir an asla gelmeyecekti.

Buz gibi bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. “Üzgünüm, bunu seninle daha önce konuşmalıydım. Sadece düşündüm ki-”

Connor lafımı keserek araya girdi. “Kocanın defolu bir ürün olduğunu ve babalığa uygun olmadığını mı düşündün?”

“Hayır, tabii ki böyle bir şey düşünmedim.” Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştım. Ellerimi göğsüne doğru uzattığımda Connor kendisine dokunmamam için iki adım geriye gitti.

“Eminim düşünmemişsindir.”

VI KEELAND

“Zaten üzerinde fazlasıyla baskı var. Buna hamilelik ya da yeni doğmuş bir bebek eklemek için doğru bir zaman değilmiş gibi geldi.”

“Buna bizim adımıza senin karar vermen ne kadar da güzel.”

Kaşlarımı çattım. “Haklısın, özür dilerim. Tekrar ilaç yazdırmadan önce seninle konuşmalıydım. Dün akşam regl oldum ve yeni kutuya başlamak için zamanım kısıtlı olduğundan hapları aldım.” Bu konuda hatalıydım, o yüzden özür dilemek ve açıklama yapmakla yetinmeliydim. Ama aklıma bir soru geldi ve ben onu durdurmaya fırsat bulamadan ağzımdan fırladı. “Sen neden ilaçlarımı aldığım eczaneye gitmiştin?”

Connor’ın çenesi kasıldı. “Fizik tedavi uzmanı dizimdeki ödem için krem verdi. Sana geçen ay ağrı kesicileri bıraktığımı söylemiştim.”

“Özür dilerim, öyle demek istememiştim...”

“Evet, doğru.” Başını salladı ve ceketini sandalyesinin arkasından hışımla çekip sinirle kapıya doğru yürüdü. “Haplarının tadını çıkart.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Burası hariç herhangi bir yere.”

Kapıyı öfkeyle açmasını ve arkasından kapatmasını izleme rağmen kapı sertçe çarptığında yerimden sıçradım. Son günlerde fazlasıyla gergindim. Kalbim sürekli düzensiz şekilde atıyor, kendimi dengesiz hissediyordum. Rahatlayabildiğim tek an işte olduğum ve kendimi diğer insanların sorunlarına kapırdığım zamandı.

Uzun süre kapalı kapıya baktım, sebebi Connor’ın geri dönmesini beklemem değildi. Gelmeyecekti. Barda sarhoş halde saatler geçirmesi için ona yepyeni bir sebep vermiştim. Gerçi en azından bugün kızgın olmak için haklı bir nedeni vardı. Son

PARÇALANMIŞ

zamanlarda işten eve ne zaman gelsem, kavga edecek bir konu buluyor ve ardından da saatlerce ortadan kaybolup bira fabrikası gibi kokarak eve dönüyordu. Bazen o geldiğinde eğer hâlâ uyanıksam, uyuyor numarası yapıyordum. Alkol onu duygusallaştırıyor, üzgün bir halde gelip özür diliyordu. Peşinden de telafi seks yapmaktan istiyordu. Ama aşırı alkolün *diğer etkisi* de ereksiyonunu uzun süre koruyamamasıydı ve bu da Connor'ın tekrar sinirlenmesine neden oluyordu. Bu artık kaçmak istediğim bir kısır döngü haline gelmişti.

Evliliğimin yalnızca birkaç ay içinde geldiği hali düşündüğümde midem bulandı. Sevgi dolu, düşünceli kocam tanımadığım birine dönüşmüştü. Her şey gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Şu anda hamile kalmak istemediğim için beni gerçekten suçlayabilir miydi? Biz bir takımdık ve elbette bunu onunla konuşmam gerekirdi. Ama günün sonunda bedenimle ne yapacağım benim kararımdı. İşler bu şekilde devam ederse, tek başıma bir bebek büyütecek olmam konusuna girmiyordum bile. Çocuğumu öfke problemleri yaşayan, sarhoş bir adama emanet edemezdim. Connor ile bu konuyu konuşmamakla hata yapmış olabilirdim ama bunu yapamayacağımı hissettiren atmosferi yaratan da kendisiydi.

Daha fazla üzölmek yerine kahve fincanımı yıkadım ve duş almaya karar verdim. Connor yakın zamanda dönmezse belki yürüyüşe çıkardım. En sevdiğim kitapçıya giderdim. Pahalı bir *latte* de sipariş ederdim. Koridordan geçip banyoya doğru ilerlediğim sırada kapının çalmasıyla durdum.

Belki Connor anahtarlarını unutmuştu?

Belki kendini alkole vermek yerine konuşmaya gelmişti?

Belki de bizim için umut vardı...

Ama kapıyı açtığımda yüzüm asıldı.

VI KEELAND

Irina beni, “Seni de görmek çok güzel,” diyerek azarladı. “Tanrım, ikiniz gerçekten uyumlu bir çiftsiniz.”

Kaşlarımı çatarken, “İkimiz mi?” diye sordum.

“Sen ve Connor.” Başparmağıyla omzunun arkasını işaret etti. “Onu az önce lobide gördüm. Selam verdim ama beni duymadı bile. Sanki biri köpeğini tekmelemiş, o da bunu yapmanı bulmak için ava çıkmış gibiydi.”

Ama tekmelenen köpeği değildi, bizzat Connor’dı. Tekme atan da bendim.

İç çekip, “Kavga ettik,” dedim.

Irina karnını ovalarken omuzlarını silkti. Her an doğurabilirdi. “Eh, bazen böyle şeyler olur. Dün gece Ivan’a çok sinirlendim çünkü getirdiği tiramisunun ekşi olduğu konusunda beni uyarmadı. Bu arada tadına bakmak için onu çöpten aldığımı da eklemem gerek. Bugünlerde her şeyden kavga çıkartabiliyorum.”

Kıkırdarken kenara çekildim. “İçeri gel. Sanırım şu an tam olarak sana ihtiyacım var.”

Tek parmağını kaldırdı. “Dur bakalım. *Nutella* var mı?”

“Sanırım. Connor onunla tost yapmayı seviyor.”

“Tamamdır, o halde varlığımla seni onurlandıracağım.”

Irina ile birlikte mutfğa yöneldik ve dolaplardan birinde *Nutella*’yı bulup çekmecedен de ekmek çıkarttım.

“Aslında ekmeğe gerek yok.” Irina elini sallayarak beni uzaklaştırdı. “Lütfen sadece kaşık ver.”

Gülümserken, “Tamam,” dedim.

Kaşığı tamamen doldurdu ve ağzı dolu halde, “Bay Huysuz ile aranızda neler oluyor?” diye sordu.

Sıkıntıyla iç çektim. “Aptalca bir şey yaptım.”

PARÇALANMIŞ

Irina omuz silkti. “Öyleyse ne olmuş? O bir erkek. Eminim sürekli aptalca şeyler yapıp duruyordur. Biz hata yaptığımız zaman bu çok daha ucuza mal oluyor. Ivan işleri batırırsa, pırlanta alır. Eğer ben batırırsam, o sakso alır. Dizlerin için yere bir yastık koy ve mikrofona doğru özür dile.”

Keşke o kadar kolay olsaydı. Başımı iki yana salladım. “Son zamanlarda gerçekten çok zorlanıyoruz. Connor sürekli öfkeliymiş gibi hissediyorum.”

“Tabii ki öyledir. Bir daha oynayamamaktan korkuyor. Bu adamların üç yaşından beri bildikleri tek şey hokey. Ivan’ın birkaç sene önce ameliyat olmak zorunda kaldığı zamanı hatırlıyor musun? Düğünümüze altı ay kala boynuna sopa darbesi almıştı.”

“Omurga füzyonu* olmuştu, değil mi?”

Başıyla onayladı. “O kadar fazla kavga ettik ki, düğünü iki defa iptal ettim ve işlerin ne kadar kötüleştiğini asla kimseye anlatmadım.”

“Gerçekten mi?”

Ağızına bir kaşık daha *Nutella* attı. “Kişilikleri oyuna o kadar sıkı sıkıya bağlı ki bir tür kimlik krizi yaşıyorlar. Tedavisine odaklanabilmesi için düğünü ertelemeyi önerdiğimi hatırlıyorum. Ivan bu ertelemenin sebebinin, bir daha oynayamama ihtimali yüzünden onunla evlenmek istemediğimden kaynaklandığını sandı. Ne yaparsam yapayım veya ne söylersem söyleyeyim onunla birlikte olmak istemediğimi düşünüyordu. Onu başka türlüüne inandıramazdım çünkü o kendine inanmıyordu.”

Kulağa oldukça *tanıdık* geliyordu.

“Ama açıkça görüldüğü gibi işler iyiye gitti, değil mi?”

* Omurganın herhangi bir yerindeki iki ya da daha fazla kırık kemiği birbirine bağlamak için yapılan bir ameliyattır.

VI KEELAND

Irina başını salladı. “Biraz zaman aldı. Ivan birkaç ay boyunca kasvet dolu bir yerdeydi. Bunun üstesinden gelebileceğimizden emin değildim. Ama işler zamanla daha iyiye gitmeye başladı. Sana benim söylediğim ya da yaptığım bir şeyin her şeyi düzelttiğini söylemek isterdim. Fakat bunu tek başına yapması gerekiyordu.” Masanın diğer ucundan uzanıp elimi okşadı. “Connor kendi başına bunun çaresine bakacak. Ve ikiniz tekrar, insanların kendi ilişkilerinde gerçekten mutlu olup olmadıklarını sorgulamalarına neden olan mutlu bir çift olacaksınız. Güven bana. Bunun bir yolunu bulacak.”

Haklı olduğuna inanmak istiyordum. Ama içimden bir ses Connor’ın problemlerinin kimlik bunalımından ya da kendisinden şüphe etmesinden çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ertesi gün öğleden sonra hastalarımın arasında bir saatlik boşluk vardı. O yüzden hem biraz temiz hava almak hem de öğle yemeği yiyebilmek için dışarı çıktım.

“Çavdar ekmekleri yoktu.” Asistanım Sarah’nın sandviçini kese kâğıdından çıkartıp masaya bıraktım. “Ben de onun yerine sana tahıllı olanından aldım.”

“Teşekkür ederim,” deyip gülümsedikten sonra ofis kapısını işaret etti. “Seni bekleyen biri var.”

“Bayan Trenka erken mi geldi?”

“Hayır. Bekleyen seksi bir hokey oyuncusu.” Kulaklıklarını aldı ve göz kırıp birini kulağına taktı. “Yemeğimi yerken müzik dinleyeceğim. *Hem de oldukça yüksek sesle.* Yani hiçbir şey duymayacağım.”

Güzel, o halde kavga ettiğimizi duymayacaksın. Connor ile dün gecedan beri konuşmamıştık. Eve sarhoş ve sinirli halde dönmüştü, doğum kontrol hapları konusunda hâlâ kızgındı.

PARÇALANMIŞ

Ben sabah iş için evden çıkarken, o kanepede sızıp kalmış haldeydi.

Ofisimin kapısını açar açmaz taze çiçeklerin kokusu etrafımı sardı. Ama asıl darbe görsel şekilde geldi. Connor masamda oturuyordu, eli bugüne kadar gördüğüm en büyük ortanca buketinin etrafına sarılmıştı. Ayağa kalktığı anda kalbim sıkıştı. Benim olağanüstü erkeğim, olağanüstü şekilde kırgın görünüyordu. Üzüntüsü ve acısı, birkaç ay öncesine kadar orada olmayan derin çizgilerine kazınmıştı.

Dün akşam ikimiz de kırıcı şeyler söylemiştik ama şu anda hiçbirinin önemi kalmamıştı. Yanına gidip yanaklarımı avuçlarımın arasına aldım. Acısını dindirmek için elimden gelen ne varsa yapmak istiyordum. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. “Çok üzgünüm.”

“Ben de üzgünüm.”

“Seninle konuşmadan hapı tekrar kullanmaya başlamamam gerekirdi.”

Başını iki yana salladı. “Böyle yapmakta haklıydın. Baba olacak halde değilim. Berbat durumdayım, Mer.”

“Hayır, değilsin. Sadece kendine inanman gerekiyor. Bütün kalbimle biliyorum ki, buza geri döneceksin ama bunu yapmasan bile her şeyi çözeriz. Birlikte.”

Connor bakışlarını uzun süre yerden çekmedi. Gözlerimle tekrar buluştuğunda yutkundü. “Haklısın. Ağrı kesiciler işleri daha kötü hale getirdi. Birkaç hafta önce bırakacağımı söylediğimde bunu yapmadım. Ama artık onlarla işim bitti. Birkaç tane vardı, bu sabah onları lavaboya döktüm. Ayrıca içkiyi de azaltacağım.”

VI KEELAND

Yaşlar yüzümden aşağıya süzülüyordu. “Her geçen gün daha da güçleniyorsun. Sadece kendine inanman gerek, Connor. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.”

Başını salladı. “*Biz* bunu yapabiliriz. Birlikte halledeceğiz.”

Kollarımı boynuna doladım ve ona bütün gücümle sarılırken içimi bir rahatlama kapladı. Uzun süre böyle kaldık. En sonunda ayrıldığımızda, öğle yemeğimi bölüştük ve uzun zamandır ilk defa beraber vakit geçirmenin tadını çıkarttık. Bir sonraki hastam gelince Connor gitti.

Öğleden sonra her şey daha hafif ve daha parlak görünüyordu. İki aydır eve gitmekten çekindikten sonra şimdi günün son hastasının çıkmasından ve işlerimi bitirip hemen ardından kocamı görmek için sabırsızlanıyordum.

“Konuşmamız gereken bir şey var mı?” Bekleme odasında ceketimi giyerken Sarah ile konuşuyordum.

Sarah gülümsedi. “Birinin bu akşam için acelesi var.”

“Connor bana akşam yemeği hazırlıyor.”

“Keyfini çıkart. Sigorta şirketine yazdığım raporu bitirip peşinden ben de çıkacağım.”

“Güzel. İyi akşamlar, Sarah.”

“Bir dakika. Bay Mankin’e reçetesini bıraktın mı? Annesi ameliyat olacakmış, bu yüzden ona bakmak için bir aylığına Florida’ya gidiyor. İlaçları bittiğinde oradayken alabilmesi için kâğıt reçeteye ihtiyacı var. Aptal sigorta şirketi reçeteyi önceden yazdırmasına izin vermiyor. Sana gönderdiğim mesajlardaki notu görüp görmediğinden emin değildim. Bugün erken saatlerde arayıp yarın ilk iş reçeteyi alacağını söyledi.”

“Kahretsin. Evet, notu gördüm ama tamamen aklımdan çıkmış. Hatırlattığın için teşekkürler. Benden önce gelme ihtimaline karşı şimdiden yazsam iyi olur.” Çantamı Sarah’nın

PARÇALANMIŞ

masasına bıraktım ve reçete defterimi almak için ofisime döndüm. Ama her zaman koyduğum sağ üst çekmecemde yoktu. Kâğıtları karıştırdım ve bulamayınca diğer çekmeceleri kontrol ettim.

“Sarah?” diye seslendim. “Reçete defterimi gördün mü?”

“En son gördüğümde çekmecenin sağ üst kısmındaydı.”

Çekmeceyi bu sefer daha fazla çekip karıştırdım fakat yoktu.

Sarah ofisime geldi. “Bulabildin mi?”

“Hayır.”

“Belki de sonuncuyu kullanmışsındır?”

Sadece birkaç saat önce oradan yalnızca birkaç santim uzaklıkta oturan kocamı hatırladığımda içim huzursuzlukla doldu.

“Hımm... Evet, öyle olmalı.”

BÖLÜM 9

Günümüz

Yeni yılın ikinci günündeydik. Pencerelerdeki ışıkların ve menoraların* yerini “*Mutlu Yıllar!*” yazısı almıştı. Camında, “*Yeni Bir Yıl, Yeni Bir Sen!*” yazan spor salonunun önünden geçtim.

İlk defa haklılardı.

Güzel bir ay olmuştu. Her gün dışarı çıkıyordum. Spor salonunda antrenman yapıyordum ve galiba aynaya baktığımda yeni yeni şekillenmeye başlayan kasların gölgesini de görebiliyordum. Bu kimin aklına gelirdi ki? Eh, benim gelmezdi. Ama kulaklıklarım takılıyken ve müzik beni harekete geçirirken ilk defa tamamen kendime odaklanıyordum.

Kardeşimin Noel’de verdiği eldivenleri çekiştirerek çıkarttım. Onunla ve ailesiyle; iki küçük kızıyla kalmıştım. Bana hiç tanımadığım küçük bir kızı hatırlattıkları bir gerçektir. Bu hiç de kolay değildi. Onun mutlu ailesi bana eskiden kurduğum hayallerin hepsini, Gabriel’in da kaybettiği her şeyi hatırlatıyordu. Ama bunlar hakkında yazmış, koşu bandında yürümüş ve bir şekilde her şeyi aklımdan çıkartmayı başarmıştım. Ayrıca kardeşim adına da mutluydum. Yirmili yaşlarımızın başında ebeveynlerimizi farklı hastalıklardan kaybedince tatiller ikimiz için de hiç kolay olmamıştı. Özetle üstesinden iyi şekilde

* Yahudilerin Hanuka bayramlarında kullandıkları yedi ya da dokuz kollu şamdan.

PARÇALANMIŞ

geldiğimi düşünüyordum. Eski bir yola dönmek ve Gabriel'in o yoldan geçmesini bekleme arzusuyla savaşıyordum. Artık daha iyi bir noktadaydım.

Birkaç sokak sonra ofisime yaklaştığımı fark ettim ve yürümeye karar verdim. Bunu, aylar önce kutuların içindeki eşyalarımı dışarı çıkardığım zamandan beri ilk defa deniyordum. İşin doğrusu, şimdiye kadar bu sokaktan elimden geldiğince uzak durmuştum. Fakat çok yakında uzaklaştırma cezası sona erecekti. Artık günleri sayıyordum, otuz yedi gün kalmıştı ve sonra işe, muayenehaneme geri dönecektim. Normalliğe bir adım daha yaklaşıyordum.

Köşeden sağa dönünce apartmanımı gördüm. Yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanmaya başladı ama bu defa içimde iyi bir his vardı. Endişeden daha çok heyecandan kaynaklıydı. Geçmişten korkmakla alakalı değildi, yeni bir başlangıçtı. En azından 988 numaralı apartmana ulaşana ve yüzümün ön tarafta bulunan otobüs durağına yapıştırıldığını görene kadar öyleydi.

Kalbim duracak gibi oldu.

Bu da neydi böyle?

Yüzümün yakından çekilmiş bir fotoğrafı otobüs durağının cam yüzeyine bantla tutturulmuştu. Altında bir şeyler yazıyordu ama gözlerim öylesine korkuyla dolmuştu ki yazılanları okuyabilecek kadar kendimi toparlamam bir dakika sürdü.

UYUŞTURUCU SATICILARI HER ZAMAN SOKAK SERSERİLERİ OLMAZ.

Doktor Meredith McCall bağımlı olduğu bilinen kişilere ilaç yazıyor.

Uyuşturucu ticareti yapan doktorların, meslekten kalıcı olarak men edilmesini içeren S0178 sayılı yasa tasarısına destek verin.

VI KEELAND

Altında *NYAİDK -New York Anneleri, İstismarcı Doktorlara Karşı-* yazıyordu ve iki yumruktan oluşan bir logo vardı.

Gözlerim sokağın etrafını taradı. Sanki herkes bana bakıyormuş, ne yaptığımı biliyormuş gibi hissediyordum. Kızgın ve parmağıyla beni işaret eden insanlar görmeyi bekliyordum. Ama ilana dikkat eden tek kişi bendim. Uzanıp kâğıdı camın üzerinden söküp aldım ve geriye yalnızca dört köşesinden bantlanmış beyaz sayfanın kalıntıları kaldı. Hemen ardından koşmaya başladım.

Ciğerlerim yanana, bacaklarım titreyene ve artık düşmekten korkar hale gelene kadar koştum. Önüme çıkan bir apartmanın merdivenlerine kendimi bırakıp başımı dizlerimin arasına aldım ve havayı içime çektim.

Bir kadın durup, “İyi misiniz?” diye sordu.

Başımı salladım.

Gülümsedi. “Ben de herkese iyi olduğumu söyleyip duruyorum. Ama unutmayın, o her neyse geçip gidecek.”

Bu konuda şüpheliydim. Hayatta, kaçmaya hakkımız olmayan bazı şeyler vardı.

Sonraki hafta, Doktor Alexander karşımda ayak bileğini diğerinin üzerine attı. “Mutlu yıllar.”

“Teşekkür ederim. Aynı zamanda bugün benim doğum günüm.”

“Öyle mi? Doğum günün kutlu olsun.” Kravatını düzeltirken, “Planın var mı?” diye sordu.

“Benim...” Durdum. Ona kendisini iyi hissettirecek bir şeyler uyduracaktım. Bu artık alışkanlık haline gelmişti. Bunu erkek kardeşime de sık sık yapıyordum. Ona öğle yemeği için arkadaşım ile buluşacağımı, müzeye gideceğimi ya da öylesine bir

PARÇALANMIŞ

şeyler yapacağımı söylüyordum. Ama terapistimin endişelerini yatıştırmaya ihtiyacım yoktu, ayrıca ona dürüst olmaya başladığımdan beri daha iyiye gidiyordum. “Hayır, pek sayılmaz. Aslında şu sıralar yalnız daha iyi hissediyorum.”

“Bana daha fazlasını anlat.”

Koltukta arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve duvarında asılı duran soyut tabloya baktım. “Şey... erkek kardeşim olsa da onun kendi hayatı; eşi, çocukları ve işi var. Connecticut’ta yaşıyor, yani yakın ama o kadar da yakın sayılmaz. Çok fazla arkadaşım da yok. Üniversitedeyken görüştüklerimle, tıp fakültesine gittiğim zorlu yıllarda bağlantımız koptu. Ondan sonra asistanlık yaptım ve çok çalıştım. Ben... hayatımın çoğunu Connor’ın etrafında şekillendirdim. Bütün arkadaşlarım onun takım arkadaşlarının eşlerinden ya da çift olarak birlikte geçirdiğimiz insanlardan oluşuyordu. Yaşananlardan sonra çoğu uzaklaştı. Ya da belki de ben onlarla yüzleşemedim. Artık bunu bilmiyorum. Connor’ın takım arkadaşının eşi olan Irina ile fazlasıyla yakındım. Fakat beş yaşından küçük üç çocuğu var, o yapamadı...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Bunun yanında, konuşmuyor olmamızdaki bütün suçun Irina’ya ait olduğundan o kadar da emin değildim. “Sadece birbirimizden uzaklaştık,” diye tamamladım cümlemi. “Geçen ay başladığım spor salonunda, yoga dersindeki birkaç kadınla sohbet ediyorum ama yetişkinlikte, basitçe verilen selamlardan, ‘*Kahve içmek ister misin?*’ seviyesine geçmek gerçekten çok zor.”

Doktor Alexander anladığını gösterircesine başını sallasa da konuşmadı.

Ben de bir hastanın devam etmesini istediğimde aynısını yapıyordum. Sessizlik çoğu zaman kelimelerden daha fazla etkiye sahipti. İnsanlar boşlukları doldurma ihtiyacı hissediyordu.

VI KEELAND

“Evdeyken de yalnızım.” Titrek bir nefes alırken kelimeler dudaklarımdan zorlukla döküldü. “Biriyle çıkmayı düşündüm. Neredeyse iki yıldır yalnızım... Bu yeterince uzun bir süre, değil mi?”

Doktor Alexander ellerini iki yana açtı. “Bunun yeterince uzun olup olmadığına yalnızca sen karar verebilirsin, Meredith.”

Dudaklarımın arasından hafif bir kahkaha çıktı. “Hastalarım ben de bu şekilde söylüyorum.” Dudağımı ısırırken düşündüm. Tabii ki flörtler için uygulamalar vardı. Belki birini denerdim. Az da olsa anonim gibi görünüyordu. Deneyip ardından silerek hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğiniz bir yere benziyordu. Ama sözlerim bana yaklaşmakta olan başka bir şeyi hatırlattı. “Gelecek ay tekrar çalışmaya başlayacağım. Neredeyse bir yıl olduğuna inanamıyorum.”

“Bu konuda ne hissediyorsun?”

“Sanırım iyi. Yani... muayenehanemi sıfırdan kurmam gerekiyor. Belki onu duymuşsundur, Doktor Gerald Rodgers, benim yerime çalışmak için emekliliğini rafa kaldırdı. Olağanüstü biri ama yetmişlerinde ve tarzı benimkinden tamamen farklı. Onun işleri devralması yüzünden ve çıkan haberlerden dolayı hastalarımın neredeyse yarısı ayrıldı. Bu konuda biraz endişeliyim, yeniden inşa etmem için zaman gerekiyor. Ama Tanrı biliyor ya, şu son günlerde zamandan başka bir şeyim yok. Ayrıca daha fazla ilan veya daha kötüsü olur mu diye de endişeleniyorum.”

Kaşlarını çattı. “İlan mı?”

“Tıpkı *Sarhoş Sürücülere Karşı Olan Anneler* gibi bir grup var ama onlar ilaç yazma yetkilerini kötüye kullanan doktorların peşine düşüyorlar. Geçen hafta ofisimin önünden geçerken otobüs durağına yapıştırılmış, üzerine yüzümün basıldığı bir

PARÇALANMIŞ

afiş buldum. Kısa süre önce de biri Mesleği Kötüye Kullanma Dairesi'nden davamın kopyasını istemiş. Sanırım bunu Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası kapsamında yapabiliyorlar. İlk etapta onun hikâye yazmak isteyen medyadan biri olduğunu düşünmüştüm. Fakat artık onlar olabileceğini düşünüyorum.”

Doktor Alexander bana bakarken gözlerini kırptı. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

Omuz silktim. “Bu benim hatamdı.”

“Yine de bu o kadar kolay değildir.”

“Hayır, değil. Ama bunun beni yolumdan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Onu görmeden önce gayet iyiydim, gördüğüm afişi yırtıp attım. Ancak o günden beri her gün binaya gidip yenisi asılmış mı diye kontrol edip duruyorum. Neyse ki daha fazlası ortaya çıkmadı.”

Doktor Alexander gülümsedi. “O halde buna odaklanmayacağım. Bana mesleğine geri dönme konusunda nasıl hissettiğinden bahset. Hazır olduğunu düşünüyor musun?”

“Evet.” Hazırdım, hiç kuşku yoktu. Fakat değişmiştim ve bu hastalarımın olan bakış açımı da değiştirmişti. Bunu ona da söyleyip, “Yaşadıklarımın sonradan farklı bir psikiyatrist olacağım,” diye ekledim.

“Hayatta sahip olduğumuz deneyimler, hastalarımızla empati kurmamız konusunda fazlasıyla kıymetli olabilir.”

Başımı salladım ama aklım tamamen başka yerde, muayenehanemin zorlukla ayakta kaldığı gerçeğindeydi. Omuzlarım çöktü. Onu sıfırdan kurmak için -sadece başarılı olması için değil- ulaştığı noktaya gelebilmesi adına çok çalışmışım.

VI KEELAND

Yeni biriyle tanışma fikri tekrar düşüncelerime sızdı. Yeniden başlayabilir miydim? Birileriyle çıkmayı başarabilir miydim? Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak yok etmeye çalıştım.

Doktor Alexander; gündelik hayatım, günlük tutmam ve bu yılki hedeflerim konusunda bana sorular sordu. En sonunda, “Görünüşe göre zamanımız neredeyse dolmak üzere. Benimle konuşmak istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Aklımın sadece bir kısmı dikkatini verebiliyordu. Diğer kısım hâlâ flört uygulamalarını düşünüyordu. Başka birini, Connor’ı sevdiğim kadar sevme ihtimalim olabilir miydi? Evlendiğim ve bir aile kurmayı planladığım Connor’ı... *Bir aileyi yok eden adamı değil.*

“Son zamanlarda yeni rutininde değişiklikler oldu mu?”

Sorusu beni gerçekliğe geri getirdi. Gabriel’ı tekrar takip etmeye başlayıp başlamadığımı soruyordu. Bu arada etmemiştim, böyle iyiydim. Üzerinden artık bir ay geçmişti. Ama bu cazibenin çirkin yüzünü göstermediği anlamına gelmiyordu. Hâlâ merak ediyordum. Neredeyse her gün onu ve... *mutlu* olduğu gerçeğini düşünüyordum.

“Hayır, pek bir değişiklik olmadı.” Kendimi gülümsemeye zorladım. “Anladım ki eğer bu şekilde devam ediyorsa, onu düzeltmeye çalışmaya da gerek...” Cümlemi yarıda kestim. “Ancak yakında işe dönmek iyi olacak.”

“Harika.” Doktor Alexander başını sallayıp not defterine daha fazla şey yazdı.

Birkaç dakika sonra çıkıp ruhsuz bir şekilde sokaklarda dolaştım. Spor kıyafetlerimi yanıma almadığımdan oyalanmak için oraya da giremezdim. Mağazalar yılbaşı *sonrası* indirimi-ne girmişlerdi, sevimli bir vitrine dalıp giderken içeri girip

PARÇALANMIŞ

girmemeyi düşündüm. Ama ihtiyacım olan hiçbir şey yoktu. Bu sadece zaman geçirmenin bir yoluydu. O yüzden eve döndüm. Gözüm binanın hemen önünde durmuş, öpüşen çifte takıldı. Birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Adamın elleri kadının yanaklarını kavramıştı, kadının elleriyse onun koyu saçlarının arasındaydı. *Tutkuluydu.*

Daireme çıkan asansöre bindiğimde içimde bir kıskançlık dolaşmaya başladı. Fakat girişe vardığımda ve kapımın aralık olduğunu gördüğümde bu his bambaşka bir duyguya evrildi. *Korku.* Aklımdan milyonlarca farklı senaryo geçerken donakaldım, fiziksel olarak felç olmuş gibiydim.

Maskeli adamın tekinin elinde bir bıçak vardı.

Yıllar önce psikiyatri hastanesinde tedavi ettiğim hastam dışarı çıkmıştı, akıl hastanesine yatırıldığı için beni suçluyor ve intikam istiyordu.

Hırsızdı.

Daha da kötüsü, tecavüzcüydü.

Anahtarlarımı kısa süre önce kaybetmiştim. Ya biri onu bulup beni eve kadar takip etmişse?

Koşmalı, elimden geldiği kadarıyla hızla kaçmalı ve benimle birlikte gelmesi için polis bulmalıyım.

Ama kıpırdayamıyordum. Kelimenin tam anlamıyla *hareket edemiyordum.* Nefesimi sık aralıklarla veriyor, başım dönüyor-muş gibi hissediyordum. Bacaklarım felç olmuş gibiydi.

Bu yüzden elimden gelen tek şeyi yapıp dinlemeye başladım. Nefesimi tutup adım ya da bir şeylerin çarpma seslerini duymayı bekledim. Belki de bıçak taşıyan, akıl sağlığını yitirmiş birinin koltuğumun yastıklarını parçalama sesini... Fakat duyduğum tek şey kulaklarımda uğuldayan kanın sesiydi.

VI KEELAND

Sonunda daha fazla dayanamayarak eğilip kapıyı içeriyi görebileceğim kadar iterek açtım. Karanlıktı ama koridorun ışığını her zaman açık bırakırdım ve bu da kimsenin olmadığı, her şeyin yerinde durduğunu görebilmem için yeterliydi. O yüzden yutkundum ve kapı eşiğinden içeriye uzandım.

“Merhaba? Orada kimse var mı?”

Sessizlik.

İkinci defa bağıırken sesim daha yüksekti. “*Merhaba? Orada kimse var mı?*”

Bir ses yerimden sıçramama neden oldu, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ama sesin sahibi kapısının kilidini açan komşumdu.

“Meredith? Her şey yolunda mı?” Bay Hank seksen yaşlarında olmalıydı ama şu anda beni kurtarmaya gelen bir *Superman* gibi geliyordu.

Derin bir nefes aldım. “Eve şimdi geldim ve kapımı kilidi açılmış halde buldum. İçeride biri olabilir diye korkuyorum.”

Bay Hank kısa süreliğine ortadan kayboldu ve elinde bir beyzbol sopasıyla ortaya çıktı. “Sen benim evimde bekle. Ben kontrol ederim.”

“Bunu yapmanıza gerek yok.”

“Ben hallederim dedim.” Koridora çıkarken açık tuttuğu kapısını işaret etti. “Hadi, hemen içeri geç.”

“Sizinle birlikte içeri girersem kendimi daha iyi hissederim.”

Omuz silkti. “Peki ama birkaç adım arkada kal. Eğer sopayı kaldırırsam, kafana denk gelmesini istemem.”

Başımı salladım. “Tamam, teşekkür ederim.”

Bay Hank sopayı omuz hizasına kaldırıp parmak uçlarında yürüyerek daireme ilerledi. Koridora varmadan önce ikimiz de salonuma ve mutfığa bakındık. Kapıların hepsi kapalıydı. Evi

PARÇALANMIŞ

zaten genel olarak böyle bıraktırdım. Bay Hank bütün kapıları tek tek açtı ve ben yatakların altını kontrol ederken, o da acele etmeden dolapları inceledi. Odaların hepsini gözden geçirdikten sonra sopayı omzundan indirdi.

“Anahtarlarım arada kilide oturuyor,” dedi. “Ama sürgüye tam olarak geçmiyor, yani kilitlediğimi düşünsem de kilitlenmiyor. Kontrol etmek için kapı kolunu çevirmem gerek.”

“Benim böyle bir problemim yoktu.”

“Belki de acelen vardı ve kitlemeyi unuttun. Böyle şeyler olabilir.”

Son zamanlarda kafam fazlasıyla dağınıktı. O yüzden iki ihtimal de mümkündü. Ama içeride kimse olmamasına rağmen içim tam anlamıyla rahatlamış sayılmazdı. Yine de başımı sallayıp gülümsedim. “Öyle olmalı. Her yeri kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Her zaman. Bir şeye ihtiyacın olduğunda sadece kapıyı çalman yeter.”

“Gerçekten minnettarım. Tekrar teşekkür ederim, Bay Hank.”

O gittikten sonra evi tekrar kontrol ettim. Baktığım son oda ofis olarak kullandığım yerdı. İlk bakışta farklı görünen hiçbir şey yoktu ama kapıyı çekerken masamın çekmecesinin tamamen kapanmadığını fark ettim. O yüzden gidip çekmeceyi açtım, içindekileri karıştırdım ve zihnimde bir değerlendirme yaptım. Eksik görünen hiçbir şey yok gibiydi. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla.

Kapının eşiğinde, ışığa basıp odadan çıkmadan önce masama tekrar baktım. Ardından doğruca buzdolabına ilerledim. Boynumun arkasında oluşan gerginlik topunu çözmek için kesinlikle şaraba ihtiyacım vardı. İlk kadehimi içerken buzdolabının kapısı açık halde durmuş, giriş kapısına bakıyordum.

VI KEELAND

Bu sabah evden çıkışımı gözümde tekrar canlandırmayı denedim. Giyinirken televizyonu açmış, haberleri dinlemiştim. Hava durumu sunucusu yağmur ihtimalinden bahsediyordu. Ayakkabılarım koyu kahveydi ve burnu açıktı, o yüzden ayaklarımın ıslanmaması için başka bir ayakkabı giyip giymemeyi düşünmüştüm. Ardından pencereden dışarı bakmış ve mavi gökyüzünde tek bir bulut bile görmeyince değiştirmekten vazgeçmiştim. Sonrasında televizyonu kapatmış, kumandayı sehpaaya koymuş ve sandalyede duran çantamı almak için mutfığa geçmiştim. Girişteki yuvarlak sehpanın üzerinde *Murano* camından bir kâse vardı, Connor ile onu İtalya'daki balayımızda almıştık. Her gün geldiğimde anahtarlarımı oraya atardım. Onları çantamdan çıkarttığımı, kaybettiklerim yerine yenilerini gördüğümde hissettiğim acıyla yutkunuşumu hatırlıyordum. Dairemin dışındaki koridor karanlıktı. Tavandaki lamba neredeyse bir haftadır çalışmıyordu. Ama hepsinden daha önemlisi... Kapıyı çekip kapattığımı ve anahtarı tutan elimi kaldırdığımı hatırlıyordum.

Kapıyı kilitlemiştim.

Şarabımın kalanını içtim.

Kapıyı kilitlediğim başka bir günü hatırlıyor olabilir miyim?

Hiç sanmıyordum. Son zamanlarda zihnimin berrak olduğu tek an sabah saatleriydi ve bu hatıra kafamda kesintisiz bir video gibi dönüp duruyordu.

Anahtarı çevirdiğimi hatırlıyordum.

Tıkırtı sesini hatırlıyordum.

Bu da demek oluyordu ki...

Yutkundum. *Daha fazla şaraba ihtiyacım var demek oluyordu.*

PARÇALANMIŞ

Bardağımlı tekrar doldurup en sonunda buzdolabının kapağını kapattım. Bardak o kadar doluydu ki yürürken dökmemek için üzerinden birkaç yudum içmek zorundaydım. Biraz içtikten sonra bardakla birlikte kapıya doğru yürüdüm. Anahtarlarım her zamanki gibi kâsede duruyordu. Şarabımı sehpa bırakıp bu sabah yaptığımı hatırladığım gibi elime aldım. Kapının kolunu indirirken kalbim hızla çarpıyordu, kapı gıcırdayarak açıldığında başımı önce sola, ardından sağa çevirdim. Ama koridordaki kahrolası ışık hâlâ kapalıydı ve oraya dönmekten deli gibi korkuyordum. O yüzden kapıyı sertçe kapatıp kilitledim ve nefesim normale dönene kadar başımı soğuk metale yasladım.

Pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde ikinci kadehi ilkinden daha hızlı bitirmiştım, onu sanki sağlığım için gerekli olan bir ilaçmış gibi içiyordum. Sanırım son zamanlarda da öyleydi, en azından akıl sağlığım açısından. Gerçekten rahatlamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden kendimi salona geçip oturmaya ve televizyonu açmaya zorladım. Koltukta sola, normalde oturduğum tarafın tam tersi tarafa oturdum. Bu açılı bana kapı kolunu net şekilde görebilme imkânı sağlıyordu. Birinin onu tekrar çevirmeye çalışmasını beklerken gözümü dikmiş bakıyordum.

Üçüncü kadehe geçtiğimde kanalları dolaşmaya başladım. *Jeopardy!** vardı, bir yandan şarabımdan içerken bir yandan da yarışmaya eşlik ederek kendimi oyalıyordum. En sonunda omuzlarım gevşedi ve kapıya saplanıp kalmayı bıraktım. Çakırkeyif halimle, Bay Hank'in doğru söylediği konusunda kendimi ikna etmiştim. Günler artık *birbirine* karışmış haldeydi. Dördüncü kadehimi doldurmaya kalktıktan sonra her zaman oturduğum tarafa geri döndüm. Artık kapıyı göremiyordum ama bu umurumda da değildi. Kendimi yastıklara bırakıp ayaklarımı sehpa uzattım. Aklım Doktor Alexander ile daha

* Amerika'da yayınlanan bir televizyon yarışması.

VI KEELAND

önce konuştuklarımıza, ne kadar yalnız olduğuma kaydı. Eğer hayatımda biri olsaydı, eve geldiğim sırada yanımda olurdu ve korunmak için seksen yaşındaki komşuma güvenmek zorunda kalmazdım.

Kadehimi tekrar doldurup mantarı neredeyse boşalmış olan *Merlot* şişesine ittirdikten sonra elimde tuttuğum şarabımla yatak odasına ilerledim. Fiziksel olarak yorgun olsam da aklım, akşam yaşanan olaylardan dolayı hâlâ fazlasıyla hareketliydi. Bu yüzden telefonumu alıp uygulamalar arasında gezindim ve ardından uygulama mağazasına girip *flört* yazıp arattım. Parmagım ilk sıradakinin üzerinde gezinirken durup düşündüm. Birbirine sürttüğüm bacaklarımı en az bir haftadır tıraş etmediğimi fark etmiştim. Bu sertlik ve pürüzler beni rahatsız ediyordu. Tanrım... böyle perişan haldeyken nasıl biriyle çıkabilirdim ki? Ve bundan ne elde edebilirdim? Odaya bakındığımda evliliğimden kalanlar gözüme çarptı.

Düğün fotoğraflarımız hâlâ şifoniyerin üzerinde duruyordu. En sonunda girişten kaldırdığım Connor'ın çantası ne zaman dolabı açsam hâlâ düşüyordu. Bütün bu hatırlatıcıları neden saklamaya devam ettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Evet, kocamı sevmiştim ama artık ondan daha çok nefret ediyordum. Wright ailesine ve bize yaptıklarından nefret ediyordum. Doktor Alexander birkaç hafta önce evliliğimden kalanları hâlâ saklayıp saklamadığımı sormuştu. Birkaç tanesini tuttuğumu itiraf edip onlardan kurtulmayı sık sık düşündüğümü söylediğimde bunu neden henüz yapmadığımı sorgulamıştı ve belki de hatırlatıcılarla kendimi cezalandırdığımı iddia etmişti. O sırada böyle olduğunu düşünmemiştim ama şimdi burada oturmuş, onlara bakarken kesinlikle acı duyuyordum. Galiba sevgili doktorum o kadar da haksız değildi.

PARÇALANMIŞ

Telefonuma bir bildirim geldi, sadece *CNN* güncellemesiydi ama dikkatimi tekrar uygulama mağazasına çekmişti.

Flört uygulamasına...

Düşünmeyi bırakıp *indir* kısmına bastım. Daire yavaşça dolarken nefesimi tuttum ve ardından uygulamayı açtım. Sonra hızlıca geçerek profil oluşturdum. Yalnızca arama yapmak, başka bir adamın profiline bakmanın nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordum. Sadece öylesine denemek, düşünmek için zaman harcamaya değer mi değmez mi görmek istiyordum. Ama uygulama fotoğrafımı istiyordu. O kadar ileri gitmeyi sindirebileceğimden, kendimi tamamen ortaya koymak isteyip istemediğime emin değildim. Ama yükleme yapmadan ilerlememe izin verilmiyordu. Galerimdeki eski fotoğrafları karıştırdım ve Irina'nın sanki binlerce yıl önceymiş gibi gelen, Kanada'daki bir maçtayken beni çektiği fotoğrafı buldum. Dışarıda kar yağıyordu, rüzgârla savrulan saçlarım yüzümün kocaman gülümsemem hariç neredeyse tamamını kapatmıştı. Fotoğrafta mutlu görünsem de şu an için bu yalandı. Yine de yükledim çünkü beni kimsenin tanımayacağından oldukça emindim.

Arama kriterlerini düzelttim. Otuz-kırk yaş arası. Erkek. Uygulama otomatik olarak bir buçuk kilometre yakınımda yaşayanları seçince tereddüt ettim. Sadece öylesine takılmalık ilişkiler içinse neden böyle yapıyorlardı ki? Yine de olduğu şekliyle bırakıp göz ve saç rengim, nereli olduğum gibi gereksiz detayları geçtim. Peşinden önüme erkeklerden oluşan fotoğrafları ve yanında temel bilgilerinin yazdığı bir liste çıktı. Aralarında gezinirken kalbim sıkışıyordu. Durup düğün fotoğrafımıza son defa baktım.

Yirmi iki ay, neredeyse iki yıl olmak üzereydi.

Boştaki elimi yüzümde dolaştırdığımda titrediğimi fark ettim. Tanrım, neden bu kadar zordu?

VI KEELAND

Durmadan kaydurdım. Daha fazla profil görmek için bir sonraki pencereye geçiyordum. Sadece bunu kafamda normalleştirmeye, biriyle görüşme düşüncesine alışmaya çalışıyordum. Ortalama bir yakışıklılığa sahip birinin profilini açtım. *Sana* ne kadar benzediği gerçeğini yok sayıp fotoğraflarını kaydurdım ve şaşkınlıktan ağzımı açık bırakacak bir tanesini görene kadar devam ettim. O ve muhtemelen boş zamanlarında modellik yapan sarışın bir kadının fotoğrafıydı. *Üçüncü aranıyor*, yazıyordu. Birbirlerine sarılmış haldelerdi, kadının harika poposu parlak gri eteğinden dışarıya fırlamak üzereydi. Bütün gücümle geri kaydurdım. Başkaları adına *karşı* olduğum bir durum değildi, sadece kendim için böyle bir şey aramıyordum.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp tekrar kaydurdım ve birkaç profili daha yakından inceledim. Hatta birkaç defa kalp simgesine bastım ve daha sonra geri dönmek için kaydettim. Belki de adama bunu yaptığımın bildirimi giderdi, karar vermek de ona kalırdı. Emin değildim. Sadece son zamanlarda herkesin böyle yaptığını biliyordum. İnsanlar bu şekilde tanıyorlardı.

Şarabımı bitirdim ve köpüren yüz temizleme maskesi sürüp uzun süre sonra bir kadeh daha doldurmak için ayağa kalktım. Bir saat geçti, ardından iki, hatta belki de daha fazlaydı. Bileklerimdeki sertliği gidermek için onları çevirdim. Gözkapaklarım yorgunluktan kapanıyordu. Yüzlerce erkeği incelemiştim ama hiçbiri bana doğru gibi gelmiyordu. Hiçbiriyle tanışmak istemiyordum.

Ağır bir iç çekiş bedenimi terk etti.

Tekrar düğün fotoğrafımıza baktım.

Tanrım... seni çok seviyordum.

Ve senden o kadar nefret ediyordum ki.

PARÇALANMIŞ

Kalbimin tekrar sıkışmaya başladığını hissediyordum. Belki de telefonumun çaldığı o günden beri böyle hissetmeyi bırakmamıştım. *Senin* hayatımızı mahvettiğin o günden beri... *Ama artık benden bu kadardı.* Sendeleyerek ayağa kalkıp düğün fotoğrafımıza doğru yürüdüm ve onu ters çevirmeden önce son defa uzun uzun baktım.

İşte. Bu da bir şeydi. Küçük adımlar atıyordum...

BÖLÜM 10 *Önce*

Sabah ikide çalan telefon hiçbir zaman iyi haberlerin işaretçisi olmazdı.

Karanlığın içinde ceptelefonumu aradım. “Efendim?”

“Bayan Fitzgerald ile mi görüşüyorum?”

Kalbim bir anlığına atmayı bıraktı. “Evet?”

“Ben, NewYork-Presbyterian Hastanesi’nden Doktor Bruner.”

Yatağın diğer tarafına, Connor’ın yattığı yere doğru döndüm. Hâlâ boştu. Dün gece ettiğimiz kavgadan sonra eve gelmemişti. Bunu zaten bir şekilde biliyordum ama yine de yatması gereken boş alana baktım. “Ne oldu?”

“Bayan Fitzgerald size bunu söylediğim için çok üzgünüm ama bir kaza oldu. Kocanız Connor bir araba kazası geçirdi.”

Yutkunurken, “O iyi mi?” diye sordum.

Doktor birkaç saniye sessiz kaldı. “Durum oldukça ciddi. Hemen hastaneye gelmeniz gerekiyor.”

Telefonu nasıl kapattığımı, nasıl giyindiğimi ya da taksiyi nasıl çağırdığımı hatırlamıyordum. Kapatırken doktora veda etmiş miydim? Muhtemelen taksi şoförünün dikkatini çekebilmek için kolumu havaya kaldırmıştım. Fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o basit hareketi bile hatırlamıyordum. Sanki doktorla konuştuktan sonra zamanın içinde bir boşluk

PARÇALANMIŞ

oluşmuştu ve şimdi bir anda hastanenin girişindeki tentenin altına yaklaşıyorduk.

ACİL.

Büyük, kırmızı harfler. Her biri büyük yazılmıştı.

Bir ambulans köşede duruyor, üniforma giymiş iki adam ona yaslanmış kahvelerini içiyordu. Biri, diğerinin söylediği şeye güldü. Onlar için bu her zamanki gibi işten ibaretti.

Büyük otomatik kapılara yaklaşıırken taksiden inmek için sabırsızlanıyordum.

“Hanımefendi!” Kapıyı çoktan açmıştım, tam bir ayağımı kaldırıma bastığım sırada taksi şoförü bağırdı. “Lanet yolculuğunun parasını vermen gerek!”

Başımı iki yana salladım. “Özür dilerim, tabii ki.” Cüzdanımı karıştırıp taksimetreye bakmadan şoföre iki tane yirmilik uzattım. “Teşekkürler.”

İçeriye, danışmanın olduğu pencereye doğru koşar adımlarla ilerledim. Pleksi bariyerin arkasında oturan kadın telefonuyla konuşuyordu. Beni gördüğünden emindim ama buna rağmen aşağıya bakıyor ve gülümseyip kahkaha atarak konuşmaya devam ediyordu.

Kâğıtları ileri geri kaydırmak için yapılan boşluğa doğru eğildim ve oraya doğru konuştum. “Affedersiniz?”

Kaşlarını çatıp telefonuna doğru konuştu. “Seni sonra ararım tatlım.”

Telefonu kapatmasını bile bekleyemeden, “Biri beni aradı. Bir doktor. Kocam araba kazası yapmış. Onu buraya getirmişler,” dedim.

“Adı nedir?”

“Connor Fitzgerald.”

VI KEELAND

Arkamdaki sandalyeleri gösterirken, “Lütfen oturun,” dedi. “Doktorla görüşeceğim.”

Ama oturamadım, onun yerine volta atmaya başladım. Zihnimi, “*Durum oldukça ciddi. Hemen hastaneye gelmeniz gerekiyor,*” cümlesinden başka bir şeye odaklayabilmek için kaç kez gidip geldiğimi sayıyordum.

Otuz iki.

Otuz üç.

Otuz dört.

En sonunda danışma penceresinin birkaç adım uzağındaki kapı açıldı ve bir kadın bana doğru baktı. “Bayan Fitzgerald?”

Hızla o tarafa ilerledim. “Evet?”

“Benimle gelin lütfen.”

Derin bir nefes alıp onu takip ettim. Tedavi alanı genişti; kare şeklindeydi, dört duvarı da camla kaplanmıştı ve kapsüle benzeyen muayene odalarıyla doluydu. Hastalar yataklara uzanmıştı, doktorlar ve hemşireler ortadaki hemşire masasında oturmuş sohbet ediyorlardı. Buranın acil servis olması gerekirdi ama kimse acil bir durum varmış gibi davranmıyordu. Sol taraftaki son odaya ulaştığımızda kadın eliyle içeriyi işaret etti.

Kocamı bir yatakta yatar halde bulmayı bekliyordum ama onun yerine ayakta dikilmiş üç erkek vardı. Beyaz önlük giymiş bir doktor ve gri takım elbise giymiş iki adam. Yanlarında duran sedye dikkatimi çekti. Üst tarafı koyu kırmızıydı, çok fazla kana bulanmıştı.

Doktor bakışlarımın çevrildiği yeri izledi ve sedyenin üzerine örtmek için üzerine battaniye çekti. Yıpranmış kumaşın altından hâlâ kırmızı şeritleri görebiliyordum. Bana elini uzattı. “Bayan Fitzgerald?”

“Evet.”

PARÇALANMIŞ

“Ben Doktor Bruner. Az önce telefonda konuşmuştuk.”

Başımı salladım, en azından öyle yaptığımı sanıyordum.
“Connor nerede?”

İki adama hızlı bir bakış attıktan sonra sandalyeyi gösterdi.
“Neden oturmuyorsunuz?”

“Oturmak falan istemiyorum. Kocam nerede?”

Takım elbiseli adamlardan biri elini uzattı. “Bayan Fitzgerald ben, Dedektif Green. Kocanız çok ciddi bir kaza geçirdi. Bay Fitzgerald arabasından çıkarıldığı sırada olay yerine ulaştım.”

Çıkarılırken mi? Sinirlerim daha fazlasını kaldıramıyordu.
“Biri bana Connor’ın nerede olduğunu söyleyebilir mi?”

Doktor bir adım öne çıktı ve uzanıp elimi tuttu. “Bay Fitzgerald kaza sırasında başından ciddi şekilde yaralanmış. Ambulansla getirildiğinde bilinci kapalıydı. Size bunu söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama maalesef onu geri döndüremedik. Kocanız hayatını kaybetti, Bayan Fitzgerald.”

Oda etrafımda dönmeye başladı. “Ne?”

Doktor elini sırtıma koyarken, “Sizin için arayabileceğimiz biri var mı?” diye sordu.

“Arama mı?”

Başını salladı. “Yanınızda olması için. Şu anda yalnız kalmamalısınız.”

Bulantı midemden yukarıya doğru tırmanıyordu. Elim karnıma doğru giderken, “Oturmam gerek,” dedim.

Dedektiflerden daha kısa olanı hemen yanındaki sandalyeyi aldı. Onu bana getirirken metal ayaklar, muşamba zeminin üzerinde kayıyordu.

“Size su getirmemi ister misiniz?” Doktor oturmam için beni yönlendirdi. “Hemen alıp geliyorum.” Dışarı çıkıp cam

VI KEELAND

kapıyı arkasından kapatmadan önce takım elbiseli adamlara başını salladı.

Başparmağımla, parmak uçlarımı tek tek ovalarken ellerime baktım.

Hissedemiyordum. Parmak uçlarımı hissedemiyordum.

Başparmağımın her birine dokunduğunu görebiliyordum ama hiç hissiyat yoktu.

Bu gerçek miydi?

Belki de rüya görüyordum.

Neden ağlamıyordum ki?

Az önce doktorun biri bana kocamın öldüğünü söylemişti. Ağlamalıydım. Hıçkırıklara boğulmalıydım. Nefesim kesilmeliydi.

Sessizlik içinde beni izleyen iki adama baktım.

“Rüya mı görüyorum?” Sağ elimi kaldırıp, başparmağımın diğer parmak uçlarına nasıl temas ettiğini gösterdim. “Bunu hissetmiyorum.”

Dedektif Green önümde diz çöktü. “Muhtemelen şoka girdiniz, Bayan Fitzgerald. Böyle şeyler olur.”

Ama ben bir psikiyatristtim, eğer şoka girmiş olsaydım bunu bilmem gerekmez miydi?

Belki bilebilirdim.

Belki de bilemezdim.

Dedektif öksürürken, “Kendinizi birkaç soruyu cevaplayabilecek kadar iyi hissediyor musunuz, Bayan Fitzgerald?” diye sordu.

Başımı salladım. “Ne oldu?”

“Kazayı mı kastediyorsunuz?”

Başımla onayladım.

PARÇALANMIŞ

“Olayı hâlâ çözmeye çalışıyoruz. Ama anladığımız kadarıyla Bay Fitzgerald fazla hızlıymış ve kırmızı ışıkta geçmiş. İki kişiye vurup arabasının kontrolünü kaybetmiş. Ardından da doğruca yakınındaki binaya arpmiş.”

Gözlerim büyürken, midem altüst oldu. “İki kişiye mi çarp-miş?”

Dedektif başını sallarken yüzü asıktı. “Korkarım öyle.”

“Onlar iyi mi?”

Dedektif Green başını olumsuz anlamında sallamadan önce diğer dedektife baktı. “Hayır, maalesef değiller. Bize bu akşam hakkında bir şeyler anlatabilir misiniz? Bay Fitzgerald kaza sırasında nereden geliyordu?”

Kafamı çevirdim. “Bilmiyorum. Öncesinde kavga etmiştik ve Connor gitmişti.”

“O sırada saat kaçtı?”

“Emin değilim. Hava yeni kararmaya başlamıştı. Ne tarafa yürüdüğünü görmek için evimizin penceresinden dışarı bak-mıştım. Güneş batıyordu, gökyüzünün turuncu olduğunu ha-tırlıyorum.”

“Yani büyük ihtimalle saat beş buçuk ya da altı civarıydı?”

Omuz silktim. “Olabilir.”

“Bay Fitzgerald’ın alkol problemi var mıydı?”

“Sarhoş muydu?”

“Emin değiliz. Toksikoloji raporlarının gelmesi biraz zaman alıyor. Ama görgü tanığı kazadan hemen önce arabanın kont-rolinden çıktığını söyledi. Ya uyuşturucu? Bay Fitzgerald’ın geç-mişte uyuşturucuyla ilgili bir problemi var mıydı?”

“Uyuşturucu mu? Hayır. O profesyonel sporcu.” Anında yasadışı uyuşturucuları düşündüm. Eroid, kokain, bağımlıların kullandığı tarzda şeyler. Fakat hemen ardından aklıma, insanın

VI KEELAND

araba kullanma yeteneğini bozan uyuşturucuların hepsinin sokak satıcılarından temin edilmesine gerek olmadığı geldi. Bazıları bağımlılıklarını giderebilmek için eczaneye gidiyordu.

Ağzımı kapatırken ayağa kalktım. “Tuvalete gitmeliyim, kusacağım.”

Dedektif hemşireye bağırdı ve sonraki an, lavabonun önünde elime tutuşturulmuş böbrek şeklinde pembe plastik bir kâse tutuyordum. Ben midemde ne varsa boşaltırken, kadın arkamdan saçlarımı tutacak kadar nazikti. Ardından yüzüme sertçe su çarptım ve kadın beni cam bölmenin olduğu tarafa tekrar götürdü. Polisler artık orada değillerdi. Şimdi Doktor Bruner ile birlikte hemşire masasının olduğu tarafta duruyorlardı. Üçü birlikte, sakallı bir adamı benzer cam bölmeye yönlendirdiler ve doktor kapıyı kapattı. Adama dönmeden önce başını kaldırdığında odanın diğer tarafından onunla göz göze geldik.

Bana tuvalette yardımcı olan hemşire muayene kapısının önünde durdu. “Bir hastayı kontrol etmem gerekiyor,” dedi. “Siz idare edebilir misiniz?”

Doktor Bruner’in durduğu tarafı gösterdim. “O, kazada ölenlerin ailesinden biri mi?”

Hemşirenin yüzü asıldı. “Küçük kız daha beş yaşındaydı.”

Gözyaşlarım ilk defa yüzümden aşağıya akmaya başladı. Bunu izlemek korkunç olsa da bakışlarımı oradan çekemiyordum.

Doktor oturmasını işaret etti.

Adam başını iki yana salladı.

Tanıdık bir sahneydi, burada muhtemelen binlerce defa yaşanmıştı.

Sık sık tekrarlanıyordu. Hatta neredeyse normal sayılırdı.

Ama bizim için, aileleri darmadağın olan insanlar için öyle değildi.

PARÇALANMIŞ

Dedektif Green adamın elini sıktı. Doktor Bruner tek elini adamın omzuna koydu ve konuşurken başını eğdi.

Adamın gözleri dehşetle büyüdü.

Dizlerinin üzerine çökerek yere yığıldı.

Hıçkırarak ağlıyor, titriyordu.

Cam bölmeden yüksek sesle yankılanan feryat, hem adamı... hem de beni paramparça etti.

BÖLÜM 11

Önceki

“*Y*aratıcı, lütufkâr ve doğrudur. Tanrımız merhametle doludur.”

Tabutun etrafını, tuttuğu süslü buhardanlığın zincirini sallayarak kutsayan rahibe bakarken, Mezmur’un* yüz on altıncı bölümündeki sözlerine sıkıca sarılmıştım.

Yaratıcı, lütufkâr ve doğrudur? O küçük kız daha sadece beş yaşındaydı.

Merhametle doludur? Tam olarak kime karşı böyleydi? Kocama mı? Bunu hak etmeyen o adama mı?

Büyük cenaze törenine engel olmak için Connor’ın annesine daha fazla karşı çıkmalıyım. Bu onun yok ettiği aileye karşı saygısızlıktı. Dün akşam toksikoloji raporlarının en sonuncusu açıklanmasına rağmen takım arkadaşları, koçları, arkadaşları ve ailesinden oluşan böyle bir kalabalığın neden geldiğinden emin değildim. Kocam alkollüyken araba kullanmıştı. Arkadaşlarının ayak sesleri duyan karıncalar misali koşarak uzaklaşacağını sanmıştım ama öyle olmamıştı. Kilise tamamen, son sırasına kadar doluydu. Bazıları ayaktaydı.

Sadece yalnız kalmak, ağlamak ve bağırarak istiyordum.

* Daha bilinen adıyla, Zebur, Yahudilere ait kutsal bir kitaptır.

PARÇALANMIŞ

Senin yaptığın şey yüzünden *senden* nefret etmekle, *seni* durdurmanın bir yolunu bulamadığım için kendimden nefret etmek arasında gidip geliyordum.

Durumunun kötü olduğunu biliyordum.

Biliyordum.

Bütün bunlar benim sorumluluğum dahilinde yaşanmıştı.

Tören nihayet bitti. Hemen ardından onu takip eden mezarlık seremonisiye bulanıktı. Daha fazla ağlama, bir rahipten Tanrı'nın ne kadar mükemmel olduğuna dair daha fazla gereksiz sözler vardı. Her şey bittikten sonra yapabildiğim en iyi şey bir ayağımı diğerinin önüne koyup bekleyen limuzinlerden birine yürümekti. Erkek kardeşim Jake beni takip ediyordu.

Ben arabaya binerken o dışarıda duran şoförle konuştu. "Bana bir iyilik yapar mısın? Kalan iki arabada herkese yetecek kadar yer var. Kapının önünde dur ve bunun tamamen dolu olduğunu söyle. Kız kardeşimin biraz dinlenmeye ihtiyacı var." Elini şoföre doğru uzattı, avucunun içine sıkıştırılmış para olduğundan hiç şüphem yoktu. Kardeşim işte böyleydi: *güzel bir bahşış ver ve işi hallet*. Bu hareket ona babamızdan geçmişti. *Babamız*. Onu düşünmek kalbimin sıkışmasına neden oldu. Hayatımda ilk defa ailemin ölmüş olmasından dolayı memnundum. Kocamın neden oldukları karşısında topluluk önünde küçük düşmek zorunda kalmamışlardı. *Benim* durdurabileceklerim karşısında...

Jake arabanın içine atlayıp kapıyı arkasından kapattı.

Karşımdaki koltuğa otururken bir yandan da takım elbisesinin düğmelerini açıyordu. "İşin bitmek üzere gibi görünüyordu."

Hüzünle gülümsedim. "Bu sabah evden çıkmadan önce zaten işim bitmişti."

VI KEELAND

“Bugün o kilisede otururken sana kendini daha iyi hissettirecek bir şeyler söylemeye çalıştım ama tek düşünebildiğim Francine teyzenin beni gördüğüne şaşırmasıydı.”

“Seni gördüğüne neden şaşırırsın ki?”

Jack parmaklarını iki kaşının üzerinde dolaştırıp *Spock** benzeri bir ifade yaptı. “Yüzüne *ne halt* yaptırmış öyle?”

Ağzımı kapattım, günlerdir ilk defa gülüyordum. “Tanrım, gerçekten de öyle görünüyordu. Sanırım kötü botoksun etkilerinden biri.”

Jake tebessüm ederken yüzümü işaret etti. “İşte orada. Benim küçük Neşeli Böğürtlen'im. Buralarda bir yerde olduğunu biliyordum.”

Böyle bir zamanda beni sadece kardeşim gülümsetebilirdi ama yine de fazla uzun sürmedi. Ağırılık tekrar içime sızarken iç çekip başımı salladım. “Kötü bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyorum ve artık sadece uyanmak istiyorum.”

“Bunu hayal bile edemiyorum. İkiniz çok mutluydunuz. Bir defasında dördümüz birlikte yemeğe gitmiştik ve Raylene eve dönünce bana bağırırmıştı. Ona, Connor'ın sana baktığı gibi bakmadığım için oldukça kızgındı.”

Kaşlarımı çattım. “Son birkaç aydır işler o kadar da güzel gitmiyordu.”

“Gerçekten mi? Beni kandırıyor olmalısın.”

Belli ki *kendim de* dahil olmak üzere herkesi kandırıyordum.

Jake öne eğilip elimi tuttu. “Gelip bizimle kal. Raylene misafir odasını çoktan hazırladı bile. O aptal davet yemeği için eve dönmene gerek yok. Şoföre bizi doğruca Connecticut'a götürmesini söyleyebiliriz.”

* Uzay Yolu serisinin karakterlerinden biridir.

PARÇALANMIŞ

“Keşke yapabilseydim ama Connor’ın bütün ailesi ve takımının muhtemelen yarısı gelecek. Gitmemem gibi bir durum söz konusu değil.”

“Peki yarına ne dersin? İşe metro yerine arabayla giderim ve sonra da gelip seni alırım.”

“Sanırım birkaç gün evde yalnız kalmak istiyorum, kendimle vakit geçirmeye ihtiyacım var gibi geliyor.”

Jake kaşlarını çatsa da başını salladı. “O halde belki de hafta sonu?”

“Elbette, olabilir.”

“Şu an sırası değil ama işle ilgili bazı şeyler hakkında da konuşmamız gerek. Connecticut’ta kalma konusunda beni başından savacakmışın gibi gelse de ki içimden bir ses tam da bunu yapacağını söylüyor. En azından yakınlarda öğle yemeğinde buluşmalıyız.”

Tereddüt ettim. Karmakarışık zihnim, acının neden olduğu sisin içinden kardeşimin ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. “Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?”

“Ailenin seni dava etme ihtimaline karşı plan yapmalıyız diye düşünüyorum.”

Aniden sıkılıyormuş gibi hissettiren boğazımı kavradım. “Dava açmak aklımdan bile geçmedi.”

“Buna gerek de yok zaten. Ben bu yüzden buradayım.”

Kardeşim Manhattan’da bulunan büyük bir firmada, güven ve miras planlama avukatlığı yapıyordu ama içinde bulunduğumuz anda bunun beni pek rahatlatığı söylenemezdi.

“Veraset işlemi sırasında, kimin üzerine kayıt edildiklerine bağlı olarak mahkeme kararından koruyabileceğimiz bazı varlıklar olabilir,” dedi. “Bu yüzden onların ne şekilde kayıtlara

VI KEELAND

geçtiğini, Connor'ın emeklilik fonunu ve hayat sigortasının tüm detaylarını incelemeliyiz.”

Başımı iki yana salladım. “Bunların hiçbirini şu anda düşünmem.”

“Birkaç gün içinde kendini iyi hissedip hissetmeyeceğine bir bakalım. Eğer hissetmezsen, bazı belgeler imzalaman gerek. Böylece her şeye senin adına ben bakabilirim. Sana yardım etmek istiyorum, Mer.” Elimini sıkarak ben gözlerimi onunkilere çevrine kadar bekledi. “Sana kendini nasıl daha iyi hissettirebileceğimi, acını nasıl dindireceğimi bilmiyorum. O yüzden izin ver de bütün bunları senin için yapayım.”

Derin bir nefes alarak başımı salladım. “Tamam, teşekkür ederim.”

Evime dönüş yolculuğu hızlıydı. Limuzinlerin hepsi aynı anda mezarlıktan ayrıldığı için yaşadığım binaya vardığımızda kendime ayıracak bir dakikam bile olmamıştı. Connor'ın ebeveynleri, teyzesi, amcası çoktan dışarı çıkmış bekliyorlardı. Annesinin yemekleri sipariş ettiği yerden gelmiş ikram arabası da oradaydı.

Sonraki iki saatte onlarca insan gelip gitti. Bilindik taziye dilekleri peş peşe birbirini izliyordu. Biri ne zaman kaybım için ne kadar üzgün olduğunu söylese, benim için değil Wright ailesi için üzgün olmaları gerektiğini haykırmak istiyordum. Neyse ki şarap bunu yapmama engel oluyordu. Ancak Connor'ın annesi, o üniversiteye giderken bir aşevinde gönüllü olarak çalıştığını anlatmaya başladığında kapının tekrar çalmasına şükrettim çünkü artık dayanma sınırına ulaşmıştım.

Kapıyı açtığımda karşımda tanıdık gelen iki adam buldum ama kim olduklarını hatırlayamıyordum. Bu, bugün başıma sürekli geliyordu. Özellikle de çoğunun geldiği ama benim tanımadığım takımdaki teknik çalışanlarda.

PARÇALANMIŞ

“Doktor McCall?”

“Evet?”

Adamlardan daha uzun olanı parmağıyla kendisini gösterdi. “Ben, Dedektif Green.” Ardından diğer adamı işaret etti. “Bu da Dedektif Owens. Kazanın olduğu akşam hastanede tanışmıştık.”

Tanrım. Nasıl olurdu da yüzlerini tanımadım? Bu adamlar hayatımın en kötü anında yanımdalardı. “Doğru. Merhaba, geldiğiniz için teşekkür ederim.” Başparmağımla arkamı gösterdim. “Siz... içeri geçmek ister misiniz? Fazlasıyla yemeğimiz var.”

Dedektif Green elini sallayıp ben reddetmeden önce omzumun üzerinden tamamen dolu olan evime baktı. “Hayır, teşekkürler. Evinizde bu kadar konuğunuz varken sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüm ama gerçekten cevaplanması gereken bazı sorularımız var.” Başını koridora doğru salladı. “Belki birkaç dakikalığına dışarı çıkıp bizimle konuşabilirsiniz, böylece mahremiyeti de sağlamış oluruz. Fazla zamanınızı almayacağız.”

“Şey... tabii ki.” Koridora çıkarken kapıyı arkamdan kapattım ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirirken başımı salladım. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Dedektif Green takım elbisesinin cebinden küçük bir not defteriyle kalem çıkarttı. “Connor’ın sakatlığı hakkında bazı sorularımız olacak. Birkaç ay önce buzda yaşadığı yaralanmayla alakalı.”

“Pekâlâ...”

“Bu olay 1 şubatta yaşandı, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Peki iyileşmesi ne durumdaydı?”

VI KEELAND

“Yavaştı ama zaten böyle olması bekleniyordu. Connor fizik tedaviye başlamıştı. O günden yaklaşık üç hafta önce...” Karnıma yumruk yemişim gibi hissedince durmak zorunda kaldım. “Kazadan önce.”

“Ya fizik tedavisinin öncesi? Batı Yakası Ağrı Kontrol Kliniği’ndeki Doktor Martin tarafından tedavi ediliyordu, değil mi?”

Gözlerimi birkaç defa kırıştırdım. Dedektif Green soruları olduğunu söylemişti ama cevaplara zaten sahipse niye bunları soruyordu ki? Bu beni hazırlıksız yakaladı ve içimi bir huzursuzluk kapladı. “Evet, ameliyatından sonra oraya yaklaşık dört hafta kadar gitti.”

“Bay Fitzgerald kazanın olduğu akşam içki içmiş miydi? Sizinle birlikte olduğu zamanı kastediyorum?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Buradan gitmeden önce hiçbir şey içmemişti.”

“Ayrıca o akşam kavga etmişsiniz, değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Kaza akşamı, hastanede bu konuyla alakalı bir yorum yapmıştınız.”

“Ah.” Gülümsemeye çalıştım. “Kusura bakmayın. Son birkaç gün tamamen bulanıklıktan ibaret.”

“Bu anlaşılabilir bir durum,” derken başını salladı. “Tartışmanın konusunun ne olduğunu sorabilir miyim?”

Bir sürü hayatı paramparça edecek olaylar zincirini başlatan önemsiz detayı hatırladığımda gözlerim doldu. “Çöp. Ona çok yüklandım çünkü işten eve geldiğimde mutfaktaki çöp taşmıştı.”

Tekrar başını salladı. “Ağrı kliniğine geri dönecek olursak, Doktor Martin kocanıza ağrı kesici yazmıştı, değil mi?”

“Evet. Oksikodon.”

PARÇALANMIŞ

“Peki Doktor Martin bunları yazmayı ne zaman bıraktı?”

“Tarihten tam olarak emin değilim. Ama Connor son şişeyi fizik tedaviye başlamadan bir gün önce almıştı.”

Dedektif Green kalemiyle beni işaret etti. “Peki kocanız için reçeteleri yazmaya bundan sonra mı başladınız? Doktor Martin’in yazmayı bırakmasının hemen ardından?”

Kalbim bir anlığına atmayı bıraktı. “Ne? Ben Connor’a herhangi bir ilaç yazmadım.”

“Yani Bay Fitzgerald’ın oksikodon alabilmesi için siz reçete yazmadınız?”

“Tabii ki yazmadım.” Boğazım beni kelimeleri söylememi engelleyecek şekilde düğümlenmekle tehdit ediyordu. “Asla.”

Dedektifler birbirine baktı.

“Belki de bize verilen bilgilerde hata vardır,” dedi Dedektif Owens. İlk defa konuşuyordu.

Olanları anlamlandırmaya çalışırken bakışlarım iki adamın üzerinde gidip geldi. “Öyle olmalı.”

Dedektif Green, “Doktor McCall, bir şey daha var,” dedi. “Ben doktora gittiğimde artık bana kâğıt reçete vermiyor. Elektronik şekilde yolluyorlar. Doktorların bugünlerde eski tip reçete kâğıtlarına sahip olmasının sebebi nedir?”

“Bir hastanın eyalet dışına seyahat etme ihtimali yüzünden. Eyaletlerin her birinin kendine özgü elektronik sistemleri var. Hastanın ilaçları başka bir eyaletten alması gibi istisnalar dışında New York’taki sistemin kullanılması zorunludur.”

“Kocanız sakatlığından sonra bile takımıyla birlikte seyahat etmeye devam etti, değil mi?”

“Evet.”

“Yani o maç için şehir dışına çıktığında, kâğıda yazılmış reçetelerin takibini kolayca yapabilmek pek de mümkün değil?”

VI KEELAND

“Sanmıyorum ama yine söylüyorum, ben Connor’a hiç reçete yazmadım.”

Dedektif Green küçük not defterini kapattı. “Bunu araştıracağız. Vakit ayırdığınız için teşekkürler, Doktor McCall. Sizi arkadaşlarınızdan mahrum bıraktığımız için bir kez daha özür dileriz.”

Daireye tekrar girdiğimde doğruca ofisime gittim. Connor ve ben orayı paylaşıyorduk ama arada menajeriyle yaptığı telefon görüşmelerinin haricinde Connor orayı neredeyse hiç kullanmazdı. Oturup yedek reçetelerimi tuttuğum çekmeceye yaklaşıırken kalbim hızla çarpıyordu. Bay Mankin’in reçetesini yazabilmek için ofise *götürdükten sonra* evde yalnızca bir tane kalmıştı. Bir parçam o çekmeceyi açmak, bunu öğrenmek istemiyordu. Ama yine de bunu aslında içten içe biliyordum, değil mi?

Gözlerimi sıkıca yumup kulpa uzandım.

Rahip bugün ne demişti?

“Yaratıcı, lütufkâr ve doğrudur. Tanrımız merhametle doludur.”

Tanrım... Şu anda o merhametten ufacık bir parça bana o kadar iyi gelirdi ki. *Lütfen reçete orada olsun. En azından bana bunu ver.*

Derin bir nefes alırken çekmeceyi açtım ve hızla çarpan kalbim aniden durdu.

Boştu.

BÖLÜM 12

Günümüz

Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Pencerenin kenarında duran bir dizi sukulent saksısını tekrar düzenledim. Dışarıdaki parlak güneş ışığının içeri girebilmesi için jaluzileri kaldırdım. Arkamı döndüğümde *seni* masamda beni beklerken gördüm. Buraya taşımamda bana yardım ettiğin, yüz otuz altı kilo ağırlığındaki ceviz ağacından yapılan masaydı. Görüntü öylesine gerçekçiydi ki bunun hayal ürünüm olabileceğine inanmak imkânsız gibi geliyordu. Bütün dişlerini göstererek, gözlerini kısarak bana gülümsüyordun, kaşında pakın sebep olduğu iz vardı. Gözlerimi kırptığım anda birdenbire yok oldun. Başımı sallayıp kendimi temizliğe geri dönmeye zorladım.

Topuklularım odanın içinde tıkırdarken çerçevede duran bir fotoğrafı hızla elime aldım ve gitmesi gereken eşyaların oluşturduğu, gittikçe büyüyen yığına ekledim. Nefesim hızlı ve kesik kesik çıkıyordu ama bir yılın ardından ilk hastamın odaya girip, turkuaz koltuğuma oturarak içindekileri dökmesine yedi dakika kalmıştı. Bu sinirlerimin gerilmesine neden olsa da tekrar çalışmaya başladığımda her şey yoluna *girecekti*.

Öyle olmak zorundaydı.

VI KEELAND

En sonunda, masa hariç *sana* dair bütün izleri ortadan kaldırdım.

Dört dakika.

Kutuyu köşeye doğru, ben yokken bir şekilde hayatta kalmayı başarmış *figusun** arkasına ittirdim. Geçici olarak yerime bakan Gerry onu hayatta tutmayı başarmıştı.

Muayenehanem hariç.

Hayır, muayenehanem ölmemişti. Sadece zayıf düşmüştü. Dış kapı gıcırtyla açılıp sertçe kapandığında nefesimi verdim. Asistanım Sarah, boğuk sesiyle hastamı karşıladı. Neyse ki yıllardır tedavi ettiğim biriydi. İlk gelenlerden biri oydu... bana sadık kalan sayılı kişilerdendi.

Çalışma sandalyeme iyice gömüldüm. Geride kalanların çoğu, yani hastalar muhtemelen neler olduğunu bilmiyordu. Yüzümün gazetelere ve haberlere düşmesini engellemeyi bir şekilde başarmıştım. Eve girip çıkarken ya da cenaze töreni sırasında yüzümü saklamıştım. Ünlü hokey oyuncularının cenaze alanına girerken çekilmiş fotoğraflarının, basının daha önce hiç fark etmediği ve yüzü kapalı bir kadından muhtemelen daha fazla para etmesi işime yaramıştı. Adım haberlere çıkmıştı ama hastalarımın bildiği şekilde değildi. İşimde her zaman aile soyadımı kullanmaya dikkat etmişim, *sen* bundan hiç hoşlanmazdın ama şu anda bunu yaptığıma memnundum. Bu benim güvenlik kalkanım olmuştu.

Sarah'nın yeni sigorta ve belge işleriyle alakalı bir şeyler söylediğini duyduğumda gözlerimi kapattım. Rahatlayabileceğim birkaç dakikam olduğu için minnettardım. Aylardır bugünü bekliyormuşum gibi hissediyordum. Geri dönüp hayatımda

* İncir, dut familyasına ait bir bitki türüdür.

PARÇALANMIŞ

bir amaç bulana kadar öylece yürüyüp durmuştum. Şimdi o gün gelmişti ve artık bunu yapamayacağımdan korkuyordum.

Ya bunca olan bitenden sonra bir fark yaratamayacak durumdaysam?

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkarttım ve parmağım kendiliğinden e-postalarımaya doğru kayd. Bekleyen bir onay mesajı vardı.

Reklamınız onaylandı. On dört gün daha yayında kalmaya devam edecek.

Midem bulanırken e-postayı sildim. Sanki ben rezil bir fırsatçıymışım gibi muayenahanem için reklam veriyorduk. Oysa daha önce bütün danışanlarım bana tavsiyeler sayesinde gelirdi. Yapmak zorunda olduğum şeylere sinirlenmek yerine Sarah'nın bunları benim adıma nasıl idare edeceğini biliyor olmasına minnettar olmam gerekiyordu.

Geçen hafta kontrole geldiğimde ve reklam verme konusundaki tedirginliğimden bahsettiğimde, "İşini yapmaya geri döneceksin," diyerek bana teselli vermişti. "Fakat şu anda hastalarının yüzde kırkını kaybetmiş haldesin. Bir şeyler yapmanız gerek." O yüzden kabul etmiştim. Şimdi reklam veriyorduk, sigortasını kullanmadan nakit ödeme yapanlar için indirim uyguluyorduk ve kısa süre öncesine kadar burun kıvırdığım ne varsa onu yapıyorduk.

Ama konu hayatta kalmakla alakalıydı.

Hem muayenahanem hem de benim için.

Bir gün, bundan çok daha fazlası olacaktı. Günün birinde insanlar güzel şeyler duydukları için geleceklerdi.

Başka bir simgenin üzerine bastım. Gözlerim kapıdaydı, hastam tıbbi belgelerini güncellemeden önce muhtemelen iki

VI KEELAND

dakikam vardı. Flört uygulaması *Yeni Mesajlar* olduğunu gösterince gerginlikten ve heyecandan bütün tüylerim ürperdi.

İki taneydi.

Biri; benden beş yaş küçük, kahverengi kızıl saçları ve mavi gözleri olan, alaycı bir gülümseye sahip bir adamdandı. Adı Phil'di. Fiziksel görüntüsünden tam anlamıyla etkilenmemiştim ama gülümsemesinde, onda görünenden daha fazlasının olduğunu düşündürten bir şeyler vardı. Elbette bu tamamen hayalden ibaretti. Birbirimize flörtöz yorumlar atıyorduk. Ayrıca bana, birlikte kahve içmeyi teklif etmişti. Yakın zamanda ona *evet* deme gibi bir planım yoktu. Ama hızlıca cevap verdim çünkü böylesi benim için daha iyiydi, deneyim kazanıyordum. Gelecekte yaşanacak bir ilişki fikrine kendimi alıştıırıyordum. Üstelik neredeyse anonim olmak da güvenli hissettiriyordu. Her şeyi yapabiliirdim; batırabiliirdim, cevap vermeyi bırakabiliirdim. Bunların hiçbir sonucu olmazdı çünkü profilimi oluştururken gülümsememin belli belirsiz görüldüğü fotoğrafım dışında hiçbir şey kullanmamıştım, soyadım yoktu.

Kalemin başını ısıtırken başımı yana eğdim ve ikinci mesaja geçtim. Daha önce sohbet etmediğim bir adamdan gelmişti. Muhtemelen ikimiz de birbirimiz için kalbe basmıştık, yoksa bana mesaj gönderemezdi. Çok yakışıklıydı. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, macera seven biri olduğunu düşündürten gamzeli bir gülümseme. Kendisini tanıttığı yazıyı baştan sona okumaya başladım. İlk paragraf tamamen iltifatla doluydu, gülümsememi sevdiğinden ve profilimde dikkatini çeken şeylerin hepsinden bahsetmişti. İyi bir başlangıçtı. İkinci paragraf onun hakkındaki detaylardan oluşuyordu. Avukattı, otuz sekiz yaşındaydı, şehir merkezinde yaşıyordu. Fakat hobi kısmına indigimde her şey tersine döndü. "*Üniversitedeyken oynamış ama büyük liglere çıkmaya yeteneği olmayan bir hokey fanatiğiyim.*"

PARÇALANMIŞ

Sil.

Aniden yüzümdeki gülümseme kaybolurken, tekrar *seninle* ve henüz biriyle çıkmaya hazır olup olmadığımın alakalı düşüncelere dalıp gittim.

Çalan kapı düşüncelerimi susturdu. Sarah gülümseyerek kafasını kapıdan uzattı.

“İlk hastan geldi. Birkaç dakikan daha var. Hâlâ formları yeniliyor.”

Gergin bir nefes aldım. “Harika, teşekkürler.”

Sarah içeriye girdi. “Ayrıca bu paket sana geldi. Açtığım için özür dilerim. Dün *Amazon*’dan sipariş ettiğim kâğıtlar olduğunu sandım.”

Ofis için herhangi bir şey sipariş etmemiştim. En azından hatırladığım kadarıyla. Ama son zamanlarda hafızam çok da net değildi. Açılmış kutuyu aldım. İçinde bir kitap vardı.

Caroline Kepnes’in, *Sen* kitabını duymuştum ama okumamıştım. “Bunu ben sipariş etmedim, Sarah.”

“Gerçekten mi? Adreste yanlış daire numarası girildiğini fark ettim ama senin ismin yazıyordu.” Omzunu silkti. “*Amazon* hata yapmış olmalı. Bu arada diziyi izledin mi? Kitap diziyeye uyarlandı.”

“Hayır.”

Sarah gülümsedi. “Gerçekten çok iyi. Fazlasıyla ürkütücü ama bağımlılık yapıyor. Kadınları gizlice takip eden bir adam hakkında.”

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırırken etikete baktım. Daire numarası yanlış olsa da adım gerçekten orada yazıyordu. “Gizlice takip eden biri hakkında mı?”

VI KEELAND

“Evet. Mutlaka okumalısın, sadece geceleri tek başınayken yapma. Korkudan aklın başından gidebilir. Korkunç cinayetler ve benzeri bir sürü şey var.”

Kitabı hızlıca kutunun içine attım. “Geri gönder. Bunu okumak istemiyorum.”

“Tabii ki.” Sarah zorla gülümsedi. “Hiç problem değil. Bayan Amsterdam işini bitirdiği zaman onu göndereceğim.”

“Teşekkürler.”

Asistanım kapıyı kapatırken kendimi hiç de hafife alınmayacak kadar huzursuz hissediyordum. Bana, saplantılı takipçi hakkında yazılmış bir kitap mı gönderilmişti? Bu fazlasıyla garip bir tesadüftü. Gerçi suçluluk duygusu insana tam da bunu yaptırırdı. Gerçekten var olmayan bağlantıyı kurmak için noktaları birleştirirdi. Hastalara kaç defa böyle söylemiştim? Bu, ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığıma dair gayet net bir hatırlatmaydı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar çaldı. Bu defa Sarah ilk hastamı içeri aldı. Paniklediğimi hissettim ama Bayan Amsterdam gülümsediğinde onu kibarca karşıladım ve onu özlediğimi, kesin olarak işe döndüğümü söyledim. O andan sonra beynimde bir şeyler harekete geçmeye başladı. Kelimeler ağzımdan dökülüyor, elim not defterinin üzerinde dolaşıyordu. Bana kocasını, köpeğini ve gelinini anlattı. Tıpkı bisiklet sürmeye benziyordu. Hiçbir şey değişmemiş gibi hemen atlayıp pedalı çevirmeye başlamıştım.

Her şey *değişmiş* olmasına rağmen...

Fazla geçmeden, yanımda duran ve zamanı takip eden zil hafifçe çaldı. Saatimi kontrol ettim, bir saatin henüz dolmadığına emindim ama ilginç bir şekilde geçmişti. Bayan Amsterdam ile sohbetimizi tamamlayıp ilaçlar hakkında konuştuk,

PARÇALANMIŞ

anksiyetesi için farklı bir şeylere ihtiyacı vardı. Ardından onunla kapıya kadar yürüdüm.

“Nasıl geçti?” Sarah beni elinde tuttuğu yeni yapılmış kahve ve destekleyici gülümsemesiyle karşıladı. Ben de ona gülümserken, arkadaş olup olmayacağımızı merak ettim. Bu profesyonel ilişkimizi bozar mıydı? Birbirimize karşı *dostça* davranıyorduk...

“Güzel,” dedim. “İlk hastamın tanıdık biri olması beni rahatlattı. Sanırım bu işe tekrar alışmamı kolaylaştırdı.”

“Çok sevindim.” Arka cebinden bir şey çıkarttı ve bana uzatmadan havaya kaldırdı. “Sana birinin uğradığını söylemek zorunda olduğum için üzgünüm.”

Elindeki kartvizite baktığımda logoyu anında fark ettim. *İki yumruk*. Kaşlarımı çatarken, “Anneler İstismarcı Doktorlara Karşı’dan biri buraya mı geldi? Ofisime?” diye sordum.

Sarah başını salladı. “Adı, Mary Ellis’ti. Ürpertici görünüyordu. Manik bir hali vardı, gerginlikten yüzü kasılıyordu ve tırnakları neredeyse yok denilecek şekilde yenmişti. Almam için bana kartviziti uzatırken elleri titriyordu.”

“Ne istiyormuş?”

“Sen, Bayan Amsterdam ile görüşürken seni sordu. Meşgul olduğunu söylediğimde bana grubunu ve neye karşı olduklarını anlattı. Ardından seninle konuşabilmek için randevu verip veremeyeceğimi sordu. Ona, mesajını bana bırakabileceğini, eğer konuşmak istersen onu arayacağımızı söyledim.”

Midem bulanmaya başladı. İlk önce kitap gelmişti, şimdi de bu yaşanıyordu. “Mesaj bıraktı mı?”

Başıyla onayladı. “Sana, geçen sene reçeteli ağrı kesicilerden dolayı on altı bin insanın aşırı dozdan öldüğünü, bunların bin yüzünün de çocuk olduğunu söylememi istedi. Ona kapıyı gösterip buranın özel bir muayenehane olduğunu ve buraya bir

VI KEELAND

daha asla gelmemesini söyledim. Eğer gelirse haneye tecavüz suçu işlemiş olacak.”

Sarah'nın amacının iyi olduğunu bilsem de fotoğraflarımı şehrin içine sabıka kaydı gibi asmaktan hoşlanan bir grubu tehdit etmek akıllıca mıydı, emin değildim. Burayı kapatıp eve gitmek ve kariyerimi tekrardan gözden geçirmek daha akıllıca olabilirdi. Belki de benden daima dengeli biri olmamın beklenmediği bir iş bulurdum. Yine de korkularımı bastırıp başımı salladım. “Teşekkürler. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Sarah.”

Omuz silkti. “Benim için hiçbir sıkıntı yok. Seni rahatsız ettikleri için asıl ben üzgünüm.”

Konuyu değiştirmek için sabırsızlanırken zorla da olsa gü-lümsedim. “Günün geri kalanında neler var?”

Yüzü aydınlandı. “Programın tamamen dolu! Son anda bir kişi daha eklendi, yani bugün iki yeni hastamız var.” Hızla masanın etrafından dolaştı ve parmağıyla isimleri yazdığı tabloyu işaret etti. “Onlara tıpkı istediğin gibi doksan dakika süre verdim. Ah, bu arada unutmadan, Charlie'nin çello dersi için saat beşte çıkmam gerek. Ama...” Sarah'nın yüzü buruştu. “Kahretsin. Son sıradaki yeni hastan beşi çeyrek geçeye kadar gelmeyecek. Yani ben çıktıktan sonra gelmiş olacak. Ne var biliyor musun, birkaç dakika daha kalacağım. Sen yalnızken buraya bir yabancının girmesini kesinlikle istemem. Belki adam erken gelir, ki çoğunlukla böyle yapıyorlar, sen görüşmeni yaparken ben de o sırada sessizce çıkarım.”

Sarah muayenehanemin ayakta kalması için zaten yeteri kadar şey yapmıştı. “Hayır, gidip Charlie'yi dersine götürmelisin. Ben iyi olacağım. Tabelayı dışarı asarım ve...” Omuzlarımı silktim. “İdare ederim.”

“Emin misin?”

PARÇALANMIŞ

“Evet.”

“Pekâlâ. Eğer fikrini değiştirirsen haber ver.”

Başka bir hasta içeri girerken dış kapı gıcırdadı ve ben de ofisime geri dönüp yeni hastam koltuğa oturmadan önce Bayan Amsterdam hakkındaki notlarımı bitirdim. Meşgul olmak gerçekten önemliydi. Böylece, bugün *tesadüfen elime geçen* kitabı ya da benimle uğraşıp duran grubu düşünmezdim. Kendime düşünmek için izin verirsem, o zaman o koltuğa kıvrılıp yatan ve savunmasız hisseden kişi *ben* olurdum.

Saatler sonra yan pencereden süzülen güneş ışığı değişmişti. Öğleden sonradaki o altın ışıltı, akşamın ilk saatlerine doğru solmaya başlamıştı. Sondan bir önceki hastam el sallayarak vedalaştı ve ben de Doktor Alexander’ın önerdiği gibi öğleden sonra kahvesinin yerine kendime bitki çayı koydum.

Son bir randevu kalmıştı. Ancak yeni bir hasta olduğu için uzun sürecekti.

Derin bir nefes verip randevu listeme uzandım ve Sarah’nın eklediği yeni hastanın ismini bulana kadar listenin altına doğru göz gezdirdim.

Bu doğru olamazdı.

Çünkü çıktısı alınmış listeye el yazıyla eklenmiş olan isim...

Gabriel Wright.

Gözlerimi kırıştıtarak isme baktım ve sanki bu bir yanılsamayı ortadan kaldıracakmış gibi gözlerimi ovuşturdum. Ama hiçbir şey olmadı. Harfler siyah mürekkeple yazılmıştı, Sarah’nın tanıdık, kalın el yazısı hâlâ orada, öylece duruyordu. Zihnim kısa devre yaptı ve çalışmayı bıraktı. Tam da o saniye bunun bir tesadüf olduğunu fark ettim. Öyle olmalıydı. O gerçekten Gabriel olamazdı.

VI KEELAND

Wright soyadı yaygındı. Bianca Wright adını taşıyan biriyle tıp fakültesine gitmiştim ve o taşınmadan önce Bobby Wright adındaki biriyle de üçüncü sınıfı birlikte okumuştuk. Muhtemelen New York'ta yüzlerce Wright vardı. Bu sadece adı Gabriel olanlardan biriydi.

Evet, bu kesinlikle tesadüftü.

Şok ediciydi ama tamamen tesadüftü.

Dizüstü bilgisayarımı aceleyle masanın çekmesinden çıkarttım. Sarah randevuyu ayarlarken ön kayıt yapardı. Doğum tarihi, adresi ve sigortası gibi basit bilgiler bilgisayarımızdaki sisteme kayıt edilirdi. Bu bilgiler içimin rahatlamasını sağlayacaktı. Bilgisayarı açıp programın simgesini buldum ve sisteme tıkladım... Açılmasını beklerken elimi yüzüme doğru salladım. Endişeden sıcakladığımı fark etmiştim.

Gabriel olamazdı. Bu olamazdı.

Yeni hasta dosyasını açtım, kişisel bilgilerin olduğu kısma girdim. Yazılan adresi okurken omurgamdan aşağıya buz gibi bir ürpertinin dolaştığını hissediyordum.

Tesadüf değildi.

Gabriel Wright... Kısa süre önce takip etmeyi bıraktığım adam, benden bir randevu almıştı. Başımı iki yana salladım. Mümkün değildi. Bu... olamazdı.

Ama sonra kapı tıklatıldı.

Derinden gelen bir ses, "Merhaba? Kimse var mı?" diye sordu.

Kıpırdıyamıyordum, korkudan felç olmuş haldeydim. Nefes bile alamıyordum. Kapı tekrar çalmadan önce birkaç saniye geçti ve bu defa onu kapımın açılırken çıkardığı gıcirtı sesi izledi.

Tanıdık bir yüz görüldü, yüzündeki gülümseme artarken içeri bakıyordu.

PARÇALANMIŞ

“Üzgünüm, dışarıda kimseyi göremedim de. Umarım doğru yerdeyimdir. Doktor McCall ile görüşmeye gelmiştim.”

Sesimi bulmam için birkaç saniye geçmesi gerekti. “E-evet, benim.”

“Harika.” Kapıyı sonuna kadar açıp doğruca gözlerimin içine baktı. “Ben, Gabriel Wright.”

BÖLÜM 13 *Önce*

“*B*ence bu gerçekten kötü fikir, Meredith. Eğer hiçbir savunma yapmazsan, komite senin ihmal konusunda suçlu olduğunu varsayar ve cezayı da buna göre verir.”

Bunları avukatımın ağzından ilk duyuşum değildi. Amacının iyi olduğunu da biliyordum. Martin Hastings kardeşimin şirketinde çalışıyordu. Sadece benim adıma en iyisini istiyordu.

“Ama *ihmalkârdım*, Martin. Kendi kocamla alakalı neler olup bittiği konusunda daha dikkatli olmalıydım.”

“Belki de. Ama suçlamalar kocana tam *yirmi iki* reçete yazarak, gereğinden fazla ilaç verdiğin yönünde. Sen hiçbir şey yazmadın. Evinde ya da ofisinde bulunan reçete defterini koruyamamakla, komitenin bu reçetelerin tamamını senin yazdığını düşünmesi arasında büyük fark var.”

Sıkıntıyla iç çektim. Komiteye göre fark olabilirdi ama en nihayetinde sonuç aynıydı. Ben olan bitene karşı kayıtsız kaldığım, Connor’a gerçekten neler olduğunu görmeyi reddettiğim için insanlar ölmüştü.

“Bunun artık bitmesini istiyorum, Martin.”

Derin bir nefes alarak başını salladı. “Tıpta görevi kötüye kullanmayı kabul etmek, lisansının kalıcı olarak iptal edilmesi için geçerli bir nedendir. En azından komiteyle senin adına

PARÇALANMIŞ

kayıt altına alınmadan konuşmama, gerçekte neler olduğunu onlara açıklamama izin versen? Verecekleri disiplin cezası hakkında uzlaşma yapmak istiyorum.”

“Bunu bugün, biz buradayken yapabilir misin?” Connor’ın kazasının üzerinden altı ay geçmişti. Çoğu insan, Sağlık Bakanlığı’na bağlı Mesleği Kötüye Kullanma Dairesi’ne gitmekten korkardı ama ben günleri saymıştım. Hayatıma devam etmem gerekiyordu. Üstelik yaptıklarımın ya da yapmadıklarımın sorumluluğunu almadan bunu başaramazdım.

“Evet. Bana bir saat ver. Resmi olarak duruşmaya başlamadan önce içeri girip neler yapabileceğime bir bakalım.”

Bir dakika daha beklemekten nefret etsem de elimden gelen tek şey şu anda Martin’in tavsiyesine uymaktı. Tanrı biliyordu ki, verdiği diğer tavsiyelerin hiçbirini dinlememiştım. Başımı sallarken, “Tabii, teşekkür ederim,” dedim.

“Harika.” Duruşma salonunun karşısındaki sandalyeyi gösterdi. “Sen otur. Ben en kısa sürede geri döneceğim.”

Ama oturamadım. Martin kapalı kapının arkasında kaybolduktan sonra volta atmaya başladım. İleri geri yürüyüp dururken, buraya nasıl geldiğimi yüzüncü defa düşündüm.

Bay Mankin. Annesini ziyaret etmek için Florida’ya gidecek hastamın yanına almak için kâğıt reçeteye ihtiyacı vardı. Fakat ofisteki çekmecemi açtığımda reçete defterimin olmadığını görmüştüm. Tam da Connor’ın öğleden sonra ofisimde yalnız olduğu gündü.

Ben ne yapmıştım?

Görmezden gelmişim.

Eve gitmiş, çalışma masamda tuttuğum iki reçete defterinden birini almıştım.

Problem çözülmüştü.

VI KEELAND

Ama bunu bilmem gerekirdi.

Bu konuda bir şeyler yapmam gerekirdi.

Şüphelerimi yok saymamam gerekirdi.

Connor'ın öfkesi? Sakatlanmadan önce, ağrı kliniğinin yazdığı haplara başlayana kadar bana asla sesini yükseltmemişti. Ayrıca uyku sorunu ya da eve geldiğinde rahatça oturamama gibi bir durum yaşamamıştı.

Aşırı doz oksikodon kullanımının yan etkileri: Ruh halinde değişiklikler. Öfke problemleri. Uyuma güçlüğü. Huzursuzluk.

Peki ya bu konuda ne yapmıştım?

Yok saymıştım.

Öfke patlamalarının her birine bahane bulmuştum. Sırf Connor'ı kızdırmamak için diğer uyarıların hepsine sırtımı dönmüştüm.

Ama içten içe gerçeği biliyordum, değil mi? *Biliyordum.*

Reçete yazma konusunda suçlu olmayabilirdim ama kayıtsız davranmıştım. Başarısız olmuştum.

Hem eş hem de doktor olarak.

Bu yüzden hiç durmadan volta atmaya devam ettim. Avukatım bir saat dolmadan çıkacağım söylese de kapı tekrar açılmadan önce iki saat geçmişti.

Martin kapıyı arkasından kapatırken yanaklarında şişirdiği havayı dışarı verdi. "Bir yıl istiyorlar."

"Bir yıllık uzaklaştırma mı?"

Başıyla onayladı. "Her şeyi denedim. Geri adım atmadılar."

Bunu sindirmek için kendime izin verdim. Bir yıl boyunca hiç hastanın olmaması... Bu zor olacaktı. Ama Wright ailesiyle kıyaslandığında ben ucuz kurtulmuş sayılmaz mıydım? Muhtemelen bir yıl hızlıca geçip gidecekti. Ama onlara ne olacaktı?

PARÇALANMIŞ

Hâlâ ölü ve toprağın iki metre altında gömülü kalmaya devam edeceklerdi.

Yutkunurken, “Tamam,” dedim.

“Ayrıca uzaklaştırmam sırasında ve mesleğe geri döndükten sonraki bir yıl boyunca terapistle gitmeni istiyorlar. Seni sorumlu tutsalar da aynı zamanda çok fazla şey yaşadığını ve kaybının büyük olduğunun da farkındalar. Hastaları tekrar tedavi edecek duruma geldiğin zaman akıl sağlığının yeteri kadar güçlü olduğundan emin olmak istiyorlar.”

Kafamı salladım. “Bu yeterince makul.”

Martin derin bir nefes aldı. “Peki o zaman. Sadece içeri girmemiz ve mesleği kötüye kullandığını resmi şekilde itiraf etmen gerekiyor. Sonra yolumuza devam edebiliriz. Bugünden itibaren doktorluk yapamayacak, hasta tedavi edemeyeceksin. Muayenehanedeki işleri düzenleyebilmen için sana on dört günlüğüne izin verdiler. Yani asistanına hastaları aramalarını, randevularını iptal etmelerini ya da ya uzaklaştırma aldığın süre boyunca yerine bakacak başka bir psikiyatrist ayarlamasını söylemen gerek. Bunu yaptıktan sonra muayenehanenle hiçbir şekilde ilgilenmeyeceksin. Çalışanla temasa geçmemeni veya bir bahane bulup ofisine gitmemeni tavsiye ederim, böylece uygunsuz bir izlenim görüntüsünün önüne geçmiş olursun. Net bir mesafe koymak en iyisi.”

Başımı salladım. “Tamam.”

“Ayrıca bu olay kamuya açık hale geldiği zaman bazı gruplar tarafından rahatsız edilme ihtimaline karşı seni uyarmam gerek. Birkaç sene önce savunduğum doktorun başına aynısı geldi. Ofisinin önünde protesto gerçekleştirdiler. Reçete satan ya da fazladan ilaç yazan doktorların peşine düşüyorlar. Bunları başlatan kadının oğlu, araba kullanırken direksiyonun başında uyuyakalıp yoldan çıkınca hayatını kaybetmiş. Çocuk

VI KEELAND

oksikodon bağımlısıymış. Doktoru ona neredeyse kırk tane reçete yazmış. Bu tamamen farklı bir durum, yani sana sıkıntı yaratacaklarını düşünmüyorum ama yine de bilmen gerektiğini düşündüm.”

Aman Tanrım.

Bluzumun yakasını çekiştirdim, nefes alamıyor gibi hissediyordum. “İçeri girip şu işi bitirebilir miyiz? Gerçekten temiz hava almaya ihtiyacım var.”

“Tabii ki.”

On beş dakikadan daha az bir sürenin sonunda sokağa çıkmıştım. Ellerim kalçalarımdaydı, öne doğru eğilmiştim ve sanki yarışta koşmuşum gibi nefes nefeseydim.

Martin, “İyi misin?” diye sordu.

Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. “Olacağım, bunlar artık geride kaldı.”

Martin birkaç dakika boyunca sessizce bekledi. “Eve mi gideceksin? Sana taksi çağırmamı ister misin?”

Duruşumu düzeltirken, “Hayır, teşekkür ederim,” dedim. “Uğramam gereken bir yer var. Sanırım yürüyeceğim.”

Bir elini omzuma koydu. “İşler daha iyi ilerlemediği için üzgünüm. Fakat bu sadece hayatındaki bir bölümün sonu, Meredith. Bütün kitabın değil.”

Ona teşekkür ederken başımı salladım, cehennemi andıran bu bölümü kapatabilmem için yapılması gereken bir şey daha vardı ve bununla yüzleşmek için sabırsızlanıyordum. Planlarımı Martin ile paylaşmamıştım çünkü erkek kardeşim yapmak üzere olduğum şeyi öğrenirse aklını kaçırdı.

Yarım saat sonra tam varış noktama ulaştığım sırada garip bir şekilde telefonum titredi. Ekranda beliren ismi okuyabilmek için durdum. *Jake*. Neyin peşinde olduğumu bilmesine

PARÇALANMIŞ

imkân yoktu, o yüzden Martin'in ofise döndüğünü ve ona durumu anlattığını tahmin ediyordum. Yine de zamanlaması tuhaftı. Kapıyı açıp On Yedinci Karakol'un danışmasına yürümeden önce telefon çalmayı bırakıp sesli mesaja düşene kadar bekledim. Kardeşime nerede olduğum ya da ne yaptığımı konusunda yalan söylemek istemiyordum.

"Merhaba. Dedektif Green burada mı?"

Memur bana hızlıca bakarken, "Adınız?" diye sordu.

"Meredith Fitzgerald."

"Sizi bekliyor muydu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, beklemiyordu."

Arkamdaki oturma alanını gösterdi. "Orada bekleyin. Uygun olup olmadığına bakacağım."

Dedektif Green birkaç dakika sonra yandaki kapıdan ortaya çıktı. "Doktor McCall?" Arkama baktı. "Bugün avukat yok mu?"

Burada -ya da hangisi olduğu önemli olmayan herhangi bir karakolda- sadece bir kez, Connor'ın cenazesinden birkaç gün sonra bulunmuştum. Dedektif Green gelip bazı sorulara cevap vermemi istemiş, kardeşim Jake de bana eşlik etmek için ısrar etmişti.

Kafamı salladım. "Hayır, avukata ihtiyacım yoktu."

Arkasını gösterirken, "İçeri geçin," dedi.

Uzun koridorda onu takip ettim ve aylar önce geçtiğim aynı kapıda durduk. Dedektif Green ilk önce benim girmem için elini uzattı. "Kahve ya da başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Lütfen oturun."

Dedektif Green tam karşımda duran sandalyeye oturdu. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim, Doktor McCall?"

VI KEELAND

Ellerimi masanın üzerine koymak istiyordum ama titriyorlardı. Bunun yerine parmaklarımı sandalyeyle uyluklarımın arasına sıkıştırdım. “Kazadan bir hafta önce kocamla kavga etmiştik. Ertesi gün çiçeklerle ofisime geldi. Aynı akşam çekmemde duran reçete defterinin kaybolduğunu fark ettim.”

Dedektif Green sandalyesinde arkaya yaslanırken kollarını göğsünde birleştirdi. “Pekâlâ...”

Bu, gerçek hikâyeyi ilk kez duyduğu andı. Kardeşim o zaman Beşinci Değişiklik* ya da eş ayrıcalığını öne sürerek, dedektifin sorularının çoğuna cevap vermeme müsaade etmemişti. O dönemde etrafım sisle kaplıydı ve eğer Jake yapmamı söyleseydi köprüden atlardım.

“Kendimi reçete defterindeki son kâğıdı kullandığım konusunda ikna etmiştim. Ama geri dönüp bakınca ki bu nihayet benim için çok daha net hale gelmiş durumda... Son sayfayı çekip koparmış olsaydım bunu hatırlardım.” Duraksadım. “Connor’ın cenazesinin yapıldığı o öğleden sonra, sizin evime gelmenizin ardından evimdeki çalışma masamı kontrol ettim. Orada bir reçete defterim daha vardı. Ama o da gitmişti.”

Başını salladı. “Başka bir şey var mı?”

“Size oksikodon için hiç reçete yazmadım derken doğruyu söylüyordum ama neler olup bittiğini anlatmam gerekirdi.”

Dedektif Green elini çenesindeki sakalın üzerinde dolaştırdı. “Peki neden şimdi? Bu kadar aydan sonra neden gelip bütün bunları anlatıyorsunuz?”

Gözlerinin içine baktım. “Artık bir yalanı yaşayamam. Kendime karşı bile olsa. Bugün eyalet tıp kurulunda sorumluluğu kabul ettim ve kalanını da kabul etmek için buraya geldim.”

* ABD Anayasası’ndaki bir maddedir. Suçlanan kişilerin hakkını korumayı içermektedir.

PARÇALANMIŞ

Öne doğru eğilmeden önce bir süre cevabımı sindirdi. “Bunu takdir ediyorum. Fakat soruşturmanın bir parçası olarak eşinizin fizyoterapisti ve doktoruyla da görüştük. İkisi de Bay Fitzgerald’ın dizlerinde yıllarca süren aşırı kullanım ve sık sık sakatlanma sebebiyle önemli oranda yıpranma olduğunu söyledi. Yani kocanıza reçeteli ağrı kesicileri *siz yazmış* olsanız bile bunun uygun görülen tedavi yönetimi olup olmadığı tartışmaya açık bir konu. Ayrıca reçete defterlerinizi kilit altında tutmadan, etrafta bırakmanız ihmalkârlık da sayılabilir ama yaptığınızın *suç teşkil ettiğini* yasal olarak kanıtlamak çok daha zor. Üstelik anladığım kadarıyla, bu hoş karşılanmasa da doktorların aile üyelerine reçeteli ilaç yazması yasa dışı değil. Bu yüzden sizinle ilgili durumu ileriye taşımadık. Sonuçta o gece fazlasıyla hap alan ve içki içip direksiyon başına geçme kararını veren kişi kocanızdı.” Dedektif Green kafasını salladı. “Bu onun sorumluluğuydu. Sizin değil.”

“Ama... eğer bazı şeyleri kabullenmiş olsaydım, belki de kaza asla gerçekleşmeyecekti.”

Beni onayladı. “Belki de. Fakat bu yasal olarak bir suç değil.”

Birkaç dakika sonra Dedektif Green benimle birlikte lobiye yürüdü ve giriş kapısını açmadan önce durdu. “Size bir tavsiyede bulunabilir miyim, Doktor McCall?”

Başımı *evet* anlamında salladım.

“Suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolunu bulmalısınız, yoksa sizi canlı canlı yer.”

“Peki bunu nasıl yapacağım?”

Neşeden yoksun bir şekilde gülümsedi. “Ben sadece aptal bir polisim. Sizse doktorsunuz. Eminim bir yolunu bulursunuz.”

BÖLÜM 14

Günümüz

Beni tanıyıp gözlerinin büyüyeceği, kim olduğumu anlayacağı anı beklerken kalbim sıkışıyor, patlayacak gibi oluyordu. *İster ailesinin katilinin karısı, ister ara sokakta çarpıştığı kadın olarak.*

Ama gülümsemesi nazikti ve ben gözlerimi ona dikmişken koltuğumda oturuyordu. Başını sallarken, “İyi akşamlar,” dedi. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

“Gabriel... Wright?” Sesimi bir şekilde, zor da olsa o yumuşak terapist tonuna getirmeyi başarırken, yüzümdeki ifadenin de şoktan özgüvene dönüştüğünü umuyordum. Hastalarımı, özellikle ilk günlerinde özgüven aşılama çalışırdım. Genellikle çekingen, güvensiz ve kendi içlerine kapanmış şekilde buraya gelirlerdi. Fakat Gabriel’in böyle bir sorunu yok gibi görünüyordu. Omuzları rahat duruyordu ve koyu renk gözleri en sonunda bana dönmeden önce odayı taradı. Sanki ofisim yerine bir restoranda oturmayı bekliyordu.

Sakin, rahat ve kendinden emindi.

Düşüncelerim karmakarışık. Masamda oyalanırken boğazımı temizledim. Ceptelefonum köşede duruyordu ve tam onu çekmeceye koymak için uzandığım sırada aklıma acil bir durum uydurabileceğim geldi.

PARÇALANMIŞ

Telefon gelmiş gibi davranabilirdim. Özür dileyip tekrar randevu ayarlayacağıma söz verirdim.

Sarah'nın onu başka bir yere, mümkünse şehrin diğer tarafındaki başka bir terapisteye göndermesini sağlardım. Böylece problem çözülür, ben de onu takip etmeye değil, muayenehanemi büyütmeye odaklanırdım.

"Kusura bakmayın, zamana mı ihtiyacınız var? Öylece içeri girdim." Gabriel özür diler gibi gülümsedi. "Hiç önemli değil, çıkabilirim."

"Hayır, hayır... tabii ki buna gerek yok."

Kendini toparla, Meredith.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmayı başardım ve karşısındaki sandalyeme doğru yürümeyi başardım. Önümde duran not defterine bakarken derin bir nefes aldım ve oturduğu koltuğu işaret ettim. "Hoş geldiniz, Bay Wright. Lütfen rahatınıza bakın."

Arkasına yaslandı. "Lütfen bana Gabriel deyin."

"Tabii ki, Gabriel. Bugün nasılsın?"

Başımı kaldırıp cevap vermesini beklerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Ama bu gerginlikten daha fazlasıydı. Nasıl olduğunu gerçekten bilmek istiyordum. Tekrar yaşamaya başlamış mıydı? Evet, dışarıdan bakılınca öyle görünüyordu. Güldüğüne, bir sürü kadınla dışarı çıktığına ve normal görünen pek çok şey yaptığına şahit olmuştum. Fakat içten içe kendini normal *hissediyor* olamazdı. Ailesinin başına gelenlere göz yumamdan sonra bu mümkün değildi.

Belki de bu mükemmel bir fırsattı.

Belki gerçeği keşfedebilirdim...

"İyiyim," dedi. "Sadece... birini görmeye ihtiyacım olduğunu düşündüm."

Söylediğini birkaç saniye sindirirken sonraki sorumu nasıl dile getireceğimi bulmaya çalışıyordum. "Beni nasıl bulduğunu

VI KEELAND

sormamda bir sakınca var mı?” diye sorarken başımı salladım. “Yani muayenehanemi nasıl öğrendin? Biri mi tavsiye etti?”

“Evet, tavsiye üzerine geldim.”

Zorla gülümserken, “Harika,” dedim. “Peki tavsiye eden kişi kim? Ofisimi tavsiye eden insanlara teşekkür etmeyi seviyorum.”

“Johnson ve Johnson*.”

Gözlerim kısıldı. “Johnson ve Johnson mı?”

“Uyku ilacı olan Tylenol’un üreticisi.” Yüzünde eğlendiğini belli eden bir gülümseme belirdi. “Üzgünüm, sadece şaka yapıyordum. Tylenol’un etkisinin ne kadar süreceğini araştırırken, Johnson ve Johnson’ın sitesinde uyku sorunu yaşayanlar için sizin muayenehanenizin reklamını gördüm. Birinin yönlendirdiğini söylemek daha iyiymiş gibi geldi.”

“Tamam,” diyerek yutkundum. “Buraya gelmene sevindim. Başlangıç için birkaç temel sorum daha var. Ondan sonra gerçekten konuşmaya başlayabiliriz. Ne düşünüyorsun?”

Başıyla onayladı ve onu hastaların temel kayıt sorgulamasından geçirmeye başladım. Aile doktorunu, kişisel bilgilerini, ailesinin psikiyatrik geçmişini, kullandığı ilaçları ve buna benzer soruları sordum. Tehlike işareti görünmüyordu. Geçmişine dair bariz olan durum *-senin* ona yaptığın- haricinde bir şey yoktu. *Bizim* yaptığımız şey haricinde... Gabriel zorlanmadan konuşuyordu. Sırtını koltuğa yaslamıştı, ellerini kullanıyordu. Göz teması kurma konusunda başarılıydı ve ben de rahatlamaya başladığımı, onun yakından çok daha yakışıklı olduğunu fark ettim. Keskin hatlı çenesinde yumuşak sakalları vardı. Bu da bana onun birkaç gündür tıraş olmadığını söylüyordu. Konuştuğunda tüm bedeni hareket ediyordu. Ayrıca gülümsemesi

* Johnson ve Johnson, aynı zamanda ABD merkezli ilaç şirketidir. Karakter burada iki anlama da çekilebilecek bir cevap veriyor.

PARÇALANMIŞ

sadece dolgun dudaklarıyla sınırlı kalmıyor, yüzünün tamamına yayılıyordu. Duyguları sanki saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi büyük kahverengi gözlerinden okunabiliyor ve bundaki bir şey özgürleştirici görünüyordu.

Ama o özgür olamazdı. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

“Bugün seni buraya getiren şey nedir?” İçinde bulunduğu-
muz ana geri dönerken kalemimi not almak için hazır tutuyordum. Fakat bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde ve üst tarafa adını yazdığım -*Gabriel Wright*- masamdan hasta dosyasını almadığımı fark ettim. *Kendi* defterimi getirmiştım. Onunla ilgili zaten sayfalarca not aldığım, gözlemlerimi yazdığım o defteri... Yeni yeni hissetmeye başladığım o sakinlik kayboldu ve ellerim titremeye başladı. Sarsıntıyı durdurabilmek için defteri olabildiğince sıkı kavradım.

“Uyku problemi yaşıyorum. Reçetesiz satılan her şeyi denedim, hatta *Ambien** için reçete bile yazdırdım. Beni uyutma konusunda işe yarıyor evet ama onu bir süredir kullanıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Hayatımın sonuna kadar ilaç kullanmak istemiyorum. Bunun yerine sorunun kökeniyle uğraşmayı tercih ederim.”

İçim ürperdi. Korkuyla. Beklentiyle. Yaşananların üstesinden gelemediğini *biliyordum*. Yollarımızın tekrar kesişmesinin sebebi belki de buydu. Ona yardım etmem gerekiyordu. İlerlemesine, yasını atlatma konusunda ona yardımcı olmalıydım.

Benim neden olduğum yas...

Beynimin içini kurcalayan bir şey vardı.

Sertçe yutkundum. Bu nasıl olabilirdi ki? Bu şehirde milyonlarca insan vardı. Nasıl oluyordu da aylar önce aynı kahve dükkânında, aynı zamanda bulunabiliyorduk? Şimdi de ofisime

* Uykü sorunlarını önlemek için kullanılan ilaç.

VI KEELAND

gelmiş, karşımda oturuyordu. Gerçekten kim olduğumu bilmiyor muydu?

Gözlerim ona doğru tekrar odaklandığında Gabriel'in uzun süredir sessiz kaldığını fark ettim. Benden bir şey söylememi bekliyordu. Ama en son ne söylemişti ki? Uykuyla alakalıydı. İlaçlar. *Ah! Kökene inmek!*

Boğazımı temizledim. "Peki problemin kökeni nedir?"

Derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. "Özür dilerim, bu konu hakkında konuşmak benim için zor." Bakışlarını kaçırdı. Gözlerini takip ederek, psikiyatri kitapları ve ara ara bekleme salonundaki sehpa koyduğum dekoratif kitaplarla dolu olan rafa döndüm. Tam o anda *seninle* ilgili gözden kaçırdığım bir parçayı fark ettim.

Düğün fotoğrafımızdı. Sen, ben, kol kola, beyaz gelinlik ile siyah smokin... Sanki dünya üzerinde hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi gülüyorduk. O anda umurumuzda da değildi. Çerçeve masamın üzerinde, hastanın bakış açısına girmeyecek bir noktadaydı. Ama öncesinde eşyalarımı paketlerken yerini değiştirmiş, camı kırılmasın diye sarmak için kenara koymuştum. Şimdi tamamen meydandaydı, hastama doğru bakıyordu...

Gabriel beni tanımayabilirdi ama *seni*, hokey oynadığın günlerden olmasa da "*kazadan*" sonra basına ve sosyal medyaya yansıyan fotoğraflarından kesinlikle tanırdı.

Siktir.

"Karım ve çocuğum geçen sene öldü." Gabriel kucığında gevşek halde duran ellerine bakıyordu. "Bir şeyin etkisinde olan sürücü tarafından..." derken tek elini salladı. "Her ne bokun etkisindeyse, öldürüldüler. Özür dilerim, küfür etmek istemişim. Sadece..." İç çekti.

Sandalyemde otururken gerginlikten titriyordum. *Fotoğrafi kaldırıp atmam*, o lanet şeyden kurtulmam gerekirdi. Ama

PARÇALANMIŞ

önemli olan şu andı. Gabriel Wright içindekileri benimle paylaşıyordu. Gerçeklerini...

Genelde sessizce, sabırla otururdum. Sessizlik birinin konuşmaya devam etmesi, boşlukları doldurması konusunda yardımcı olurdu fakat bugün yapamıyordum.

“Kaybın için gerçekten çok üzgünüm,” dedim. “Bana daha fazlasını anlat. Uyku problemin onlar öldükten sonra mı başladı? Ayrıca bana bir dakika izin verebilir misin? Yeni kalem almam gerek.”

Ayağa kalkıp fotoğrafa doğru yürümeye başladım. Eskiden onu çok severdim, ne zaman baksam beni gülümsetirdi. Fakat artık kocamın gülümseyen yüzü bana neşe vermiyordu. *Senin* yaptığını bildiğim şey yüzünden lekelenmişti. *Benim* yapmana izin verdiğim şey yüzünden... Yakında yeni kalemlerle dolu bir bardak duruyordu, içinden birine uzanırken aynı anda *sana* da uzandım. Kanım damarlarımda hızla akarken, Gabriel fark etmeden önce onu kenara çekmeyi umuyordum.

Ters düşen çerçeve rafa çarptığında sesi odanın tamamında yüksek bir tokat gibi yankılandı.

Gabriel hızla doğruldu. “İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?” Bana -az önce sanki yanlışlıkla düşürmüştüm gibi yaptığım fotoğrafa- doğru bir adım attı.

Elimle onu savuşturdum. “Hayır, teşekkür ederim. Önemli bir şey değil. Böldüğüm için özür dilerim. Bana ailenden bahset.”

Tereddüt ederek koltuğa tekrar yaslandı. Sanki görgü kuralları ona, bana yardım etmesini söylüyor gibiydi. Bu yönünü sevmiştim.

Sandalyeme yaslanıp sıcak bir şekilde gülümsedim. “Lütfen devam et.”

VI KEELAND

Sessizliği birkaç saniye sürdü ama söylediğimi yaptı. Gabriel hızla derinlere daldı. Bana zaten bildiğim şeyleri, karısının ve kızının nasıl ezildiğini anlatmaya başladı. Fakat aynı zamanda bana kızının aslında işitme engelli olduğunu ve cihaz kullandığını, karısının zengin bir ailesinin olması gibi bilmediğim detayları da söyledi. Dikkatimin tamamını vermiş halde onu dinliyordum ama cenazelerden bahsettiğinde kendimi nereye gömüldüklerini söyleyecek mi diye merak ederken buldum. Ama o konuya değinmedi ve benim bunu sormamın da hiçbir yolu yoktu. Bu gece milyonlarca kez inceleyeceğimi bile rek ayrıntılı notlar aldım. Yüzüne yansıyan tüm ifadeleri, sıcak gözlerine yansıyan bütün duyguları hatırlamaya çalışacaktım. Aniden seansları kaydetmiş olmayı diledim.

Aynı zamanda davranışlarımın profesyonellikten oldukça uzak olduğunun farkındaydım. Onu bir hasta olarak kabul etmek -ki seansa devam ettiğim düşünülürse zaten bunu yapıyordum- ahlaki açıdan tamamen yanlıştı. Ayrıca tıp kurumuyla başımı derde sokacak başka bir konu nedeniydi. Ama evren sanki benden yaptığım hataları düzeltmemi istiyormuş gibi geliyordu.

Ya da... bu düşünceye dönüp durmamı engelleyemiyordum. Ya hayatımda durmadan karşıma çıkması tesadüf değilse? Gerçekten yardım istemek dışında neden burada olduğunun düşüncesiyle huzursuzca kıpırdandım. Ama zaten *onu* takip ederek her şeyi başlatan da bendim.

Gabriel, “Sence?” diye sordu.

Bir sessizlik oluştu, onu dinlemiyordum. Son birkaç dakikadır söylediği kelimelerin birini bile duyamayacağım kadar kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

“Bence...” İçimdeki terapisti çağırırken, yıllardır hastalarım karşı tekrar tekrar kullandığım benzer cümleleri düşündüm.

PARÇALANMIŞ

“Muhtemelen bilinçaltını derinlemesine etkileyen bir şeyle başa çıkmaya çalışıyorsun.”

Başını eğip bana baktı ve yanlış bir şey söylediğimi, her ne anlattıysa buna anlamsız bir cevap verdiğimi düşünerek paniklemeye başladım.

En sonunda başını salladı. “Evet, muhtemelen haklısın. Kız kardeşim onların kaybıyla baş edemediğimi ve bunun artık beni etkilemeye başladığını, bu yüzden de uyuyamadığımı düşünüyor.”

Şahit olduğum tüm o gülümsemeleri, kahkahaları ve *mutluluğu* hatırladım. Bunca zamandır hepsi aldatmacadan ibaretti.

“Bu kesinlikle mümkün. Sen ne düşünüyorsun?”

“Emin değilim.” Tek eliyle yüzünü sıvazladı. Bu hareket, çoğunlukla fazlasıyla sakın ve kendinden hayli emin bu adam için beklenmedikti. Sanki kabuğunda bir çatlak vardı, altında neyin yattığını görmek ve böylece ona yardımcı olabilmek için de o kabuğun içini görmek istiyordum. “O akşam onlarla birlikte olmam gerekiyordu ama değildim. Ben...” Bunu yoğun bir sessizlik, yere doğru çevrilen başka bir kederli bakış ve ellerini gerginlikle ovuşturma izledi. Elindeki metalin parıltısını fark ettim, evlilik yüzüğüydü. Daha önce o yüzüğü taktığını hiç görmemiştim, gerçi oraya baktığımdan da pek emin değildim. “Çok fazla suçluluk hissediyorum,” diyerek cümlesini bitirdi.

Tam o sırada zamanlayıcım öttü. Elime alıp onu kapatmayı ve Gabriel’a devam etmesini söylemeyi her şeyden daha fazla istiyordum. Fakat bir terapist böyle yapmazdı. Bunu yapmak isteyen; içimdeki çarpık, profesyonelce hareket etmeyen parçamdı. Ama en azından profesyonelişim gibi davranmam gerekiyordu. Ne de olsa o bir hastaydı.

VI KEELAND

Gabriel gülümseyerek, “Sanırım suçluluk duygusunu sonraki seansa saklayacağız,” dedi. Bu gerçek bir gülümsemeydi ya da en azından öyle görünüyordu. Yine de içimde bir şüphe vardı. *Belki de bunca zaman boyunca beni kandırmıştı.*

Çok fazla *belki* vardı.

Belki gerçekten mutlu değildi.

Belki iyi değildi.

Belki gerçekten profesyonel yardıma ihtiyaç duyuyordu.

Belki sandığımdan çok daha fazla ortak noktamız vardı.

Belki kim olduğumu biliyordu.

Ya da... *bilmiyordu.*

“Evet, bu kulağa güzel geliyor. Gabriel, yardım istemene gerçekten sevindim. Bugün seninle tanıştığıma memnun oldum.” Ayağa kalkıp kapıya kadar ona eşlik ettim. Ona hemen arayıp başka bir randevu oluşturmasını söylemek istiyordum. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Ama kendime hâkim oldum.

“Biz...” Kapının eşiğindeyken tereddüt ederek durdu ve dönüp beni incelerken kaşlarını çatı. “Biz daha önce tanışmış mıydık?”

Ona hızla cevap verdim. *Fazla* hızlıydı. “Hayır, sanmıyorum.”

Kalbim göğsümü büyük bir şiddetle tekmeliyordu. Bir yandan da benimle ilgili bir şeyin onun açısından unutulmaz olmasından garip bir şekilde memnuniyet duyuyor ve buna engel olamıyordum.

Gabriel omuz silkip dışarıya doğru bir adım attı. “Seninle ilgili bir şey tanıdık geliyor. Zamanla hatırlayacağıma eminim.”

Gittikten sonra alnımı kapıya yasladım. *Tanrım, umarım hatırlamazdı.*

BÖLÜM 15

Günümüz

Bacaklarım durmaksızın titriyordu.

Bu, tıp fakültesinde okurken edindiğim gerginlikten, sınav kaygısından dolayı oluşan bir alışkanlıktı. Ama yıllardır tecrübe etmemişim. Aslında bugün hissettiğim endişe bütün zamanların en yüksek seviyesindeydi. Elbette böyle olurdu, hayatımın aşkının, sonsuza kadar birlikte olacağımı sandığım kocamın ölümünün üzerinden iki yıl bile geçmemişti. Buna rağmen cenazesi sırasında bacağım bir defa bile titrememişti. Masamın çekmecesini açıp diğer reçete defterinin ortada olmadığını gördüğümde de. Ama şu an oturmuş, günün ikinci ve en özel hastamın gelmesini beklerken, saate bakıp zamanın saniye saniye ilerlemesini izlerken, bacağım koşu bandının üzerinde olduğundan daha hızlı hareket ediyordu. Bunun bir eş ya da doktor olarak benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim.

Seansı hâlâ iptal edebilirdim, geç kalmış değildim. Hatta çoktan iptal etmem *gerekirdi*. Tanrı biliyordu ki, bütün hafta boyunca bunu düşünmüştüm. Sarah'ya, Gabriel'ı başka bir terapistle yönlendirmesini rica ettiğim bir e-posta bile yazmış fakat *gönder* kısmına bir türlü basamamıştım. O adamın yaşadığı kaybı atlatmasına yardımcı olmak... en azından bu kadarını yapabilirdim, değil mi? *Bana ihtiyacı vardı*. Bu elbette

VI KEELAND

profesyonelce değildi, muhtemelen tıbbi lisansımı kaybetme nedenim olabilirdi. Aslında *kesinlikle* kaybettirirdi. Tabii eğer yakalanırsam...

Ofisimin dış kapısı gıcırdayarak açıldığında titreyen bacağım anında hareketsizleşti. İçeriden Sarah'ya bir şeyler söyleyen Gabriel'in sesi yankılanınca, tüm hafta boyunca hissettiğim o endişe bambaşka bir şeye... *keyfe* dönüştü. Bu iki duygunun birbirinden farkı yoktu. İkisi de kanın yüksek sesle kulaklarda uğuldamasına neden olurdu. Avuçlarım terlemeye başlarken, aniden gelecek herhangi bir ses karşısında yerimden sıçrayacağıma emindim. Ama aynı zamanda *yaşadığımı* da hissediyordum. Hem de fazlasıyla. Bu uçaktan atlamaya benzer bir duygu gibi geliyordu. Kollarını havaya kaldırıp kendini rüzgârın ve yer çekiminin akışına bıraktıktan sonra yaşanan adrenalin patlamasına benziyordu. Tek bir fark vardı, ben paraşütümün açılıp açılmayacağından emin değildim.

Saatte iki yüz kilometre hızla yere çakılabilir ve tıpkı bir böcek gibi yere yapışıp, paramparça olabilirdim. Buna rağmen uçağın kenarına oturmuş, ayaklarımı sallandırmıştım, ağırlığımı öne vermiş halde düşmeyi beklerken bunun olması için *sabırsızlanıyordum*.

Tak. Tak.

Sarah ofisimin kapısını açtı. "Saat on ikideki hastan geldi. Dışarı çıkıp alt sokaktaki dükkândan kahve alacağım. İstedığın bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler." Kim uçaktan atlamayı beklerken bir şeyler yemeyi düşünürdü ki?

Sarah içerip girip kapıyı arkasından kapattı ve gülümseyerek kaşlarını oynatırken, "Yeni hastan o kadar seksi ki," dedi. "Normalde ilgimi çeken tiplerden değil ama onda bir şeyler var."

PARÇALANMIŞ

Evet, kesinlikle vardı.

Boğazımı temizledim. “Çıkarken onu da içeri gönderebilir misin?”

“Tabii ki.”

Birkaç saniye sonra Gabriel iki defa kapıyı çaldı ve gülümseyerek başını içeri uzattı. “Duyduğuma göre benim için hazır mıydın?”

Kalbim son bir haftadır, onun ofisime girdiği ilk günden beri hiç durmadan, hızla atıyordu. Fakat şu anda kaburgalarımın arasında farklı bir şiddetle çarpıyormuş gibi geliyordu ve çok korkuyordum.

Bu seansı hemen iptal etmem, ona hastalandığımı söylemem gerekiyordu. İşin gerçeği belki de bunları söylememe gerek kalmazdı çünkü şu anda midem gerçekten bulanıyordu.

Ama kendimi kontrol altına aldım, *Gabriel’in bana ihtiyacı vardı.*

Ve benim bir parçamın da ona ve Gabriel’i iyileştirmeye ihtiyacı vardı.

Bu yüzden en iyi yaptığım, üzerinde çalışılmış gülümseme takındım ve elimle koltuğu gösterdim. “Sizin için hazırım. Lütfen oturun, Bay Wright.”

Tekrar gülümsedi. Aslında bu varla yok arası bir gülümsemeydi, daha çok yamuk ve ukalaydı. İçimde bir şeyleri harekete geçiyordu. Uzun zamandır uyanık olmayan kadınsı, *son derece uygunsuz bir şeyi.*

“Bu noktayı aşmış olduğumuzu sanıyordum.” Başını yana doğru eğdi. “Gabriel. Bay Wright yok, hatırladın mı?”

Flört mü ediyordu yoksa bunu ben mi uyduruyordum, emin değildim ama şu anda bunu düşünecek zamanım da yoktu.

VI KEELAND

Başımı sallarken, “Elbette, Gabriel,” dedim. “Kusura bakma. Bir saniye, not defterimi alacağım.”

Bu defa geçen hafta aldığım takipçi defterini değil, yeni bir tane almaya özen göstermiştim. Karşısına otururken bacak bacak üstüne attım ve bugün giydiğim eteğimi düzelttim.

Gabriel’in gözleri aşağıya kaydı ve yutkunurken âdem-elmasının hareket etmesini izledim. Ardından bakışları benim-kilerle buluştu.

“Eee... beni özledin mi?”

Elbette şaka yapıyordu ama buna dair *hiçbir fikri yoktu*.

“Haftan nasıl geçti?” diye sordum.

Derin bir nefes alıp ardından verdi. “Fena değil. Değerlendirmem gereken ödevler vardı, yani meşguldüm. Bu arada *her neyse* kelimesi tam olarak ne zaman *her neysee*, gibi sonuna fazladan harf eklenir hale geldi? Öğrencilerimin hepsi ‘Yani her neysee,’ deyip duruyor,” derken son harfi vurgulamıştı.

Gülümsedim. Bu seferki samimi olduğu için rahatlamam konusunda bana biraz yardımcı olmuştu. Kötü dilbilgisi benim de en nefret ettiğim şeydi. “Sanırım cümlelere *kelimenin tam anlamıyla* diyerek başladıkları zaman. *Kelimenin tam anlamıyla*, hiçbir fikrim yok.”

Kahkaha attı. İçtendi, kendini tutmuyordu ve hatta biraz seksi bile sayılırdı.

“Bu benim kitabımda ‘*olay*’ kelimesiyle aynı derece sinir bozucu. Bazı kelimeler bende kara tahtayı çizmek gibi bir hissiyat uyandırıyor. Öğrencimle konuşurken ona A aldığını söylediğimde ve bana ‘*olay*’ diye cevap verdiğinde, notunu D’ye düşürmek istiyorum.”

Biraz daha rahatladım. Bütün gün, burada böyle oturup bu adamın espri anlayışını keyifle dinleyebilirdim. Fakat biz kahve

PARÇALANMIŞ

içerken sohbet eden iki arkadaş değildik. Bana terapi için para ödüyordu, o yüzden doğrudan konuya girdim.

“Bu hafta nasıl uyudun?”

“Pek iyi sayılmaz.”

Başımı salladım. “Önceki konuşmamızda kaybınla alakalı bastırдың çok fazla suçluluk duygusuna sahip olduğunu söylemiştin. Bunun hakkında biraz konuşalım mı? O gün karın ve kızınla birlikte olman gerekiyordu, suçluluk duygusunun nedeni bu mu?”

Gabriel’in yüzü asıldı. Tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun süre kucağına baktı. “Karım ve ben, evliliğimizle ilgili sorunlar yaşıyorduk.”

Vay canına. İşte bunu hiç beklemiyordum. “Anlıyorum.”

“Sürekli kavga ediyorduk,” derken kaşlarını çatı. “Öldüğü akşam da aynısı oldu. O akşam yanında olmamamın nedeni buydu, o yüzden kızımızla birlikte gece geç saatlerde dışarıda dolaşıyordu. O sinirle çıkıp gitmeden önce söylediğim en son şey, ‘*Cehenneme kadar yolun var,*’ oldu.”

Kalbim sıkıştı. Son anları kafasının içinde hiç durmadan kaç kez canlandırıp durmuştu? Pişmanlık; kalbin etrafını sarıp sarmalayan, onu ağırlaştıran ve özgürce yelken açmasına engel olan bir çapa gibiydi. Bu hissi tamamen anlayabiliyordum. Connor ve ben de, o son defa çıkıp gitmeden önce birbirimize nefret dolu şeyler söylemiştik. Suçluluk duygusunun ağırlığını, fazla kişisel sayılacak bir düzeyde anlayabiliyordum. Yaptıkları yüzünden Connor’dan nefret ediyordum ama yine de *reçete defterinin kaybolduğunu fark ettiğimde bir şeyler yapsaydım ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak yerine ona yardım etseydim* diye düşünmediğim tek bir gün bile olmuyordu.

VI KEELAND

Kendim bile suçluluk duygusundan kurtulamıyorken, karşımdaki bu adama onu aşabilmesi için nasıl rehberlik edeceğimden emin değildim. Bu yüzden ona ders kitaplarındaki klasik cevaplardan birini vererek zor da olsa devam ettim.

“Görünüşe göre bu arkada bırakılması oldukça zor bir anı. Fakat ilişkinizin tamamını son dakikalarınızla sınırlandıramazsın. İlişkinizdeki sıkıntıların sebebini sormamın sakıncası var mı?”

“Karımın beni iş arkadaşıyla aldattığını öğrendim. Bir süredir şüpheleniyordum ama asla kabul etmiyordu.” Gabriel gözlerimin içine baktı. “O yüzden ben de onu takip ettim ve onları iş üstüneyken yakaladım.”

Gözlerim büyüdü. *Onu takip etmişti.*

“Farkındayım,” derken omuzlarını silkti. “En güzel anım falan değildi.”

Yüzüme yansıyan şoku yargılama olarak algılamıştı ama sarılmama sebep olan şey, benim onu takip ettiğim gibi onun da birini takip etmiş olması düşüncesi idi. “Hayır, hayır, hayır.” Ellerimi salladım. “Uygunsuz bir şey yaptığını düşünmüyordum. Onları yakalamanın senin açısından korkunç olduğunu düşünüyordum.”

“Ah.” Kafasını salladı. “Evet, öyleydi.” Gözleri yüzümde dolaştı. “Evli misin?”

“Boşandım.”

Kurallar gereği hastalarla asla ailem hakkındaki bilgileri paylaşmazdım. Ama sorusu beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki doğru cevabın, hiçbir şey söylememek olduğunu düşünmeden yalan ağzımdan çıkmıştı.

“Seni aldattı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

PARÇALANMIŞ

“Ne zaman boşandınız?”

Engibeli bir yolda hızla gidiyormuşum gibi hissetsem de bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

“Yaklaşık on sekiz ay önce.”

Kafasını salladı. “Birkaç hafta önce biriyle randevuya çıktım. Sonrasında beni kendi evine davet etti. Onunla yatmak istedim ama kendimi suçlu hissettim. Bir yanımda hâlâ evliymiş gibi hissediyor. Sanırım boşandıktan sonra devam etmek çok daha kolay, öyle değil mi? Karım, sen boşandığın sırada öldü. O zamandan beri biriyle birlikte oldun mu?”

“Hayır.”

Gabriel’in gözleri saniyenin çeyreği kadar bir süre için dudaklarıma kaydı. O kadar hızlıydı ki bunun olup olmadığını şimdiden sorgulamaya başlamıştım. Belki de hayal etmiştim, emin değildim. Ama emin olduğum tek bir şey vardı, o da işler daha da kötüye gitmeden önce bu sohbete son vermem gerektiği. Biriyle yatıp yatmamak bir kenara, ilk sorusuna bile cevap vermemeliydim. Bu yüzden sandalyemde daha dik oturup konuşmamızın yönünü karısını başka bir adamla yakaladığında neler hissettiğine çevirdim. Bugün zamanın çoğunu o noktada geçirmiştik ve sohbetimiz sonuna gelirken Gabriel neredeyse sıradan hastalardan biriymiş gibi hissediyordum. *Neredeyse.*

“Bu güzel bir ilerleme,” dedim. “Suçluluk duygusunun üstesinden gelmenin ilk adımı, onun varlığını kabul etmekten geçer.”

“Var olduğunu uzun zamandır biliyordum. Peki ya ikinci adım ne?”

“Affetmek. Karın bir insandı ve hata yaptı. Gerçekten ilerleyebilmek için onu affetmenin bir yolunu bulman gerek.”

“O ölmüşken bunu nasıl yapabilirim?”

VI KEELAND

“Bazen o kişiyle konuşmanın yardımı olur. Konuşulması gereken şeyleri söylemek için onların orada olmasına gerek yoktur. Belki de bir mektup yazabilir, seni ne kadar üzdüğünü ona anlatabilirsin.”

Gabriel elini saçlarının arasından geçirdi. “Hayat gerçekten devasa bir döngüden ibaret, değil mi? İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda da Ellen’a mektuplar yazardım.”

Hüzünle gülümsedim. “Çok hoş. Artık kimse mektup yazmıyor.”

“Birini tanımak için flört uygulamasından gönderilen mesajları saymazsak, hayır.”

Flört uygulaması...

Tıpkı benim dün gece yazıştığım gibi. Gabriel’in uyuyamadığı sırada, ben bir kadeh şarabı yudumlamış ve önüme gelen öylesine bir yabancıyla sohbet etmiştim. Bu adam gerçekten tekrardan mutlu olana kadar benim de gülümsememe izin verilmemeliydi.

Tanrım, yaşadığı kayıplardan sonra nasıl tekrar mutlu olabilirdi ki?

Zavallı küçük, Rose...

Ve kalbim bir kez daha hızla çarpmaya başladı. Bugün aralıklı egzersiz yapıyormuşum gibi hissediyordum. *Hızlan. Yavaşla. Durmadan bu döngüyü tekrar ettir.* Ama işimi yapabilmek için sakin ve odaklanmış olmam gerekiyordu. Bu yüzden kendimi konuşmamıza geri dönmeye zorladım.

“Bunlardan birini kullanıyor musun? Flört uygulamalarını kastediyorum?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

“İlgini çeken biriyle tanıştın mı?”

PARÇALANMIŞ

“Birkaç kişiyi tanımaya çalışıyorum. Bu, kadınlarla eski moda tarzda tanışmadığım ilk sefer. Bilirsin işte alkolün verdiği cesareten sonra barda biriyle tanışmak gibi. Uygulamaya ilk defa giriş yaptığımda kendimi dinozor gibi hissettim.”

Gülümsedim. “Son on yılda flört dünyasında değişen çok şey oldu.”

“Ya sen?” diye sordu. “Boşandıktan sonra internet üzerinden flört etmeyi denedin mi?”

Cevap vermek, tekrar kişisel hayatım hakkında konuşmak için ağzımı açtım ki bu tamamen uygunsuzdu. Neyse ki zamanlayıcının sesi beni kurtardı. Bir saatin geçtiğine inanamıyordum. Uzanıp zili kapattım.

Gabriel gözlerimin içine bakıp gülümsedi. “Sanırım gelecek hafta dinozorlar gibi flört etme maceramıza devam edeceğiz, değil mi? Belki konuştuğumuz en garip insanlarla alakalı hikâyelerimizi birbirimize anlatabiliriz?”

“Elbette,” derken sandalyemden kalktım. Konuştuğu en tuhaf kadının, tam karşısında durduğuna emindim.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 16

Günümüz

Doktor Alexander, “Eh, işe geri dönmek nasıl?” diye sorarken karşıma oturdu. Tekrar hastalarla görüşmeye başladığımdan beri ona ilk kez gelmişim. “İyi. İlk gün biraz gergindim ama bu tıpkı bisiklete binmek gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, bir süreliğine de olsa başkasının problemleri hakkında konuşmak güzeldi. Kendiminkilerden artık bıktım.”

Gülümsedi. “Eminim hastaların da senin geri dönmenden dolayı mutludur.”

Başımı salladım.

Doktor Alexander sessiz kalırken göz göze geldik ve ardından bakışlarını kucağıma kaydırды. Görünüşe göre ellerimi kucağımda sıkıca birbirine kenetlemişim, üstelik bunun farkında bile değildim. Ellerimi çözerken iç çektim.

“Bugün konuşmak istediğin bir konu var mı?” diye sordu.

Ona Gabriel’den bahsedip bahsetmemek konusunda net bir karara varmamışım. Ama şimdi burada otururken mantıklı bir sese ihtiyacım olduğunu fark etmişim. Derin bir nefes alırken başımla onayladım.

“Kabul ettiğim bazı yeni hastalar var.”

Kafasını salladı. “Uzaklaştığın sırada bazı hastalarının ayrıldığından bahsetmiştin. Asistanın da senin dönüşünü beklerken,

PARÇALANMIŞ

muayenehaneni yeniden canlandırman için bazı reklamlar vermişti. Bu durumu düzenli hastalarını görmekten daha mı stresli buluyorsun?”

Uzun bir süre boyunca yeri izledim. Ona beni rahatsız eden konunun bu olduğunu söylemek fazlasıyla cazip geliyordu. Kapıdan içeri giren yeni hastaların hepsinin, sevdikleri birini kaybetmeleri hakkında konuşacaklarından endişe ettiğimi söylemek istiyordum. Şu ana kadar düzenli hastalarımın hiçbirinde böyle bir şey yaşanmamıştı ama bu düşünce aklımın bir köşesinde daima vardı. Ya bir eşin ölümü hakkında konuşulanları dinlerken dağılırsam? Kaygılandığım konunun bu olduğunu söylemek kolaydı. Doktor Alexander aradaki farkı asla anlayamazdı. Ama daha iyiye gitmek istiyordum. Devam etmek istiyordum.

“Yeni hastalarımın biri...” Cümlem yarıda kalırken altımdağımı ısırdım. Bunu söylemek kolay değildi. Utanıyor, yaptığım şeyin ahlaki ve profesyonel açıdan yanlış olduğunu biliyordum.

Bir dakikanın ardından cümleme devam etmeyince Doktor Alexander tereddütümün sebeplerinin başka şeyler olduğunu varsaydı.

“Burada hastaların ve onların problemleri hakkında konuşabiliriz,” dedi. “Çoğu terapist, terapiye gider ve seanslarda ele alınan meseleleri tartışır. Yaptığımız işte duyduğumuz şeylerin bizi üzmesi son derece doğaldır.”

Onunkilere bakabilmek için gözlerimi yukarı kaldırdım. Kalbim hızla çarparken kelimeleri sesli şekilde dile getirebilmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Birkaç saniye sonra dudaklarımın arasından hızla döküldüler. “Yeni hastalarımın biri... Gabriel.”

VI KEELAND

Doktor Alexander kaşlarını çattı. “Takip ettiğin adam olan Gabriel mı? Şey olan...”

Başımı salladım.

Hakkını vermem gerekiyordu, birkaç defa gözlerini kırpması dışında herhangi bir yargılama belirtisi göstermemeyi başardı. Ayrıca bir şekilde ses tonunu da sakın tutabilmişti. “Bunun nasıl gerçekleştiğini anlatır mısın?”

Birkaç dakika boyunca gevezelik ederek o içeri girdiğinde ne kadar şaşırdığımı, bunun nasıl bir şok olduğunu ve buna benim sebep olmadığımı anlattım. Nasıl anında terapist moduna geçtiğimi, hikâyesini dinlediğimi, her zamanki sorularımı sorduğumu söyledim. Çünkü bununla nasıl başa çıkacağımı, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

“Yani onu sadece bir kez mi gördün?”

Yutkundum ve kafamı iki yana hareket ettirdim.

“Pekâlâ. İlk defa aniden içeri girdiğinde ne kadar şaşırdığımı hayal edebiliyorum. Paniğe kapılmışsın ve yüzleşmekten kaçınmak için elinden geleni yapmışsın gibi görünüyor. Ama onunla neden ikinci defa görüştün? Asistanını arayıp çok fazla hastan olduğunu ve onu farklı bir terapistle yönlendirmenin daha iyi olacağını söyleyebilirdin.”

Gözlerimi kaçırıp pencerenin dışında görünen, artık aşına olduğum ağaca baktım. Söylediklerini biraz düşündükten sonra başımı salladım. “İlk başta ofisimde oturuyor olduğuna inanamadım. Demek istediğim, bunun olma ihtimali nedir ki? Kocamın, bizim...” Derin bir nefes aldım. “Gabriel Wright benim ofisime geldi. New York eyaletinin genelinde tam dört bin psikiyatrist var. Geçtiğimiz günlerde buna baktım. Eğer eyaletin yüzde kırk üçlük kesimi şehir merkezinde yaşıyorsa, burada yaklaşık bin yedi yüz psikiyatristin olması mantıklı. Ve Gabriel

PARÇALANMIŞ

benim muayenehanemden içeri girdi. Hem de işe döndüğüm ilk gün? Kazayı bir kenara koyacak olursak, bu adamı uzun süre, her gün takip ettim. Hatta bir kez karşılaştık bile.”

“Fazlasıyla tesadüf gibi görünüyor. Ama ‘*İlk başta bunun tesadüf olduğuna inanamadım,*’ dediğini düşünürsek, kötü niyetli herhangi bir durumuelediğini varsayıyorum.”

Kafamı salladım. “Terapi esnasında böylesine etkileyici bir monolog sergileyebilmesi için sosyopat olması gerek. Gabriel Wright yalnızca yardım isteyen, verdiğim reklamlardan birini görmüş ve ofisime pek de uzak sayılmayacak bir yerde yaşayan, kalbi kırık bir adam.”

“Neden onu başka birine yönlendirmedin?”

“Çünkü ona gerçekten yardımcı olabileceğimi düşünüyorum. Hayatının mahvolmasında benim de bir ölçüde parmağım varken, en azından bu kadarını yapmam gerekmez mi?”

Doktor Alexander dudaklarını büzdü. “Kendini haklı çıkarmaya çalışıyorsun, Meredith. Bu konuda sınırı aştığını bilmelisin. Takip etmek de bir şeydir ama ciddi şekilde kişisel bağın olan bir adamı, o senin gerçek kimliğini bilmediği halde tedavi etmek... bu kesinlikle etik değil.”

İç çektim. “O halde sanırım ondan biraz etkilendiğimi sana söylemesem daha iyi olur.”

İşte bu kadardı. Her zaman soğukkanlılığını koruyan Doktor Alexander’ı dağıtmayı başarmıştım. Gözlüklerini çıkarıp burun kemerini sıktı.

Kaşlarımı çatarken, “Seni hayal kırıklığına uğrattım,” dedim.

Başım iki tarafa salladı. “Senin adına endişeleniyorum. Hem profesyonel anlamda hem de hastam olarak.” Gözlüklerini tekrar taktı ve dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. “Tıbbi Etik Kuralların, doktorların ve hastaların belirli türdeki

VI KEELAND

ilişkiler kurmasını yasaklamasının bir nedeni olduğunu sanırım sana söylememe gerek yok. Hastalar, özellikle de mental sağlık problemi yaşayan hastalar bize oldukça hassas halde gelirler. Profesyonelliğin dışında kalan, duyguları içeren herhangi bir ilişki, karar verme yeteneğini zayıflatabilir. Ateşle oynuyorsun, Meredith. Üstelik bu sadece profesyonel seviyedeki problem. Doktorun olarak, bunun senin akıl sağlığına neler yapabileceği konusunda da ciddi endişelerim var. Kocanın yaptıkları yüzünden bu adamın hayatının mahvolduğunu dinlemek, senin açısından yıkıcı olmalı. Kendine neden bunu yapıyorsun?”

Boğazım düğümlendi, sanki yalnızca havanın geçebileceği iğne deliği kadar bir boşluk vardı. Birkaç defa yutkunup, gözyaşlarının sebep olduğu keskin acıyı savuşturmaya çalıştım. Ama hiçbir faydası olmadı. Yaşlar dökülmeye, yanaklarımdan aşağıya doğru süzölmeye başladı.

Doktor Alexander mendil kutusunu alıp bana doğru uzattı. “Sert davrandıysam özür dilerim. Genelde daha kontrollü davranırım fakat bir meslektaşın olarak sana sonuçları hatırlatma sorumluluğunu hissediyorum.”

Burnumu çekip gözlerimi sildim. “Özür dilemene gerek yok, doğru söylüyorsun. Kesinlikle haklısın ve bunu duymaya ihtiyacım vardı.” Kendimi toparlayabilmek için birkaç dakika bekledim. “Bana acı verecek bir şeye neden kendimi maruz bıraktığımı sormuştun. Çünkü bunu hak ediyorum.”

Doktor Alexander’ın yüzü yumuşadı. “Bugün bu konuyla başlayalım...”

BÖLÜM 17

Günümüz

*B*u haftaki ortalama ekran süresi: Günlük 4 saat 16 dakika. “Kaybol şuradan,” diye mırıldandım ve bildirimi kaydırarak ekrandan kaldırdım. Telefonumda ne kadar boş zaman harcadığımın gayet farkındaydım. Aynı zamanda bunun yüzde doksanının da flört uygulamasında geçtiğini de oldukça iyi biliyordum. Doktor Alexander ile geçen hafta yaptığımız seanstan beri kendimi böyle oyalıyordum.

Ama en azından ilk defa zamanımı Gabriel’den başka bir konuyla geçiriyordum. Yeni biriyle sohbet etmeye başlamıştım, onu ilgi çekici bile buluyordum. Bu da iyi bir şeydi. Bunu kabul etmem gerekiyordu ve öyle de yapmış, iki gün önce sağa kaydırduğım Robert’a mesaj atmıştım. Bir erkeği sağa kaydırduğunuzda ve o da aynı şeyi size yaptığında, ekranı kalpler kaplıyor, sonra da minik kalpler kar taneleri gibi aşağıya süzülüyordu. Ardından da onlara mesaj atma, iletişime geçme hakkına sahip oluyordunuz.

Anlık bir zayıflık veya depresiflik ya da üç kadeh *sauvignon blanc* **’in etkisiyle mesaj yazıp göndere basmıştım. O da anında cevap vermişti ve artık duramıyorduk.

* Fransa’nın Bordeaux bölgesinde yeşil üzümlerden yapılan şaraptır.

VI KEELAND

Kalbim Gabriel Wright'tan tamamen bağımsız bir sebepten ötürü hızla atıyordu. Robert'tan yeni bir mesaj geldiğini haber veren bir bildirim geldiğinde düşüncelerim sıcak ve bulanık bir hal aldı. *Senin* gerçekten kastederek, bana en son beni sevdiğini söylediğin zamandan bu yana ilk defa istenildiğimi hissediyordum. Ve bunu ne kadar özlediğimi de şu anda farkına varıyordum.

Robert'a bir mesaj daha yazıp yanına bir emoji ekledim ama ardından sildim çünkü bu eski moda mıydı? İnsanlar hâlâ emoji kullanıyor muydu ki?

Bir erkekle düzenli şekilde yıllardır mesajlaşmamıştım.

"Meredith, müsait misin?" Ofisimin kapısı gıcırdayarak açılırken Sarah aralıktan eğildi.

"Evet?" Başımı telefondan kaldırırken parmaklarım hareket etmeyi bıraktı.

Sessiz kalınca birkaç saniyeliğine bir sorun olduğunu düşündüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sadece... gülümsüyorsun. Gülümsediğini görmeyeli uzun zaman oldu."

"Gülümsüyor muyum?" Biraz zaman alsa da gerçekten gülümsediğimi fark ettim. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılmış, *garip bir şekilde* tebessüm ediyordum. Aynı sıcaklık bedenimi sardı.

Sarah, "Mutlu görünüyorsun," derken kapıyı biraz daha açıp içeriye doğru bir adım attı. "Seni böyle görmek çok güzel."

Yüzüm kızarmaya başladı, başımı telefona doğru eğip ardından ona gülümsedim. "Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Kahkaha attı. "Kime söyleyebilirim ki?"

PARÇALANMIŞ

“Bilmem.” Kelimeler ağızımdan hiç düşünmeden, hızlıca çıktı. “Flört uygulamasına kaydoldum ve biriyle konuşuyorum.” Daha önce Sarah’nın onayını önemseydiğim olmamıştı. Ne böyle bir şey beklemiş ne de istemiştim. Ona işini yapması için maaş veriyordum ve Sarah bu konuda gayet iyiydi. Sohbetlerimiz, aramızdaki ilişkiye uygun şekilde nezaket kuralları çerçevesinde oluyordu. Ama Sarah’nın yüzü aydınlandığında içim rahatladı.

“Bu harika! Flört uygulamalarına bayılıyorum. Normalde insanlara bunu söylemem ama ben de Matthew ile böyle tanıştım. İnsanlar, internet üzerinden biriyle tanışma konusunda fazla önyargılı davranabiliyorlar fakat bugünlerde sanırım herkes böyle yapıyor. Sadece bunu dile getirmekten hoşlanmıyorlar.”

“Ah.” Kendimi başımı sallarken buldum. “Bu, benim ilk seferim ama adam gerçekten ilgi çekici.”

“Bana ondan bahset.” Sarah masama en yakın duran sandalyeme atladı ve birden üniversiteye, oda arkadaşıma *senden* bahsettiğim zamana döndüm. Ama *sen* ölmüştün ve ben de tanımadığım bir adamı, herkesten önce asistanıma anlatıyordum. Bu güzeldi. Bunu yapmam, hayatıma devam etmem gerekiyordu.

“Şey... pek bir şey bilmiyorum. Adı Robert, doktor-”

Sarah’nın cıyıklaması beni gülümsetip *kahkaha* attırdı. Ona bildiklerimi anlatırken konuya ısınmaya başlamıştım. Robert’in bir onkolog olduğunu, klinikte çalıştığını, çayı sevdiğini, kahveden nefret ettiğini ama bunun yüzünden ona kızmayacağımı ve onlarca mesajımızda birbirimize söylediğimiz diğer bilgileri söyledim.

Sarah beş dakika sonra, “Peki, onunla randevu planladınız mı?” diye sordu.

VI KEELAND

Robert ve onunla mesajlaşmalarımız hakkında konuşmanın verdiği neşe beni anında terk etti.

“Hayır, henüz değil.” Gözlerim tekrar telefona kaydı. Ekran kararmıştı, parmağımın dokunup kendisini uyandırmasını bekliyordu.

“Bunu istiyor musun?”

Sorusunu uzun süre düşündüm ve evet cevabını verecektim, böyle söyleyeceğimden emindim ki o sırada odanın dışından zil sesi duyulunca, Sarah sandalyesinden fırlayıp kalktı.

“Kahretsin. Ofisin dışındaki kapıyı öğle yemeği yediğim için kilitlemiştim. Saat on iki hastan gelmiş olmalı.” Sarah göz açıp kapayıncaya kadar çıktı ve ben de tekrar yalnız kaldığımda telefonuma döndüm. Robert ile yüz yüze tanışmayı, mesajların arkasındaki gerçek insanı görmek isteyip istemediğimi düşünüyordum. Belki kafamın içinde *idealize* ettiğim kişide büyülü bir şeyler vardı. Belki de şu an için bu kadarı yeterliydi.

“Rebecca Jordan burada.” Sarah tekrar kapıda duruyordu ama bu defa sanki bir sır verir gibi görünüyordu. “Yeni hasta.”

“Tamam,” derken başımı yana eğdim. “Bir sorun mu var?”

Sırtarak, “Hayır,” dedi. “Sadece o adamla tanışman gerektiğini söylemek istedim.” Göz kırpıp ardından kayboldu.

Bir saniye sonra uzun boylu, zayıf bir kadın odaya girdi.

“Bayan Jordan?” Ayağa kalkıp odanın karşısına geçerken elimi öne doğru uzattım. “Hoş geldiniz.”

Gülümseyerek karşılık verdi, ne kadar harika göründüğünü fark etmemek mümkün değildi. Sadece sıradan bir güzelliğe sahip değildi, aynı zamanda ışıldıyordu. Muhtemelen kusursuz bir simetriye sahipti. Çıkık elmacikkemikleri, ufak bir çene, kalp şeklinde dudaklar. Yanakları hafifçe kızarmıştı. İnsanda, birinin onu yakında “*keşfedeceğini*” ve bir dergide marka yüzü

PARÇALANMIŞ

olarak karşına çıkacağını düşündürten bir güzelliğe sahipti. İşin gerçeği onu zaten bir kapakta görüp görmediğimden bile emin değildim. Onda tanık gelen bir şey vardı. Uzun, sarı saçları öylesine yumuşak görünüyordu ki kesinlikle bakım yapıldığına emindim. Neredeyse kalçalarına kadar geliyordu. Sigortasına göre yirmi üç yaşında sayılsa da liseye giden birinden daha büyük durmuyordu.

“Teşekkürler, biraz gerginim.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken ben hariç her yere bakıyordu. Göz teması kurmak istemiyor gibi görünüyordu. Seansın sonunda gözlerimin içine bakabileceği kadar ona rahat hissettirmeyi umuyordum.

“Bu gayet normal. Hastalarım neredeyse çoğu geldikleri ilk dakikalarda gergin hisseder. Neyse ki ikinci seans için geldiklerinde genelde çok daha rahat oluyorlar. Bence sizin için de böyle olacak.” Bacak bacak üstüne atıp ardından tekrar bacaklarını açarken onu izledim. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken ellerini ince belinin etrafına sardı. Rebecca eşofman altı ve atlet giymişti. Bu da demek oluyordu ki ceket dışarıdaki askılıktaydı. Hava bu şekilde giyinip dışarı çıkılacak kadar sıcak değildi. Aniden içimde bir his uyandırdığını fark ettim, onu sarıp sarmalamaya, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye yönelik bir annelik içgüdüsü... Genelde objektif kalma konusunda çok daha iyiydim.

“İlk randevusuna gelen herkese sorduğum birkaç soru var. Ardından siz nasıl isterseniz o şekilde devam edebiliriz. Tamam mı?”

Hızla başını salladı, gözleri hâlâ benim dışımda her yere bakıyordu. Soru listemi inceledim ve ilerledikçe notlar aldım. Ailesinden çok az destek görüyordu. Üniversiteye gidiyordu ama sadece belirli zamanlarda. Bir kafede çalışıyordu, gerçekten

VI KEELAND

arkadaş olduğu kimse yoktu, sadece bir şekilde anlaşabildiği oda arkadaşı vardı. Nihayet en önemli soruya geldim:

“Peki bugün seni buraya ne getirdi?”

Rebecca sanki kendini buna hazırlıyormuş gibi hareketsiz kaldı. “şey... bu biraz utanç verici.”

“Daha önce çok şey duydum, Rebecca. Burada seni yargılamak için değil, sana yardım etmek için oturuyorum.”

Başını yavaşça sallarken oturuşunu dikleştirdi. “Pekâlâ. Erkeklerle ilgili kötü bir geçmişim var. şey... babam asla yanımda olmazdı. Oda arkadaşım nedenin bu olduğunu düşünüyor.” Bakışlarını bana çevirdi. İçinde kehribarlar da barındıran yeşil gözleri, sanki problemleri bu yüzden yaşadığına dair benden bir onay bekliyordu.

“Bana daha fazlasını anlat.”

“Pekâlâ. Benim... benim her zaman bir sevgilim vardır, böyle olması hoşuma gidiyor.” Konuşma hızı biraz daha artmıştı. “Yani biriyle birlikte olmayı seviyorum. Tabii oda arkadaşım, buna belki biraz ara vermem gerektiğini söyledi ama bunu yapmak istemiyorum. Ardından bunun; arada biriyle *görüşmemenin* ya da en azından biraz ara vermememin hiç normal olmadığını söyledi...” Kendini toparlamak için bir süreliğine duraksadı ve eliyle saçlarını düzelitti. “Biriyle birlikte olduğum zaman, bunu tam anlamıyla yapmak istiyorum. Kendini tamamen vermemeyi anlamıyorum. Yani... onunla birlikte olmak istediğini *gerçekten* biliyorsan, sıradan bir randevuya çıkmanın ne anlamı var? Eğer bütün zamanını onunla birlikte geçiriyorsan, neden sadece birlikte yaşamıyorsun? Ve birlikte yaşıyorsan, o halde bu *işaret* sayılmaz mı? Neden... erkekler bu aşamadan korkuyor? Üstelik yanlarına taşınmamı isteyen onlarken...” Sesi kısıldı ve düşünmesine izin vermek için bekledim.

PARÇALANMIŞ

“Sonra da ilişkiyi bitiriyorlar. Bu hoş değil,” diye devam etti. “Sonuçta birini *seviyorsan*, ondan böyle kolayca ayrılamazsın. Son sevgilim, adı Collin’di. İkinci buluşmamızdan sonra soyadıyla benim adımın kulağa güzel gelip gelmediğini biraz düşünmem gerektiğini söyledi. İkinci buluşmada!” Şimdi doğrudan bana bakıyordu. Hikâyesine o kadar kapılıp gitmişti ki kendini tutmayı unutmuş, utangaç hali geride kalmıştı. “Onun ciddi olduğunu düşünmüştüm ama bir gün bana biraz araya ihtiyacı olduğunu söylediği bir mesaj attı. Ben de onun işyerine gittim, bence bu *gayet* doğaldı ama o...” Tekrar durdu ve derin bir nefes daha aldı. Ellerini yanındaki kanepeye gömdü, *french* yapılmış tırnakları kumaşa saplanmıştı. “Bana deli dedi, uzaklaştırma kararı çıkarttırdı. Bunu hak etmemiştim. Soyadını denemem gerektiğini o söyledi. Deli olan o, ben değilim. Sadece bağlanmaktan korktu ve...” Konuşması yine yarım kaldı.

Kalbimin onun adına hızla çarpmaya başladığını hissediyordum.

“Ondan vazgeçemem.”

“Ne demek istiyorsun?” Kafamın içinde onlarca soru vardı ama hangisinden başlayacağımdan emin değildim. Kırılmış kalbi yüzünden acı çeken ilk hastam o değildi fakat burada daha farklı bir şeyler vardı. Konuşmasına ve açıklamaya devam etmesine izin vermek istiyordum.

“Yani ona belirli bir mesafeden daha fazla yaklaşamıyorum. Ama... ama birlikte olmamız gerektiğini biliyorum.”

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Yerimde kıpırdanırken başımı eğdim ve sessizliğimle onu devam etmesi için teşvik ettim.

“O yüzden sahte bir *Instagram* hesabı açıp onu takip ettim ve bazen-” Durdu. “Bunların hepsi ikimizin arasında kalacak, değil mi?”

VI KEELAND

“Evet. Burada söylediğin her şey gizlidir.”

“Tamam, güzel.” Derin bir nefes aldı. “Bazen onu takip ediyorum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Fakat... ya bana ihtiyacı olursa? Mesela geçen hafta sonu erkek kardeşiyle bara gitti ve çok fazla içtiler. Eve güvenle döndüğünden emin olmam gerekiyordu. Sadece nereye gittiğini bilmek istiyorum. Anlıyor musunuz?” Sanki bütün bunların hepsinin normal olduğunu söylememi ister gibi bana yalvaran gözlerle bakıyordu. Ancak normal değildi.

İşin aslı davranışları son derece anormaldi. Çocuklukta yaşanmış ihmalin ve istismarın göstergesi sayılabilirdi. Bu da teşhisi konmamış TSSB*, hatta muhtemelen sınırda bir kişilik bozukluğuna işaret edebilirdi. Sessiz, utangaç bir kızıdan aniden önümde oturmuş; onayımı bekleyen tutkulu, ateşli bir kadına dönüşmesi bile başlı başına endişe vericiydi.

Daha da kötüsü...

Kendi yaptıklarım kafamın içinde hızla dolaşıyordu. Gabriel’i izlemek. Onu sosyal medyada gizlice takip etmek. Çalıştığı yerin önünde oturup saatlerce dışarı çıkmasını beklemek. Karısının ve kızının mezarlarını aramak...

Onun kahrolası terapisti olduğum konusuna girmiyordum bile.

Benim yaptıklarımın, Rebecca’nın yaptıklarından ne farkı vardı ki? *Yoktu.*

“Sadece ne yapacağını görmek için başka biri gibi davranarak ona mesaj bile attım. Bana biraz zamana ihtiyacı olduğunu, biriyle çıkmaya vakti olmadığını söylemişti. Ben de bu doğru mu yoksa bana yalan mı söylüyor görmek istedim.”

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu; travmaya neden olan bir olayın yaşanmasının ardından bunun gündelik hayatı etkilemesidir.

PARÇALANMIŞ

Aldığım notlardan başımı kaldırdım. Sesi, hayal kırıklığından kaynaklanan ıstıraptan dolayı değişmişti.

Gabriel bana flört uygulaması kullandığını söylediğinde, eve gidip onu bulabilmek için nasıl saatlerce arama yaptığımı düşündüm. Neyse ki onu bulamamıştım. O zaman Robert ile karşılaşmıştım ve o, farkına dahi varmadığım bir boşluğu doldurmuştu. Yine de Rebecca ile aynı çıkmaza girdiğim söylenebilirdi, değil mi? Aslına bakılırsa tam olarak aynı sayılmazdı. Gabriel benim gizlice takip ettiğim eski sevgilim değildi.

Belki de benim yaptığım daha da kötüydü. Teknik olarak ben, hastasını gizlice takip eden bir terapisttim.

Rebecca hıçkırıklarla ağlamaya başlarken yanındaki mendil kutusuna uzandı. Doktor Alexander'ın karşısına oturmuş, gerçekleri itiraf eden ve Rebecca'dan çok da farklı bir durumda olmayan kendimi düşündüm.

Ama ben durmuştum. *Bırakmıştım*. Bir seçim yapmış, buna son vermiş ve artık bitirmiştım. Robert'a yüz yüze buluşup kahve ya da bir şeyler içmeyi teklif etmeliydim. Devam edebilirdim. Devam *edecektim*.

Buna rağmen gözlerim yarınki hastaların isimlerinin yazdığı programın çıktısına kaydı. *Gabriel Wright*'ın adı hâlâ oradaydı. Doktor Alexander'a bunu yapacağımın sözünü verdiğim halde iptal etmemiştim.

Rebecca'ya bakarken onun terapisti olmaya uygun olup olmadığını merak ettim. Ondan daha iyi durumda olmadığımı gayet açıktı.

BÖLÜM 18

Günümüz

Robert: *Cuma akşamı yemeğe çıkmak ister misin?*

Kalbim durdu. *Bir randevu.* Connor ile tanıştığımız günden beri hiç randevuya çıkmamıştım. Her ne kadar bu aklımdan geçmiş olsa da gerçeğe dönüştürmek beni korkutuyordu. Ama ne bekliyordum ki? Flört uygulamasına kaydolmuştum, her gün bir adamla saatlerce konuşuyordum. Mantık çerçevesinde, buluşma atılacak bir sonraki adımdı.

Robert ve ben, ofisten döndüğümünden beri mesajlaşıyorduk ama bu defa anında cevap veremedim. Nasıl cevap vereceğime karar vermeden önce bir kadeh şaraba ihtiyacım vardı. Buzdolabının rafında duran, açılmış bir şişe kırmızı şarabı aldım ve kadehi ağzına kadar doldurdum.

Robert: *Ortadan kayboldun. Seni korkuttum mu?*

Hüzünle gülümsedim. Hiçbir şey söylemediğim zamanlarda bile fazlasıyla dikkatliydi. Dürüstlüğün en iyi yol olduğuna karar verdim. Doktor Alexander'ın ofisine geçen hafta yaptığım ziyaretten beri dürüstlük konusunda gittikçe daha iyi hale geliyordum.

Meredith: *Özür dilerim, gerginim de.
Daha önce kimseyle randevuya çıkmadım.*

PARÇALANMIŞ

Robert: Anlıyorum. İlki benim için de çok zordu.
Eğer hazır değilsen, seni zorlamayacağım.

Omuzlarım biraz gevşedi. Robert'ın tam da bu tarafından hoşlanıyordum. Ortak noktalarımız fazlaydı. İkimiz de doktorduk. İkimiz de eşlerimizi otuzlu yaşlarımızın başında kaybetmiştik. Onun eşini kaybetmesinin üzerinden sekiz yıl geçmişti ve şartları benimki gibi endişe verici değildi. Karısı meme kanserinden vefat etmişti.

Telefonum tekrar titredi.

Robert: İlk buluşmamı dinlemek ister misin?

Gülümsedim.

Meredith: Elbette.

Robert: Flört uygulaması üzerinden bir kadınla tanışmıştım. Birbirimizle harika bir uyumumuz olduğunu düşünüyordum. Ona dışarıda buluşmayı teklif etme cesaretini toplamam üç haftamı aldı. Erkenden restorana gittim. Onun gelme saati yaklaştıkça, ceketimi çıkarmam da imkânsız hale gelmeye başladı. Aşırı terlemekten koltukaltılarım leke içindeydi.

Kıkırdarken şarabımı yudumladım. O yazmaya devam ederken zıplayan noktaları izliyordum.

Robert: Her neyse, beni ekti. İlk randevum, randevu bile olmadı.

Meredith: Aman Tanrım. Onca stres bir hiç içinmiş.

Robert: Aslında bence en iyisi buydu. Daha çok sakın bir deneme gibiydi. (Koltukaltılarım o kadar da sakın sayılmazdı) Başka biriyle buluşmaya gittiğim sonraki sefer o kadar gergin değildim. Bak sana ne diyeceğim. Yemek teklifime evet de.

VI KEELAND

Güzel bir kıyafet giy. Ben de seni ekeyim.
Sonra beni affedebilirsin ve gerçekte
dışarı çıkarız. Böylece ilk buluşma gerginliğinden de
kurtulmuş olursun.

Yüzümdeki gülümseme büyüdü. Bu Robert ile mesajlaşır-
ken sık sık olan bir şeydi.

**Meredith: Ekileceğimi bilirken aynı şekilde
işe yarayacağını düşünmüyorum.
Ama teklifin için minnettarım.**

Bir süre şarabımı yudumlayıp altdudağımı ısırdım ve telefo-
numa baktım. Bu adam harikaydı. Gerçekten öyleydi. Zekiydi.
Eğlenceliydi. Çok fazla ortak noktamız vardı. İlerlemek isti-
yordum. Hayır, *ilerlemeye ihtiyacım vardı*. Connor'ı arkamda
bırakmalıydım.

Gabriel'i.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve o zor kararı verdim.

**Meredith: Yemek yerine bir şeyler
içmeye ne dersin?**

Neredeyse anında cevap yazdı.

Robert: Kabul edildi.

Kalbim hızla çarpıyordu. Az önce bir randevu teklifini ka-
bul mu etmiştim? Sanırım öyle yapmıştım.

**Robert: Gitmem gerek. Akşam vizitlerini bitirmeliyim,
yoksa eve asla gidemem. Yarın sana günü ve
yeri ayarlamak için mesaj atarım. Günümü gerçekten
güzelleştirdin. Seninle yüz yüze görüşmek için
sabırsızlanıyorum, Meredith.**

O gittikten sonra bir süre öylece yaşadığım şokla oturup
kaldım. Bunca yıldan sonra randevuya çıkacağıma inanamıyor-
dum. Hayatımın o kısmının geride kaldığını sanmıştım.

PARÇALANMIŞ

İnsanların muayenehaneme gelme sebebi hayatlarında planladıkları şeylerin değişmesiydi. Hiç beklemediği anda bekâr kalan ve flört dünyasına tekrar girmeye hazır bir hastama ne söyledim diye düşündüm. Onlara hayatlarının girdiği bu yeni yolu ve zamanı geriye alıp bir şeyleri değiştirmeyecekleri gerçeğini kabul etmeleri konusunda yardımcı olmayı denerdim. Ardından onlarla şimdiki zamanda yaşama üzerine çalışırdım ki bu da en zor kısımdı. Kayba takılıp kalmamak, geçmişte yaşamamak...

Şarabımı bitirip kendi profesyonel tavsiyemi uygulamaya karar verdim. Geçmişe saplanmışken ilerleyemezdim. Bu defa telefonu elime aldığımda mesaj attığım kişi Robert değil, Sarah'ydı.

Meredith: Selam. Bu kadar geç mesaj attığım için üzgünüm ama yarın sabah ilk iş Bay Wright'ı arayıp ona Doktor Pendleton'ın numarasını verebilir misin? Programımızın çok dolu olduğunu ve Doktor Pendleton'ın kendisine daha uygun olacağını düşündüğümüzü söyle.

Sarah: Ama dolu değiliz ki. Hatta hasta arıyoruz.

Sarah'nın kafası karışmıştı ki bu oldukça mantıklıydı.

Meredith: Lütfen bunu yap, Sarah.

Bana tekrar mesaj atmadan önce birkaç saniyelik duraksama oldu.

Sarah: Pekâlâ patron. Oldu bil.

BÖLÜM 19

Günümüz

Bunu yapıyordum. Bunu *gerçekten* yapıyordum. “Peki eğlenmek için neler yapıyorsun?” Robert duraksadıktan sonra yüksek sesli bir kahkaha attı. “Bunu ciddi sordum mu? Ne kadar da ilk buluşmaya uygun bir cümle. Özür dilerim, tekrar denememe izin ver.”

Ona tebessüm ettiğimi fark ettim, gülme yeteneğinden özellikle de kendisine gülebilmesinden etkilenmiştim.

“Tamam tamam. Kız İzci Kurabiyeleri*.” Gür, koyu renkli kaşlarından birini merakla havaya kaldırdı. “Hepsinden önce... Evet mi hayır mı?”

Sorusunu düşündüm. Tatlıya bayılsam da çoğunlukla bunu inkâr ederdim ama bu ilk buluşmaydı. Biraz paslanmış olabilirdim fakat şunu gayet iyi biliyordum; ara ara kurabiye yemekten çekinmeyen biriyle çıkmayı tercih ederdim, o yüzden kabul ettim. “Evet, tabii ki.” Kadehimden bir yudum aldım. Paylaşmak için bir şişe şarap sipariş edip iki kadeh söylemiştik. Benim kadar gergin olduğundan mı yoksa şarabı sevdiği için mi benim gibi hızlı gidiyordu, emin değildim.

Garson yaklaşıp, “Bir şişe daha ister misiniz?” diye sordu.

* Girl Scout Cookies, Kız İzci konseylerini ve bireysel birlikleri desteklemek için fon toplamak amacıyla Amerika Birleşik Devletleri’ndeki Kız İzci tarafından satılan kurabiyelerdir.

PARÇALANMIŞ

Robert bakışlarını yukarı çevirirken hiç tereddüt etmeden, “Evet, lütfen,” dedi. Ardından yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana döndü. “Özür dilerim, senin de istediğini varsaydım. Kötü bir alışkanlık. Senin için sakıncası var mı?”

Göğsümden boynuma doğru bir kızarıklık yayılmaya başladı. İlk randevumuz... iyi gidiyordu. En azından fena sayılmazdı. Elimde karşılaştırma yapacak pek bir şey yoktu.

“Harika olur.”

“Güzel,” derken başını salladı. “Peki... En sevdiğin *Kız İzci Kurabiyesi* hangisi?”

Cevap vermek üzereydim ama bana öyle dikkatle bakıyordu ki bundan hoşlanmıştım. *Ondan* hoşlanmıştım. İkimiz de buraya aynı anda gelmiştik ve bu da garip bir *tokalaşalım mı yoksa sarılalım mı* anına yol açmıştı. Robert sarılmayı tercih ederek beni rahatlatmıştı, tokalaşmak bana göre fazla ciddiydi. Cevap vermedim, bunun yerine ona, “Neden bunu sen tahmin etmiyorsun?” diye sordum. “Sence naneli çikolata seven türde bir kadın mıyım yoksa sade mi? Ya da çikolatalı karamelli olanlardan mı? Adları neydi?”

Yüzünü abartılı bir odaklanmayla buruşturdu. “Hımm... Kırmızı şarap seviyorsun, o yüzden çikolatalı bir şeyler söyleyebilirim. Ama naneli çikolatalı seven biri gibi de görünmüyorsun. O zaman sanırım *Karamel deLites*?”

Neredeyse şarabımı püskürtecektim. “Doğru! Bunu nasıl bilebilirsin?”

Robert kadehinden büyük bir yudum alırken halinden memnun görünüyordu. “Bu işlerden biraz anlıyor olabilirim. Ya da sadece seni.” Birbirimize bakıp gülümsedik. “İzninle,”

* Karamelli, üzeri çıtır hindistancevizi parçacıklı ve çikolatalı kurabiye.

VI KEELAND

derken sandalyesini kaydırıp ayağa kalktı. “Hemen dönerim, lavaboya gitmeliyim.”

Göz kırpıp yakındaki koridora yöneldi. Etrafımızdaki şarap barı gürültüyle uğulduyordu. Bugün cuma akşamıydı, bu sebeple içerisi oldukça kalabalıktı. O uzaklaşırken Robert’ın uzun silüetini izledim. O harika bir adaydı, bunu inkâr etmeye hiç gerek yoktu. Doktordu. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Koyu saçları, büyük kahverengi gözleri vardı. Bir gün, o gözlerin içinde kaybolduğumu hayal edebiliyordum. *Yani... belki.* Sonuçta bu ilk buluşmaydı. Benim ilk randevumdu.

Garson bir süre sonra şarap şişesini getirdiğinde biraz daha rahatlamıştım. Kendime bir kadeh doldurup hızla bir yudum alırken alkolün gerginliğimi yatıştırmasını umdum. Şarabın etkisini hissetsem de sinirlerim tamamen yatışmış sayılmazdı. Koridora baktım ama Robert henüz görünürde yoktu. Ben de telefonumu alıp haber sitelerinde ve sosyal medyada dolaşmaya başladım. Neredeyse flört uygulamasına giriş yapacaktım ama randevudayken orayı kontrol etmek hiç hoş bir davranış değildi. Aslında orasıyla gerçekten ilgilenmiyordum, sadece çok fazla düşünmeme engel olacak herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Biriyle randevuda olduğum gerçeğini düşünmeme engel olacak.

Seni... Tanrım, seni düşünmeyi bırakmayı o kadar istiyordum ki.

Ve tabii ki *onu*. Robert beni, senden ve Gabriel’dan uzaklaştıracak kadar etkileyici ve komik olabilir miydi? Belki. Eğlenceliydi, ayrıca Georgetown’dan alınmış bir tıp diplomasına sahip olmanın verdiği ağırlığı hafifletecek kadar da kendisiyle dalga geçebilen biriydi.

Masaya bir silüet yaklaştı ve Robert’ı görmeyi beklerken, gülümseyerek ona döndüm.

PARÇALANMIŞ

Ama o Robert değildi.

Garson da değildi.

O... *siktir*. Gözlerimi birkaç defa kırptırdım.

“Gabriel? Şey... Bay Wright?”

Bana bakıyordu. Robert yakışıklı olabilirdi, içine dalıp gideceğim gözleri olabilirdi ama Gabriel’in bakışları delip geçiciydi. Büyüleyiciydi. Ve orada bir şeyler vardı... *bazı* kalıntılar. Bunun ne olduğunu tam olarak çözemiyordum.

“Sadece Gabriel. Seni görmek güzel. Burada karşılaşmak ne hoş bir tesadüf.”

Zihnim şaşkınlıktan çalışamaz hale geldi. Kelimeler ağzımdan çıkmaya çalışsa da hiçbir şey olmadı.

Çünkü o gün ara sokaktan çıkarken karşılaşmamız tesadüf olabilirdi, sonuçta bütün gün boyunca onu *takip etmişim*. Muayenehanemden içeri girmesi de tesadüf *olabilirdi*.

Ama bu tesadüften daha fazlasıydı.

Fakat buna rağmen korktuğumu da hissetmiyordum. Ürperrmemiştim bile. İşin aslı... *siktir*. Biraz tahrik olmuş sayıldım. Sakalları her zamankinden daha uzundu, gözleri de kahverenginin daha derin bir tonundaydı. Muhtemelen üzerindeki gömleğin koyu renkli düğmelerinin de bunda etkisi vardı. Robert yüzümün kızarmasına neden oluyorsa, Gabriel gerginlikten nefesimi kesiyordu. Ayrıca koltukaltlarım da ıslanmıştı. Bacaklarımı birbirinin üzerine attım. Tanrım... *orası da* ıslak olmasa iyi olurdu.

Gabriel beni izlerken kaşlarını çatmış, altdudağını ısıırıyordu. “İyi misin?” diye sordu.

Bunca zamandır hiçbir şey söylemediğimi fark ettim.

“Ben... sanırım sadece şaşırdım.”

VI KEELAND

Bana yaklaştığında kokusu burnuma çarptı. Kokusu erkeksi ve baharatlıydı, gömleğine uzanıp onu kendime çekmeyi her şeyden çok istiyordum. Ama yapamazdım. *Hem de asla.* Sarah'ya onu aramasını söylediğimi hatırladım. Onu ihtiyacı olan yardımı alması için başka bir yere yönlendirmesini söylemiştim. Robert'ın sandalyesini çekip karşıma otururken belki de Gabriel'in aklında olan şey buydu. Rahat bir şekilde arkasına yaslanırken dizlerimiz birbirine değiyordu.

“İki sokak ileride oturuyorum. Sunny benim favori barım.” Kendinden emin ve hoş gülümsemesiyle dudakları kıvrıldı.

“Gerçekten mi?” Kelimelerim tekrar tükenmişti, başım dönüyordu. Burası onun evine yakındı ve sanırım, Robert'a buluşmak için öneri yaparken içten içe bunu biliyordum. Ama o sırada bunu *düşünmüyordum*. Peki ya... Siktir, bu ya tesadüf değilse? Bu, Gabriel beni takip ettiği için değil de ben ona yakın bir yerde olmayı seçtiğim için yaşıyorsa? Üstelik burası şarap mekânıydı ve onu yeterince fazla süre takip ettiğim için şarabı sevdiğini de öğrenmiştim. Belki de hiç farkına bile varmadan bizi bu anda karşı karşıya getiren kişi bendim.

Ve yalan söyleyemezdim... bu konuyla alakalı rahatsızlığım yoktu.

Başını salladı. “Evet, beş dakikadan daha kısa yürüme mesafesinde. Sen bu civarlarda mı yaşıyorsun?”

“Pek sayılmaz, buraya ilk defa geldim,” derken içinde bulunduğum durumu açıklar gibi ekledim. “Ben-” *Randevuda* olduğumu söyleyeceğim sırada Robert aniden ortaya çıktı. Gözleri ikimizin arasında gezinip durumu anlamaya çalışırken tereddütlü görünüyordu.

Onu gösterirken, “Bu Robert,” dedim. “Robert bu da...” Kararsızlıkla duraksadım, nasıl bir sınır çizmem gerektiğinden emin değildim. Teknik olarak Gabriel benim hastamdı.

PARÇALANMIŞ

Ama bunu toplum içinde açıklayamazdım, mahremiyet ihlali olurdu. “Gabriel,” diyerek cümlemi bitirdim. Onu nereden tanıdığımı açıklamadım. Robert’ın ifadesinden -küçümseyiciydi, hatta karanlık sayılacak bir *tarafı* da vardı- Gabriel’in başka bir flört uygulamasından tanıştığım biri olduğundan şüphelendiği açıkça görünüyordu. Benim kararsızlığım da bu duruma hiç yardımcı olmuyordu.

“Memnun oldum.” Başını formaliteden salladı. “Sakıncası yoksa sandalyemi geri alabilir miyim?”

Gabriel tek kelime bile etmeyince, bakışlarım Robert’tan ona doğru çevrildi ve yüzünün tamamen ifadesiz olduğunu fark ettim. Bu daha önce tanık olmadığım bir şeydi, üstelik Gabriel’i izlemek konusunda epey deneyimliydim.

“Elbette.” Gabriel sertçe ayağa kalkarken bakışları son bir kez beni buldu. “Sonra görüşürüz.” Söylediğine bir tepki verip vermeyeceğini kontrol etmek ister gibi Robert’a döndü.

Robert, Gabriel’in bakışlarına gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “İyi akşamlar.”

Gabriel birkaç adım uzaklaştıktan sonra arkasına döndü. “Meredith-” Adımı onun dilinden duymanın beni ne kadar heyecanlandırıldığını görmezden gelmeye çalıştım. Daha önce söylediğini sanmıyordum. “Ofisinden iki defa arandım ama henüz geri dönüş yapamadım. Her şey yolunda mı?”

“Ben... emin değilim. Muhtemelen sigortayla alakalı bir durumdur, önemli değil.”

Beni incelerken yavaşça başını salladı. “Pekâlâ, iyi akşamlar.”

Robert sandalyesine tekrar yerleşirken yüzünde gördüğümü sandığım o huzursuzluk gitti. Gabriel’in muayenehanemden bahsetmesinin ve ardından da ilişkimizin doktor-hasta sınırları içinde olduğunu ima etmesinin, Robert’ın alnında beliren

VI KEELAND

endişe çizgilerinin yumuşamasında katkısı olduğuna emindim. Gülümseyip kendi favori Kız İzci Kurabiyesi'ni anlatmaya başladı. *Trefoils* ya da artık her ne haltsa ondan bahsederken, Robert'a; dakikalar önce dikkatimi çeken koyu kaşlara ve sıcak gözlere odaklanmaya çalışıyordum. Ama dikkatim tamamen barın diğer ucundaki masada, sırtı bana dönük halde oturan Gabriel'daydı. Robert'ın bakışları ne zaman başka bir yere kaysa, ben de Gabriel'a gizlice göz atıyordum. Garsondan menüyü istediği sırada ona bakıyordum ve Gabriel omzunun üzerinden döndüğünde, göz göze geldik. O anda gecenin geri kalanına böyle devam edemeyeceğimi anladım. Gabriel orada otururken olmazdı.

Robert tam aperatif bir şeyler sipariş etmek üzereyken, "Özür dilerim," dedim. "Aniden pek iyi hissetmemeye başladım. Senin için de sakıncası yoksa, başka bir akşam devam edebilir miyiz?" Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Gerçekten harika zaman geçirdim, sadece... baş ağrımın yaklaştığını hissediyorum. Migrenim var. Bazen şarap bunu yapabiliyor. Son kadehi içmemeliydim."

Başını eğip endişeli bakışlarla beni inceledi. "Tabii ki, Meredith. Hesabı ödeyeyim, ardından da sana bir taksi çağırayım."

Randevuların sonundaki klasik şeyleri yaptık. Sohbeti bitirirken yakında mesaj atacağımıza ya da birbirimizi arayacağımıza dair söz verdikten sonra serin akşamın içine girdik ve Robert taksiyi durdurmak için elini kaldırdı.

"Yürüyeceğim," dedim. "Fazla uzakta yaşamıyorum, ayrıca temiz hava almak da biraz iyi gelir."

Robert kaşlarını çattı. "En azından seninle birlikte yürüyebilir miyim?"

"Şu an keyifli vakit geçirilecek biri olduğumu sanmıyorum. Ama tekrar teşekkür ederim, gerçekten güzel zaman geçirdim."

PARÇALANMIŞ

“Belki önümüzdeki çarşamba bunu tekrar yapabiliriz?”

“Programımı kontrol etmeliyim. Gelecek hafta bir gün geç saate kadar çalışacağım ama çarşamba mı yoksa perşembe mi olduğundan emin değilim.”

“Tamamdır. Lütfen yürürken dikkatli ol.”

“Olurum.”

Köşeyi dönene kadar rahat nefes alamadım. Hızımı yavaşlat-sam da yolun yarısında arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Sanki biri beni takip ediyor gibiydi ve arkama baktığımda ora-da birinin olduğunu gördüm. Fakat sokak lambası silüeti tam aydınlatmıyordu. Sadece uzun, karanlık bir gölgeden ibaretti. Ayrıca gittikçe yaklaşıyordu. Kalp atışlarım hafifçe hızlandı ve tam kaçmaya hazırlandığım sırada yoldan bir taksi geçti. Elimi havaya kaldırıp ona işaret ettim.

Neyse ki araba kaldırıma doğru yaklaştı. Kendimi içine atıp kapıyı kapattıktan sonra dönüp arkadaki camdan baktım. Fakat gelen her kimse çoktan diğer tarafa yönelmiş, köşeyi dönmek üzereydi. Gözucuyla baktığımda uzun bir paltosu olduğunu fark ettim. Kadın mı yoksa erkek mi, onu bile ayırt edemi-yordum. Ama onu takip ettiğim zamanlarda Gabriel uzun bir palto giyyordu.

Şimdi de o mu beni takip ediyordu?

Sorular kafamın içinde bir kasırga misali hızla dönüp du-ruyordu.

Bunu neden yapsın ki?

Bardayken yanıma kadar geldi.

Sapık takipçiler genelde göz önünde saklanmazlar.

Bunu en iyi benim biliyor olmam gerekirdi.

VI KEELAND

Yine de... bu akşam ortaya çıkmıştı. Binlerce bar ve restoranın arasından, Gabriel Wright *tam da* benim randevuya çıktığım yere gelmişti.

Ardından kendime tekrar Robert ile buluşma yerini benim seçtiğimi hatırlattım. New York'ta bulunan binlerce bar ve restoranın içinden, Gabriel'in şaraba fazlasıyla düşkün olduğunu bile bile, onun evinden yalnızca iki sokak uzaklıktaki bir şarap evinde buluşabileceğimizi *ben* söylemiştim.

Belki de kendime sormam gereken soru, '*Gabriel gizlice beni mi takip ediyor?*' değildi. Onun yerine, '*Neden hâlâ Gabriel'i gizlice takip ediyorum?*' diye sormalıyım.

BÖLÜM 20

Günümüz

“Hey.” Sarah kafasını ofisimden içeriye uzattı. “Senin için bir paket var.”

“Ah, teşekkür ederim. Geçen gün yeni not defterleri sipariş etmiştim.”

Kutuyu masama bırakırken tereddütle duraksadı. “Bugün saat üçte çıkmam sorun olur mu? Annemi doktora götürmem gerek. Son randevun o saate kadar bitmiş olacak.”

Kaşlarımı çattım. “Önemli değil. Aslında günü bu kadar erken bitireceğimi düşünmemiştim. Randevularımın beşe kadar süreceğini sanıyordum.”

“Öyleydi. Ama saat dört hastanı iptal etmemi söylemiştin, hatırlıyor musun? Bay Wright...”

Bir panik dalgası etrafımı sararken, “Onunla konuştun mu?” diye sordum.

Başını salladı. “Üç defa aradım ama en sonunda bu sabah cevap verdi.”

“Peki haberi nasıl karşıladı?”

“Şaşırtıcı derecede iyiydi. Hiç itiraz etmedi. Gayet kibardı ve durumu anladığını söyledi.”

Rahatlamam gerekiyordu ama orada başka bir duygu daha vardı. Ne olduğunu anlayabilmek için duraksadım ve bunun.

hayal kırıklığı olduğunu fark ettim. Daha da kötüsü, hayal kırıklığım yüzünden dikkatim öylesine dağılmıştı ki az önce yaşanan şeyin büyüklüğünü anlamam birkaç saniyemi aldı. Hepsi bitmişti. Gabriel hayatımdan çıkmıştı. Kesin ve net şekilde.

Kafamın içinde ne kadar süre kaybolduğumu bilmiyordum ama odağım sonunda tekrar döndüğünde Sarah'nın beni izlediğini gördüm. Başını yana eğmişti. "Gabriel Wright'ı hasta olarak neden reddettiğini sorabilir miyim? Yeni gelenlerden kimseyi başka tarafa yönlendirmemi istemedin."

"Bu... Ben onun için uygun değildim."

Altdudağını ısıtırken öne doğru belirsiz bir adım attı. "Biz arkadaşız, değil mi Meredith? Benim patronum olduğunun farkındayım. Ama seni arkadaşım olarak görmek hoşuma gidiyor."

Bunu bir sebepten ötürü sorduğu çok açıktı, bu yüzden cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Şey... tabii ki."

Gülümseyerek, "Tamam," dedi. "Bu soruyu sormamın bile gerilmene neden olduğunu görebiliyorum, o yüzden pek fazla kurcalamayacağım. Sadece şunu söyleyeceğim: Kurallara ne kadar bağlı olduğunu biliyorum ama Gabriel Wright'ın burada olduğu son birkaç seferde sana nasıl baktığını gördüm. Ayrıca senin ona nasıl baktığını da. Yani... *eğer birlikte olabilmek için onu gönderdiysen*, tamamen arkadayım. Yürü kızım! Mutlu olmayı hak ediyorsun patron." Sarah bana göz kırpınca, yüzüme bir sıcaklık yayılmıyormuş gibi davrandım. "Sonraki hastan her an gelebilir. Ben gidip gün ortası kahveni getireyim."

O kapıyı kapatırken sanırım ağzım hâlâ açıktı. Gabriel'in bana bakma şekli mi? Benim Gabriel'a bakma şeklim mi?

Gözlerimi kapatıp birkaç kez derin derin nefes alıp verdim. Keşke Sarah kurallara ne kadar *bağlı olduğumu* bilseydi.

PARÇALANMIŞ

Neyse ki gözlemleri üzerinde kafa yoracak vaktim yoktu. Birazdan hastaları görmeye başlayacaktım. Zihnimi temizleyip, odağımı Gabriel Wright ile ilgili her şeyden uzaklaştırmam gerekiyordu. Çekmeceme uzanıp mektup açacağını aldım ve onu Sarah'nın getirdiği kutunun ortasındaki bandı açmak için kullandım. İçinde duran şeyi görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Burada defter falan yoktu. Onun yerine *Hello Kitty* figürü vardı. İlk başta bunun hata olduğunu, yine basit bir kargolama hatası olduğunu sandım fakat hemen ardından beynim farkına bile varmadığım noktaları birleştirmeye başladı. Psikiyatri terimiyle anlatacak olursam, *somatik geri dönüş** yaşamaya başladım.

Kazadan bir gün sonra gazete sayfasına basılan fotoğraf.

Gri kaldırıma yayılmış, kırmızı kan havuzu.

Yan tarafta duran Connor'ın hurdaya dönmüş arabası.

Ufacık bir cesedin üzerine örtülmüş branda.

Çok ama çok küçük...

Ölmüş küçük kızdan sadece birkaç adım uzaklıktaki Hello Kitty oyuncağı.

Boğazımı kavradım, nefes alamıyordum. *Gerçekten nefes alamıyordum.*

Ellerim titrese de bir şekilde uzanıp figürü kutunun içinden çekip çıkardım.

Üzeri örtülmüş, ufacık bir beden.

Çok ama çok küçük...

Oyuncağı hızla kutuya geri attım ve etikete bakabilmek için kapağı çevirdim. Adım ve adresim orada yazıyordu ama daire numarası yanlıştı.

Tıpkı geçen seferki gibiydi.

* Görüntüler, dokunmalar, sesler, duygular ya da durumlarla tetiklenildiğinde anıların kısa süreli olarak yeniden canlanmasıdır.

VI KEELAND

Sarah tıklattıktan sonra kapımı açtı. “Hastan gel-” Aniden kaşlarını çatarken, “Sen iyi misin? Yüzün bembeyaz olmuş,” dedi.

“Bu kargo benim değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben not defteri sipariş etmiştim, bunu değil.”

Masama doğru yürüyüp kutunun içine baktı. “*Hello Kitty*’yi çok severim. Son zamanlarda tekrar popülerleşmeye başladı.”

“Öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Yeğenimin devasa bir koleksiyonu var. Bu kadar uzun zamandır hâlâ etrafta olmaları epey havalı. Çocukken benim de vardı. Senin yok muydu?”

Kafamı iki yana salladım.

“*Amazon*’a bir e-posta yazıp geri göndermemi ister misin?”

Gözlerimi birkaç kez kırparken, “Sence bir yanlışlık mı var?” diye sordum.

“Elbette, başka ne olacaktı ki?”

Hatırlatma? Tehdit? Uyarı? Aklım hemen broşürleri asan gruba kaydı. *Anneler İstismarcı Doktorlara Karşı*. O insanlar bunu asla unutmamamı istiyorlardı. Bir defasında istismarcı kocası tarafından neredeyse öldüresiye dövülen bir hastam olmuştu. Yıllardır kendisine fiziksel şiddet uyguluyordu ve kadın en sonunda onu içeri attırmıştı. Adam ona hapishaneden bir şekilde hediyeler yolluyordu. Kafatasını kırdığı tencerenin aynısı, yüzünü keserken kullandığı şarap şişesi... Buna *çapalama aracı* deniyordu. Birini korkudan felç etmek için bilinçli olarak nesne gönderiliyordu.

“Meredith?” Sarah tek elini omzuma yerleştirdi. “İyi misin?”

Korkudan boğazımda oluşan yumruyu yutarak başımı salladım. “Evet. Sadece yorgunum, o kadar.”

PARÇALANMIŞ

Bana inanıyormuş gibi görünmese de en azından kutuyu ofisimden aldı, böylece artık onu görmek zorunda kalmayacaktım. “Bay Halloran’ı içeri göndermeden önce sana birkaç dakika vereceğim.”

“Teşekkürler.”

Birkaç dakikanın bana faydası olmazdı. Artık olan olmuştu, tekrar diken üstündeydim. Bir *Hello Kitty* figürü. Kısa süre önce gelen, gizli takipçi hakkındaki bir kitap. Hepsi tesadüf müydü? Bunlardan daha kaç tane olması gerekiyordu? Üç mü? Altı mı? Yoksa kötü bir şey başına gelene dek o sihirli sayıyı anlayamıyor muydun?

Sarah ilk hastamı içeri gönderdiğinde hâlâ olup bitenleri anlamlandırmaya çalışıyordum. Hazır olmasam da bunu böldüğü için minnettardım. İşim artık benim kalem haline gelmişti. Olumsuz düşüncelerim ve endişelerime karşı bir bariyer görevi görüyordu. İlk seans engebeli bir arazide araba sürmek gibiydi. İkincisinde birkaç kasis vardı. Son hastaya geldiğimde tekrar sıkıntısız bir şekilde ilerlemeye başlamıştım.

Henry Milton yıllardır benimle birlikteydi, depresyondaydı ve patolojik yalancıydı. İkincisi, çoğunlukla insanların abartılı hikâyeler anlatan insanlar için kullandığı bir terimdi. Ancak gerçekte patolojik yalancılar; balığını olduğundan iki kat büyükmüş gibi anlatan ya da hiç yaşanmamış başarı masalları uyduranlardan çok daha farklıydı. Sıradan, normal bir yalancının, yalan söylemek için nedeni olurdu. Beladan kurtulmak, utançtan sıyrılmak ve kendilerini önemli biri gibi göstermek. Fakat patolojik yalancı, kendisine hiçbir fayda sağlamayacağı bariz, belli hikâyeler uydururdu. Bu bir dürtüydü. Söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaksa gerçekten zordu. Ustalıklarını mükemmel hale getirirlerdi. Ama Henry’nin yalanlarını

genellikle ayrıntı düzeyi ve hikâyenin garipliği sayesinde anlayabiliyordum.

Bugün, “Arkadaşıma araba çarptı,” diyerek başladı. “*Prius**. Çok sessizler. Altmış Dördüncü Cadde’deki ışıklardan karşıya geçiyormuş. Tam yolun yarısındayken-” Ellerini birbirine çarptı. “Şak.”

“Bu çok kötü. Durumu nasıl?”

Başını iki yana salladı. “Beli kırılmış. Daha doğrusu kırılıp kırılmadığından emin değillerdi ama kesinlikle hasar almıştı. Çok ağrısı vardı. Onu kontrol için ameliyata aldılar. Ohio doğumlu, ailesi onu görmek için yola çıkmıştı fakat masadayken öldü.”

“Ameliyat sırasında mı öldü?”

Başıyla onaylarken başka tarafa baktı. Bu, Henry’nin yalan söylediğini gösteren başka bir işaretti. O anda, Doktor Alexander’ın da beni bu kadar kolayca okuyup okumadığını düşündüm.

“Ailesi dava açıyor. Anestezi yüzünden böyle olduğunu düşünüyorlar. Babası aynı zamanda ünlü bir avukat. Televizyonda reklamları da dönüyor. Sadece yerel değil, *Fox* gibi büyük kanallar. Ayrıca şu da var. *Prius*’u kullanan adam çok ünlü bir oyuncu. Şey... aslında o kadar değil fakat muhtemelen uzlaşma sağlayabileceği kadar ünlü.”

Artık bu hikâyenin tamamen uydurma olduğundan son derece emindim çünkü tıpkı bir örümcek gibi döndürüp duruyor, farklı yönlere sapıyordu. Eğer onu durdurmazsam, bu hikâye on dakika içinde başladığı noktadan bambaşka bir yere gelecekti.

* Toyota markasına ait araba modeli.

PARÇALANMIŞ

“Henry...” dedim sert ama ılımlı bir ses tonuyla. “Arkadaşın gerçekten kaza geçirdi mi?”

Soruma cevap vermek yerine kaşlarını çatarak konuyu değiştirdi. “Siz burada yokken, sizin yerinize bakan adamın ben-den hoşlandığını düşünmüyorum.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Omuz silkti ve ardından yeni bir hikâye anlatmaya başladı. Bu defa bir kadın hakkında konuşuyordu, gerçek miydi emin değildim. Daha dikkatli olmam gerekiyordu ama kafam bütün gün boyunca, Sarah hastalarımın birinin artık öyle olmadığını söylediğinden beri dağınıktı. Hayatım son zamanlarda çamurun içinde debelenerek yürümeye benziyordu. Üzerime gittikçe ağırlık binip beni dibe çekiyordu ama devam etmek, ilerlemek zorundaydım.

Henry başka bir masalın ortasındaiken zamanlayıcım çaldı. O bitirene kadar bekleyip ardından konuyu toparladım. Henry gittiği anda Sarah içeriye girdi.

“Ben birazdan çıkıyorum, sen daha buralarda mısın?”

Başımı salladım. “Bitirmem gereken bazı terapi notları var.”

“Yol için kendime yeşil çay yapacağım. Sen de ister misin?”

“Harika olur, teşekkür ederim.”

Sarah gittikten sonra günlük randevularımın yazılı olduğu kâğıda baktım. Gabriel Wright üstü çizilmemiş tek isimdi. İçten içe bütün bağları koparmanın yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordum. Koparılması gereken bir bağ bile olmaması gerekirdi. Buna rağmen ağır bir kayba uğradığımı hissediyordum. Ve onlarca *ya öyle olsaydı* düşüncesini kafamdan atamıyordum...

Ya Gabriel şu an olduğu kişi olmasaydı ve flört uygulamasında Robert yerine onunla eşleşseydik? Bunun hakkında

VI KEELAND

düşünmek bile delilikti ama içimdeki bir parçanın ona ilgi duyduğunu inkâr edemezdim. Şu an onunla randevuya mı gidiyor olurdum? Önceki gece Robert yerine bir şeyler içmek için onunla mı buluşurdum? Gabriel ile eve gider miydim? Onunla yatar mıyım? Ortada bir çeşit kimya vardı. Ne yazık ki randevum sırasında Gabriel'in iki dakikalığına ortaya çıkması bile Robert'a karşı böyle bir hissim *olmadığımı* bana hatırlatmıştı. Kıvılcım yoktu. Ateş yoktu. Çekim yoktu. Bu berbattı çünkü Robert harika bir adamdı, dün gece hastam yerine *hayalini kurmam gereken* adamdı. Daha doğrusu artık *eski* hastam olan adam.

Masamda otururken bir saat daha boş şekilde geçti. Aklım seans notlarını yazacak kadar odaklanmış durumda değildi. O yüzden günü bitirip işleri eve taşımaya karar verdim. Öncesinde Doktor Alexander ile randevum vardı ama belki sonrasında lavanta tuzlarıyla banyo yapıp zihnimi boşaltmaya çalışırdım. Bunu yaparken bir kadeh şarap da iyi gelebilirdi.

Sarah'nın gitmeden önce yaptığı yeşil çaya dokunmamıştım bile. Soğumuştur, bu yüzden onu mikrodalgaya attım ve sonra termosu aktarıp yanıma aldım. Kapiya ulaştığımda hâlâ gün boyu etrafımı saran pusun etkisindeydim. Aynı zamanda da kucığımda bir yığın dosyayı, bilgisayarımı, termosumu taşıyordum ve çantamdaki ofis anahtarlarını çıkarabilmek için hepsini tek tarafta toplamam gerekiyordu. Başım eğik halde kapıdan çıkarken birine çarptım.

Kucağımdaki dosyalar teker teker kaymaya başlayınca onları yakalayabilmek için öne doğru fırladım. Bu da çayımın devrilmesine neden oldu. Kapağı muhtemelen tam kapatamamıştım çünkü plastik yerinden fırladı ve devasa termosumun içindeki sıvının tamamı çarptığım kişinin üzerine döküldü. Bütün bunların hepsi bir saniye içinde oldu.

PARÇALANMIŞ

“Kahretsin, çok özür dile-” Bana bakan yakışıklı yüzü gördüğüm anda donakaldım.

Gabriel.

Sendelediğimde Gabriel beni dengede tutabilmek için bana doğru uzandı. “İyi misin?”

Öylece bakakaldım. “Ben, şey, seni görmedim. Burada ne işin var?”

“Seninle konuşmaya gelmiştim.” Sırılsıklam olmuş tişörtünü bedeninden uzaklaştırdı. “Fazla ateşli şeylerin varmış.”

Başımı iki yana sallarken kendime gelmeye çalıştım. Az önce bu adamın üzerine kaynar çay dökmüştüm. “Çok üzgünüm, bekle de sana bir şeyler getireyim.”

Gabriel, ben ofise girip doğruca Sarah’nın çekmecesinin alt bölmesine uzanırken beni takip etti. Ketçap paketleri, soya sosları, plastik kaşık bıçaklar ve farklı paket servislere ait peçeteler. Bir avuç peçete alıp gergin bir şekilde Gabriel’in tişörtünü silmeye başladım fakat altındaki sıkı kasları hissettiğimde uygun-suz davrandığımı fark edip peçeteleri ona verdim.

Elinden geldiği kadarıyla üzerini temizledi.

“Gerçekten üzgünüm. Kuru temizlemenin parasını ödeyeceğim.”

“Buna gerek yok.”

“İsrar ediyorum.” Islanmış peçeteleri ellerinden alıp çöpe attım. Arkamı döndüğümde odanın içi sessizdi ve artık dikkatimi dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı. Gabriel konuşmak için göz göze geldiğimiz ana kadar bekledi.

“Neden beni hasta olarak kabul etmiyorsun?” diye sordu.

Kalbim hızla atmaya başlarken, aniden buranın ne kadar sıcak olduğunu fark etmeye başladım. “Ben, şey, bunun için özür dilerim ama daha fazla yeni hasta kabul edemeyecek kadar

VI KEELAND

meşgulüm. Bunu, birlikte çalışmaya başlamadan önce bilmem gerekirdi.”

Gabriel gözlerini kıstı. “Çok mu meşgulsün?”

Başımı sallarken bakışlarımı başka yöne çevirdim. “Doktor Pendleton’ı gerçekten seveceğini düşünüyorum. Olağanüstü bir dinleyicidir.”

Ağır bakışları doğruca tenime işliyordu. “Peki ya iki katı ödeme yaparsam?”

“Ah, hayır. Konu parayla alakalı değil. Gerçekten.”

Gabriel uzun süre sessiz kalınca, şiddetle çarpan kalbimi duyup duymadığımı sorgulamaya başladım. En sonunda konuştuğunda ses tonu neredeyse alçaktı, hatta neredeyse fısıldar gibiydi.

“Meredith?”

Gözlerim kayarak onunkilerle buluştu. Adımın, onun dilinden böyle yumuşak bir tonda dökülme şeklinden hoşlanmaktan nefret ediyordum.

“Karım öldüğünden beri bağ kurabildiğim tek kadın sensin.” Bir süre duraksadıktan sonra hızla ekledi. “Yani insansın demek istiyorum.”

Yutkundum.

“Önceki seansımızdan sonraki gece, kesintisiz tam altı saat uyudum. O zamandan beri bu rekordu...” Duraksayıp söylenmemiş kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi. “En azından birkaç hafta daha beni araya dahil edemez misin? Yeni birine geçiş yapmadan önce biraz daha ilerlememe izin versen? Gerçekten gelişme kaydettiğimi hissediyorum ve şu anda başka birine geçmek sadece gerilememe neden olacak.”

PARÇALANMIŞ

Hayır demek için ağzımı açsam da kelimeler dudaklarımdan bir türlü dökülmedi. Önemli bir dönüm noktasında olan hastaya nasıl hayır diyebilirdim ki?

Mahvolmasında benim de payımın olduğu bir adama yardımcı olmaya nasıl hayır diyebilirdim?

Cevabım şuydu: *Diyemezdim.*

Bu yüzden derin bir nefes alıp zor da olsa gülümsedim. “Pekâlâ, tamam. Yarın ofisi ara, Sarah sana takvimde yer ayıracak.”

İşte tam da bu şekilde tekrar kendimi kaptırdım.

BÖLÜM 21

Günümüz

Doktor Alexander'a giden metroya bindiğimde heyecan doluydum.

Bütün gün boyunca Gabriel'in kaybını hissetmiştim. Onu bir daha görmemin asla mümkün olmayacağını farkındaydım. En azından eski alışkanlıklarına dönmediğim sürece... ki dönmemeye de kararlıydım. İşe gidip insanlara yardım edecektim. Spora gidip antrenman yapacaktım. Not defterime yazacak, randevularımla ilgilenecek ve normal olacaktım. Son derece normal.

Ama belki de kalbimin derinliklerinde, bunun o kadar da kolay olmadığını biliyordum.

Gabriel'in gelip birkaç seans daha almak için yalvarması, ruhuma ilaç gibi gelmişti. Dünyadaki her şey yoluna girmiş gibi hissediyordum. Tıpkı bir ilişkiyi bitirdikten sonra yeniden bir araya gelmek ve o kısacık andaki iyimserliğin insanı hafifletip mutlu etmesi gibiydi. Sanki imkânsız diye bir yoktu. İstasyona girdiğimizde camdaki yansımam dikkatimi çekti, yüzümde beliren gülümsemeyi görebiliyordum. En azından camda beni izleyen *başka birinin* olduğunu görene kadar gülümsüyordum.

Hızla arkamı döndüm ama geç kalmıştım. İnsanlar metronun açılan kapılarından birbirlerini iterek dışarı çıkmaya

PARÇALANMIŞ

başlamışlardı. Hayal gücüm son zamanlarda canlıydı. Hem de fazlasıyla. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, o yüzden telefonumu çıkartıp Robert'ın gönderdiği son mesajı okudum.

Robert: *Çarşamba günü? Sence nasıl?*

Cevap vermeden telefonu kaldırdım. Bilmiyordum. Hiçbir yere gitmeyeceğinin farkındayken, bir şeyin peşinden gitmek çok zordu. Aklım başka yerde, daha doğrusu Gabriel'dayken. Yapacak bir şeyler bulabilmek için çantamı karıştırdım ve parlaticımı alıp tazeledim. İşle ilgili e-postalarımı kontrol edip tren durduğunda birlikte yolculuk yaptığım insanları izledim. İndiğim sırada gözlerim, bir omzunda spor çantası takılı, diğer elinde de proteinli içeceğini tutan ve spora gittiği her halinden belli olan adamın sırtına yapışık haldeydi. Uzun boylu ve iriydi, belirgin kasları vardı ama sıcak kalmak için yeteri kadar kıyafeti yoktu. Neden böyle birine takılıp kalmıyordum ki? *Senin yaptığın şeylere sıkışıp kalmamış, hasta olmayan birine.*

İç çektim. Sadece normal biri *gerçekten iyi* olurdu.

Öte yandan kendimi bugünlerde o kadar da normal hissetmiyordum. Belki de anormal, anormali çekiyordu ve beni Gabriel'a doğru iten şey de buydu. Belki de ortak travmayı paylaşıyor olmamız yüzündendi. Travmalar bazen insanları birbirine bağlar, onların birbirlerine tutunmalarını sağlardı.

On dakika sonra Doktor Alexander'ın ofisine ulaşmış, yeni asistanın benim için yaptığı çayı içerken oturuyordum. Bitki özlüydü, kafeinsizdi ki bu güzeldi, kalbim zaten hiçbir uyarıcı olmadan yeterince hızlı atıyordu. Zihnim hâlâ Gabriel'ın aniden ortaya çıkmasından dolayı dönüp duruyordu. Onu görmeye devam etmem için bana nasıl yalvardığını hatırlamadan duramıyordum. Karısı öldüğünden beri bağ kurduğu tek kadının

VI KEELAND

ben olduğumu söylemesini... Sakinleşmek için derin bir nefes alıp önemli olanın ona *yardım etmek* olduğunu kendime hatırlattım. Bu durum benimle alakalı olamazdı.

“Doktor Alexander yakında sizinle görüşecek.” Asistanı başını öne doğru uzattı. “Gecikme için kusura bakmayın. Yan taraftaki işi uzadı.”

Anladığımı gösterircesine başımı salladım ve telefonumu alıp Robert’ın mesajına tekrar baktım. Ama hiçbir şey değişmemişti, hâlâ nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Profil fotoğrafına tıklayıp vereceğim cevabın bana gelmesi için bekledim. Fakat gelmedi, ben de uygulamayı kapatıp uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaptım. Columbia Üniversitesi’nin internet sitesine girdim, fakültelerin olduğu sayfaya tıkladım ve İngilizce Bölümü’ne geçip Profesör Gabriel Wright’ın üzerine bastım. Yüzü ortaya çıktığı anda kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve cevabı bulduğumu fark ettim. Gerçi istediğim cevap bu değildi.

“Meredith! Beklettiğim için özür dilerim.”

Telefonumu çantama koyarken ellerim titriyordu, sanki yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hissediyordum.

“Mesaj mı gönderiyordun? Bitirebilirsin.” Masasına doğru yürürken elini sallayıp çekmeceleri açtı. Sanırım doğru not defterini arıyordu.

“Evet ama sorun değil. Bazen karşı tarafı bekletmek daha iyidir,” derken gülümsemeye çalışıyordum.

Doktor Alexander’ın kaşları havaya kalktı. “Bu, bir erkek hakkındaymış gibi geldi.”

“Öyle.” Bu sefer ortaya çıkan gülümseme samimiydi.

“Çok iyi.” Cesaret verircesine başını salladı, bana devam etmem için alan tanıyor ama zorlamıyordu.

PARÇALANMIŞ

“Biriyle randevuya çıktım,” dedim. “Cuma günü.”

“Şimdi de telefonuna bakarken gülümsüyorsun. Demek ki bir şeyler var. Bu konuda ne hissediyorsun?”

Mesajlaştığımı düşündüğü adamı kastettiği çok açıktı. Onun da neredeyse ağzım sulanarak bakarken yakalandığım Gabriel değil, Robert olması gerekirdi.

“Ben...” Dürüst olmaya çalışıyordum. Elimden geldiği kadarıyla doğruyu söylemek istiyordum. Gerçi her şey birbirine geçmiş haldeydi ve hangi adamdan bahsettiğimi bilemeyecekti. “İyi hissediyorum. Mutluyum.”

Doktor Alexander başını sallarken bir şeyler yazdı. “Bunu duyduğuma sevindim. Onunla tekrar görüşecek misin?”

Evet. Mümkün olan en kısa sürede. Sarah onu programa dahil eder etmez.

“Öyle olmasını umuyorum,” dedim.

“Fiziksel bir şeye hazır olduğunu düşünüyor musun? Eğer düşünmüyorsan, bu sorun değil. Çoğu insan, kendini tam olarak hazır hissetmeden randevuya çıkar.”

Bu defa bahsettiği adamı kafamda değiştirdim ve Robert’ı öpmeyi, ona dokunmayı düşündüm. Ondan yeterince hoşlanırsam da hayır, onu eve götürmezdim. En önemli soru şuydu, neden? Neden tek geceliğine bile olsa kendime iyi hissetmek için izin vermiyordum?

Cevabı bulmam fazlasıyla kolay oldu ancak sebebi *sen* değildin. Hayır diyordum, başka birine ilgi duyuyordum ve ben her zaman tek adama bağlılık gösteren kadınlardan olmuştum.

Gabriel.

Ağzını, gözlerini düşündüm. Gür saçlarını... Daha dün gece gördüğüm bir rüya aklıma geldi. Tenlerimiz birbirine değiyordu, elleri benimkilere kenetlenmişti, dudakları boynumdaydı...

VI KEELAND

“Bununla alakalı bir rüya gördüm.”

“Ve?”

Dudaklarım aralanırken, kısa süreliğine benden detayları istediğini sandım. Fakat elbette bu konuyla ilgili hislerimi soruyordu. Rüyamda fiziksel temasta bulunmanın bana ne düşündürdüğünü. Aynısını kendi hastalarım da sorardım çünkü rüyalarımız, çoğunlukla gerçekliğe dair bazı parçaları yansıtırdı.

“İyi hissettirdi,” dedim. “Yani galiba. Doğru kişiyle olursa?”

Doktor Alexander memnun bir şekilde başını salladı. “İş nasıl gidiyor peki? Dönmenin üzerinden birkaç hafta geçti, değil mi?”

“Güzel gidiyor.” Altdudağımı ısıtırken söyleyeceğim kelimeleri düşündüm. Doktor Alexander başını eğip gözlüklerinin üzerinden bana bakarken, ne beklediğini biliyordum. “Gabriel’i başka birine yönlendirdim,” dedim ve bu doğruydı. Onu Sarah’ya *yönlendirmiştım*.

“Harika. Eminim zor olmuştur. Bunu nasıl karşıladı?”

“İyi.” Teknik olarak yalan sayılmazdı ama yine de içimde, başımı tekrar belaya sokabilecek bir şey yaptığımın bilincinde olmanın verdiği bir sıkıntı vardı. Tıpkı patolojik yalancı hastam gibi ben de terapistime karşı dürüst davranmıyordum. Ama ben patolojik vaka değildim, bunların hepsi normal, küçük ve beyaz yalanlardı. Üstelik bu defa benim değil, Gabriel’in iyiliği içindi.

Ona *yardımcı* olduğumu söylemişti.

Doktor Alexander, “Gerçekten ilerleme kaydediyor gibi görünüyorsun, Meredith,” dedi.

Yüzümde sakın bir gülümsemeyle arkama yaslandım. “Buna daha fazla katılamazdım.”

BÖLÜM 22

Günümüz

“Benimle bir süre daha görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

Gabriel’in sakalı artık yoktu. Çenesinin keskin hatlarını ve dolgun dudaklarını ilk defa görüyordum. Sakalları hoşuma gidiyordu ama bu... bu kesinlikle bambaşka bir seviyeydi. Baktığımı fark ettiğinde, bir şey söylemek zorunda kaldım.

“Kusura bakma,” derken kendi çenemi işaret edip gülümse dim. “Sakalsız çok farklı görünüyorsun.”

Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bu farklılık, iyi mi kötü mü?”

Bir heykeltıraşın ağlamasına neden olacak kemik yapısını ve kadınların küçük bir servet ödeyeceği dolgun dudakları sakladığını düşünürsek, kesinlikle onu daha net görme taraftarıydım. Yine de politik bir cevap vermeyi tercih ettim.

“Her iki tarz da sana yakışıyor.”

“Bu risksiz bir cevap. Bir kadın bana hangi elbise daha iyi diye sorduğunda, söyleyebileceğim türden bir şey.”

“Böyle, tıraş olmuş halinle yüzünü daha fazla görebiliyorum. İfadelerinin daha belli olmasını sağlıyor, bu da seni daha iyi anlamam konusunda bana yardımcı oluyor. Yani tamamen profesyonel sebeplerden dolayı, sakalsız diyeceğim.”

VI KEELAND

“Ahh,” derken sırttı. “Benim ne hissettiğimi görebileceksen, sanırım sakallarımı tekrar uzatsam daha iyi olur.”

Gülümsedim. Bugün şakacı bir ruh hali vardı, hatta flört sınırında sayılırdı. Nedenini merak ediyordum.

Ellerimi birleştirip kucacağında kapalı duran not defterinin üzerine koydum. “Peki son seansımızdan beri işler nasıldı? Yeni bir şey var mı?”

Gabriel bakışlarını ayaklarına çevirdi. “Konuşması biraz utanç verici olsa da evet, bir şeyler oldu.” Mahcup bir gülümsemeyle bana baktı ve yüzümdeki şaşkınlığı okuyunca kahkaha attı. “Cinsel dürtülerimin bir kısmı geri geldi.”

Boğazımda aniden, beklenmedik bir yumru oluşunca yutkundum. “Anlıyorum. Yani... biriyle mi tanıştın?”

“Hayır, demek istediğim şey şu, uzun zamandır herhangi bir zevk almayı istemiyordum.” Gabriel elini havaya kaldırıp parmaklarını oynattı. “Kendimi tatmin etmeyi bile.”

Ah. Ah!

Birkaç saniye önce göğsümde beliren yakıcı kıskançlık yerini başka bir şeye bıraktı. *Çok ama çok* farklı bir şeye.

Bu adam.

Eli.

O kadar kolay kızaran biri olmadığımı minnettardım.

Boğazımı temizledim. “Cinsel yoksunluk, insanın kendisini cezalandırma yöntemi olarak oldukça yaygın bir yöntemdir. Daha önce randevuya çıktığında suçluluk hissettiğini, başka bir kadınla olmanın yanlış geldiğini çünkü hâlâ evliymiş gibi hissettiğini anlatmıştın.”

“Ki bu da sikik bir durum.” Gabriel başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Kullandığım dil için üzgünüm. Ama seks

PARÇALANMIŞ

hayatımın uzun süre boyunca neredeyse hiç olmamasından sonra böyle şeyler hissetmem çılgınca geliyor.”

Sandalyemde huzursuzca kıpırdanırken not defterimi açtım. “Hadi bunun hakkında konuşalım. Karının bir ilişkisi olduğundan bahsetmiştin. Bu ölümünden ne kadar önceydi?”

Gabriel alaycı bir şekilde, “Hangisinden konuşalım?” diye sordu.

Kalbim sıkışıyordu. “Birden fazla olduğunun farkında değildim.”

Bakışlarını kaçırdı. “İnsanlar neden aldatıyor?”

“Bu, önemli bir soru ve oldukça fazla cevabı var.”

“Bana bazılarını anlat. Cevaplardan bahsediyorum.”

Uzun bir süre insanların ayrılma nedenleri; bağlanma sorunları, intikam, duygusal kopukluklar, karşılanmayan ihtiyaçlar, düşük özgüven hatta sadece sevmekten vazgeçmek hakkında konuştuk. Sohbetimiz sakinleşmeye başladığında ellerimi birbirine kenetledim.

“Konuştuğumuz nedenlerden herhangi biri, aradığın cevapmış gibi hissediyor musun?”

İç çekip, “Aslında birden fazlası için öyle hissediyorum,” derken hüznle gülümsedi. “Ama bahsettiğin cinsel yoksunluk konusuna geri dönebilir miyiz? Böyle bir şeyin olabilmesi için bunu kasıtlı şekilde yapıyor olmam gerekmez mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, kendimizi cezalandırma yönetimi olarak farkında olmadan çok fazla şey yaparız. Kendimize zarar vermek, ertelemek, kendimizi diğer insanlardan uzaklaştırmak gibi. Kendini cezalandırmak için farklı şekillerde yoksunluk türleri vardır. Kendimize ne kadar sert disiplin uygularsak, hissettiğimiz suçluluk duygusunu da o kadar hafifletebiliriz.”

VI KEELAND

“Neredeyse iki yıl oldu. Benim cezamın oldukça ağır olduğunu söyleyebilirim.”

Tebessüm edip defterime notları yazdım.

“Bilirsin, eğer kendimle ilgilenabiliyorsam,” dedikten sonra devam etti. “Bu cezamın bittiği anlamına mı geliyor? Bir sonraki seferde, bir kadın gece onunla kalmamı istediğinde kendimi bok gibi hissetmeyecek miyim?”

“Aklının sana kendini tatmin etme zamanının gelmesine karar vermesiyle, vicdanının sana kadınlarla birlikte olma özgürlüğü vermesinin aynı şey olduğunu düşünmüyorum.”

“Yeterince zaman geçmedi mi? Daha ne kadar beklemem gerekiyor?”

“Böyle şeyler için netleştirilmiş bir zaman çizelgesi yoktur, herkes farklıdır. Ne zaman hazır olacağının cevabını yalnızca sen verebilirsin.”

Gabriel bir süre söylediklerimi düşünüyormuş gibi durduktan sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. “Peki ya sen? Boşandıktan sonra tekrar işe koyulman ne kadar sürdü?”

Gülümsedim. “Bunu sana daha sonra söylemem gerekecek.”

Gabriel samimi bir kahkaha attı. “En azından sapkın olan tek kişi ben değilmişim, bunu bilmek güzel.”

“Sapkın değil, yoksun,” derken gülüyordum.

Gözlerim ağzına kaydı. Dili dışarı çıkıp altdudağının üzerinde gezinince bunu her yerde hissettim. *Her yerde.*

Gözlerimi kaldırıp onunkilerle karşılaştığımda havada bir cıtırdama oldu. En azından benim açımdan öyleydi. Kalbim kaburgalarım sertçe çarpıyordu, nefes alış verişlerim hızlı ve kesik kesikti. *Tanrım.* Belki de sadece bana böyle geliyordu? Ama gözlerimi onunkilerden çekemiyordum ve sonra...

PARÇALANMIŞ

Zamanlayıcının zili çaldı.

Daha mı rahattım yoksa fazlasıyla hayal kırıklığına mı uğramıştım emin değildim. Ama zil, hissettiğim şeylerde yalnız olup olmadığımı sorguladığım anı etkili bir şekilde yok etmişti.

Boğazımı temizlerken, “Zamanımız dolmuş gibi görünüyor,” dedim.

Gabriel’in gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. “Sanırım gelecek hafta kaldığımız yerden devam edeceğiz?”

Normalde hastaları kapıdan uğurlamak için acele etmezdim ama bugün işleri hızlandırmak istiyordum. Kendime gelmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı, hatta belki bir saate. Belki de bir güne. Ayrıca kesinlikle kocaman bir bardak soğuk suya. Hatta muhtemelen duşa.

Gabriel çıkarken sessizdi, eli kapı koluna uzandığı sırada durup arkasını döndü. “Yakın zamanda Sunny’de randevun var mı?”

“Hayır.”

Gülümsedi. “Haftaya görüşürüz, Doktor.”

Saat çoktan gece yarısını geçmişti ve ben hâlâ Gabriel ile bugünkü seansımın anılarını kafamdan atamıyordum. O çekim. Kıvılcım. Duyularımın bu şekilde canlanmasının üzerinden epey zaman geçmişti. *Senden beri*. Aradan saatler geçmiş olmasına rağmen içimdeki arzu o kadar baskındı ki, bir türlü uyuyacak kadar rahatlayamıyordum.

Karanlığın içinden tavana baktım. Ne zaman gözlerimi kapatsam, Gabriel’in bugün nasıl görüldüğünü hayal ediyordum. Delici gözlerini, dudaklarında gezinen o seksi gülümsemenin hayaletini, dilinin dudaklarının etrafında dolanmasını...

VI KEELAND

Eğer bir hamlede bulunsaydım, nasıl karşılık vereceğini düşünürken alnımda ter damlacıkları birikmeye başladı.

O da beni öper miydi?

Gabriel'in dudaklarının benimkilere çarptığını hayal ettim. Tırnaklarım sırtına saplanıyordu, içimdeydi. Sertti. Derindeydi.

Aman Tanrım.

Mantıklı tarafım, başını uzatıp bir hastayı böyle düşündüğümünden dolayı beni azarlamak için yanıp tutuşuyordu. Üstelik o herhangi bir hasta da değildi. Fakat mantıktan yoksun tarafım bu akşam daha güçlüydü. Düşüncesiz olmak istiyordu, o yüzden *uzun* zamandır yapmadığım bir şey yaptım. Komodini me uzanıp vibratörümü çıkardım.

Hayat bulduğunu gösteren bir vızıltıyla çalıştı ve ses anında bedenimi ateşe verdi. Onu özenle ve yavaşça tenimde gezdirmeye başladım. Çenemden aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden geçirdim ve göğüslerimin üzerinde titreşirken ben de titremeye başladım. Ardından bacaklarımı açıp iç çamaşırlıktan içeri itene kadar aşağıya kaydırmaya devam ettim. Orgazmın çoktan başladığını hissedebiliyordum. Tıpkı fırtınadan önceki gök gürültüsü gibiydi.

Belki de Gabriel tamamen haklıydı. Biz yoksun değil, sapkındık.

BÖLÜM 23

Günümüz

Pazar sabahı evimi topladığım sırada telefonum çaldı. Yastıkları kabartırken durdum ve odanın diğer tarafına, telefon ekranının aydınlandığı yere baktım.

Bugünlerde telefonuma pek arama gelmiyordu.

İşin gerçeği, bu doğru değildi. Telefonumu arayan oluyordu ama onlara cevap vermiyordum. Geçen gün Irina aramış, beni öğle yemeğine davet ettiğine dair bir mesaj bırakmıştı. Ama onunla yüzleşemezdim. Hayatımın o kısmından; Connor ve Meredith'in on yıllık döneminden biriyle karşı karşıya gelemezdim. Utanıyordum, artık hayatımın büyük kısmı yalandan ibaretmiş gibi geliyordu.

Ama bu önemli olabilirdi. Belki kriz anındaki bir hasta randevu saatleri dışında arıyordu. Yastığı yerine bıraktım ve ayaklarım yumuşak halının üzerine basarken karşı tarafa ilerledim. O sırada burayı satmam gerektiğini düşünüyordum, belki yeni daha küçük bir ev almalıydım. Sadece... *senin* olmadığın bir yer.

Ekranı kardeşimin adını görünce cevaplamak için parmağımı kaydardım.

"Jake," diyerek telefonu açtım. "Nasılsın?" Şeyden beri görüşmemiştik... ne zaman olduğundan bile emin değildim. Noel

VI KEELAND

miydi? İletişimimiz genelde mesajlaşma ve sosyal medyadan birbirimize komik görüntüler paylaşmakla sınırlıydı.

“Selam, Mer. Bugün şehirde hava nasıl?”

Kahkaha attım çünkü burada çalışıyor, Connecticut’ta metroyla gelip gidiyordu. Hava durumu muhtemelen buradakinden sadece bir derece farklıydı ama her zaman ülkenin diğer ucundaymış gibi davranıyordu.

“Güzel. Bugün en sonunda sıcaklık arttı. Kızlar nasıl?”

“Harikalar. Baharda ikisi de futbola başlayacak.”

“İyi bir spor dalı.”

“Sanırım daha çok topun peşinden topluluk halinde sahanın bir ucundan, diğerine koşuyorlar ama bir yerden başlamak lazım.”

“Hıhım.” Koltuğa otururken kabartmak için başka bir yastığa uzandım. Jake ile konuşmayı sevmediğimden değildi, aramasının bir nedeni olduğunu fark etmiştim ve konuya girmeden önce kibarlık ederek arayış kapatmaya çalışıyordu. Zorlama rahatlığı, ses tonundan belli oluyordu.

“Eh, nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Şey...” Jake öksürerek boğazını temizledi. “Connor’ın hayat sigortası başvurusu üzerine çalışıyordum.”

“Ah.” Yüzümdeki kan çekildi, bütün bedenimin ürperdiğini *hissedebiliyordum*. Onun yaptıklarından sonra bununla uğraşmayı, bir şeyler almayı aklıma bile getirmek istememiştim. O yüzden Jake’e bu konuyla ilgilenebileceğini söylemiştim. Ona vekâlet verdiğime dair bir kâğıt imzalamıştım ama bu tamamen aklımdan çıkmıştı.

“Mücadeleyle geçti. Hayat sigortası şirketi ödeme yapmak istemiyor. Takımın emeklilik fonu da aynı şekilde. Connor’ın

PARÇALANMIŞ

suç işlediği sırada öldüğünü söylüyorlar ve bu da onun policeden gelecek yardımların dışında bırakılmasına neden oluyor.”

Suç işlediği sırada...

Suç hangisiydi? Reçete defterini çalmak? Kendisini öldürmek? Onları öldürmek? İlaç etkisi altındayken araba kullanmak? Pek çok şey olabilirdi. *Çok fena sıçıp batırmıştın. Çok fena sıçıp batırmıştım.*

“Connor’ın gerçek bir suç işlediği elbette tam olarak tespit edilmedi. Herhangi bir suçlama veya yargılama yapılmadı. Bu konuda hiçbir zaman savunma yapmadık.”

Dedektifi, ona yaptığım itirafı düşündüm. *Benim suçumdu.* Ama o beni *evine git, hayatını yaşa* der gibi savuşturmuştu. Sanki bunu yapabilmişim gibi...

“Fakat güzel haber şu, yüzde yetmiş beşlik ödeme alma konusunda anlaşmaya vardık. Bu gerçekten büyük para, Meredith. Senin için işleri değiştirebilir.”

“İşleri değiştirmek mi?” Kelimelerin acı bir tadı varmış gibi geliyordu. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Jake.” Hâlâ yalnızdım. Kocam hâlâ ölüydü. Gabriel Wright’ın ailesi, onun için hayatının sonuna kadar kayıp olarak kalacaktı. Ne yapacağımı düşünmek için beynimi zorladım. Almam gereken en son şey böyle büyük miktardaki bir paraydı, onu hak etmek için hiçbir şey yapmamıştım. Suçlu olan biri varsa, o da bendim. Bunu hak etmiyordum ve kesinlikle istemiyordum.

“Para umurumda bile değil.”

“Şey... yarın geliyor.” Bir sessizlik oluştu, Jake muhtemelen pes etmemi; *peki o zaman* dememi bekliyordu. Ancak sanki harekete geçmememin, *senin* yaptıklarına engel olmamamın, üç kişinin ölmesini durduramamanın ödülüymüş gibi hesabıma para yatırılması fikri... bunu düşünmek bile katlanılamazdı.

VI KEELAND

“Hayır, bunu istemiyorum.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun, Meredith? Ödeme yapılmasını durduramam. Bunun için, hakkın olanı aldığına emin olmak için aylarca pazarlık-”

“Dinlemiyorsun,” derken en yakınımnda duran yastığı alıp göğsüme bastırdım. İçine öfke ve hayal kırıklığını dolduruyor gibiydim. “Bunu *istemiyorum*. Ne yap biliyor musun? Parayı Connor’ın yok ettiği aileye gönder.”

“Ne?”

“Onlara gönder. Bir anneyle, kız çocuğu kaybettiler. Eğer parayı hak edecek biri varsa, onlardır. Zaten mal varlığı için dava açıp hepsini almaları gerekirdi. Keşke öyle yapsalardı.”

“Bu senin kocanın *çalışarak kazandığı* para. Onun emeklilik fonu ve sigorta planı. Neredeyse üç buçuk milyon dol-” Jake sanki ikna etmeye çalıştığı bir müvekkiliymişim gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

“Hayır, ben ciddiyim. Parayı aileye gönder. Benim adımla gizle, Connor’ın adını yaz ve bunun sadece onun mirasından olduğunu belirt. Tamam mı?”

“Meredith şu anda böyle hissettiğini biliyorum ama ya-”

“Lütfen böyle yap, Jake. Bu konudaki fikrim değişmeyecek. Asla. Artık gitmem gerek, benim adıma bunlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim.” Aramayı sonlandırdım, daha doğrusu telefonu kardeşimin yüzüne kapattım. Başımı ellerimin arasına aldım ve ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca orada, öylece oturdum. Belki yirmi dakikaydı, belki de bir saat. Telefonum titredi. Muhtemelen Jake mesaj atmıştı çünkü aramasına cevap vermeyeceğimi bilecek kadar beni tanıyordu. Bir ara ondan özür dilemem gerekecekti. Yapması gerekenden çok

PARÇALANMIŞ

daha fazlasını üstlendiğini biliyordum ama bu konudaki isteklerime saygı duymasını istiyordum.

En sonunda başımı kaldırdığımda ışık değişmiş, sabahın geç saatleri yerini öğleden sonraya bırakmıştı. Yerimden kalkıp yatak odasına doğru ilerledim. Kıyafetlerimi değiştirip ceketimi giydim ve not defterimi de alıp dışarı çıktım.

Yürüyüş zamanı gelmişti. Doktor Alexander'ın koşu bandını kullanmamı söylemesinden önce yaptığım gibi kafamı temizlemek için uzun, yavaş bir yürüyüş yapacaktım. Şu anda dışarıdaki hava, o zamankinden çok daha iyiydi. Baharın yumuşak esintisi, yeni yeşeren ağaçların arasında hışırdıyordu. Kaldırımda yer yer bulunan çıkıntılar, beynimin tamamen odaklanmasını sağlıyordu ve böylece derin, karanlık düşüncelerden beni uzaklaştırıyordu. Mağaza vitrinlerinin önünden geçerken, belli etmeden farklı görünüşteki insanlara bakıyordum.

Bir süre sonra kendime kahve, ardından da bir kruvasan aldım. Birkaç dakika sonra farkında olmadan eski yoluma, daha doğrusu Gabriel'ı takip ederken kullandığım yere gelmiştim. Ama bugün üniversiteyi gördüğümde durmadım. Köşeden sapıp yürümeye devam ettim. Güneş artık tam tepede değil, ufuk çizgisindeydi. Tam olarak gün batmış sayılmazdı fakat yakın sayılırdı. Yürümeye devam ettim. Eve taksiyle dönebilirdim. Şimdi tamamen yeni, binaların tanıdık gelmediği bir yerdeydim.

Tepeden aşağıya inip etrafı demir parmaklıklarla çevrilmiş, geniş çimenlik bir alan bulduğumda gökyüzünde turuncu çizgiler belirmeye başlamıştı. Burası daha önce görmediğim ya da gezmediğim mezarlıklardan biriydi.

Onların mezarlarını asla aramadığım bir yerdi.

Küçük binaya girip Wright ailesinden birilerinin burada gömülü olup olmadıklarını sormak için fazla geç bir saatti. Bu yüzden mezar taşlarını sırayla dolaşmaya başladım. Ayaklarımın

VI KEELAND

altındaki çimler yumuşak, yemyeşil ve bakımlıydı. Etrafa çiçekler dikilmişti. Taşlardan bazıları eskiydi ama çoğunluğu 2000’li yıllara aitti.

Gözlerim birbirinin tıpatıp aynısı olan iki taşa takıldığında duraksadım. Sadece karı-koca gibi benzerlik değildi. İkisi de parlıyordu. Yenilerdi. Sanki aynı zamanda buraya konmuşlardı ve bunun üzerinden de fazla süre geçmemişti.

Ellen Wright.

Rose Wright.

Onları bulmuştum. İsimlerinin tam önünde dizlerimin üzerine çökerken, ciğerlerimdeki havanın tamamı boşalmıştı.

Gabriel’in ailesi. Mezarlarının üzerindeki çimler büyümüş-tü ama ölüm tarihleri doğruydı. Bunu asla unutamazdım. Bir şeyler söyleyecekmişim gibi ağzımı açtım. ‘*Çok üzgünüm*’ ya da belki de ‘*Sizi özleyiyor*’ demek için.

Ama bunları benden duymalarına zaten gerek yoktu. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağıya doğru süzölmeye başladı. Elbette o buradaydı. İki mezar taşının üstünde duran ve solmaya başlamış güller, öyle olduğunu gösteriyordu. Onları mutlaka ziyaret etmiş, söylemesi gereken her şeyi muhtemelen yüzlerce kez söylemişti. *Senin* yüzünden burada yatıyorlardı. Benim yüzümden.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Mezar taşlarına uzanırken ellerim titriyordu ve bir şekilde bütün bunları değiştirmeyi, bunu daha iyi hale getirebilmeyi diliyordum.

Uzun süre orada kaldım. Dünya etrafımda karanlığa gömülmüştü. Güvenliğim konusunda endişelenmem gerekirdi ama korkmuyordum. Başkalarının ellerinden acı çekmek, hak ettiğim şey olurdu. Mezarlığın içindeki tek sokak lambasının altında, bana doğru yürüyen silüetin gölgesi en sonunda harekete

PARÇALANMIŞ

geçmemi sağladı. Mezarlara son defa bakarken ayağa kalktım ve taşların üzerine yazılanları fark ettim: *Sevilen Bir Çocuk* ve *Sevilen Bir Anne*. Garip bir şekilde eşe dair hiçbir yorum yoktu.

Mezarlığın karşısındaki yola saptım ve güvenli alana geçene kadar arkama bakmadım. Yürümeyi bırakıp omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda, ziyaretçinin az önce benim olduğum yerde durduğunu gördüm. Ellen ve Rose'un mezarlarının başındaydı. Karanlıkta bile bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyordum. Keşke kim olduğunu, kadın mı yoksa erkek mi olduğunu görebilseydim. Belki de sadece bekçiydi, artık akşam olduğu için dışarı çıkmamı söylemeye geliyor olabilirdi.

Taksiye işaret etmek için elimi kaldırdım ve birkaç saniye sonra birisi durdu. Kalbim hızla atarken arabaya bindiğim sırada kendimi tekrar arkaya bakmaktan alıkoyamadım. Orada duran kişinin hâlâ hareketsiz kaldığını gördüğümde tüylerim ürperdi. Sanki beni izliyormuş gibi hissediyordum.

Taksi şoförü, "Nereye?" diye sordu.

Ona adresimi söylerken araba kaldırımdan uzaklaştı.

Ama karanlık figür mezarlıkta kalmaya... ve izlemeye devam etti.

BÖLÜM 24

Günümüz

Gabriel sonraki hafta içeri girdiğinde endişeli değilmişim gibi davranmak çok zordu çünkü resmen günleri saymıştım. Buna rağmen bir şekilde soğukkanlılığımı korumayı başardım. Bacak bacak üstüne atarken not defterimi kucağıma koydum ve dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yerleştirdim.

“Haftan nasıl geçti?” diye sordum.

Sesli bir nefes verdi. “Zorluydu. En sonunda karıma yazmamı önerdiğin o mektubu yazdım.” Gabriel kafasını iki yana oynattı. “Düşündüğümünden çok daha zor oldu.”

Başımı salladım. “Genellikle bu, duygusal boşalma deneyimi içerir. Fakat aynı zamanda oraya ulaşabilmek için çok fazla duygunun da harekete geçmesi gerekir. Yazarken nasıl hissettin?”

“Çoğunlukla kızgındım.”

“Seni aldattığı için mi?”

Gözlerimin içine baktı. “Kızgındım çünkü bencil piç kurusunun teki, kanunlardan daha üstün olduğuna karar verip direksiyonun başına geçti ve karımı öldürdü.”

Ellerim titremeye başlayınca yutkundum. Gabriel fark etmeden önce onları sabitlemek için bir şeye tutunmam gerekiyordu. Bu yüzden boynumu işaret ederek hızla ayağa kalktım. “İzninle, suyum almam gerek. Boğazım kaşınıyor, alerjim var da.”

PARÇALANMIŞ

Başını sallayarak onayladı ama bir şey söylemedi.

Masama doğru yürürken hareketlerim hızlı değildi, su şişesinin kapağını açarken adeta şov yaptım ve sonra tek yudumda yarısını içtim. Yerime döndüğümde, ellerimi meşgul etmek için şişeyi sıkıca kavramıştım.

“Kusura bakma.”

“Önemli değil.”

Gabriel dikkatle beni izliyordu. Bana hep böyle mi bakıyordu? Neden kalbimi görebiliyor ve karanlık yalanlarımı okuyabiliyor gibi hissediyordum? Yoksa bunların hepsini kafamda mı kuruyordum?

Derin bir nefes alıp daha dik oturdum. “Mektuptan bahsediyordun. Yazarken kızgın olduğunu söyledin, peki ya şimdi nasıl hissediyorsun?”

Omuzlarını silkti. “Tek gecenin yardımı olacağından emin değilim fakat galiba evliliğimizle ilgili olumlu şeyleri hatırlamamı sağladı. Mektuba nasıl başlayacağımdan emin değildim, o yüzden tanıştığımız akşamdan başladım. Onun kör randevusunu* mahvetmiştim.”

“Öyle mi? Kulağa ilginç geliyor. Bu hikâyeyi paylaşma konusunda rahat mısın?”

Gabriel başka tarafa baktı. Sanki kafasında bir şeyleri canlandırıyormuş gibi gözleri dalıp gitmişti. “Columbia’dan birkaç sokak uzaklıktaki bir restoranda, bazı iş arkadaşlarımla buluşmam gerekiyordu. Oraya erken gidince bara oturdum. Ellen da geldi ve kendisine bir kadeh şarap siparişi verdi. O kadar güzeldi ki, onunla sohbet etmeye başladım. Ama beni nazikçe geri çevirdi. Bana oraya biriyle buluşmak, kör randevu için geldiğini söyledi. Onu güldürdüm, adamı ekmesini sağlamaya

* Birbirini tanımayan iki insanın; ortak arkadaşları ya da uygulamalar aracılığıyla buluşması.

VI KEELAND

çalıştım ama kimseyi başından savmayacak kadar kibardı. En azından benimle bir anlaşma yapmasını başardım. Bütün dikkatimi ona verecektim ve kör randevusu başarısız giderse bana işaret verecekti, ben de bir bahane bulup onu kurtaracaktım. İşaret şuydu; saçını kulağının arkasına sıkıştıracaktı. Randevunun onuncu dakikasında Ellen burnunu kaşıdı ve ben de oraya gidip kuzeniymiş gibi davrandım. Ona büyükannesinin hastalandığını, hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledim. O anda bana ayak uydurmaktan başka çaresi yoktu. Restorandan çıktığımız anda beni fırçaladı çünkü saçını kulağının arkasına atmamıştı. Ona yalan söyledim ve işaretin, burnuna dokunması olduğunu sandığımı anlattım. O da bana saçmaladığımı söyledi. Kavga ettik, ardından onu benimle yemeğe çıkması konusunda ikna ettim.”

Gülümsedim. “Bu, romantik bir kitabın başlangıç sahnesindeki, beklenmedik anda yaşanan tanışmalara benziyor.”

“Daha da iyisi. Ellen’in Columbia’da öğrenci olduğu ortaya çıktı. Hâlâ yaz tatilindeydik, okul bir hafta daha açılmayacaktı. Ama hangi dersi verdiğimi sordu ve ona Shakespeare dediğimde, telefonundan ders programını çıkarttı. Gerçekten benim sınıflarımdan birindeymiş.”

“Aman Tanrım. Peki sen ne yaptın? Profesör olarak bir öğrenciyle çıkabiliyor musun?”

“Teknik olarak iş etiğinin ihlaline giriyor ama biz bunu gizli tuttuk.”

“Vay canına. Sanırım bu bir bakıma kader sayılırmış.”

“Her sene Sevgililer Günü’nde, tanıştığımız restorana gittik ki bu aynı zamanda Ellen’in da doğum günüydü. Ona bir kez daha şık bir yere gitmeyi teklif ettim ama o günü, en sevdiği hediyeyi yani tanıştığımız günü hatırlayarak kutlamaktan hoşlandığını söyledi.” Gabriel iç çekti. “Başlarda her şey çok güzeldi.”

PARÇALANMIŞ

“Mektubu yazmak zor olsa bile sana oldukça iyi gelmiş gibi görünüyor. Karından bahsederken gülümsüyordun. Kaybettiğimiz insan hakkında konuşabilmek ve güzel zamanları hatırlamak yas sürecindeki önemli bir adımdır.”

Başını salladı. “Sanırım. Belki bundan sonra şifrelerimi girerken daha az öfkelenirim. Bankamatikten, kapı kilidime kadar hepsi onun doğum gününden oluşuyor.”

Gülümsedim. “Yazmayı bitirdikten sonra mektubu ne yaptın? Sanırım bu konu hakkında konuşmamıştık ama bazı insanlar mektubu yakmayı, her şey söylendikten sonra o kişinin gitmesine izin vermenin sembolü olarak görür. Diğerleri de mektubu kapatıp güvenli bir yerde saklamayı tercih eder.”

“Aslında mektuptan çoktan kurtuldum. Onu mezarına götürdüm ve en sevdiği çiçeklerle birlikte toprağa gömdüm.”

Kaşlarımı çatarken, “Ne zaman?” diye sordum.

Gabriel’in gözleri benimkilere döndü. “Mektubu ne zaman mı gömdüm?”

Sorunun garip olduğunun farkındaydım, haftanın bir günü gördüğü terapistinin soracağı türde değildi. O yüzden durumu kurtarmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. “Evet, yazdığın gün mü gömdün demek istedim? Sadece kendine yeterli zamanı verip vermediğini merak ediyorum.”

Elbette zamanda herhangi bir süre şartı yoktu. Sadece merakım beni ele geçirmişti ve mantıklı düşünmeye fırsat bulamadan soru ağzımdan fırlayıp çıkmıştı.

Gabriel, “Cuma günü yazdım, hafta sonu da mezarlığa gittim,” dedi.

Gitmemi izleyen kişiyi hatırladığım anda gözlerim büyüdü.

Pazar günü mezarlığa gittiğimde üzerine ekilmiş hiç çiçek yoktu. Sadece mezar taşlarının üzerinde solmuş güller vardı.

VI KEELAND

Toprak çimle kaplıydı ve hiç bozulmamıştı. Eğer hafta sonu Gabriel daha erkenden gelip bir şeyler dikmiş olsaydı, bunu kesinlikle fark ederdim ama dikkatimi çeken hiçbir şey yoktu. Yani bu da demek oluyordu ki benden *sonra* gelmişti.

Ben giderken arkamdan beni izleyen kişi o muydu?

Hayır. Hayır. Hayır. Tabii ki değildi. Eğer Gabriel beni görmüş olsaydı bir şeyler söyler, ailesinin mezarlarının yanında ne halt ettiğimi sorardı. Kesinlikle burada öylece oturup hiçbir şey olmamış gibi davranmazdı.

Davranır mıydı?

Tanrım. Elbette yapmazdı. Neden yapacaktı ki?

Bugün paranoyam beni gerçekten etkiliyordu. Sanırım insan sır sakladığı zaman böyle oluyordu. Herkesin aynı şeyi yaptığını düşünüyordun.

Seansımızın devamındaki konulardan herhangi birine odağımı vermekte çok zorlanmıştım. Neyse ki Gabriel bu hafta konuşkan bir ruh halindeydi ve ben de durmadan, *'bana bu konudan daha detaylı bahset'* deyip başımı sallayarak durumu kurtarmıştım. İlk defa saatin bitmesini bu kadar sabırsızlıkla bekliyordum. Bugün konuştuğumuz şeylerden bazılarını düşünüp toparlamam gerekiyordu. Sohbetimiz sonuna yaklaşırken, sürenin bitmesine de birkaç dakika kalmıştı.

Zamanımız sona ererken başka bir konunun derinlerine dalmak istemiyordum, bu yüzden güvenli olduğunu düşündüğüm başka bir soru sordum.

"Geçtiğimiz hafta yeni, heyecan verici bir gelişme yaşadın mı?"

Gabriel kaşlarını çatı. "Neredeyse unuttuyordum, karımı ve kızımı öldüren adamın mirasından bir çek aldım. Siktir, bu cidden inanılmaz. O aile gerçekten yüzsüz."

PARÇALANMIŞ

Gerilirken, “Bu seni neden sinirlendirdi?” diye sordum.

“Erkek kardeşim kazadan sonra dava konusunda beni ikna etmeye çalışmıştı. Bunu yapmadım çünkü para ne işe yarayacaktı ki? İnsanların ölmesini telafi edemez. Sanki bundan kazanç sağlamaya çalışıyor gibi hissederdim. O kanlı parayı istemiyorum.”

Kalbim sertçe çarpıyordu. Yapılacak en doğru şeyin, bu paranın Gabriel’a verilmesi olduğuna dair kendimi ikna etmiştim. Ama belki de tamamen bencillik ediyor, ellerime bulan kanı temizlemeye çalışıyordum.

“Bu parayı güzel bir amaç için kullansan? Kızının işitme problemi olduğunu ve cihaz kullandığını söylemiştin. Belki de işitme engeli bulunan ama cihazı karşılayamayan çocuklar için bir vakıf kurabilirsin?”

Başını salladı. “Bilmiyorum, belki de.”

“Ya da bir barınağa, senin veya eşin için özel anlamı olan bir hayır kurumuna bağış yapabilirsin.”

“Olabilir.”

Zamanlayıcı çaldı. Bir seansın bitmesine hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Eğer on dakikamız daha olsaydı, kim bilir kaç kez daha pot kıracaktım.

Zile uzanırken elimden gelen en sıcak gülümsemeyi göndermek için kendimi zorladım.

Gabriel avuçlarım pantolonuna sürttü. “Belki de haklısın. Vakıf fena fikir değil.”

Başımı salladım. “Kendine zaman verip bunu biraz düşün. Eminim üç buçuk milyon dolara yapılacak güzel şeyler bulabilirsin.”

Kelimeler ağızımdan çıktığı ve ne yaptığımı farkına vardığım anda donakaldım. *Aman Tanrım. Sanırım kusacaktım.*

VI KEELAND

Gabriel gözlerini kısarken, “Çekin üç buçuk milyon dolarlık olduğunu nereden bildin?” diye sordu.

“Şey... bundan sen bahsetmiş olmalısın.”

Beni incelerken başını hafifçe yana eğdi. “Öyle yaptığımı sanmıyorum.”

Gülümsedim. Sinirlerim altüst olmuş durumdaydı, bu yüzden o gülümseme zorlama gibi hissettiriyordu. Fazla büyüktü ve kocamandı ayrıca bütün dişlerimle, diş etlerimin tamamı ortadaydı. Deli gibi görünmemek için dua ediyordum. “Bunu başka nasıl bilebilirim ki?”

Sonsuz gibi gelen ama muhtemelen on saniyeden daha fazla olmayan bir süre boyunca, bakışlarını gözlerimden çekmedi ve ardından gülümsedi. “Evet, elbette. Gelecek hafta aynı saatte?”

BÖLÜM 25 *Günümüz*

Görünüşe göre fazla düşünmek benim yeni alışkanlığımıdır. Ya da belki de kendimde bunu yeni yeni fark ediyordum. Gabriel ile yaptığımız seansı kafamın içinde sürekli döndürerek evimin içinde volta atıp duruyordum. Yalnızca Gabriel'in her şeyi mahvettiğini fark etmesini değil, sonrasında bana bakma şeklini de.

Biliyor muydu?

Çuvallamış mıydım?

Yoksa bütün bunların hepsini kafamda mı kuruyordum? Her şey yolundaydı ve gelecek hafta hiçbir şey olmamış gibi geri gelecekti.

Gelecek hafta.

Siktir.

Kendimi yatağımın kenarına bırakıp boş gözlerle duvarı seyretmeye başladım. Bunu yapamazdım, onu görmeye devam edemezdim. Bu kadar fazla sır saklarken, onun hayatıyla böylesine iç içe dolanmışken ve o bunların hiçbirinin farkında değilken olmazdı. Tabii zaten bilmiyorsa. Gerçi bunların hepsi varsayımdan ibaretti, muhtemelen suçluluk duygusuyla dolu vicdanımın ürünüydü.

Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum.

VI KEELAND

Değil mi?

Artık bunun cevabını bilmiyordum bile. Yardım etmeye çalışmıştım ama para yalnızca onun öfkelenmesini sağlamıştı.

Kalkıp mutfağa girdiğimde şarap soğutucunun neredeyse bomboş olduğunu fark ettim. Kalan tek şey fazla tatlı, epey ağır ve baldan farkı olmayan *Riesling**'ti. Yine de idare ederdi. Kendime bir kadeh doldurdum ve yerden tavana kadar uzanan, şehir manzaralı cam pencereye yaslanıp bütün bu olanları düşünmeye başladım. Gabriel'in hayatına dair hâlâ bir görüşe sahip olmama mutluydum ama bu görüş artık beni kim olduğumu ifşa etmekle tehdit ediyordu.

Şaraptan biraz daha içerken bir odadan diğerine geçiyordum. Kendi evime musallat olan bir hayalet gibiydim. Daha da kötüsü, çok fazla içen bir hayalettim. Flört uygulamasından gelen bildirimlerle çalan telefonumu görmezden geldim ve işle alakalı bir e-posta göndermem gereken hatırlatıcıyı susturdum. Zihnim zaten yeterince karışık. Tatlı şarabın da kafamı hızla etkisi altına aldığına yemin edebilirdim. En sonunda oturdum ve onlarca yeni bildirimi; gelen stok yenileme e-postasını, Sarah'nın yolladığı son dakika program değişikliğini hatırlatan mesajını kontrol ederek kendimi oyaladım. Flört uygulamasında beni bekleyen üç mesaj vardı ama bunun bir anlamı olduğuna bile emin değildim.

Bir kadeh şarap daha aldım.

O çok sevdiğin koltukta arkama yaslanırken -dizlerinin doğru açıda bükülmesinin sırt ağrılarına iyi geldiğini söylemiştin- Gabriel'in onu takip ettiğimi fark ettiğini, gelip gittiği anları kaydettiğim kişisel bir defterimin olduğunu, ailesinin mezarlarının peşine düştüğümü ve senin *karın*... senin yüzünden dul

* Çiçeksi, neredeyse parfümlü sayılacak, aromalı ve yüksek asitli bir üzüm çeşidinden yapılan şaraptır.

PARÇALANMIŞ

kalan kadın olduğumu anladığı anda, saniyeler içinde çözülebilecek bir düzine düğümü düşünüyordum.

Aklıma aniden bir düşünce geldiğinde aniden ayaklandım. *Ya Jake istediğimi yapmayıp çeke benim adımlı yazdıysa?*

Telefonumu elime alıp parmaklarımı ekranda dolaştırdım ve hedefime ulaşip hoparlörden ses duyulana kadar kaydırmaya devam ettim.

“Alo?” Yorgun bir adamın sesi telefonumu cevapladı.

“Jake sana bir şey sormam gerek.”

“Mer? Sen iyi misin?” diye sorarken öksürdü. “Tanrım, saat sabahın biri. Senin derdin ne?”

Saatin ne kadar geç olduğunu duyduğumda duraksadım. Tatlı şarap şişesinin neredeyse tamamını tek başıma bitirdiğimi hatırlıyordum ve şimdi de gece yarısı kardeşimi aramış, muhtemelen karısını... ailesini uyandırıyordum.

“Sana çekin ya da herhangi bir evrakta adımlı yazmadığından emin olmanı söylemiştim.”

Jake cevap vermedi, büyük ihtimalle kafası karışmıştı.

“Çekten bahsediyorum, Jake! Connor’ın öldürdüğü aileye gönderdiğimiz.”

“Aman Tanrım, Mer. Beni bu yüzden mi uyandırdın? Sana bununla ilgileneceğimi söylemiştim, ismin hiçbir yerde geçmiyor. Hepsi, *Connor Fitzgerald Mirası* adı altında gönderildi.”

“Emin misin?” Ses tonum oldukça yüksek ve çaresiz çıkıyordu. Bunu ben bile duyabiliyordum.

“Bana ne söylediyse onu yaptım. Şimdi neler olduğunu anlat. Ne oldu?”

“Üzgünüm, çok özür dilerim.” Telefonun elimden kayıp gitmesine izin vermek, top gibi kıvrılıp uyumak ve bugün hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordum. *Son iki yıl hiç*

VI KEELAND

yaşanmamış gibi davranmak... Ama Jake kesinlikle tekrar arardı. Hatta kapıma kadar gelebilirdi. “İyiyim, yemin ederim. Seni uyandırdığım için üzgünüm, ben sadece... uyuyamadım. Düşünceler aklımın içinde dönüp durmaya başladı.”

“Beni endişelendirdin. Sesin uyuyamıyormuşsun gibi değil, aklını kaçırmıyormuşsun gibi geliyor.”

“Ben iyiyim, gerçekten. Sana yarın mesaj atarım, tamam mı?” Cevap vermesini beklemedim. Bunun yerine aramayı sonlandırıp telefonu kapattım ve zihnimde yapılacaklar listesi oluşturdum. En üstteki şuydu: *Gabriel’a zamanımızın sonuna geldiğimizi söyle*. Birkaç hafta daha devam etme konusunda anlaşmıştık ve artık vakti gelmişti. Pazartesi ilk iş bunu yapacaktım. Yapmak zorundaydım.

Ama şimdilik dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Ne olduğu fark etmezdi. O yüzden telefonumu tekrar aldım ve uygulamaları sırayla açmaya başladım. Hava durumu (yarın yağmur yağacaktı), e-postalarım (Tanrım, pazartesi hepsini hallederdim), sosyal medya (çok fazla mutlu eş ve gülümseyen çocuk vardı, benim gibi insanların ne hissedeceklerini umursuyorlar mıydı?) ve en sonunda da flört uygulaması. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Yeni gelen mesajlar kendisinden büyük, zengin kadın arayan, bira kutularıyla poz vermenin çekici olduğunu düşünen, profillerinde gerçekten eski eşlerinden bahseden erkeklerdendi. Hepsi birbiri ardına uyarı işareti taşıyordu.

Neden normal biriyle tanışamıyordum?

Ardından zaten çoktan tanıştığımı hatırladım. Doktor. Robert.

Bunun için daha fazla şaraba ihtiyacım vardı. Mutfağa girip çoktan bitmiş olan şişeye uzanırken neredeyse kendi ayaklarıma

PARÇALANMIŞ

takılıp yere kapaklanacaktım. Son birkaç yudumu sadece on dakika önce içtiğim aklımdan çıkmıştı. Yarın kendimi pek iyi hissetmeyecektim ama zaten çoktan nasıl hissedeceğimi biliyordum, o zaman neden duracaktım ki?

Buzdolabının arkasına sıkışmış küçük bir beyaz şarap buldum. Kapağını çevirdiğimde mantarın fırlamasına izin verdim ve tezgâhı kirletmemek için şişeyi lavaboya doğru eğerken elimin üzerine dökülen kabarcıkları yaladım.

Ve *seni* düşünmeyi engelleyemedim. Son zamanlarında eline geçirebileceğin herhangi bir içkiyi ararken, mutfağın içinde nasıl tökezleyerek yürüdüğünü hatırlıyordum.

Bu düşünceyi kafamın içinden atmaya çalışırken, beyaz şarap şişesini kafama diktim. Nihayet bittiğinde, Robert'a mesaj atmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

Meredith: Bana ikinci randevu borcun yok muydu?

Programımı kontrol edeceğimi ve ona geri döneceğimi söylediğim, birkaç defa nasıl olduğumu sorduğu ama benim hiç cevap vermediğim öncesinde atılan o mesajların hepsini yok saydım. Tıpkı bana anlattığı flört dünyasına geri döndüğündeki ilk randevu hikâyesinde yaşadığı gibi onu görmezden gelmiştim.

Saniyeler, ardından da dakikalar geçti. Gözlerim saate takıldı. 01.32. Tanrım. Ne kadar geç olduğu tamamen aklımdan çıkmıştı. Bir kez daha. Tam telefonu elimden atıp kendimi koltuğa bırakarak kıvrılmak üzereydim.

Ama yeni bir mesajın geldiğini gösteren bildirim çaldı. Doğrudum ve okumaya başladım.

Robert: Bu bir hayalet" mi?

* Karakter burada *ghosting*(flört edilen kişiyi görmezden gelme, cevap vermeme) durumuna atıfta bulunmaktadır.

VI KEELAND

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü, ona cevap vermediğim için işleri zora sokuyordu. Gülümseyerek ona tekrar yazmaya başladım.

Meredith: Özür dilerim, işler çok yoğundu.

*Robert: Dürüst olmak gerekirse bunu
senin ağzından duymak beni şaşırttı.
Genellikle baş ağrısı bahanesi en yaygın olanıdır.*

*Meredith: Gerçekten başım ağrıyordu.
Belki de asıl benim sana
bir randevu borcum vardır.*

Tırnağımı boş beyaz şarap şişesine vururken aniden başım dönmeye başladı. Onunla konuştuğum için heyecanlanmıştım, hem de çok. Kendimi derin bir nefes almak ve bunun nedenini sorgulamak için zorladım. Eğer terapistimin yerinde olsaydım, ne düşünürdüm?

Muhtemelen yalnız olduğumdan dolayı böyle olduğunu.

Belki de Gabriel hariç biriyle konuşmak, bana iyi geliyordu.

Robert: Belki de.

Belki... Kalbim garip bir şekilde atmaya başladı. Belki, benimle konuşmak istemediği anlamına da geliyor olabilirdi. Beni tekrar görmeyi... Ama köşede ortaya çıkan üç nokta, bana onun hâlâ yazdığını anlatıyordu.

*Robert: Geç oldu. Tabii eğer Londra'da değilsen,
şu an saat orada daha erken. Londra'da mısın?*

Kalbim mutlulukla sıkıştı. Bana takılıyor, benimle flört ediyordu.

Meredith: Keşke. Belki de birlikte gitmeliyiz.

Robert: Olur. Hemen mi?

PARÇALANMIŞ

Kısa süreliğine Robert ile havaalanında buluştuğumu ve onunla Londra'ya giden ilk uçağa bindiğimi hayal ettim. Yakışıklı ve yabancı sayılacak biriyle tatile çıktığımı, anın içinde istediğim ne varsa yapmanın heyecanını... Bunu yapabilirdim. Gerçekten yapabilirdim. Pasaportum kasada duruyordu, *Uber* beş dakika uzaklıktaydı. Ona yazmaya başladım. *Evet, hadi yapalım!* Ama benden önce cevap verdi.

Robert: Ahh, tekrar genç olmak. İsteddiğin anda bir yerlere gidebilmek. Dünyayı dolaşmayı şu anlık ertelemek zorundayım ama uluslararası mutfak, onun yerine geçecek en güzel seçenek olabilir?

Ben de tam Sarah'ya bütün randevularımı iptal etmesini söylemek üzereydim. Bunu gerçekten yapacaktım. Çekip gidecek, hayatımı büyük bir hevesle arkamda bırakacaktım. Bu konuda ya çok heyecanlıydım ya da yalnızca sarhoştum.

Meredith: Harika!

Sabah benim için geç başlamıştı. Gözlerimi açtığımda, güneş çoktan ufuk çizgisinden yükselmeye başlamıştı. Kendimi oturma odasının tavanına bakarken buldum. Üzerimde öylesine atılmış bir battaniye vardı, sanki gece yarısı üşüdüğümde onu kendime doğru çekmiştim. Kalkarken boynuma bir ağrı girdi. Bana artık yirmili yaşlarımda olmadığımı ve önüme gelen yerde sızıp kalamayacağımı hatırlatıyordu.

Sızıp kalmak demişken... kısık gözlerle yanımdaki sehpaye baktım. Büyük boy bir *Riesling* ile küçük bir beyaz şarap şişesi duruyordu.

Tanrım, hepsini tek başıma içmiş olmalıydım çünkü etrafımda kimse yoktu. Koltuk minderlerinin arasında telefonu

VI KEELAND

arayıp saate baktım. 11.08. Bugün geç saatlere kadar çalışacaktım, o yüzden öğlene kadar randevum yoktu ama hızlı olmam gerekiyordu. Duşa girip Sarah'ya birkaç dakika geç kalacağını söylediğim bir sesli mesaj atacağım sırada yeni bir bildirim olduğunu gördüm. Mesajı Sarah'ya gönderdim ve hızlıca duş almak için telefonu kenara bıraktım.

Ama dışarı çıkıp havluya sarıldığım sırada artık kontrol etmem gerekiyordu, önemli olabilirdi.

Mesaj, randevuya çıktığım ve görmezden geldiğim adam olan Robert'tan gelmişti. Aynadaki buğuyu temizlediğimde kendimi kaşlarım çatılmış şekilde buldum. Üzerinden haftalar geçmişti, neden şimdi mesaj atıyordu? Ona karşı bir şeyler hissetmediğim açıkça ortada değil miydi?

Ardından yazdığı mesaja baktım.

Robert: Sabırsızlıkla bekliyorum!

Neyi sabırsızlıkla bekliyordu?

Havlumu düzelttim, öne doğru eğilip ekranı elimden geldiği kadar hızla kaydırırken neredeyse telefonumu düşürüyordum. Birbirimize attığımız bir sürü mesaj vardı. Hiçbirini hatırlamadığım mesajlar... Çok fazla içmiştim fakat tamamen kendimden geçecek kadar da değildi, değil mi?

Aman Tanrım.

Siktir.

İlk mesajı atan da *bendim*. Gece yarısından sonra.

Tam o anda Jake'ten başka bir mesaj geldi.

Jake: Sen iyi misin?

Hâlâ senden bir ses çıkmadı?

Yazdığı kelimelere bakarken ne kastettiğini anlamaya çalışıyordum. Hiçbir sonuca varamayınca arama kayıtlarını kontrol

PARÇALANMIŞ

ettim, gerçekten onu aramıştım. Üç dakika kırk iki saniye boyunca konuşmuştuk.

Ve bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

Kapalı klozet kapağına otururken, ona ne söylediğimi hatırlamaya çalışıyordum. Ne yaptığımı. Dün gecenin büyük kısmını hatırlamıyordum. Ya daha kötü bir şey yaptıysam? Mesela Gabriel'ı aramak gibi?

Arama kayıtlarını delirmiş gibi ikinci defa kontrol ederken, nefesim boğazımda düğümlenmiş haldeydi.

Teşekkürler Tanrım.

Çok teşekkürler.

Aynadan kendime baktım. Erkek kardeşimi endişelendirmiştim. Hiç ilgimi çekmeyen bir adamla randevu ayarlamıştım. Siktir, belli ki onunla İngiltere'ye giden bir uçağa binmeye hazırdım.

Tam da bu sırada biraz korktuğumu fark ettim. Kendimden korkuyordum.

Ve yapabileceklerimden.

BÖLÜM 26

Günümüz

*K*endine fazla yüklenme, sadece elinden gelenin en iyisini yap. Bu hastalarım sık sık verdiğim tavsiyelerden biriydi ancak son zamanlarda kendimi dinleme konusunda pek iyi sayılmazdım. Restoranın kapısında dururken derin bir nefes aldım. Evet, sarhoşken bir adamla randevu ayarlamıştım. Ama belki de en iyisi buydu. Belki de buna, kendimi ortaya çıkarmak için bu itici güce ihtiyacım vardı ve bu defa *gerçekten* deneyecektim. *Akşam yemeğini*. Sadece alkolü değil. İki numaralı randevuyu.

Kapıyı açıp etrafıma bakındım. Robert yalnızca birkaç adım ötedeydi ama aradığım kişi o değildi, değil mi? *Siktir*. Buluşacağımız yeri bu sefer ben seçmemiştim, Robert karar vermişti. Yine de hâlâ Gabriel'm yaşadığı yerin civarındaydık.

Robert gülümseyerek bana doğru geldi. İkimizin de birbirine nasıl selam vereceğini bilemediği garip birkaç saniye yaşandı. Öpüşecek miydik? Sarılacak mıydık? İkisini birden mi yapacaktık? Yoksa hiçbirini mi? Bir şekilde ikimizin de aynı anda sağa hamle yaptığı, ardından da sola geçtiği garip bir sarılmada karar kıldık.

Robert kahkaha atıp iki eliyle omuzlarımdan kavradı. “Ben sola, sen de sağa gitsen nasıl olur?”

PARÇALANMIŞ

Ne kadar beceriksiz olduğumuzu kabullenmek, gerginliğimi azaltma konusunda yardımcı oldu ve sarıldık.

“Birkaç dakika geç kaldıysam üzgünüm,” dedim.

“Önemli değil, fark etmedim bile,” derken göz kırptı. “Bu arada sadece bir dakika otuz altı saniyeydi. Beni yok saymandan endişelenmiş falan değilim.”

Gülümsedim, Robert hoş bir adamdı. İnce mizahın ve zekânın doğru karışımına sahipti.

Robert ceketimi çıkartmama yardımcı olmak için arkama geçti. “Masamızın birkaç dakika içinde hazır olacağını söylediler. Beklerken barda bir şeyler içmek ister misin?”

Bu sabah nasıl hissettiğimi göz önüne aldığımda alkolün düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ama önceki sefer birlikte içmiştik, ayrıca akşamdan kalma olduğumu itiraf etmek de istemiyordum. Bu, ona randevumuzun içkiliyken mesaj atmamın sebebi olduğunu açığa çıkarırdı. O yüzden başımı salladım. “Tabii, kulağa harika geliyor.”

Robert garsona nerede olacağımızı söyledikten sonra bara oturduk. Dekorasyon gittiğimiz diğer mekândan farklı değildi, yuvarlak masalar ve barın duvarı boyunca uzanan küçük kabinler vardı. Elimde olmadan, Gabriel’i bulabilmek için hepsine göz attım.

“Eh,” dedi Robert bana doğru dönerken. “Sana attığım son birkaç mesaja cevap vermedikten sonra senden haber almak beni şaşırttı.”

Bakışlarımı aşağıya çevirdim. “Bunun için üzgünüm. Sadece son zamanlarda fazla yoğunum.”

Robert tekrar konuşmak için göz göze geldiğimiz ana kadar bekledi. “Bu doğru mu?”

VI KEELAND

İçgüdüsel olarak savunmaya geçmek ve *'elbette öyle'* demek istedim. Fakat onunla herhangi bir ilişki kurmak istiyorsam, yalan buna başlayacağım bir yol olmamalıydı. Bu yüzden iç çekip başımı iki yana salladım. "Hayır, özür dilerim. Doğru değil."

Kafasını eğdi. "Birini kaybettikten sonra başkasıyla çıkmak zor gelebilir. Anlıyorum."

Sanki dürüstçe konuşmuşum gibi davranıyordum ama gerçekten böyle mi yapmıştım? Robert'ı görmezden gelmenin, Connor ile ya da tekrar flört dünyasına girmemle bir ilgisi var mıydı? Yoksa dikkatimi dağıtan başka bir şey -*başka biri*- mi vardı? Artık emin değildim. Yine de başımı salladım. "Anlayışın için teşekkür ederim."

Kısa süre sonra garson bize masamızı gösterdi. Sandalyem tam kapıya dönüktü, böyle olmamasını dilerdim. Sırtım girişe baksaydı, restorana girip çıkan herkesi izlemek çok daha zor olurdu. Öyle olsaydı her iki dakikada bir bedenimi o tarafa döndüremezdim. Ama bu şekilde gülümseyerek başımı sallıyor, şarabımı yudumluyor ve gözlerimi Robert'ın omzunun arkasındaki kapıya kaydırıyordum. Hiç durmadan kontrol ettiğimin farkında bile değildim.

Kendi kendime içmeyeceğimi söylediğim ikinci kadeh şarabın yarısına geldiğimde, en sonunda rahatlamaya başlamıştım. Sinirlerim yatışmış, omuzlarım gevşemişti. Kapıya sürekli bakmayı dahi bırakmıştım.

"Peki seni psikiyatriyi seçmeye iten şey ne oldu?" diye sordu Robert. "Tıp fakültesine başladığında ilgini çeken alan bu muydu?"

Başımı iki yana salladım. "İnanır mısın bilmem ama kardi-yolojiye ilgim olduğunu düşünerek oraya girdim."

PARÇALANMIŞ

“Bu oldukça büyük bir değişim. Tıp fakültesine gittiğim insanların çoğu tek bir alanla ilgileniyordu ama bambaşka alanlarda çalışmaya başlayarak mezun oldular. Ben başladığımda plastik cerrah olmak; iki burun estetiği ve meme silikonu yapıp sonra da saat beşte *Porsche*’mle evime gitmeyi istiyordum.”

Gülümsedim. “En azından *Porsche* alabildin mi?”

“Sahip olduğum tek ulaşım aracı metro,” derken kıkırdadı. “Tıp fakültesindeki ikinci yılımda anneme pankreas teşhisi kondu. Durumu iç açıcı değildi, ben de çok fazla araştırma yaptım. Klinik çalışmaları ve geri kalanını öğrenmeye çalıştım. Bunu yaparken de bu alana gerçekten ilgi duyduğumu fark ettim. Annem mezuniyetimden sonraki gün öldü. Hayatın gerçekten kısacık olduğunu ve plastik cerrahiye yalnızca parası için girdiğimi anlamamı sağladı. O yüzden farklı bir yol seçerek, doğru olduğunu hissettiren bir alana yöneldim.”

“Kaybın için üzgünüm fakat annenin seni mutluluğa götüren yola sapmanda büyük bir payı varmış gibi görünüyor ki bu da çok güzel.”

“Teşekkürler. Öyle olduğunu düşünmek benim de hoşuma gidiyor.” Robert şarabından bir yudum alıp başını kaldırdı. “Neden psikiyatri?”

“Çeşitliliği seviyorum. Kardiyologlar kariyerlerinin büyük kısmında aynı şeyi tedavi ediyor. Elbette yeni tedavi yöntemleri ve işlemler, tıbbın daha da ilerlemesini sağlıyor. Bu da her zaman heyecan verici bir durum. Ancak ruh sağlığı alanındaki hastaların hepsinin birbirinden oldukça farklı olması, çeşit çeşit teşhis konması hoşuma gitti. Buna ek olarak, klinik stajlarımı yaparken birlikte çalıştığım asistanların hepsine kendi alanlarını tavsiye edip etmediklerini sordum. Bütün uzmanlıklarda sadece yüzde kırklık kesim, bir nedenden ötürü *evet* dedi. Ama

VI KEELAND

psikiyatridekilerin yüzde yüzü evet dedi, üstelik bu sırada gülümsüyorlardı.”

“Eminim bazı ilginç hastaların vardır.”

Aklım doğruca Gabriel’a gitti fakat bu düşünceleri bir kenara attım ve kendimi aptal aptal kapıyı dikizlemek yerine masanın karşısına bakmaya zorladım.

Robert ve ben sonraki bir saati, lezzetli yemeklerimizi yerken sohbet ederek geçirdik. Tıp fakültesi ve eşlerimizi kaybetmemiz dışında başka ortak noktalarımız da vardı. İkimiz de solaktık, psikolojik gerilim filmlerinden hoşlanıyorduk, kış tatillerini sıcağa tercih ediyorduk. Garip bir şekilde hem büyükannelerimiz hem de büyükbabalarımız büyük Elvis hayranıydı ki bu da bizi onun hayranı haline getirmişti.

Yemekten sonra restoranın dışında duruyorduk.

Robert, “Nasıldı?” diye sordu.

“Yemek mi? İnanılmaz lezzetliydi.”

Gülümsedi. “Hayır, on yıl sonraki ilk yemek randevunu kastediyorum.”

“Ah,” derken gülümsedim. “Gerçekten güzel vakit geçirdim, teşekkür ederim.”

Ama hemen ardından içimi; birinin sizi izlediğine emin olduğunuz için tüylerinizin ürpermesine neden olan cinsten, bir his kapladı. Gözlerim sokağın sonundaki silüete takılana kadar etrafta dolaştı. Dışarısı karanlık olduğundan görmek çok zordu. Ancak kesinlikle binaya yaslanmış duran biri vardı. Onu fark ettiğim anda kapüşonunu çekip yüzünü kapattı. Kumaş başının etrafından sarktığı için profilini tam olarak seçebilmem mümkün değildi. Fakat soğuk havanın içine bir duman bulutu üflediğinde gözlerim büyüdü.

O...

PARÇALANMIŞ

Gabriel bir defasında sigara almıştı.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kıssam da o her kimse ellerini ceplerine sokup yaslandığı binadan çekildi ve diğer tarafa doğru yürümeye başladı.

Tanrım, gerçekten aklımı kaybediyorum.

Robert dönüp arkasına baktı. “Her şey yolunda mı?”

Bakmaya devam ederken köşeyi dönüp kaybolmasını izledim. “Evet, kusura bakma. Tanıdığım birini gördüğümü sandım.” Dikkatimi randevuya çıktığım adama vermeye çalışırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Üzgünüm, ne diyordun?”

Robert uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirip avuçlarımızı muzipçe salladı. “Sana, evime gelip Elvis koleksiyonuma bakmak ve belki bir içki içmek isteyip istemediğini sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Ancak kafamın içinde ne kadar farklı şekilde pratik yaparsam yapayım, kulağa yine de klişe geliyor.” Gülümsedi, bunun gerginlikle dolu olduğunu söyleyebilirdim. “Bu gecenin bitmesine hazır değilim. Sadece bir içkiyle sınırlı kalabilir, sana söz veriyorum. Biriyle çıkmanın senin için tamamen yeni bir şey olduğunu anlıyorum.”

Az önce binaya yaslanan kişinin çekildiği yerden biri bağırdı. Birkaç saniye sonra da aynı köşeden iki genç çıktı. El ele tutuşmuş sokakta koşarken kahkaha atıyorlardı. İçlerinden birisi kapüşonlu üst giyiyordu. O olabilir miydi? Yalnızca bir çocuk muydu? Gerçi kapüşon kısmı şimdi aşağıya inmişti ve diğeri gibi koyu görünmüyordu. En azından bana öyle geliyordu. Hayır, yanıliyordum. Muhtemelen aynı renkti. Aklım benimle oyun oynuyordu.

Öyle değil mi?

VI KEELAND

Sonunda odağımı tekrar dışarıya çıktığım adama verdiğimde, Robert gülümsedi. “Ne dersin? Bir kadeh şarap ve Elvis albümü, sonra da sana *Uber* çağırırım?”

Onun omzunun üzerinden tekrar baktım, şimdi sokak boştu. Gençler bile artık gitmişti. Kafamın içinde kendi kendime yarattığım sapık takipçi hiçbir yerde görünmüyordu. *Tanrım, bu paranoyadan gerçekten kurtulmam gerekiyordu.* Geçmişimle ilgili her şeyin geçip gitmesine izin vermeliydim. Geçmiş arkaında bırakmanın en iyi yolunun, geleceğe doğru bir adım atmaktan geçtiğini bilerek kendimi gülümsemeye zorladım. “Tabii ki. Çok isterim.”

BÖLÜM 27

Günümüz

“Bugün seni gördüğüme çok sevindim, Rebecca.” Bir kalem alıp not defterinin en üstüne adını yazdım. Koltukta aynı yere oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Topuklu ayakkabı ve sanki temmuz ayındaymışız gibi kalçalarının altına dikkatle sıkıştırmak zorunda kaldığı kısa, çiçekli bir elbise giymişti. Yine oldukça açık giyinmişti ki onun açısından hiçbir sorun yoktu. İnsanlar, canları nasıl istiyorsa kendilerini o şekilde ifade edebilirdi ama bugün soğuktu, hava kapalıydı ve rüzgâr yeni çiçek açmaya başlayan ilkbahar yapraklarını savuruyordu. Rebecca donuyor olmalıydı.

“Teşekkür ederim.” İçine kapanmış haldeydi, omuzları çökmüştü. Rebecca ellerini dizlerine dayamıştı, sağ tarafımda duran kitaplığı içinde sanki eski ve sıkıcı tıp kitaplarından başka bir şey varmış gibi inceliyordu. Bugün aklımı tamamen işime vermiştim, dikkatim hastalarımın üstündeydi. Yalnızca zihnimin ara sıra Gabriel’a kaymasına izin veriyordum. Robert ile birbirimize göz kırpan ifadelerle dolu, flörtöz mesajlar atmıştık. Bu rahat ve sıcak hissettiriyordu, ayrıca seansın bitiminde ondan mesaj geleceğini biliyordum.

“Son seansımızdan bu yana nasılsın?” diye sordum.

“İyi.”

VI KEELAND

Başımı yana eğip devam etmesini umarak sessizliği sürdürdüm. Önceki seferde de ısınması için biraz zaman gerekmişti. Bunun tekrar olabilmesi için ona alan tanımak istiyordum.

Geçen bir dakikanın ardından en sonunda, “Yeni bir gelişme var mı?” diye sordum. Rebecca benim en genç hastalarımın biriydi. Çocuklarla ya da ergenlerle görüşme gerçekleştiriyordum, o yüzden benimle konuşmaya isteksiz olan hastalara nadiren rastlıyordum. Yetişkinler terapiye yardım almak için geliyordu. Gerçekten anlatmak istedikleri şeyi söylemeleri çok zor olsa da sessizliklerini, doğasında bahsettikleri şeylerle dolduruyorlardı.

“Erkek arkadaşım var.” Erkek arkadaş kelimesiyle birlikte gözleri parladı. İnkâr edilemeyecek şekilde takıntılı olması içimde bir rahatsızlık dalgası yaratmıştı. Birlikte çalışabileceğimiz konulara, yüzeysel olarak bile zar zor ulaşmıştık ama olası teşhislerin hepsi beynimin içinde tıpkı spagetti gibi birbirine geçmişti. Rebecca’nın yardıma ihtiyacı vardı. Bir zamanlar onun bu yolculuğa çıkabilmesi için tam olarak ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi bilirdim. Ama şimdi kendinden şüphe etme hissi, o çirkin kafasını kaldırıyordu. Yine de bunu yapabiliirdim.

“Öyle mi?”

“Evet, adı Steve. İnternette tanıştık.”

Yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yapıyordum. İnsanın partneriyle internet üzerinden tanışmasında yanlış bir şey yoktu. Hatta ben de Robert ile böyle tanışmıştım. Ama görünüşe göre Rebecca hızla bir erkekte diğere atlıyordu. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda bugünlerde ondan pek de farkım olmadığını fark ettim. Robert beni öperken, kalçasını benimkine bastırırken ve sıcak nefesi tenimi ısıtırken ben Gabriel’ı düşünüyordum.

PARÇALANMIŞ

Öksürerek boğazımı temizledim. “Steve. Bana daha fazla ayrıntı ver. Onda sevdiğin şeyler nedir?”

Onun için pozitif bir ilişki yaratacak özelliklere odaklanacağımı umuyordum. Ayrıca hayal kırıklıklarını paylaşmasını, böylece onların üstesinden nasıl geleceğini planlayabilirdik. Bunun, Steve’in işyerine gitmekte ve onu gizlice takip etmekten daha uygun ve güçlü yollarla olmasını istiyordum. Özellikle küçüklüğünde kötü davranışları rol model olarak aldıysa, şimdi de bunlara yönelme olasılığı yüksekti. Ama her ne kadar derinlerinde çok daha temel sorunları olsa da belki Rebecca ile birlikte iyi bir ilişki kurabilirdik.

Terapiyle ilgili şöyle bir durum vardı, insanlara ne yapacaklarını söyleyemezsiniz. Onlara yol gösterebilirdiniz ama farkına vardıkları şeylerin kendi keşifleri olmaları gerekiyordu. Rebecca’nın hayatını planlamaya çalışmıyordum, kendi hayatını daha uyum sağlayacağı şekilde planlaması için ona yardım ediyordum.

“Çok sevimli biri. St. John Üniversitesi’nde beyzbol oynuyor. Sanki ben özel biriymişim gibi bana bakmasını seviyorum.” Tırnağını kemirirken durdu ve gergin bir şekilde bana baktığında gözlerimiz kısa süreliğine buluştu. “İlk buluşmamızda bana çiçek getirdi. Bunu daha önce kimse yapmamıştı.”

“Ne kadar tatlı.”

“Evet, gerçekten tatlı.” Güzel yüzünde, kararsızlık belirdi. Altdudağını dişlerinin arasına alırken, “Bilmiyorum,” dedi. “Onunla ilgili bir şeyler var. Steve’den gerçekten hoşlanıyorum.”

Onunla ilgili bir şeyler var.

Bunu anlayabiliyordum. *Gabriel ile ilgili bir şeyler vardı...*

Hayır, hayır, hayır. Kalemim ucunu öylesine sert bastırdım ki kâğıdı delerek yırttı.

VI. KEELAND

“Her neyse, sevgili olmaya karar verdik. Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Sor bakalım,” derken öne doğru eğilip nazikçe gülümsemdim. Açılıyordu. Hem bana hem de kendisine, yardıma ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

“Bu... sürekli birini düşünmek normal mi?” Gözleri büyüdü. “Çünkü... yani, sanırım ona âşığım. *Daima* onu düşünüyorum. Uyandığımda, duş alırken, dersteyken hatta şu an bile. Sonuçta ondan bahsediyorum, değil mi?” Gülümsemesi gergindi.

Nazik ve tarafsız olan psikiyatrist ifademi korumaya devam ederken hafifçe gülümsedim. Ama içten içe, kalbim Gabriel’in adıyla çarpıyordu. Onun düşüncesiyle... Neredeyse *yatmışız* gibi hissediyordum. Parmaklarımı saçlarından geçirdiğimi, onu öptüğümü ve kendimi sertliğine bastırdığımı hayal ediyordum...

Üstelik onun Robert olduğunu bilmeme rağmen...

Sürekli birini düşünmek normal mi?

Bakışlarım, sessize aldığım telefonumun durduğu masama kaydı. Robert’in Gabriel olmadığını biliyordum. Elbette bunu *biliyordum* ve buna rağmen onu kullanıyordum. Kendi takıntım yerine Robert’ı koyarak onu kullanıyordum.

“İlişkinin ilk zamanlarında, genelde o kişiyi fazlasıyla düşünürüz,” dediğimi duydum. “Bu aşırı coşku verici olabilir, beynimizin dopomin salgılaması yüzünden olur. Elbette bu durum, hiçbir şeyi daha az gerçek hale getirmez.”

Bu tarafsız bir cevaptı, ona hatalı olduğunu söylemiyordum. Kendime hatalı olduğumu söylemiyordum. Sadece gerçektir.

Ve bir diğer gerçek şuydu ki, her ne kadar daha farklı seçimler yapsam da Rebecca’dan hiçbir farkım yoktu. Ben saplantımdan uzaklaşmayı, onu arkamda bırakmayı seçmiştim. Tek bir

PARÇALANMIŞ

fantezi için kendime izin vermiş bile olsam Robert'a odaklanmayı seçmiştim.

“Hiçbir şey mükemmel değildir, zaten böyle bir şey mümkün mü?” Rebecca gözlerini devirirken içimden konuşmamı bölerek bana, onun hastam olduğunu ve ona yardım etmem gerektiğini hatırlattı. Bu da ona yardımcı olmak, rehberlik etmek için fırsattı.

“Bana bu konudan biraz daha bahset.”

“Yani...” Nefesini dışarı verdi. “Pekâlâ bu biraz utanç verici ama bilirsin o bazı şeyleri yapmıyor.” Yarım saniyeliğine göz göze geldik ve Rebecca tekrar bakışlarını kaçırdı. “Dün akşam ona gerçekten çok kızdım.”

Kaçırdığım bir şey vardı, sadece ne olduğundan emin değildim.

“Partnerlerimiz kesinlikle aklımızı okuyamaz. Onunla bu konuyu konuştun mu?”

“Evet, evet. Her defasında.”

“Her defasında mı?”

“Ne zaman seks yapsak.” Şimdi direkt bana bakıyordu, gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. “Eski sevgililerimden birinin yaptığı bir şeyi yapmasını istiyorum. Ya da onun gibi yapmasını. Bilirsin işte seks iki kişinin de memnun olmasıyla alakalıdır. Ben de bunu belirli bir yolla istiyorsam, o halde bunu yapmalı. Değil mi?”

Cevap vermeden önce birkaç dakika durmam gerekti. Aklımdan yeni sevgilisi Steve'den neler isteyeceğine dair bir ton olasılık geçiyordu ama ben açıklamasını istemesine fırsat bulmadan Rebecca devam etti.

“Gerçekten hoşlandığım, *doğru kişi* olduğunu düşündüğüm son adam... önceki seansta ondan bahsetmiştim. O tutkulu

VI KEELAND

biriydi, *hem de oldukça.*” Dudaklarını yaladı. “Her şeyden hoşlanıyordu, yani her şeyi kastediyorum. Kendini asla tutmazdı. Bu kadar... *sertlikten* hoşlandığımdan haberim bile yoktu.” Sanki eski sevgilisiyle yaptıklarını düşünmek dahi onu rahatsız hissettiriyor gibi titrek bir nefes verdi. “Ben neredeyse zar zor nefes alır hale gelene kadar yüzümü yastığa bastırırdı. Bu...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi. “İlk seferinde biraz korkutucu olsa da bunu araştırdım. Adına nefes kesme oyunları deniyor ve oldukça yaygın bir şey. Durumu tamamen başka bir seviyeye taşıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Onaylamam için tekrar bana baktı.

“*Durumu tamamen başka bir seviyeye taşıyor*, derken neyi kastediyorsun?” Merak içinde öne doğru eğildim. Bunu daha önce de duymuştum ama benim deneyim alanımın tamamen dışındaydı. Hem kendi seks hayatımda hem de hastalarım konusunda. Bana gelip partnerinin nefes almasına engel olduğunu söyleyen bir danışanım, en azından istismar durumlarının dışında hiç olmamıştı. Gerçekten böyle bir şey olmuş ve Rebecca bunu pozitif bir şeyle karıştırıyor olabilir miydi?

“Bu konuda çok sayıda araştırma var. Oksijenin kısıtlanması, cinsel deneyimi ya da başka bir şeyi arttırıyor.” Gerçek bir araştırmadan alıntı yapar gibi elleriyle turnak işareti yaptı. “Arkama geçtiği pozisyonda olduğumuzda kafamı yastığa bastırıyor ya da dirseğiyle boynumun etrafını sarıyordu.” Hareketi benim için gösterdi. “Ama sanki doğru şekilde yapıyordu ve o orgazmlar... daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyordu. Ve o, bunu nasıl yapacağını biliyordu.” Yüzü kızarmaya başladı. “Sertçe vurulması,” diye fısıldadı. “Bundan ne kadar hoşlandığımı bilmiyordum. Ama seviyorum, gerçekten seviyorum.”

Bu defa sessizdim çünkü söyleyecek sözüm yoktu. Kelimelerinden birkaçım notlarıma ekledim, bir noktada bunları

PARÇALANMIŞ

kafamda bir yere oturtmam gerekiyordu. Bunun, şu anda üstesinden gelmeye çalıştığı ya da geçmişte başa çıktığı diğer şeylerle nasıl bir bağlantısı olduğunu veya bir bağlantısı var mı anlamam gerekiyordu. Belki de bu iyi bir şeydi. Seks; oyun oynanacak, rol yapılacak ve gerçek hayatta uygun olmayan şeyleri canlandırmaya yarayacak bir yer olabilirdi.

“Yani istediğin...” Yazdığım kelimelere bakarken yutkundum. *Sertçe vurmak. Boğulmak. Yüziün yastığa bastırılması.* Sanki erotik bir sahneyi resmediyordum. “Steve’den eski sevgilinin yaptıklarını mı yapmasını istiyorsun?”

“Evet!” Neredeyse koltuğundan zıplayarak kalkacaktı. “Ve yapmıyor. O yüzden de tatmin olamıyorum, bunu ona söyledim. Elbette öfkeden deliye döndü çünkü erkekliğini sorgulamasına neden oldu. En sonunda denedi ama nefes alamayacağım kadar sert değildi ki bu da olayı tamamen bozdu. Sona doğru orgazm olabilmek için bunu yapanın Steve değil, eski sevgilim olduğunu hayal etmek zorunda kaldım.”

Rebecca devam etse de Steve’i eski sevgilisi gibi düşünmesinde takılıp kalmıştım.

Tıpkı Robert’a, Gabriel gibi davranmama benziyordu.

Bu durum beni meraklandırmıştı. Hastamla başka ortak noktalarımız da var mıydı? Ben de biraz sertlikten hoşlanırmıydım?

BÖLÜM 28

Günümüz

Bugün o gündü.

Gabriel'in ofisimin dışında Sarah ile konuştuğunu duyduğum anda vücudum tepki verdi; kalp atışlarım hızlandı, tenim kızardı ve lanet meme uçlarım selamlamaya hazır hale geldi. Bütün bunlar, bugün ne yapılması gerektiğine dair aydınlatıcı bir hatırlatmaydı. Bu saçmalık yeterince uzun sürmüştü. İyi amaçlarla yola çıkmıştım ama bir noktadan sonra işler gittikçe kötüleşmeye başlamıştı.

Sarah kapıyı iki kez tıklattı ve cevap vermemi beklemeden açıp kafasını içeri uzattı. Gözleri parlıyordu ve gülümsemesinin köşelerinde garip, edepsiz bir ifade vardı. Belli ki hastamdan etkilenen tek kişi ben değildim. "Saat iki hastan burada," dedi şarkı söyler gibi.

Derin bir nefes alıp başımı salladım ve profesyonel maskemi taktım. "Harika, onu içeri gönder."

Gabriel ofisime girdi. Bugün her zamanki şakacı selamlaması yoktu. Ufak'bir baş sallamayla yetinmişti. Alnında çizgiler gerginlikten belirginleşmiş, gözlerinin altındaki kırışıklıklar ortaya çıkmış ve kaz ayakları derinleşmişti. Son zamanlarda gözlerini sık sık kısıyor ya da kaşlarını çatıyor olmalıydı.

PARÇALANMIŞ

Elimi koltuğa doğru salladım ve ona mesafeli bir gülümseme gönderirken, üzerine çalıştığım selamlamamı yaptım. “Merhaba, seni gördüğüme çok sevindim.”

Oturdu, hâlâ bir şey söylememiştii. Artık aramızda yalnızca birkaç adım vardı, streten oluşan çizgileri gerginlikle karıştırmış olabilirdim. Bir araba köpeğini ezmiş gibi görünüyordu fakat hastaların nasıl göründükleri hakkında yorum yapamazdım.

Bacak bacak üstüne attım. Gabriel aşağıya bakarken elini saçlarının arasından geçirdi.

“Bu hafta nasıl geçti?” diye sordum.

İç çekerken, “İyi sayılmaz,” dedi.

“Öyle mi? Bunu duyduğuma üzüldüm. Bana neler olduğunu anlat.”

“Randevuya çıktım. Pek iyi geçmedi.”

Kıskançlık aniden ve yoğun şekilde içimde yükselerek yanaklarımı kızarttı. Gabriel’in bu durumu fark etmemesini umuyordum. “Ne oldu?”

Bakışlarını pencerenin dışına çevirdi. “Onu yemeğe götürdüm. Birlikte güzel vakit geçirdik, beni evine davet etti.”

“Tamam...”

Dudaklarını bükerken, “Yapamadım... ne demek istediğimi anladığını düşünüyorum,” dedi.

“Fiziksel durumdan mı bahsediyorsun?”

“Evet, fiziksellliği kastediyorum. Bunu açıkça ifade etmem mi gerekiyor? Aletimin sertleşmediğini söylememi mi istiyorsun?”

Gözlerimi birkaç defa kırptırdım. “Özür dilerim, seni kızdırmak istemedim. Zihinsel mi yoksa fiziksel olarak mı bunu yapamadığını söylemeye çalışıyorsun emin olamadım. Bastırdığın suçluluk duygun hakkında çok konuştuk, o yüzden düşündüm ki...”

VI KEELAND

Yanaklarına hava doldurup ardından sesli şekilde üfledi ve başını öne eğdi. “Özür dilerim, bu çok kabaydı. Sadece sinirliyim, ayrıca bu konu hakkında konuşmak da utanç verici.”

“Pekâlâ, anlıyorum. Fakat neden biraz başa sarmıyoruz? Çünkü böyle durumlar fiziksel bir problem olarak ortaya çıksa da genellikle nedeni kaygı ve strestir. Zihnimiz neredeyse her zaman bedenimizi kontrol eder. Bana çıktığın kadını anlatmaya ne dersin? Tanıdığın biri mi yoksa yeni mi tanıştınız?”

“Yeni tanıştık.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Flört uygulamasından.”

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşürken, “Görünüşü nasıl?” diye sordum.

Başını kaldırıp bana bakarken gözlerini kıstı. “Bunun ne önemi var ki?”

Siktir. Önemi yoktu. Tabii hastalıklı merakımı tatmin etmem dışında. Farklı farklı restoranlarda yemek yediği o ufak tefek sarışınları, o kadınların hepsinin sevgilisi olup olmadığını merak etmeden duramıyordum.

Neyse ki yaptığım hataların üstünü kapatma konusunda deneyimliydim. “Belki de karına benziyordu ve bu da duygularının karmakarışık hale gelmesine neden oldu.”

“Onunla alakası olduğunu sanmıyorum.” Gözleri sanki bir şey düşünüyormuş gibi uzun süre benimkilerde dolaştı ve en sonunda bakışlarını sabit tutarken, “Başka bir kadın var,” dedi.

Bu hiç beklenmeyen anda en zayıf tarafıma inen sert bir yumruk gibiydi.

Yutkunup, “Devam et...” dedim.

PARÇALANMIŞ

Gabriel elini tekrar saçlarından geçirdi. “Onun tarafından ele geçirilmiş durumdayım. Onu düşünmeden duramıyorum. Sertleşebildiğim tek an... onu düşündüğüm zaman.”

Gabriel içeri adım attığından beri kalbim hızla atıyordu ama şu an göğsümden fırlayıp çıkacakmış gibi hissediyordum. Ortada bir değil, iki kadın vardı. “Bana diğer kadından bahset. Daha önce görüştüğün biri mi?”

Başını iki yana salladı. “Yasak bölgede.”

“Senin... öğrencin mi?”

Çenesini sıkarken, “Hayır,” dedi.

Onu takip ettiğim zamanlara gittim ve İtalyan restoranındaki kadını düşündüm. Yüksek sesle kahkaha atan, genç sarışını. O kadını mı kastediyordu? Yoksa ara sıra ders aralarında binaların arasında yürüdüğünü mü? *Başka bir sarışın*. O, diğerinden daha büyüktü. İş arkadaşı olmaları da yasak bölgeden mi sayılıyordu? Belki de onun bölüm başkanıydı, bu da işleri zorlaştırırdı.

“Diğer kadına karşı bu duyguları uzun zamandır mı hissediyorsun?”

Düşüncelerin içinde kaybolmuş gibi bakışlarını kaçırdı ve ardından tekrar bana döndü. “Seks, onu yapmaman gereken biriyle yapıldığında neden daha güzel geliyor?”

“Sanırım yasak meyve etkisi. Birlikte olmamıza izin verilmeyen biriyle cinsel ya da romantik bir ilişki düşüncesi heyecan verici, bütün duyuları harekete geçiriyor. Bazı insanlar için rahip veya patronun eşi gibi tabu sayılacak biriyle birlikte olmanın düşüncesi bile bir tür güvenlik hissi sağlıyor.”

Gabriel, “Belki de,” derken yutkundu. “Doktorunla.”

Hava tutuşmaya, etrafımızda tehlikeli şekilde çatırdamaya başladı.

VI KEELAND

Sandalyemin kenarını sıkıca kavradım. “Güvenlik burada devreye giriyor çünkü sınırları aşan kişiyle ilgili hayal kura-bilsen de gerçekte bunun olması asla mümkün değildir. Eğer ulaşılabilir biri hakkında hayal kurarsak, bu o kadar da güvenli olmaz çünkü bunun gerçekleşme olasılığı vardır.”

Gabriel koltuğundan öne doğru eğildi. “Peki ya yasak bölge sandığımız insan, gerçekte o kadar da yasak bölge değilse? Bu o zaman tehlikeli hale gelir mi?”

Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Gabriel’in gözleri parladı, sanki benim kıvranmamdan zevk alıyordu. Fakat öyle olamazdı, değil mi?

Koltuğunun kenarından biraz daha kaydı. “Hiç yasak meyveyi tattınız mı, Doktor McCall? Mesela bir hastayla yattınız mı?”

“Ne? Tabii ki hayır.”

“Bunu yapmayı düşündünüz mü?”

Aklım bu konu hakkında düşündüğüm onlarca zamana kaydı. Gabriel’i düşünürken kendimi nasıl tatmin ettiğimi, Robert’ı öperken onu tamamen bana ait, yasak bölge olan hastam olarak hayal ettiğimi -ki o diğer hastalardan daha da yasaktı- Gabriel’in büyük ellerini vücudumda hissetmeyi her şeyden daha fazla istediğimi...

Gabriel’m dudakları kıvrıldı. “Kızarmaya başladın. Düşün-müşsün.”

“Hayır. Ben, ben... bunun bizim için uygun bir konuşma olduğunu sanmıyorum.”

İşler kontrolden çıkmaya başlamıştı ve benim dizginleri nasıl çekip duracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Panikten

PARÇALANMIŞ

kafayı yemek üzereyken ofisimin kapısı çaldı. Kimse seansımı bölmezdi ama şu an bu fırsata büyük zevkle atlamıştım.

“İçeri girin!”

Sarah kapıyı biraz açıp kafasını içeri uzattı. “Böldüğüm için çok üzgünüm ama oğlumun okulundan aradılar. Ateşlenmiş, onu alması için anneme de ulaşamıyorum. Çıkmamın bir mahsuru var mı?”

“Elbette, gidebilirsin.”

“Teşekkür ederim.” Başını çevirip ona bakmaya bile zahmet etmeyen Gabriel’a bakarken yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı. “Böldüğüm için tekrar özür dilerim.”

Kapı kapandığında, Manhattan’a göre uygun büyüklükte sayılacak ofisim fazla küçük gelmeye başladı. Ayrıca görünüşe göre Sarah’nın gerginliği kesmesine izin veren tek kişi bendim çünkü Gabriel bana öyle yoğun bakıyordu ki sanki elektrik teline dokunmuşum gibi hissediyordum.

“Kusura bakma,” dedim. Zorla gülümsemeye çalışsam da daha çok rahatsızmışım gibi görünüyordu.

“Sana hayalini kurduğum kadını anlatabilir miyim? Ona yapmak istediğim şeylerden bazılarını?”

“Ben bunun-”

“Onu masasının üzerine yatırmak istiyorum.”

Ağzım açık kaldı.

“Onun arkasına geçmeyi.”

Nefesim hızlı ve kesik kesik çıkıyordu. Bir şeyler söylemeliydim. Bu konuşmayı durdurmalıydim. Ama yapamıyordum. Daha fazlasını duymak, sınırda dolaşmayı istiyordum.

Gözlerim dudaklarına kaydığında başımın dönmeye başladığını hissettim. Büyüyen gözbebekleri, o sıcak kahverengiye tamamen yutmuştu. Az önce söylediklerini hayal ettim.

VI KEELAND

Masanın üzerine uzandığımı, Gabriel'in kaslı vücudunun benimin arkasına geçmesini. Sert hamleleri. Belki saçımı çektiğini. Başka bir insan tarafından tamamen alt edilme hissine teslim olmayı. *Gittikçe daha derinleşen birleşmeyi.*

Gözlerimin masama kilitlenip kaldığını, tekrar Gabriel'in gözleriyle karşı karşıya kalana kadar farkında bile değildim. Dudakları yavaş, sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sanırım bugünkü seansımızı bitirmenin zamanı geldi." Kelimeler ağızımdan öyle hızlı çıktı ki konuşmaya başlamadan önce üzerine düşünmeye fırsat bile bulamamıştım.

Gabriel gözlerini kapattı ve yutkunup başını salladı. "Tamam, özür dilerim."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Kapı koluna uzandığında nefesimi tuttum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Sarah diğer tarafta bulunmamasına ve beni kendimden kurtaracak kimse olmamasına rağmen umutsuzca o kapıyı açmasını istiyordum.

Kapının açılıp kapanma sesini duymak için sabırsızca bekliyordum ama ses geldiğinde paniğe kapılıp irkildim.

"Hayır! Gitme!"

Gabriel kımıldamadı. Benim kalbim göğsümün içinde sertçe çarparken, o da kaskatı kesilmiş halde duruyordu. *Ne yapıyordum ben? Ne halt ediyordum böyle?*

Uzun saniyeler geçti. Neyin içine bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama topun şimdi onda olduğunu biliyordum. Bu yüzden Gabriel'm konuşmasını bekledim. Sonunda ağzını açtığında arkasını dönmemişti.

"Daima seni düşünüyorum," dedi. Sesi öylesine gergindi ki kulağa sanki acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Yutkunurken, "Ben de seni düşünüyorum," dedim.

PARÇALANMIŞ

Başını eğip iki yana salladı. “Bunun yanlış olduğunu biliyorum.”

“Ben de,” diye fısıldadım. “Ama artık umursamıyorum.”

Uzun bir sessizlik daha oluştu. Hava, açığa çıkmayı bekleyen sırlarla dolu bir odadaymışız gibi ağırlaştı. Gabriel’in sırtına bakmaya devam ediyordum, bekliyordum...

En sonunda kapı koluna uzandı. Gözlerimi kapattım, artık bittiğini düşünüyordum. Benim aksime, onun yürüyüp gidecek kadar güçlü olduğunu. Fakat sonra...

Odada yüksek bir *klik* sesi yankılandı.

Kapının kilidi tıkırdayarak kapandı.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Gabriel arkasını döndüğünde göz göze geldik. Tenimi yakmaya yetecek kadar yoğun bir şekilde bana bakıyordu.

Yürümeye başladı. Yavaşça. Sanki onu durdurmam için bana şans tanıyordu. Ama her adımında kalp atışlarım daha da hızlanıyordu. Masama ulaştığında kendimi kaynar su ve kapağı patlamak üzere olan bir tencere gibi hissediyordum. Yerimden bir milim bile kıpırdamamıştım. Gabriel yine de gelmeye devam ediyordu. Masamın etrafından dolanarak arkama yaklaştı, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Alev gibi nefesi boynumu ürpertiordu.

“İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım.” Kulakmememi ısırduğunda bütün bedenimde bir elektrik akımı dolandı. “Tek yapman gereken bana durmamı söylemek.”

Birkaç saniye geçti. Arkamı dönüp ona bakmadım ama geriye doğru kayıp bedenimi onunkine bastırdım. Ereksiyonunun bedenime değdiğini hissedebiliyordum. Yine de hâlâ tereddütlüydüm, bana dokunmamıştı en azından kasıtlı olarak. Başımın göğsüne yaslanmasına izin verdim.

VI KEELAND

“Dokun bana,” diye inledim.

Gabriel elini uzatıp ipek bluzumun kumaşının üzerinden göğsümü avuçladı. Sert ve cezalandırıcıydı, tam da istediğim gibiydi. Hak ettiğim şeydi.

“Seni becermemi istediğini söyle, Meredith.”

Nefesim kesilirken gözlerimi kapattım. Gabriel başını saçlarımın arasına gömüp boynumu emmeye başladı. “Söyle bana,” dedi hırıltılı bir sesle. Dudakları tenimin üzerinde titreşiyordu. “Bana seni becermemi istediğini söyle.”

“İstiyorum,” diye cıyaktım. Yarın kendimden nefret edeceğimi zaten biliyordum, hatta muhtemelen bunu yapmaya daha erken başlayacaktım ama daha önce hiç kimseyi bu adamı şu an istediğim kadar istememiştim.

Eli aramıza kaydı. Sertleşmiş aletine doğru ilerlediğini hissedebiliyordum ve hemen ardından gözlerimin arkaya kaymasına neden olan bir ses duyuldu. *Fermuar dişlerden aşığa doğru iniyordu.* Hayatımda duyduğum en erotik sestti. Gabriel beni döndürmeye çalıştı ama ona engel olup öne doğru eğildim ve tıpkı bana hayal ettiğini söylediği gibi masaya uzandım.

Üzerime eğildi, bu sayede dudakları tekrar kulağıma değişiyordu. “Ne istiyorsun? Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum.”

Zorlukla konuşabiliyordum; nefesim boğazımda düğümleniyor, kelimeler çıkmıyordu. Yine de bir şekilde fısıltıyla da olsa konuşmayı başardım. “Beni tutmanı ve sertçe becermeni istiyorum.”

“Uslu kız...”

Gabriel doğruldu ama ağır elini sırtıma bastırmaya devam ederek kalkmama izin vermedi. Ardından eteğimi yukarı doğru toplayıp iç çamaşırımı kenara çekti ve ben olacaklara

PARÇALANMIŞ

hazırlanmaya fırsat bulamadan -hastamla yatmak üzereydim. Hayır, kocamın öldürdüğü kadının kocasıyla yatmak üzereydim- kalın aletini girişime bastırdı.

Ayrıca ıslanmıştım. Sırılsıklamdım. Utanmaz bir şekilde hazır ve davetkârdım.

Gabriel tek hamlede içime girdi. Ön sevişme yoktu. Belki de yaptığımız zaten buydu, bilmiyordum. Ama kendisini derinlere itti ve dudaklarından gürültülü bir inleme döküldü. Kalçaları popomla aynı hizadaydı ve bedeninin içeriden dışarıya hareket ederken titrediğini hissedebiliyordum. Dengesini sağladıktan sonra tek eliyle saçlarımı avuçladı ve boynum tamamen arkaya yatana kadar onları çekti. Ardından daha önce asla yapmadığım bir şey yaptım. O anda bunun nereden çıktığının farkında bile değildim fakat nefesimi tuttum. Gabriel arkamdan içime doğru hiç durmadan ve gittikçe daha derinlere hamle yapmaya devam ediyordu. Başım dönmeye başladı, nefes almak için çaresiz durumdaydım. Saniyeler ilerledikçe bedenim oksijen yoksunluğundan titremeye başladı. Tam bayılacağımı düşündüğüm sırada Gabriel kendisini ciğerlerimdeki bütün nefesi kesecek kadar sertçe içime gömdü. Vücudum daha önce hissetmediğim bir şekilde coşkuyla; dopomin, serotonin ve endorfin dalgalarıyla karşılık verdi. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum. Ama çok çabuk bitti. Gabriel haykırdıktan sonra işini bitirip geri çekildi.

Tamamen tatmin olmuş hissediyordum, bedenimdeki her kemik sıvılaşmış gibiydi fakat beynim çalışmaya devam ediyordu.

Ne yaptım ben?

Ne halt ettim böyle?

Ben hâlâ kendimi sorgularken Gabriel saçımı bıraktı. Eteğimi çekiştirdi ve tekrar popomu örteceği şekilde aşağıya indirdi.

VI KEELAND

“Meredith,” dedi usulca.

İçimde yükselen adrenalin dalgasını hissedebiliyordum. Bana öyle hızlı çarptı ki kusacak gibiydim. Elim boğazımı kavradı. “Gitmen gerek.”

Gabriel’in nefesi kulağa gittikçe daha yüksek geliyordu ve bunun durmasına ihtiyacım vardı. Hemen.

“*Lütfen*,” dedim. “*Lütfen* git.”

Oda sessizliğe gömüldü. Gabriel da tıpkı benim gibi nefesini tutuyor olmalıydı. Uzun geçen otuz saniyenin ardından odanın içinden ayak sesleri duyuldu. Konuşma yoktu. Az önce yaşananlarla ilgili tartışma yoktu. Sadece kolun çevrilmesi ve kapının açılması vardı.

“Gelecek hafta görüşmek üzere, Doktor McCall.”

BÖLÜM 29

Günümüz

Haftanın geri kalanı boyunca dikkatim dağınıktı. Neredeyse sürekli Gabriel'in aramasını, bir şekilde benimle iletişime geçmesini beklemiştim.

Seks yapmıştık.

Seks yapmıştım.

Kocamdan başka bir adamla.

Sen benim... on yılı aşkın süre boyunca seks yaptığım tek kişiydin.

Seksin eskiden olduğu gibi bir anlam ifade etmediğini, çoğu insanın sürekli seks yaptığını ve bunun sevişmekten başka bir anlamı olmadığını biliyordum. Sadece eğlenceydi. Hiçbir şart gerektirmeyen, karşılıklı bir eylemdi.

Ama Gabriel ile benim aramda çeşitli bağlar vardı. Hepsi; boktan, karışmış ve çarpık düğümlerle iç içe geçmişti çünkü seks yapmamam gereken insanlar listesinin en başında o vardı.

Saçımı çekmişti ve bundan hoşlanmıştım.

Bana uslu kız demişti ve buna bayılmıştım.

Daha kötüsü... Gittikçe yükseğe çıkmak için kendimi boğmaya çalışmıştım.

VI KEELAND

Bu, bir hastamın sevdiğini söylediği şeydi. Gerçekten hasta olan genç bir kadının. Üstelik bütün bunları başlatan ben olmuşum. Gabriel yürüyüp gitmeye hazırdı.

Onu durdurmuşum ve beni *sertçe* becermesini söylemişim.

Bu tür şeyleri kocamla hiçbir zaman yapmamışım.

İkimizin de korunmadığını söylememe gerek bile yoktu. Hâlâ doğum kontrol hapi kullansam da Gabriel bunu bilmiyordu. Ayrıca hamile kalmaktan başka endişe edilecek konular da vardı, değil mi? Dikkatsiz davranmıştık.

Yine de bunun düşüncesiyle gülümsedim. *Dikkatsizdik*. Ve bunun her lanet dakikasından hoşlanmışım.

Hâlâ tamamen dolu olan kahve fincanımın üzerine parmaklarımı vurdum. Masanın köşesinde, öğle yemeğini almaya gönüllü olan Sarah'nın getirdiği hiç dokunulmamış salata duruyordu. Fakat gözlerim Gabriel'in beni yüzüstü yatırdığı noktaya kilitlenmişti. Bunu sevmiştim.

Bayılmışım.

Bunu takip eden üç geceyi yaşananları hatırlayarak ve vibratörümü *en yüksek* ayara getirerek geçirmişim, Gabriel söz konusu olduğunda düşük ya da orta ayar mümkün değildi.

Başımı iki yana sallayıp bu düşüncelerden ve hayallerden kurtulmaya çalıştım. Ona ulaşmam, bunun bir hata olduğunu söylemem gerekiyordu. Hatta, onu cesaretlendirdiğim için özür dilemeliydim. Psikiyatristi olarak daha güçlü bir pozisyondaydım. Lisansımı kaybedebilirdim. Tekrar. Belki de bu sefer tamamen. Yaşananlar son derece uygunsuzdu, her ne kadar seansımız sırasında beni istediğini söylemiş olsa da...

Ağzım kurudu. *Beni istiyordu.*

"Meredith?" Sarah başını içeri uzattı. Sanki kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi oturduğum yerde sıçradım. "Ah,

PARÇALANMIŞ

korkuttuğum için özür dilerim. Sen iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun.”

Bu, kıpkırmızı olmaktan daha iyiydi.

“İyiyim, sadece yorgunum. Ne oldu?”

“Haftanın yenilenmiş hasta listesini getirdim.” Kâğıtları bana uzattı. Her güne bir tane olmak üzere toplam üç taneydi. Cuma gününe göz attım ama öncesinde planladığım beş hasta yerine sadece dört kişinin yazdığını gördüm. Ayrıca isimlerden biri eksikti. *Onun* ismi.

“Gabriel Wright ile cuma günü görüşeceğimi sanıyordum?”

Sarah omuz silkti. “Sabah arayıp iptal etti. İş yüzünden aniden şehir dışına çıkması gerekiyormuş.”

“Tamamdır, teşekkürler.” Sarah gitti ama ben hâlâ listeye bakmaya devam ediyordum. Gabriel’in aniden şehir dışına çıkmasını gerektirecek ne yaşanmış olabilirdi? O bir profesördü. Belki de konferansı vardı.

İlk tepkim, hayal kırıklığı gibi gelen derin bir boşluk duygusu oldu. Bir hasta için hissetmem gereken türde bir duygu değildi. Gabriel için bile. Ardından başka bir şey geldi... paniğin titreşimleri.

Beni istemiyordu.

Seks onun açısından o kadar da iyi değildi.

Her şeyi berbat etmiştim.

Hayır, hayır, hayır. Ben onun psikiyatristiydim ve yaptığımız şey yanlıştı. Benimle görüşmeyi iptal etmesi de son derece normaldi. Siktir, beni şikâyet etmesi bile normaldi.

Birkaç sene önce bir psikiyatristin benim yaptığım şeyleri; sadece seksi değil, birini *gizlice takip* ettiğini duysaydım...

VI KEELAND

Aman Tanrım. Yüzümü masanın üzerinde duran ellerime gömdüm fakat bunu yapmak bana sadece onu hatırlattı. Öne doğru eğilmemi, beni masaya yaslariken-

O eteği yakmalıydım. İç çamaşırlarını da. Onu düşünmeden tekrar giymeme imkân yoktu. *Bizi*. Sıcak bastığında Sarah'nın bıraktığı kâğıtlara uzanıp kendimi serinlettim.

Belki benden kaçıyordu. Belki de gerçekten meşguldü. İki durumda da onu görmemem daha iyiydi. *Bunun* bir daha yaşanmamasına izin vermek daha iyiydi.

Randevularım saat beşi geçerken bittiğinde metroya binip kendi seansıma gittim. Bunun planlamasını yaparken, terapistle birkaç haftada bir görüşmek rutinimdi. Kontrol edilmek. Mesleğimi yapma konusunda hâlâ uygun olup olmadığımı göstermek. Ama bugün buna memnundum. Haftalar öncesinde bu görüşmeyi ayarladığım ve konuşacak biri olduğu için mutluydum. Çünkü konuşmam gerekiyordu ve hayatımda konuşacak kimse yokmuş gibi görüldüğünden, Doktor Alexander'a dinlemesi için seve seve para öderdim.

"Hoş geldiniz, Doktor McCall." Kolunu her zamanki gibi uzatırken kaşlarını çatarak defterine baktı. "Lütfen oturun."

Oturup ellerimi kucağımda birleştirdim. Doktor Alexander hâlâ bir şeylerle uğraşıyordu, belki de önceki hastasından kalan bir not yazıyor ya da seansımıza hazırlanıyordu. Bakışlarım ofisin içinde dolaşırken aklıma bir şey geldi. O da hastasıyla seks yapmış mıydı? Tam da bu odada?

Elbette yapmamıştı. O çok iyi bir terapistti.

Benim aksime.

"Bugün nasılsın?" Doktor Alexander sıcak ve kibar bir gülümsemeyle beni inceliyordu tıpkı her zaman yaptığı gibiydi. Aynanın karşısına geçip bunu mükemmel hale getirmiş; her

PARÇALANMIŞ

gün, hiç durmadan pratik yapmış olmalıydı. Hastalarım böyle mi gülümsüyordum? Sadece onlara bakarken bile onlara hoş bir karşılama gösteriyor muydum?

“Ben... stresliyim. Gerginim.” Ona tam olarak nasıl hissettiğimi gösterdiğimden emin olduğum bir gülümseme göndermek için kendimi zorladım.

“Neler oluyor?”

“Şey...” Dudaklarımı ıslatıp ellerime baktım. “Size biriyle görüştüğümü söylemiştim.”

“Evet,” derken konuşmama cesaret verir gibi başını salladı.

Tereddüt ettim, ona nasıl anlatacağımı ya da anlatmalı mıydım çözmeye çalışıyordum. Sonuçta ona Gabriel’den tam olarak bahsedemezdim. Ama ona, *birine* de anlatmam gerekiyordu.

“Seks yaptım,” dedim. Yalan değildi, seks yapmıştım. Doktor Alexander’ın onu görüştüğüm adamla, Robert ile yaptığımı varsayacağını biliyordum ve benim için sorun değildi. Konu hakkında nasıl konuşabildiğimi fark ettiğimde içim rahatladı.

“Peki nasıldı? Sana nasıl hissettirdi?”

Masa. Gabriel’in bedenimdeki elleri. Keskin, olağanüstü zevk ve acı-

“Güzeldi, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Harika.”

Kelime Doktor Alexander’ın ağzından çıktığı anda, doğru olduğunu anladım. Gabriel ile seks yapmak, onun tarafından *becerilmek* -yaptığımız şeye uygun olan tek kelime buydu- kafa karıştırıcıydı, beklenmedikti ve *son derece yanlış* ama aynı zamanda da harikaydı.

“Seni strese sokan şey nedir?”

VI KEELAND

“Şey...” Dişlerimin altdudağıma saplandığını hissederken nefesimi yavaşça verdim. “Beni görmezden geliyor.”

Tamamen doğru sayılmazdı fakat yalan da değildi. Elbette normal şekilde arayıp mesajlaşmamıştık ya da hiçbir şey yapmamıştık. Randevularımız ya da benim onu gizlice takip etmem dışında. Ki artık bunu yapmıyordum.

Tanrım... Ben bile artık yaptığım şeye *gizlice takip etmek* di-yordum.

“Anlıyorum. Bu sana nasıl hissettiriyor?”

“Korkunç, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Sanki *bende* bir sorun varmış gibi. Sanki... kullanılmışım gibi.” İtirafım karşısında, gerçeği farkına varınca göğsüm sıkıştı. “Kızgınım, çok öfkeliyim.”

“Onunla hiç temas kurdunuz mu?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Yani sana ulaşmadı mı?”

“Hayır, hiçbir şey olmadı.” İçimde endişe dolu bir enerji dolaşırken ellerim titriyordu.

“Peki sen ona ulaşmaya çalıştın mı?”

Sorusu beni duraklattı. “Hayır, yapmadım.”

“Onun da senin kendisini görmezden geldiğini düşünmesi mümkün olabilir mi?”

Doktor Alexander’ın sözleri aklıma kazındı. Oldukça makul bir soruydu. Eğer konu Robert olsaydı ona ulaşmaya çalışırdım. Arardım, mesaj atardım hatta yanına giderdim.

Ama o Robert değildi.

Gabriel’di.

Gabriel söz konusu olduğunda kurallar yoktu çünkü biz flört etmiyorduk. Öylesine seks yapmamıştık.

PARÇALANMIŞ

Biz... Doğru kelime ya da tanımı bulmaya çalışsam da aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sanki oyun oynuyorduk. Kuralları ya da sınırları yoktu. Heyecan verici, panik yaratıyordu. Parmaklarım kot pantolonumun kumaşını kavrarken sonraki adımı kimin atacağını merak ediyordum. Ve neler olacağını...

“Onunla iletişime geçersen ne olacağını düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Ben... şehir dışına çıktığını duydum.”

“Görünüşe göre meşgul bir adam.” Doktor Alexander bileğini diğerinin üzerine koyarken beni inceledi.

Sözleri içime işledi. İyi bir terapist gibi davranıyor, Gabriel’in bakış açısını da dikkate almamı öneriyordu. Haklıydı. Çoğunlukla onunla aynı fikirde olurdum.

Tabii konu Gabriel değilse.

Söz konusu Gabriel olduğunda, normal kurallar geçerli değildi.

BÖLÜM 30

Günümüz

Psikiyatristlerin çoğu bunu asla kabullenmezdi fakat bazı hastalar bizi korkuturdu. Sadece kızının hayatı hakkında konuşan ve kızının ona zaman ayırmamasından dolayı depresyonda olduğunu söyleyen Bayan Rensler gibi. Mesela -neyse ki uzun zaman önce hastam olmayı bırakan- Bay Altman. Karısına şiddet uyguladıktan sonra mahkeme kararıyla psikiyatriste gelmek zorunda kalmıştı. Durmadan iş bulması için şikâyet eden karısının onu bu hale getirdiğini söylerdi.

Fakat sabırsızlıkla gelmesini beklediğimiz hastalar da vardı. Belki sadece ilerlemesini göreceğimiz ya da eşsiz hikâyeleri olan ilgi çekici insanlar olurdu. Ben de böyle birkaç hastaya sahiptim. Ancak sonraki hastamın gelişini heyecanla beklemenin nedeni çok bencilceydi.

Rebecca Jordan son zamanlarda benim için ayna gibiydi. Onu dinlemek beni gerçeklikle yüzleştiriyor, uygunsuz davranışlarımı yapmaya devam edersem işlerin nereye gideceğini hatırlatıyordu. Son birkaç gündür Gabriel'in evinin önünden iki kere geçmemek için kendimi güçlüklerle durdurduğum göz önüne alınırsa, bugün gerçekten bir hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Sarah, Rebecca'ya odama kadar eşlik etti. Rebecca bugün her zamankinden daha cesur giyinmişti. İnce, bronz tenli belini

PARÇALANMIŞ

tamamen açığa çıkartan belden bağlamalı beyaz tişörtü ve lacivert-siyah ekoseli eteğiyle lise öğrencisine benziyordu. Eteği o kadar kısaydı ki yere bir şey düşürmemesini umuyordum. Diz kapağına gelen beyaz çorapları ve makosen ayakkabılarla kombinini tamamlamıştı.

Gülümsedim. “Merhaba, Rebecca. Nasılsın?”

Kendini çocuk gibi koltuğun üzerine bırakırken, “Yorgunum,” dedi.

“Öyle mi? İyi uyuyamadın mı?”

Başını iki yana salladı. “Erkek arkadaşımdan ayrıldım.”

“Konuştuğumuz konu yüzünden mi? Cinsel açıdan birbirinize uymadığınızı mı hissettin?”

Altın rengindeki buklelerinden birini parmağına sararken omuzlarını silkti. “Sanırım. Ayrıca fazla kavga etmeye başlamıştık. Sevişmemiz sırasında bir ya da iki defa ona farkında olmadan yanlış isimle seslendim ve bu da onu kızdırdı.”

“Anladım. Ayrılma kararını sorguladığın için mi iyi uyuyamıyorsun?”

Bakışlarını kaçırdı. “Hayır, onu umursamıyorum. Eski erkek arkadaşım başka biriyle görüşüyor.”

“Bu eski sevgili yeni ayrıldığından farklı mı?”

Rebecca kafasıyla onayladı.

“Tamam. Sinirlerini bozan, uyuyamamana sebep olan şey bu mu?”

“Tabii ki bu durum sinirlerimi bozuyor. Bizim hâlâ birlikte olmamız gerekirdi. O benim hayatımın aşkıydı. Ben de onun.”

“Peki onunla olan ilişkini bitirmenin sebebi neydi?”

“Evlendi.”

“Ah.” Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden Rebecca tekrar konuşana kadar bekledim.

VI KEELAND

“Karısını benim için terk edecekti.”

Tabii ki ederdi. Hepsi bunu söylemiyor muydu?

“Neden yapmadı?”

“Ben nereden bileyim!” Bağırması beni hazırlıksız yakalamıştı. Yerimden sıçrarken arkama yaslanıp aramıza biraz daha mesafe koydum. Genelde böyle bir şey yapmazdım. Benim yaptığım işte hastalar öfke patlaması yaşayabilirdi. Buna alışkındım. Bugün gergindim. Tedirgindim. Çünkü *o* hâlâ benimle iletişime geçmemişti. Çünkü *ben de* iyi uyuyamıyordum.

“Eski sevgilinle ayrılalı ne kadar oldu?”

“Bilmiyorum, bir süre işte.” Bakışlarını tekrar pencereye çevirdikten sonra aniden gülümsedi. “Ondan ayrılmadan bir gün önce biriyle yattım.”

“Ondan? Steve’den mi bahsediyorsun? Yeni ayrıldığın adamdan?” İsimsiz adamların arasında kaybolup gitmiş durumdaydım.

Rebecca gözlerini devirirken, “Başka kim olabilir?” diye sordu.

Seansımızın daha beşinci dakikasındayken üç erkekten bahsettiği ve bu yüzden kafa karışıklığının normal olduğu konusuna değinmeyecektim. Onun yerine başımı sallayıp gülümsedim. “Doğru, tamam. Diğer adamdan hoşlanıyor musun? Steve’den ayrılmadan önce yattığın kişiden?”

Omuz silkti. “Pek sayılmaz. İyi biri sayılırdı.”

Rebecca ile aramda sadece on yaş fark olsa da seks ve flört konusunda koca bir jenerasyon varmış gibi hissediyordum. Yakın zamana kadar ne flört uygulaması kullanmış ne de tek gecelik ilişki yaşamıştım. Siktir, Connor ile sevgili olduğum zamanlarda *takılma* tabiri henüz icat edilmemişti bile. En azından benim sözlüğümde yoktu.

PARÇALANMIŞ

“Yani Steve ile ayrılmanızın sebebi diğer adam değildi, o sadece seksten ibaretti?”

“Eve giderken bara uğradım çünkü Steve ile kavga etmiştik. Adamın biri yanıma gelip bana içki ısmarlamaya çalıştı. Eğer yatakta Steve gibiye vakit kaybetmek istemiyordum, o yüzden sertlikten hoşlandığımı anlatıp benim için bunu yapıp yapamayacağını sordum. Eğer hoşuna gidiyorsa, cüzdanı cebinde tutmasını ve beni evine götürmesini söyledim.”

Aman Tanrım. Bu kulağa hiç de güvenli gelmiyordu.

“Onun evine gittiniz ve adam... ihtiyaçlarını tamamen karşıladı mı?”

Rebecca tekrar omuz silkti. “Steve’den çok daha iyi olsa da eksik bir şeyler vardı. Popoma şaplak attı, saçlarımı çekti fakat bunu sadece ben istediğim için yaptığını söyleyebilirim. Eski sevgilimle olduğu gibi tutkudan dolayı değildi.”

Bakışlarım masama, kendi tutkulu karşılaşmamı yaşadığım yere döndü. Gabriel’in arkamda durup beni tuttuğunu hayal ettim, sertti. Kollarımdaki bütün tüyler ürperirken Rebecca’nın tekrar konuşmaya başladığını fark ettim ama yine de onu duymıyordum.

“Her neyse, tekrar mesaj attı fakat onunla görüşeceğimi sanmıyorum.”

“Bardaki adam mı?”

Başını salladı. “Onu görmezden geleceğim.”

Görmezden gelmek. Tıpkı Gabriel’in bana yaptığı gibi. Koltuğumda sabırsızca kıpırdanıp bacak bacak üstüne attım, *bunun hakkında biraz daha konuşmalıydık...*

“Ona, güzel vakit geçirdiğini ama artık görüşmek istemediğini söylemek yerine neden görmezden geldiğini sorabilir miyim?”

“Neden bunu yapayım ki? Zaten çıkıyor falan sayılmazdık. Beni yemeğe çıkartıp çiçek almadı. Ona bağlılık sözü vermiş değilim. Çok fazla sohbet bile etmedik. Eğer bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsa, aptaldır demektir.”

Omuzlarım çöktü. Rebecca’nın gözünde bardaki adam neyse, ben de Gabriel’in gözünde öyleydim. Kibarca yazılacak bir mesaja bile layık değildim. Fakat Gabriel ve ben bundan daha fazlasına sahiptik, değil mi? Bir süredir konuşuyorduk. Ben onun terapisti, o da benim hastam olmasına rağmen aramızda barda flört etmekten daha fazlası yok muydu?

Belki de yoktu.

Belki de sonrasında olanları düşünen tek kişi bendim.

Şu anda hastamın bana danışmanlık yaptığım fark ettim. Daha da kötüsü, *ona* rehberlik etmek yerine sorular sorup, araştırma yaparak kendim için tavsiye arıyordum. Hastamın takıntı yapmakla ilgili problemi olduğu konusuna girmiyordum bile. Flört ya da seks tavsiyesi almak için doğru kişi sayılmazdı. Sonuçta Gabriel ve ben *çıkılmıyorduk*, bunu unutmamam gerekiyordu.

Son bir haftayı hatta birkaç ayı kendi takıntıyla geçirmişken, erkeklere takıntılı bir kadın olan Rebecca ile olan seansımın geri kalanını tamamlamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bittiğinde yorulmuştum, günün son hastası olmasına minnettardım. Eve dönerken içki dükkânlarından birine uğrayıp iki şişe şarap aldım. Bu akşam ikisini de içmeyi planlamıyordum, yalnızca tezgâhın arkasındaki adam bana düzenli müşterilerinden biriymişim gibi gülümsemişti. Teknik olarak aynı şey olduğunu biliyordum. Tek seferde iki şişe almak ya da iki defa gitmek aynı miktarda şarap içtiğim anlamına geliyordu. Ancak

PARÇALANMIŞ

en azından mahallenin içki dükkanında *Cheers***deki Norm gibi görünmek zorunda kalmayacaktım.

Eve geldiğimde peynir çubuğu yedim ve donmuş *piruhi*** kızartıp içinden yalnızca iki tane alıp geri kalanım çöpe dök-tüm. İkinci kadeh şarabımı içtikten sonra sıcak bir duş alma-ya gittim. Küvet tamamen dolana kadar üçüncü kadehin çoğu bitmişti, geri kalanını da içip ardından kadehi doldurup suya girebilirdim, değil mi? Ben de öyle yaptım. Artık kendimi epey iyi hissediyordum. Boynum gevşemişti, zihnim yavaşlamıştı, neredeyse tekrar sakinleştiğimi hissediyordum. Alkol olağanüs-tü bir terapistti.

Küvete girmeden önce saçlarımı toplamış, mum yakmış ve telefonumdan hafif bir caz şarkısı açmıştım. Güzeldi, din-gin hissettiriyordu. İçmeye devam ederken sıcak suyun içine oturdum ve bütün sıkıntılarımla alıp benden uzağa götürmesine izin verdim. Ama hemen ardından telefonum bildirim sesiyle cınladı. Ben ne kaçırdığımı bilmeye ihtiyacı olan tipte insanlar-dan biriydim. Dördüncü kadehimi bitirmek üzere bile olsam... O yüzden bildirimin neden geldiğini görmek için telefonuma dokundum ve Robert'tan gelmiş bir mesajla karşılaştım. Beni görmezden gelmeyen Robert. Beni şık yerlere yemeğe götüren, centilmen gibi davranan adam. Onunla evine gittiğimde böyle davranmıştı çünkü hazır olmadığımı biliyordu...

Hazır değildim.

Bu gerçekten komikti.

Beni sevgiyle öpen ve tamamen benimle ilgileniyor gibi gö-rünen, kaçırılmayacak bir adamla seks yapmaya hazır değildim.

* Cheers, 1982-1993 yılları arasında yayınlanan ABD yapımı televizyon dizisidir, karakter-lerden biri olan Norm sürekli bara gitmesiyle bilinir.

** Un, yumurta, peynir, tereyağı, et suyu ve cevizden yapılan bir çeşit mantıdır. İç harçları farklılık gösterebilir.

VI KEELAND

Ama nefes tutma oyunlarına ve masamın üzerinde hastamla sevişmeye hazırdım.

Telefonumu havaya kaldırıp topladığım ve ıslatmayı planlamadığım saçlarımla suya daldım. Nefesimi tutarken saniyeleri sayıyordum. On beş. Ardından otuz. Doksana geldiğimde kafamın içinde baskı hissediyordum. Yine de yüz beşe kadar kendimi zorladım. On saniye daha geçtikten sonra büyük bir gürültüyle, nefes nefese kalmış halde sudan çıktım. Su küvetin kenarlarından dışarı sızıyordu.

Mum söndü.

Artık saçlarımı da kurutmam gerekiyordu.

Ayrıca bardağım tekrar boşalmıştı. Yani dışarı çıkma zamanı gelmişti.

Küvetten yalpalayarak çıkıp havluya sarındım ve banyo paspasına baktım. Daha önce üzerine hiç oturmamıştım, rahat görünüyordu. Duvardan destek alarak yere kaydım ve telefonumu tekrar elime aldım.

Belki de Robert benim için fazla nazik bir adamdı.

Belki artık Rebecca gibi birine dönüşmüştüm. Belki kaza beni değiştirmişti, daha sert birine ihtiyacım vardı. Cezalandırılmak bana uygunmuş gibi görünüyordu.

Robert'ın beni sıkıca tuttuğunu, saçlarımı çektiğini hayal edemiyordum. Muhtemelen yatakta son derece kibar, dikkatli, sıcak ve centilmendi.

Aklımdaki bu düşünceyle flört uygulamasına giriş yaptım. Son günlerde bundan uzak durmuştum, sahip olduğum iki erkekle ne yapacağımı bilemez haldeyken üçüncü kişiyi bulmanın hiçbir anlamı yoktu. Gerçi Gabriel'a *sahip* olduğum falan yoktu. Her neyse.

PARÇALANMIŞ

Bir süre gezindim, önüme çıkan *sert görünen* bir adamı sağa kaydurdum. Dövmeliydi, bakışları keskindi. Motosiklet? Harika! Ardından Columbia'nın internet sitesine girip Gabriel'in fotoğrafına baktım. Bana göre gerçekte daha yakışıklıydı. Gülümseyen yüzünü izlerken tam şu anda ne yaptığını merak ettim. Aynı zamanda birlikte vakit geçirdiği bütün o sarışınlar da aklıma geldi.

Kalbim sıkıştı. Muhtemelen şu anda genç, ateşli biriyle yemekliydi. Artık her neredeyse... Başımın dönmesinin sebebi bu düşünce mi yoksa boş mideyle dört kadeh şarap içmiş olmam mıydı, emin değildim. Sebep her neyse artık dik duramıyordum. Bu yüzden daha önce hiç oturmadığım güzel paspasın üzerine uzanıp havluyu etrafıma sardım.

Sadece birkaç dakikalığına gözlerimi kapatacak sonra kalkıp yatağa gidecektim. Dişlerimi fırçalamam ve telefonumu da şarja takmam gerekiyordu.

Ertesi sabah uyandığımda hatırladığım son şey bu düşünceydi. Ağzım iğrenç kokuyordu, telefonumun şarjı bitmişti, yüzümün yan tarafında o güzel paspasın izi çıkmıştı ve midemde kötü bir şey olacağına dair korkunç bir his vardı.

BÖLÜM 31

Günümüz

Bir hafta daha geçmişti.

Dün akşam içki dükkânına tekrar gitmiştim çünkü iki şişe de çoktan bitmişti. Bu defa kendi kendime, “Eğer yarım düzine alabilirsem, indirimden yararlanabilirim!” diyerek bahane uydurmuştum.

Şimdi ofisimdeydim; telefonuma bakıyordum, önümde flört uygulaması açıktı. Robert’tan yeni bir mesaj vardı ama kendimde açacak cesareti bulamıyordum.

Sarah, “Yeni programlar,” diyerek kapıdan içeri kaydı. Her zamanki gibi neşeliydi ve ben de gülümseyip ona normal görünmeye çalıştım.

“Teşekkürler.” *Onun* adını ararken kâğıtları karıştırdım. Cuma günü geliyordu, bu da demek oluyordu ki onu görmeme üç gün vardı. Ya hiçbir şey olmamış gibi davranacaktık ya da... dudaklarımı yaladım. Son randevumuzu tekrar edecektik ve bunu yapamazdım. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim. Bunu farkındaydım ve onu uzak tutmak, ona yaptığımızın ne kadar yanlış olduğunu hatırlatmak için bir sürü şey düşünmüştüm. Ama kalbimin en derinlerinde eğer beni tekrar masaya yatırırса ona itiraz edemeyeceğimi *biliyordum*.

PARÇALANMIŞ

Cuma günün sayfasını bulup isimleri taradım ama saat beş hastası yok olmuştu. Gabriel'in randevusunun o saatte olduğuna yemin edebilirdim. Kalp atışlarımın hızlanmasını yok sayarak yanağımı ısırdım. Karıştırdığıma emindim. Kâğıtların hepsini masamın üzerine yayıp Gabriel Wright ismini aramaya başladım.

Ama yoktu.

Aniden terlemeye başladığımı hissettim. Kıpırmızı olmuş-
tum. Bu bittiği anlamına geliyordu. Bir defa iptal etmek normaldi, peki ya iki? Bu resmen benden kaçtığını gösteriyordu.

Tabii eğer...

“Sarah?” diye seslendim ve bana hemen cevap vermeyince ayağa kalkıp kapıdan dışarı baktım. “Hey, Gabriel'in randevusu ortadan kaybolmuş. Yine.”

Mesaj yazdığı telefonundan başını kaldırdı. “Evet hâlâ şehir dışında olduğunu söyledi. Ona internet üzerinden seans yapabileceğini önerdim ama kabul etmedi.”

Kaşlarımı çattım. Onu tekrar hasta olarak kabul ettiğimde randevuların hepsi haftalık olarak planlanmıştı. “Sadece bu haftanın randevusunu mu iptal etti?”

Başını yana eğerken, “Evet, ne oldu ki?” diye sordu.

Yani *tamamını* iptal etmemişti. Bu da demek oluyordu ki ilişkimizi tamamen bitirmemişti. Doktor-hasta ilişkimizi kastediyordum. Yutkunarak Sarah'ya baktım, düşüncelerim birbiriy-
le yarış içindeydi. Gerçekten şehir dışında olabilirdi. İş yüzünden olduğunu söylemiş olabilirdi ama belki de ailesiyle alakalı acil bir durumu vardı ve bundan bahsetmek istememişti.

“İyi misin?” Sarah telefonunu yanına koyup sanki yanıma gelecekmiş gibi ayaklandı.

VI KEELAND

Kaşlarımı çatarak, “İyiyim,” dedim. “Şey... bugün işlerimiz bitti, değil mi?”

“Evet, Bay Wilson son hastandı.”

Başımı sallayıp gergin bir şekilde gülümsedim ve ofisime dönüp kapıyı kapattım. Aslında Gabriel hakkında ne kadar az bilgiye sahip olduğumu düşünürken odanın bir ucundan diğere yürüyordum. Tabii ki günlük rutinlerini, sarışınlara ilgisi olduğunu ve ölü bir ailesi olduğunu biliyordum.

Ama belki de ondan yardım isteyen ebeveynleri vardı. Ya da erkek veya kız kardeşleri. Siktir, belki de gerçekten işle alakalı bir durum oluşmuştu ama bir profesörün şehir dışına çıkmasını gerektiren şeyin ne olabileceğini hayal edemiyordum.

Belki de sadece benden kaçıyordu.

Aniden dururken, gözlerim dışarıdaki dünyaya; doğanın canlandığı, çiçeklerin açtığı ve ağaçların yeşillendiği yere sabitlendi. Ben de buradaydım, hiç değişmemiştim.

Bilmek zorundaydım.

Bu da Gabriel’in nerede olduğunu çözmem gerektiği anlamına geliyordu.

Genelde sabah saatlerinde kullanmama rağmen yol kendisini bana kolayca hatırlattı. Akşam olmuş, güneş çoktan batmış, gökyüzü parlayan birkaç yıldız ve Manhattan’ın ışık kirliliğinde nadiren görülebilen aydan bir parçayla süslenmişti. Kalın kışlık montumu, ince bir ceket ve şalla değiştirmiştim. Gabriel’in evine vardığımda, bir sonraki hamlemi hesap ederek bekledim. Hasta bilgilerinden dolayı dördüncü katta yaşadığını biliyordum. Buradan bakıldığında da dördüncü kat karanlık ve boş görünüyordu. Terk edilmiş gibiydi. Sanki orada her kim yaşıyorsa... gitmişti.

PARÇALANMIŞ

Apartmanın diğer ucuna doğru yürürken karanlık pencereleri izliyor, Gabriel'm bu duvarların arasında olduğuna dair herhangi bir işaret yakalamayı umuyordum. Beş dakikanın sonunda evde birilerinin varlığını gösteren ize rastlamayınca telefonumu çıkartıp yeni bir şey denedim. Metroyla buraya gelirken, kullananların anonim şekilde arama yapmasını ve mesaj atmasını sağlayan bir uygulama indirmiştım. Onu açıp Gabriel'in numarasını girerek arama kısmına bastım.

Ve bekledim.

Yanımdan belki yemeğe giden ya da dönen bir çift geçti. Evsiz bir adam yan sokaktan çıkıp bana baktıktan sonra tökezleyerek yürümeye devam etti. En sonunda uygulamadan hat sesi gelmeye başladığında telefonu kulağıma yaklaştırıp nefesimi tuttum.

"Efendim?" Gabriel'in sesi hattın karşısından duyuldu. Dördüncü kata baktım, ışık yoktu. Birinin yatağından kalkıp telefonuna cevap verdiğine veya diğer odaya geçtiğine dair iz yoktu. "Orada kimse var mı?"

Gözlerimi kapatıp sesini içime çekerek sindirmek istiyordum. *Gabriel'in ses tonunda kaybolmak*. Ama yapamazdım, o yüzden aramayı sonlandırdım.

Yani yalan söylememişti, evde değildi. Uzakta, artık her nereye gittiyse şehir dışında olmalıydı. Ayrıca tabii ki bana herhangi bir açıklama borcu yoktu, sonuçta *sevgili* falan değildik. Kendimden utanıyordum, aklımdan ne geçiyordu ki? Adamı tekrar gizlice takip ediyordum. Tıpkı Rebecca gibiydim. Bugünlerde ona sunabileceğimden çok daha fazla terapiye ve ilgiye ihtiyaç duyan Rebecca.

Bunun benim hakkımda ne anlattığını düşünmemeye çalıştım.

VI KEELAND

Köşeyi dönüp ev dışında başka bir yere yöneldim. Şu an yapmam gereken son şey eve gitmek, orada bir şişe daha şarap içtikten sonra sarhoş halde Robert'ı daha da kötüsü Gabriel'ı aramaktı. Eğer aptalca bir şey yapacaksam, en azından bunun anonim ve gerçek hayatımda sonuçlarını görmeyeceğim şekilde yapmalıyım. Belki başka biriymişim gibi davranabilirdim. Farklı bir doktormuş gibi yapabilirdim, hatta doktorluğu hiç karıştırmazdım. Öğretmen, muhasebeci ya da ne istiyorsam o olurum. Güzel bir bar bulur, dünya umurumda değilmiş gibi içeri girerdim. Tıpkı Rebecca'nın Steve'den ayrılmadan önceki gece yaptığı gibi. Bana içki ısmarlayacak yakışıklı bir adamla tanışırdım. Kendimi genç ve arzulanabilir hissederdim.

Başımı kaldırıp yürüdüm ama bara rastlamadım.

Gabriel'in evinden her zaman yaptığım gibi depoya doğru otomatik pilottaymışım gibi yürümüştüm. Sokak lambasının zayıf ışığının altındayken durup gözlerimi kısıtım. Depodan uzaklaşarak bana doğru gelen bir şekil vardı.

O olamazdı. *Olamazdı.*

Ama adam başını kaldırıp, saçlarını geriye doğru atarak yukarı baktığında göz göze geldik.

Oydu.

Gabriel Wright şehir dışında değildi.

Tam burada, karşımdaydı. Midem bulanmaya başladı, eğer zamanım olsaydı arkamı dönüp kaçırdım. Ama yoktu. Gözleri doğruca benimkilere kilitlenmişti ve kararlı bakışlarla bana doğru geliyordu.

BÖLÜM 32

Günümüz

Gabriel yaklaşırken gözlerini kıstı. “Doktor McCall?” Ama sorguladığı şey gerçekten benim olup olmadığım değil, burada ne işim olduğuydu ve lanet olsun ki bu gerçekten yerinde bir soruydu. Yakalanmadan önce benim de kendime sormam gereken şeydi.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırırken *Oscar* ödüllü bir oyuncuymuşum gibi davranmaya çalışıyordum. “Gabriel? Ah, merhaba.”

Başını eğip beni süzdü. “Bu mahallede ne işin var? Bu civarda mı yaşıyorsun?”

“Ben, şey, pek uzak sayılmaz.” Apartmanların aşağısını işaret ederken aklıma gelen ilk bahaneyi söyledim. “Az önce telefon dükkânındaydım, telefonum bozulmuşa benziyor da.”

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken, “Hangisi? Köşedeki *Verizon*’da mıydın?” diye sordu.

Kendimi boğulmak üzere kendisine can simidi atılan bir kadın gibi hissediyordum. “Evet, o. Köşedeki *Verizon*.”

Gülümsedi. Aslında daha çok sırıtıyordu. “Sana Doktor McCall diye hitap etmem garip değil mi? Bilirsin... son seansımızdan sonra.”

VI KEELAND

Yanaklarım kızarmaya başladı. “O konudan bahsetmişken...” Kapıyı o açmıştı, söylemem gerekenleri söylemeli, ardından sertçe kapatmalı ve kapıyı kilitleyerek anahtarı sonsuza kadar fırlatıp atmalıydım. Yine de ona son seansımızın ne kadar uygunsuz olduğunu anlatacak kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordum.

Dudaklarım hareket edemedi Gabriel uzanıp yanağımı avucunun içine aldı ve başparmağıyla okşamaya başladı. “Seni özledim, *Meredith*.” Tamamen yaklaşıp ağzını kulağıma götürdü. “Sen de beni özledin mi?”

Tenim ürperirken, bedenimdeki bütün tüyler gökyüzüne doğru fırladı. Zihnim bir sürü düşünceyle dönüp duruyordu. Onu özlemediğimi, aramızda yaşananların hepsinin büyük bir hata olduğunu söylemeliydim. Ama gerçek bu değildi, değil mi? Belki son kısım öyleydi ama onu *özlemiştim* ve vücudumun verdiği tepki de bunun kanıtıydı. Buna rağmen aklıma gelen şeyle birlikte kendimi zorlayarak geriye gittim.

“Randevunu yine iptal ettirdin, uzakta olduğunu sanıyordum?”

Gabriel’in yanağımdaki eli, enseme doğru kayarken uzun parmaklarını boynuma dolayıp sıktı. Canımı acıtacak kadar sert değildi ama bana onun ne kadar güçlü olduğunu, beni arkamdan kavramışken tek eliyle masaya nasıl yasladığını hatırlatmaya yetiyordu.

“Planlarımda değişiklik oldu, kısa süre önce geldim. Sabah ilk fırsatta ofisi arayıp cuma günkü programa dahil olup olmayacağımı soracaktım.”

“Ah.”

“Asistanın bana internet üzerinden seans yapmayı teklif etti fakat geçen seferki seanstan ayrılma şeklimizden sonra biraz

PARÇALANMIŞ

zamana ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ayrıca konuştuğumuz zaman, bunun yüz yüze olmasının en doğrusu olacağını hissediyordum.”

Gözlerine bakarken orada samimiyetsizliğe dair bir işaret aradım. Yalan mı söylüyordu? Gerçekten yeni mi gelmişti? Sahiden şehir dışında mıydı?

Ama ne olumlu ne olumsuz, hiçbir şey bulamadım.

Gabriel gülümsedi. “Ben senin sorunu cevapladım ancak sen hâlâ benimkine cevap vermedin, Meredith?” Kıkırdadığında neden bahsettiğini anlamak için konuşmamızı geriye sardım. “Sana beni özleyip özlemediğini sormuştum.”

Bir kez daha, “Ah,” dedim. Belli ki bugün parlak bir konuşmacıydım.

Gabriel altdudağını ısırırken, “Benimle eve gel, sadece birkaç sokak uzakta oturuyorum,” dedi.

Bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordum ama... evinin içinin nasıl olduğunu görmek istiyordum. Belki de bunu yapmak, Gabriel’i çözmek konusunda bana yardımcı olurdu. Ayrıca şehir dışına çıktığına bile ikna olmamıştım. Kapının yanında duran bavul, bana dürüst olduğu konusunda içimi rahatlatılabildi.

Ben düşünmeyi bitirmeden, koluyla beni dürttü. “Hadi, birlikte bir kadeh şarap içeriz.”

Ardından bir anda Gabriel apartmanın kapısını açıyordu. Lobide yürürken posta kutularını inceledim. Aylar önce onu kahve dükkânının penceresinden ilk defa gördüğümde, kimliğini doğrulamak için gizlice girip kontrol ettiklerimin aynıydı.

Asansörü çağırmak için düğmeye basarken, “Kırmızı mı yoksa beyaz mı istersin?” diye sordu.

VI KEELAND

“İkisi de iyidir.”

“Açılmayan beyaz şarap bozulur mu? Sanırım buzdolabımda bir tane var ama onu alalı üç ay olmuş olabilir.”

Bu komikti. Benimki yalnızca üç saat dayanıyordu.

Zorla gülümsedim. “Sanırım birkaç yıl daha durabilir.”

Asansör kapıları açılıp içeri girdiğimizde kalp atışlarım hızlandı. Bunu yaptığımı, *Gabriel’in evine gittiğime* inanamıyordum. Sınırı aşıyordum ama bunu yapalı epey olmuştu, bir tane daha aşmam neyi değiştirirdi ki?

Gabriel, “Haftan nasıl geçti?” diye sordu.

“Güzel, seninki?” dedikten sonra devam ettim. “Seyahatin aniden gelişti, değil mi? Umarım her şey yolundadır.”

Gülümseyerek, “Artık öyle,” dedi.

Dilimde onlarca detay içeren soru vardı. *Neredeydin? Kiminleydin? İyi olmayan ama artık yoluna giren ne oldu?* Bunları sormak yerine sadece hafifçe gülümsemekle yetindim.

“Sevindim.”

Dördüncü kata ulaştığımızda Gabriel elini sırtıma koydu ve beni kabinden çıkartıp sola doğru yönlendirdi. Üç kapıyı geçtikten sonra cebinden anahtarları çıkarttı. “Umarım yerde hiç iç çamaşırı bırakmamışımdır, misafir beklemiyordum.”

Bu başka biriyle görüşmediği anlamına mı geliyordu yoksa sadece bugün için mi kimseyi davet etmemişti? Komikti, bir sürü sorum vardı ama buna rağmen hiçbiri ağzımdan çıkmıyordu.

Gabriel ışıkları açtı ve oturma odasına giden dar bir kordondan geçtik. Gözlerim tıpkı kalp atışlarım gibi hızlıydı. Etrafta dört dönüyorlardı. İpucu arıyordum fakat gizemlerden hangisini çözmeye çalıştığımın emin değildim. İlk fark ettiğim şey valizin olmamasıydı. Ne kapının yanında ne de oturma

PARÇALANMIŞ

odasında. Seyahatten döndüğüm zaman benimkinin kapı eşiğinden birkaç santim uzaklaşması bile günler sürüyordu. Gabriel çantasını hemen odasına götürüp, boşalttıktan sonra dolabına yerleştiren tipte biri olabilir miydi? Belki de çoktan açıp eşyalarını yerlerine koymuştu.

Fark ettiğim ikinci şey ise çok fazla kitabının olmasıydı. Güzel, deri ciltli ve eskilerdi. Koleksiyon mağazasında bulunan, sahibinin dokunmak için beyaz eldivenler taktığı, kilitli camların arkasında saklanan baskılara benziyordu. Duvarlardan birinin tamamı monte edilmiş raflarla kaplıydı. Ortada duran en uzun bölüm, kitap yığınlarının ağırlığından dolayı eğilmişti.

Ben etrafı incelerken Gabriel arkamdan yaklaşıp ceketimi çıkartmak için omuzlarıma uzandı. “Sanırım sırrım ifşa oldu, tam bir kitap kurduyum.”

Gülümsedim. “Koleksiyonun gerçekten etkileyici.”

Ceketimi alıp gözden kayboldu ve ardından tekrar arkamdan yaklaştı. Birbirimize dokunmasak da bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Sıcacık nefesi enseme ürpertiyordu. Elleriyle omuzlarımı kavradığında dokunuşu karşısında sıçradım.

“Birileri oldukça gergin,” dedi. Hâlâ arkamda durmasına rağmen sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

“Biz, şey, bu...” Doğru kelimeleri bulmak için tekrar aklımdaki sözlüğü karıştırdım. Uygunsuz, etik değil, ahlak dışı, *sapkın*. Seçtiğim kelimenin, onun doktoru olmanın ötesinde bir anlam taşımamasına dikkat etmeliydim.

Gabriel omuzlarımı sıkarken, “Fazla düşünmeyi bırak,” dedi. “Biz rıza gösteren, yetişkin insanlarız. İkimiz de bekâriz.”

İkimiz de kocam yüzünden bekâriz. Benim yüzümden.

VI KEELAND

Eğilip boynumu öptü, yumuşak dudakları konuştuğu te-
nimde geziniyordu. “Bu uygun mu?”

Yutkunup başımı salladım.

“Bu hafta sürekli seni düşündüm,” diye fısıldadı. “Sen de
beni düşündün mü?”

Yalnızca uyanık olduğum her saniye...

Nefes almakta güçlük çekiyordum. Dokunuşu çok iyi his-
settiriyordu, öyle olmadığını bilmeme rağmen fazlasıyla doğru
geliyordu. Cevap vermediğimde boynumu ısırdı.

Nefesim kesildi.

“Bu hoşuna gidiyor, değil mi?” Sesindeki gülümsemeyi tek-
rar duydum. “Bana, seni tutup sertçe becermemi söylemeni ak-
lımdan bir türlü çıkartamıyorum.”

Yutkundum.

“Beni düşündün mü?” diye sordu. “Son seansımızda olanla-
rı düşündün mü?”

Başımı salladım. Beni sokakta yakaladığından beri dürüst
olduğum tek konu bu olabilirdi.

“Güzel.” Tenimde ısırdığı yeri öptü. “Çok güzel, Meredith.”

Gabriel belime doladığı kolunu beni kendine bastırmak için
kullandı. Bedeni çok sıcaktı, çok sertti. Köprücük kemiğimin
üzerini emmeye başladığında gözlerim kapandı ve ona daha ra-
hat ulaşabilmesi için kolaylık sağlayabilmek adına hiç utanma-
dan başımı arkaya yasladım. Ardından hareket edip yürümeye
başladık. Beni yönlendiriyordu, bedeni hâlâ arkamdan sertçe
bana baskı yapıyordu. Kapıdan geçtik, yatağı görebiliyordum.
Yürürken bacaklarımın komodine çarptığını hissettim. Göğ-
süm yatağa değene kadar beni öne doğru iten, sırtımdaki sert
ele teslim oldum.

PARÇALANMIŞ

Ben yüzüstü yatarken Gabriel arkama geçti. Ellerimi, tek eliyle kavrayıp başımın üzerine kaldırdı, dişleriyle kulak mememi ısırduğunda kendime engel olamadım ve inledim.

“Bu sesi seviyorum,” dedi hırıltılı bir sesle. “Ofisine girdiğim andan beri her akşam bunun hayalini kurdum.”

Boştaki eli aramızdan, elbisemin altına kaydı. Bacaklarımın arasına uzandı, iç çamaşırımı sabırsızca kenara itti ve ıslaklığımı temas etti. “Bunun yanlış olduğunu düşünüyorsun ama şimdiden ıslaksın.” İki, belki de üç parmağı içeri girdi. Kaç olduğundan emin bile olmamama rağmen nefesim kesilmişti. Sertti, ön sevişme yoktu. Tıpkı son seferinde olduğu gibiydi. Gözlerim başımın arkasına doğru kaydı ve hamlesiyle birlikte dudaklarımdan başka bir inleme daha kaçtı.

Gabriel sert bir sesle, “Güzel,” dedi. Parmaklarımı neredeyse tamamen çekip ardından derinlere itti. Bunu tekrar yapmadan önce nefesimi toparlayamamıştım bile. Ardından tekrar yaptı. Ve tekrar. Aniden durduğunda, uçuşumun kenarından yuvarlanmanın eşiğine gelmiştim.

Ayağa kalktı. Belli belirsiz kemerin açılmasını, fermuarın indirilme sesini duydum ve ardından aletinin büyük, ipeksi kısmını kadınlığımda hissettim ama kendisini içeri itmedi. Bunun yerine saçlarıma uzanıp yumruğunun etrafına doladı.

“Yine sert olmasını mı istiyorsun?”

O nasıl yapmak istiyorsa onu istiyordum ama sertlik -cezalandırılacak kadar sert olması- doğru geliyordu. Bu yüzden başımı sallarken, “Daha sert,” dedim.

Saçımı tutan eli beni aniden öylesine sert çekti ki yataktan havalandım. Gabriel boştaki eliyle belimi kavradı ve yatakta dört ayak üzerinde durmamı sağladı. Hâlâ saçlarımı çektiği için kafa derim yanıyordu ama tek bir hamleyle derinlere

VI KEELAND

kaydığında acının tamamını unuttum. Ya da belki 'de acı, zevkimin katlanmasına ve bütün duyularımın yükselmesine sebep oluyordu çünkü daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Gabriel içimde öylesine derine gömülmüştü ki boynum arkaya doğru eğildi. Tamamen onun kontrolü altındaydım, bedenim gerçekten gevşemişti ve kendimi ona bırakmıştım. Ofisimde geçen hafta yaşadıklarımızdan beri son derece gergindim. Onunla konuşmam, bunun bir hata olduğunu ve bir daha asla olmayacağını söylemem gerektiğini düşünüp durmuştum. Ama aslında ihtiyacım olan şeyin tam da *bu* olduğu ortaya çıkmıştı.

Gabriel arkamdan içime kuvvetle girmeye devam ediyordu. Sert ve talepkârdı ama ben acıtmasını istiyordum. O yüzden o ileri hareket ettiğinde ben de geriye doğru gittim, her itiş yüksek bir çarpışma sesine karışıyordu. Ezici ve can yakıcıydı. Yarın muhtemelen oturmak için yastığa ihtiyacım olacaktı, hâlâ hırpalanmış hissedecektim ama her saniyesinden zevk alıyordum. Her hamle bir öncekinden daha cezalandırıcıydı, gittikçe daha derine çarpıyordu. Vücudum hiçbir uyarı vermeden zirveye çıktı. Kafamda hiçbir düşünce; endişe, üzüntü, pişmanlık yoktu. Yalnızca son bulmasını asla istemediğim, acıyla süslenmiş sınırsız zevk vardı. Ama tabii ki sona erdi. Gabriel sonuna geldiğinde bir kükremeye kendini bıraktı.

Nefes nefeseydim. Birkaç saniye öncesine kadar heyecan sayesinde boşalan zihnim, şimdi düşüncelerle dolup taşıyordu.

Gabriel hareket etti. Bulanık gözlerim odanın arkasında kaybolana kadar onu izledi. Sanırım banyoya gidiyordu. Ardından görüşüm netleşti ve etrafıma ilk defa bakmaya başladım. Hepsini, aldığım nefeslerden daha hızlı şekilde gözlerimin önünden geçmeye başladı.

Çerçeveadaki bir düğün fotoğrafı.

Dolabın kapısına asılmış, kadın bornozu.

PARÇALANMIŞ

Komodinin üzerinde duran evlilik yüzüğü.

Şifoniyerin üstüne asılmış, aynaya yapıştırılmış polaroid fotoğraflar.

Gülen yüzler.

Öpüşmeler.

Güzel, küçük bir kız çocuğu.

Gözlerim yaşlarla doluydu.

Güzel, mükemmel küçük bir kız.

Ölmüştü.

Ölüydü.

Ayağa kalktım ve ardından kitaplarla dolu oturma odasına doğru koştum. Dar koridordan geçip kapıdan dışarı fırladım.

Çıkarken çantamı ve şalımını bir şekilde kapmayı başarmıştım ama ceketim ortalıklarda yoktu. Merdivenleri bulup yürümeye devam ettim ve dört kat aşağıya indikten sonra sokağa çıktım.

Sert şekilde dönüp köşeye varana kadar apartmanlar boyunca koşmaya devam ettim. Sonra tuğla binaya yaslanıp ellerimi dizlerime dayadım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Ne kadar sürdüğünden emin değildim, biraz zaman almıştı ama en sonunda nefes alış verişlerim normale döndü. Duruşumu düzelterip etrafıma baktım. İnsanlar haftanın diğer sıkıca günlerinde olduğu gibi geçip gidiyordu. Kimsenin bana dikkat ettiği yoktu. Sonuçta burası New York'tu. Sanırım nefes nefese kalmış, hafif deli gibi görünen kadının teki alışılmadık bir şey değildi. Fakat sonra etrafıma gerçekten bakmaya başladım. Gabriel'a telefonu tamir ettirdiğimi söylediğim köşede duruyordum. Bana *Verizon*'a gidip gitmediğimi sormuştu ve evet dediğimde sırtmıştı.

Ama burada *Verizon* mağazası yoktu...

BÖLÜM 33

Günümüz

Saatler sonra bile sokaklarda dolaşıyordum, doğru düzgün düşünemez haldeydim. Ellerin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, içimde olduğunu. Kendimi yorgunluktan, ilkel bir ihtiyaç ve zevkten nefesi kesilmiş şekilde hayal ediyordum ama yine de... *yine de* gözlerimi kapattığımda o kadını görüyordum. Karısını ve kızını. Fotoğraflarını. Lanet olası bornozu.

Sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Dışarısı ceket-siz gezmek için fazla soğuktu. Arkamda ayak sesleri vardı ve bir silüet gittikçe yaklaşıyordu. Belki de Gabriel beni aramaya çıkmıştı?

Ya da belki de gecenin bir yarısında sokaklarda dolaşan birileri daha vardı.

İkisiyle de muhatap olmak istemiyordum, bu yüzden geldiğim yoldan geri döndüm. Sol yerine sağa, ardından sağ yerine sola döndüm ve aniden kendimi bir kez daha deponun önünde buldum.

Verizon mağazası yoktu. Burada hiç Verizon mağazası yoktu ve Gabriel sanki bunu biliyormuş gibi sırtımdı.

Durup binaya yaslanırken tekrar nefesimi düzenlemeye çalıştım. Belki de *Verizon* mağazası kapanmıştı. Belki eskiden oradaydı ama artık gitmişti, Gabriel ise bunun farkında değildi.

PARÇALANMIŞ

Ya da... ona bakındığımı, evinin etrafında dolaştığımı biliyordu.

Bu düşünce içten içe beni kemiriyordu. Ne anlamı vardı ki? Tırnağımı kemiriyordum, midem bulanıyordu... Tanrım, seks gerçekten tam da ihtiyacım olan şeydi. Sert ve cezalandırıcıydı. Beni *sakinleştirmişti*. Bağımlılık yapıyordu. Rebecca'nın erkek arkadaşından neden bunu istediğini anlayabiliyordum. Özellikle de buna alışmışsa. Yani *böylesini* yaptıktan sonra *normale* nasıl dönülürdü ki?

Belki de ayrılmak için fazla aceleci davranmıştım. Sadece... önceki hayatı tarafından etrafım sarılınca aklımı kaçırmıştım. *Yok ettiğim hayat tarafından*. Tanrım, olanlardan sonra ona *bir şey* söylemem gerekecekti. Akli başında olan hiçbir kadın seks yaptıktan sonra gecenin bir vakti kaçıp gitmezdi. Açıkça ortadaydı ki doktor-hasta meselesi hâlâ büyük bir sorundu. Belki konuyu buraya çekebilirdim? Bunu fark eder miydi?

Bir dakika... Şu anda beni *görüyor muydu*?

Sola dönüp ardından sağa baktım. Sokağın boş olduğunu görünce gözlerimi kapattım ve aldığım derin nefes beni kendime getirdi. İçinde bulunduğum ana. New York'taki sokağa, sırtımı dayadığım binaya. Eve gitmem, kapımı kapatıp kilitlemem ve bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmam gerekiyordu. Ben korkunç bir insandım. *Senin* ailesini mahvettiğin adamın peşine düşmüş, sonra da bunların olmasına izin vermiştim...

Ama gitmek için duvardan çekilir çekilmez tekrar depoya baktım ve orada ne saklamış olabileceğini düşündüm. Her gün gelip deponun içinde beş ya da on dakika değil, yarım veya bir saat geçirmesine neden olan şey neydi?

Bir zamanlar orada ailesine ait eşyalar olduğunu söyledim. Belki de karısının en sevdiği kazağı, tıpkı benim *seninkini* yüzüme bastırdığım gibi tutuyordu. Kazınmış o kokuyu içine

VI KEELAND

ekiyor, bir gün *senin* gibi onun da yokluğa karışacağından korkuyordu.

Ama artık bunun olabileceğini düşünmüyordum. Gabriel'in evi hâlâ karısının eşyalarıyla doluydu.

Tekrar tuğladan yapılmış depo binasına baktım.

Bilmem gerekiyordu. *Bilmeliydim*. Bu, istemek falan değildi.

Neden bilmem gerektiğini bile anlayamıyordum. Bunu bana işinde iyi olan Doktor Alexander dahi söylemezdi. Ama ruhumun derinlerinde arzuladığım şey buydu ve bu defa onu beslememe engel olacak hiçbir şey yoktu.

Sokağın karşısındaki kaldırımda bir adam yürüyordu. Tek elinde st üste duran iki kutu tutuyordu. Depolama alanına yaklaştığında yavaşlayıp, onları kapının önüne bıraktı. Gözlerim büyüdü. *İçeri giriyordu...* zerine düşünmeye fırsat bulamadan, ne olduğunu bile anlamadan kendimi caddeye attım ve adamın az önce kart anahtarla açtığı kapıya uzandım.

"İzin verin de size yardım edeyim," dedim ve adam bana dönerken ona dostane bir şekilde gülümsedim. "Benim kısmım hemen koridorun sonunda."

Eğer erkek olsaydım muhtemelen bunu iki defa düşünürdü ama ben ona tehdit oluşturmuyordum. En azından o öyle düşünüyordu. Neyse ki hissettiğim kadar kaçık grnmyordum.

"ok teşekkür ederim." Kutularını alıp içeri girdi ve birkaç adım sağa doğru yürüdükten sonra bekleyen asansörün içinde kayboldu.

Bu sırada nefesimi tutmuştum, kalbim her an yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. O gittiğinde titrek bir nefes verip aynı yere; Gabriel'in daha önce defalarca gittiğini izlediğim tarafa, sağa yöneldim.

PARÇALANMIŞ

Yürürken üniteleri sayıyordum. Sonunda aylar önce aldığım notları iyi bir amaçla kullanma zamanım gelmişti. O zamanlar bunların hepsi dağınık düşüncelerden ibaretti, dağılmanın eşisindeki bir kadının karalamalarıydı.

Sigaralar.

Küçük boy kahve.

Mısır unlu *muffin*.

On iki.

Son madde deponun girişinden itibaren saydığım; Gabriel içeriği girdiğinde ışıkların yanıp sönmesini izlediğim pencerelerin sayısıydı.

Depo ünitesine vardığımda tam önünde durdum. Çevremdeki garaj tipi kapılardan herhangi bir farkı yoktu. Mavi boyanmıştı ve sürgüsünden yuvarlak bir asma kilit sarkıyordu.

Kilide uzun süre bakarken, Gabriel ile uzun zaman önce yaptığımız konuşmayı düşündüm. Karısına yazmamı istediğim mektup hakkında konuşmuştuk. “*Belki bundan sonra şifrelerimi girerken daha az öfkelenirim,*” demişti. “*Bankamatikten, kapı kilidime kadar hepsi onun doğum günü.*” Ayrıca onun doğum gününün, Sevgililer Günü’yle aynı zamanda olduğunu söylediğini de unutamamıştım.

Kilide uzanıp başka bir kuralı daha çiğnerken suçluluk duygumu bastırdım. Yine. Bir kez daha olsa ne olurdu ki?

Görünüşe göre eğer Gabriel söz konusuysa, kuralların önemi yoktu. Daha doğrusu onları çiğnemek umurumda bile değildi. Sonuçlar katlanmaya değer olabilirdi çünkü benim... benim yalnızca *bunu bilmem gerekiyordu.*

Kilidi sayılar aynı şekilde hizalanana kadar çevirdim. 0214. Ardından tatmin edici bir klik sesi duyuldu ve kilit birden

VI KEELAND

sürgüden çıkıp elimin üzerinde ağırlaştı. Sakladığı her şey artık avuçlarımın içindeydi.

Çoğunlukla kutular vardı. Daha çok büyük, nakliye tipin-
delerdi. Yanlarına yapıştırılmış kontrol listeleri vardı, böylece
bir kalemle kutuların hangi odaya gideceğini yazabilirdiniz.
Fakat bunların hiçbirinde yazı yoktu, sanki hızla paketlenmiş
ve buraya atılmış gibilerdi. Ayrıca düzensiz şekilde yerleştiril-
mişlerdi, en yakında duran kutu ufacık bir esintide yerinden
oynayıp düşecek gibi görünüyordu.

Beklediğim şey bu değildi.

Yetişkin bir adamın kutularla dolu bir depolama ünitesinde
ne işi olurdu ki?

Şalımı çıkardım, burada hava dengeleme sistemi vardı. Çok
sıcak değildi ama dışarısı gibi soğuk da sayılmazdı.

Belki de kutuların içinde bir şey vardı. Bir anlığına sürgülü
kapıyı arkamdan kapatmayı düşündüm, başkalarının eşyalarını
bu kadar bariz şekilde karıştırmak biraz garipti. Özellikle de
kuralları çiğnediğim göz önüne alınırsa. Ya bu ünitenin sahibi-
nin kim olduğunu bilen biri gelirse? Ama loş koridora tek bir
bakış atmam bana, kapıyı kapatıp burada kapana kısılmanın
çok daha ürkütücü olduğunu anlatıyordu.

Parmaklarımı en yakındaki kutuda dolaştırdım ve ardından
içinde ne olduğunu görmek için parmak uçlarımla kapağını
kaldırdım. Pembe, mor bir parıltı... Kutuyu hemen bırakıp geri
çekildim, içindekiler üzerimde şok etkisi yaratmıştı.

Oyuncaklar. Küçük kızlar için oyuncaklar, kutunun içinde
dağınık şekilde duruyordu. *Barbie*, peluş ayı, üzerinde kıya-
fet yokmuş gibi görünen *American Girl*" e benzer bir şey ve

* 1986 yılında üretilmeye başlanmış, yaklaşık elli santim uzunluğundaki oyuncak bebek-
lerdir.

PARÇALANMIŞ

dahası. Nefesimi verdim. Beklediğim şey kızının oyuncaklarını görmek değildi. Bu her şeyi fazlasıyla gerçek hale getiriyordu. Daha korkunç.

Yaptığım şeyi sorgulayıp arkaya doğru çekilirken ellerim titriyordu. Belki de bilmek istemiyordum. Belki de Gabriel buraya, kızına ait evin içinde her gün görmeye dayanamadığı eşyalarının yanında olmak için geliyordu.

Peki ne yapıyordu, burada öylece duruyor muydu?

Duygularımı ve kafa karışıklığını bastırıp kendimi başka bir kutuya doğru ilerlemek için zorladım. Üstünde küçük, kareye benzer bir şey parlıyordu. Anahtarlık ya da anahtar takımı olabilirdi. Fakat detayları fark edecek kadar yaklaştığımda, ne olduğunu anladım.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı.

Nefes almakta, hareket etmekte zorlanıyordum.

Anlamıştım çünkü *sana* aitti. Senin formandı. Senin numaran olan 17'ydi. Şampiyonluğunu kazandıktan sonra benim sana özel olarak yaptırdığım anahtarlıktı. Aile kurmaya karar verdiğimiz akşam onu sana vermiştim. Sen öldüğünde de onu yanımda taşımaya başlamıştım, senden bir parçanın *hatırlatıcısıydı...*

Ta ki bir gün ortadan kaybolana kadar. Buraya gelip Gabriel ile sokakta çarpıştığım gün kaybolmuştu. Onu düşürdüğümü sanmıştım.

Görünüşe göre öyle de yapmıştım.

Gabriel de onu almıştı.

Bu da demek oluyordu ki... Yükselen ve beni boğmakla tehdit eden paniği yatıştırmaya çalıştım. *Gabriel kim olduğumu biliyordu.*

En başından beri biliyordu.

VI KEELAND

Anahtarlığı tekrar yerine bırakıp en yakındaki kutuya uzandım ve sanki hayatta kalmam buna bağılıymış gibi ona tutundum.

Hayır, bu olamazdı.

Yüzümden ve bedenimden çekilen kanın tamamı, midemde hızla dönüp duran kasırgaya doğru akıyordu.

Ama öyleydi. *Kesinlikle öyleydi.* Anahtarlığı senin için yaptırmıştım, bir sanatçıya sipariş verdiğim eşsiz bir örnekti. Ufacık bir hatası bile vardı, kırmızı boyanın bir kısmı mavie bulaşmıştı. Yapan kişi bunların satışını yapacaktı ama kaza yüzünden asla üretime geçememişlerdi. *Ve şimdi de Gabriel'in depolama ünitesinde duruyordu.*

Tekrar uzanıp o tanıdık pürüzsüz yüzeyi avucuma bastırdım. Neredeyse içinde delik açılacaktı. Bir yanım buna, her şey kötüye gitmeye başlamadan önceki parçana sahip olduğu için mutluydu.

Ama çoğunlukla kafam karışıktı. Dehşete düşmüş durumdaydım. Düşüncelerim hareket etmiyordu, çalışmıyordu. Sanki beynim donmuştu. *Savaş ya da kaç veya... donup kal.* Bedenimin tekrar hareket etmesini sağlamaya çalışıyordum.

O- o anahtarlığı bunca zamandır tutmuş muydu? Bir saatten daha kısa süre önce depodan çıktığını ve benimle karşılaşmasını gözümde canlandırırdım. Bana olmayan *Verizon* mağazasına gidip gitmediğimi sormuştu. Benimle oynuyordu. Yutkundum ve başımı kaldırıp numaraya baktım. Sana ait olduğu apaçık belliydi. Aynı takım, aynı numara ki bu da benim kim olduğumu bildiği anlamına geliyordu. Senin dul kalmış karın olduğumu biliyordu. Ama neden karısını ve kızını öldüren adamın dul eşini tanımak istemişti ki?

Cevabı anında buldum.

PARÇALANMIŞ

Bunca zamandır, onu gizlice takip eden kişi benmişim gibi gelmişti.

Fakat belki de gizlice beni takip eden kişi oydu?

Gittikçe yaklaşan panikatağın o tanıdık, tiksindirici hissi beni dizlerimin üzerine çöktürmekle tehdit ediyordu. Aniden dışarı çıkmam gerektiğini fark ettim. *Çık, çık, çık.* Ayrıca *bunu* istemiyordum. Anahtarlığı fırlatıp atınca, beton zeminin üzerinde tıkırdadı. Bir şekilde depolama ünitesinden çıkmayı başardım ama kapıdan yola çıktığım anda ayak seslerinin yankısı kulaklarıma ulaştı.

Gabriel'in yolun aşağısından geldiğini görmedim, *kimse* yoktu. Ayak seslerinin benim hayal gücümün ürünü olması son derece mümkündü. Ya da biri yakınlardaki yürüyüş yoluna veya sokağa sapmıştı. Umurumda bile değildi, buradan uzaklaşmak zorundaydım.

Evime ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Her daim normal tempoda yürümüş, hiç koşmamış, depar atmamıştım. Bunu yapmak için sebebim yoktu. Koşmaktan asla hoşlanmamıştım ve daima şu klişe cümleyi kullanırdım. "*Eğer biri beni kovalayacak olursa, koşarım.*"

Ve bu akşam, birisi gerçek ya da mecaz anlamda beni kovalamıştı.

Gabriel.

Kendimi salondaki koltuğa atıp, masa lambasını açmaya ve mantıklı düşünmeye zorladım. Ama ciğerlerim sıkışıyor, aklım olası sonuçlarla dolup taşıyordu. Bu her şeyi değiştirirdi. İlk günlere, onu uzaktan takip ettiğim zamana gittim. Depolama ünitesine girip çıkmasını, ardından da kampüse gitmesini, farklı kadınlarla öğle yemeği yemesini izlemiştim.

Anahtarlığı düşürmemin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Benimle neden yüzleşmemişti? *Aylar olmuştu.*

VI KEELAND

Robert ile dışarı çıktığım gece çıkıp gelmesi. Ofisimde gö-ründüğünde beni tanıımıyormuş gibi davranması. Bunların te-sadüfler zinciri olduğunu sanmıştım ama değildi.

Ayrıca takip konusu... Kaç defa birinin beni takip ettiğini düşünmüştüm? Tanrım, evime hırsız girmişti. *Gizli takip konu-lu kitap! Hello Kitty figürü!*

Deliye dönmüş bir halde telefonumu çıkardım. Rehberim-de gezinip yatak odama doğru ilerlerken ellerim titriyordu. Dairem aniden fazla büyük gelmeye başladı. Çok boş. Tanıdık bir sese her şeyden daha fazla ihtiyacım vardı. Irina? Bu kadar zaman geçtikten sonra onu arayabilir miydim? Eskiden yakın arkadaştık. Bu sırrı paylaşabileceğim güvenilir, gidip misafir ya-tak odasında yatmama izin verebilecek birine ihtiyacım vardı çünkü bu gece, burada tek başıma kalamazdım. Irina'nın bu-nunla başa çıkması gerekiyordu.

Aşağıya doğru kaydırıp ismine bastığım sırada bir yandan da bulduğum ilk spor çantasına iç çamaşırı, yedek kıyafet ve ayakkabıları tıktırıyordum. Telefon sesli mesaja yönelenmeden önce hat hiç durmadan çalıp durdu.

Telefonu yatağa fırlatırken, "Kahretsin," diye mırıldandım.

Gabriel nerede yaşadığımı biliyordu. İşyerimi biliyordu. Beni defalarca takip etmişti.

Ben onu gizlice takip etmiyordum.

O beni gizlice takip ediyordu.

Ve asıl amacının ne olduğu hakkında tek bir lanet fikrim bile yoktu, benimki en başından beri ona yardımcı olmaktı. Tamam, belki ilk başta öyle değildi. O zamanlar sadece merak ediyordum. Nasıl oluyordu da gülümsüyordu? Kahkaha atıyor-du? Bunun maskeden ibaret olduğunu biliyordum. Acı içinde olmalıydı ve bunu görmem gerekiyordu. Acısını hissetmeliy-dim, onunla birlikte acı çekmeyi hak ediyordum. Seanslarımız

PARÇALANMIŞ

sırasında da çekmiştim, ardından ona yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm. Belki yaptıklarım için kendimi affettirebileceğimi. Yasıyla başa çıkması için ona yardım etmenin bir yolunu bulabileceğimi. Fakat belki de çoktan bir yol bulmuştu... intikam alacaktı. Benden.

Hayır, hayır, hayır. Eğer bana zarar vermek isteseydi, bunu şu ana kadar çoktan yapardı. Değil mi?

Elimdeki pantolonla yerimden hiç kıpırdamadan durup boş bakışlarla olanları anlamaya çalışıyordum. Doğruydı, değil mi? Eğer amacı bana zarar vermek, acı çektirmek olsaydı, bunu şimdiye kadar yapardı. Bunu yapmak için eline çok fazla fırsat geçmişti. Fiziksel olarak zarar verip, lisansımın tekrar alınmasını sağlayabilirdi. Ama yapmamıştı.

Bu da şunu sorgulamama neden oluyordu: Eğer bana acı çektirmeyi planlamadıysa, benden ne *istiyordu*?

Yutkunup çantanın fermuarını çektim ve telefonuma uzanıp hemen Sarah'yı aradım.

Sesi uyku sersemliğinden dolayı boğuk çıkıyordu ama saatin kaç olduğunu düşünmek için durmadım ve telefona doğru bağırmaya başladım. "Alo? Sarah? Bay Wright ile önümüzde bulunan bütün randevuları iptal et. Hayır, hayır. Bunu tartışmak istemiyorum. Ona ne söyleyeceğin umurumda bile değil. Sadece iptal et."

Telefonu kapatıp, ön kapıdaki gözetleme deliğini kontrol ettim.

Gabriel yoktu.

Kapıyı yavaşça açtım ve koridordan hızlıca geçip kendimi apartmanın dışına attım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama beni bulamayacağı bir yer olacaktı.

BÖLÜM 34

Günümüz

Tik tak, tik tak, tik tak.

Beş yıldan daha fazla zamandır bu ofisteydim ama saatin tik taklarını daha önce hiç duymamıştım. Birisi sesini açmış olmalıydı. Sarah pillerini değiştirdikten sonra mekanizmanın bütün parçaları aniden tam güçle mi çalışmaya başlamıştı? Saniye parçasına baktım, rakamlar arasında ilerlemesini seyrederken delirip delirmediğimi merak ediyordum. Sinir krizinin ortasında olup bundan haberimin dahi olmaması da mümkündü. Tıp fakültesinin birinci ya da ikinci senesini düşündüm, o kalın psikiyatri çalışma kitaplarında yazan gerçeklikten kopma belirtilerini hatırlamaya çalışıyordum.

Gerginlik. Eğer bacağımın hiç durmadan titremesi yeterli bir kanıt değilse, bugün otel görevlisi bana günaydın dediğinde yerimden sıçramam kesinlikle öyleydi. Evet, neredeyse aradan geçen bir haftanın ardından hâlâ otelde kalıyordum. Şehrin o kadar uzağındaydım ki Bronx'ta olduğum bile söylenebilirdi. *Uber* ile sabah trafiğindeki yolculuğum yaklaşık kırk beş dakika sürüyordu. Ama metroya binmiyordum çünkü Gabriel beni görebilirdi.

PARÇALANMIŞ

İştah kaybı. Bedenime en son ne zaman bol miktarda kahve ve şarap dışında bir şey girdiğini hatırlamadığımı göz önüne alırsak, bunu da onaylamak fazlasıyla kolaydı.

Aile ve arkadaşlarla araya mesafe koymak. Sanırım bunu yapmaya Connor öldükten bir gün sonra başlamıştım. O zaman insanlarla yüz yüze gelmeye utanıyordum, bu duygu şimdi daha da artmıştı. Neler yaptığımı soran insanlara ne söyleyecektim? *Ah, fazla bir şey değil. Kocamın karısını öldürdüğü adamı takip ediyordum. Aslında takipçi mi yoksa takip edilen mi olduğumdan emin değilim ama her neyse. Aynı zamanda şimdi birbirimizi becermeye de başladık.* Gerçekten iletişim kurduğum insanlar sadece kardeşim Jake ve Sarah'ydı. Fakat Jake'in son üç aramasına cevap vermemiştim ve son zamanlarda tamamen ofisime kapanmış halde, asistanımdan bile kaçıyordum.

*İnsomnia.** Uyku mu? O da neyin nesiydi?

Bağımlılık. Kendi kendine ilaç kullanma ve aşırı alkol alımı. Bağımlılar kokain kullanır ve plastik şişelerdeki dört dolarlık votkadan içerlerdi. Her akşam şık kadehlerden içtiğim bir buçuk şişe şarap, beni bunun daha ötesine taşıyordu, değil mi?

Paranoya ve hezeyanlar. Birisi beni gerçekten takip ediyordu. Hayır. Gerçekten. Birinin beni takip ettiğine yemin edebilirdim.

Rutinlerde farklılıklar. Ruh halinde değişimler. Umutsuzluk ve çaresizlik hissi.

Onay işareti.

Onay işareti.

Ve devasa bir onay işareti.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Tanrım, kahrolası saatin susması gerekiyordu.

* Uykuya dalmayı ve uykuda kalmayı zorlaştıran ya da erken uyanmaya ve yeniden uykuya dönememeye neden olan bir uyku problemidir.

VI KEELAND

“Sarah!”

Sarah panikle kapıyı açınca duvarı gösterdim. “Saatin pilini mi değiştirdin?”

Sarah saate doğru bakarken kaşlarını çattı. “Hayır, değiştirilmesi mi gerekiyor?”

Başımı salladım. “Hayır, boş ver.”

Ofisin içine girip kapıyı arkasından kapattı. “Meredith, her şey yolunda mı?”

Kendimi gülümsemeye zorladım. Yüzümde garip bir şekilde durduğunun farkındaydım, *Joker**’e benzediğimden emindim. “Elbette, neden olmasın ki?”

Gözleri üzerimde dolaştı. “Çünkü geçen gün, beni gecenin bir yarısı aradın. Ayrıca son zamanlarda çok sessizsin ve... dün de bu bluzu giymiştin.”

Bakışlarım aşağıya kaydığında gözlerim kocaman açıldı. Mümkün değildi. İki gün önce otele giderken bir butiğe uğrayıp birkaç bluz, iç çamaşırları ve pantolon almıştım. Dün de işten sonra bluzumu çıkartıp asmıştım ve sonra da bu sabah...

Bluzu askıdan alıp tekrar giymiştim.

Aman. Tanrım.

“Aynı renkte,” diyerek yalan söyledim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. “Ama bu farklı bir bluz.”

“Ah. Pekâlâ.”

Bana inanmamıştı. Anlayabiliyordum.

Sarah’nın yüz ifadesi yumuşadı. “Bu hafta yüzünden zorlanmış olabilirsin diye düşünmüştüm.”

“Bu hafta ne var ki?”

* Joker, Bob Kane ve Bill Finger tarafından oluşturulan DC Comics kurgusal karakteridir. Çoğunlukla beyaz, mavi, kırmızıdan oluşan ikonik yüz boyası ve görünümüyle tanınır.

PARÇALANMIŞ

Hüzünle gülümsedi. “Connor’ın doğum günü hâlâ muayenehane takviminin listesinde.”

Kalbim bir anlığına atmayı bıraktı. Telefonumu alıp tarihi kontrol ettim. Yarın onun doğum günüydü. Otuz iki yaşma basacaktı. Midem bulanmaya başladı. Nasıl olurdu da ölmüş kocamın doğum gününü unutabilirdim?

Boğazımda suçluluktan dolayı oluşan yumruyu bastırıp başımı salladım. “Evet, zorlu bir hafta.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı? Neden yarın akşam beraber yemek yemiyoruz? Hem kendini oyalamış olursun. Bakıcı tutabilirim.”

Kendimi gülümsemeye zorladım, Sarah’nın amacı iyiydi. “Teşekkür ederim ama zaten çoktan kardeşim Jake ile plan yaptım.” Yalandı. Bir tane daha yalan söylense ne olurdu ki?

“Güzel. En azından bugün sadece bir randevun kaldı.” Cümlesine ekleme yapmadan önce duraksadı. “Gabriel Wright artık takvimde olmadığı için.”

Konuşmam için bana olta atıyordu. Onunla neler yaşadığımı merak ettiğini biliyordum. Nasıl etmezdi ki? Onu hasta olarak iki defa kovdurtmuştum. Dün Gabriel ile konuştuğunu ve seansı iptal ettiğini söylediğinde de daha fazla bilgi almayı denemişti ama kestirip atmıştım.

Dışarıdaki kapı açıldı ve onun merakından bu defa kolayca kurtulmam için bana izin verdi. Sarah omzunun üzerinden kapanma sesi gelen kapıya doğru baktı. “Bu, Bayan Epstein olmalı. Sonra konuşuruz.”

Neyse ki Bayan Epstein benim en eski ve kolay hastalarımın biriydi. *OKB**’si vardı ve bazı tekrarlayan davranışları üzerinde çalışıyorduk. Günler sonra ilk defa onunla kolayca

* Obsesif Kompulsif Bozukluk; bireylerin tekrarlayan düşünceler ve zorlayıcı davranışlar sergilediği bir ruh sağlığı bozukluğudur.

VI KEELAND

iletişim kurabilmiştim. Bir saat hızlıca geçti ama gittiğinde kendimi çok yorgun hissediyordum. Bu gece biraz da olsa uyuyabileceğimi sanıyordum. Aslında şehir merkezine giderken *Uber*'da uyuyakalabilirdim. Masamın çekmecesinden telefonumu ve şarj aletimi alıp muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim pahalı ceketim yerine aldığım ucuz olanı giydim.

Tam ayağā kalkıp çıkmaya hazırlandığım sırada kapım tekrar çaldı. Sarah iki defa tıklattıktan sonra içeri girdi. O da üzerine kendi ceketini giymişti. “şey... Bay Wright geldi.”

Yüzümdeki bütün kanın çekildiğine yemin edebilirdim. “Randevusunu iptal ettiğini sanıyordum?”

“Ettim. Sadece seninle bir dakika konuşması gerektiğini söyledi. Onu göndermemi ister misin?”

Teklifini değerlendirdim. Bu sorunu anında özerdi. Ama Gabriel ile başā çıkmak tıpkı satranç oynamak gibiydi, iki adım sonrasını düşünmek gerekiyordu. Eğer onu geri evirirsem, apartmanın dışında bekler miydi? Dışarı çıktığım zaman bana yaklaşır mıydı? Ya beni otelime kadar takip edip nerede kaldığımı öğrenirse? Hayır. Hayır. Bunu yapamazdım. Onun oynadığı bu oyunun kontrolünü az da olsa ele geçirmem gerekiyordu. O yüzden derin bir nefes alıp sesli şekilde verdim.

“Hayır, sorun değil. Onunla görüşeceğim, içeri gönderebilirsin.”

Sarah başını salladı. “Pekâlâ ama o gidene kadar kalacağım.”

İlk defa Gabriel ile yalnız kalmak istemiyordum. Eğer ihtiyacım olursa, bağırarak yardım ağırabilmeyi istiyordum. Bu yüzden kafamı salladım. “Teşekkür ederim.”

Sarah ortadan kaybolup bir dakika sonra geri döndü. Gabriel'in uzun bedeni onun hemen arkasındaydı. Ne kadar iyi görüldüğünü, kirli sakalının güçlü çenesini nasıl belirginleştirdiğini ve gür, koyu kirpiklerinin etkileyici gözlerini nasıl

PARÇALANMIŞ

çerçevelediğinin farkında olmaktan nefret ediyordum. Kendimi gülümsemeye zorlarken, “Teşekkürler, Sarah,” dedim.

Gabriel yerinden kımıldamak için Sarah’nın kapıyı kapatmasını bekledi. Ardından emin adımlarla koltuğa ilerleyip oturdu ve kollarını koltuğun arkasına yasladı. Sanki rahattı, hatta huzurlu olduğunu bile söyleyebilirdim. Ben hiç bu şekilde hissetmiyordum. Mesafemi korudum ve normalde hep yaptığım gibi sandalyeme oturmak yerine onun arkasında kaldım.

“Merhaba,” derken başımı hareket ettirdim. “Sarah benimle bir dakika konuşman gerektiğini söyledi.”

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti vardı. Özellikle buna bakmayan çoğu insan fark etmezdi ama ben etmiştim.

“Randevumu neden iptal ettin?”

Eğer o her şey yolundaymış gibi rol yapacaksa, o halde ben de aynısını yapacaktım. “Artık hastam olmaya devam edemezsin, Gabriel. Sanırım bunun nedenini biliyorsun.”

Başparmağını altdudağının üzerinde gezdirdi. “Tamam ama artık hastan olmayacaksam, o halde birbirimizle görüşmemizde herhangi bir sakınca olmamalı. Değil mi?”

“Bence bu iyi bir fikir değil.”

Gabriel’in bakışları sandalyeyi tutan ellerime kaydı. O kadar sert kavramıştım ki eklemlerim bembeyaz olmuştu. En sonunda gözleri benimkileri buldu.

“Hadi gidip ofisin dışında bir şeyler içelim. Burada konuşmanın seni strese soktuğunu görebiliyorum.”

Akıl sağlığını korumaya devam etmem için neyin peşinde olduğunu bilmem *gerekiyordu*. Ne tür bir oyun oynadığını. Bu yüzden ateşle oynadığımın farkında olmama rağmen başımı salladım. “Sokağın aşağısında *Blackstone* diye bir yer var. Genellikle sessizdir. Küçük bir barı da olan restoran.”

VI KEELAND

Gabriel ayağa kalktı. “Önden buyur.”

Ofisimden çıktık, Sarah hâlâ masasında oturuyordu. Onu tamamen unutmuştum. “Ben Bay Wright ile dışarı çıkıyorum.”

Yüzünde haylaz bir gülümseme belirirken, “İyi akşamlar,” dedi.

Sokakta yürüdüğümüz sırada kafam karmakarışık. Gerçek kimliğimi bildiğini öğrendiğimi ona söylemeyecektim, bu yüzden doktor-hasra kuralları hikâyeme bağlı kalmak zorundaydım. Aslında bu gerçekten komikti. Hastamla yatmak, şu noktada endişelenmem gereken en son şeydi.

Restorana girdiğimizde Gabriel sanki bir centilmenmiş ve bu da bir randevuymuş gibi benim için tabure çekti. Saat daha yeni beş olmuştu, bar kısmı biz ve barmen haricinde tamamen boştu. İki kadeh şarap sipariş ettik ama benimkine dokunmadım. Aklımın yerinde olmasına ihtiyacım vardı. Yani... bugünlerde ne kadar olabilirse.

“Eh...” Gabriel konuşurken utangaç bir şekilde gülümsedi, bunun gerçek olduğuna yemin edebilirdim. “O kadar mı kötüydü? Kaçıp gideceğin kadar?”

Şarap kadehime bakarken başımı iki yana salladım. “Doktor-hasta arasındaki güven kutsaldır. Bu asla olmamalıydı.”

“Ama sen artık benim doktorum değilsin.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Beni takip mi ettin? Geçen gecedен... sonra?”

“Ne?” Gabriel’in gözleri kısılrken arkasına doğru yaslandı. Kırılmış görünüyordu. “Hayır. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğu çok belliydi. Neden böyle bir şey sordun ki?”

Bu adam ya dünyanın en iyi yalancısıydı ya da doğruyu söylüyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Anahtarlığı alsa da kime ait olduğunu bilmiyor olamaz mıydı? Eğer onu

PARÇALANMIŞ

birbirimize sokakta çarptığımız gün bulduysa, neden saklamıştı? Herkes New York hokey takımının renklerini bilirdi...

Düşüncelerim tanıdık bir kadın sesiyle bölündü.

“Meredith?”

Dönüp bakınca Irina’nın orada durduğunu gördüm, kocası Ivan da hemen yanındaydı.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Irina...”

Bana sıkıca sarılırken, “Benzettiğimi sanmıştım,” dedi.

Ivan hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. “Merhaba, Mer.”

Selamlaşmamızın ardından ikisi de Gabriel’a baktı. Onu; *en yakın arkadaşının karısını öldürdüğü adamla* tanıştırmaktan başka çarem yoktu. Dünyam o kadar küçüldü ki boğuluyormuş gibi hissettim.

“Bu Gabriel.” Kim olduğunu açıklamadım ve soyadını söylemedim. Ne kadar az şey söylenirse o kadar iyiydi. “Gabriel bunlar da Irina ve Ivan.”

Ivan Lenkov, Connor’dan bile daha ünlüydü. New York’ta hokey maçı izleyen herkes onu tanıyabilirdi ama Gabriel herhangi bir tepki vermedi. Ayağa kalktığı anda iki adam tokalaştı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de seni aramak istiyordum,” dedi Irina. “Öğle yemeği için fakat üç çocuk bana kafayı yedirtiyor. Son zamanlarda pek fazla dışarı çıkamıyorum, bu sezonki hokey maçlarının yarısına bile gitmedim.”

Hokeyden konu açılınca bakışlarım anında Gabriel’a kaydı. Yine hiçbir tepki vermemişti. Bu adamı anlamaya çalışırken kafam patlayacakmış gibi hissediyordum. Neyse ki o sırada içeriye başka bir çift girdi, Irina ve Ivan’ın akşam yemeği yiyecekleri kişilerdi. Bu fırsatı değerlendirip onlarla vedalaşırken Irina

VI KEELAND

arayacağına söz verdi. Muhtemelen arardı ama sesli mesaja düşmesine izin verecek ve onu asla geri aramayacaktım. *Neyse ne.*

Ardından Gabriel ile tekrar baş başa kalmıştık. Kalbim hızla çarpıyor, başım zonkluyordu ve... bunu yapamayacağımı fark ettim. Bu oyunu daha fazla oynayamazdım. Kedi *ya da* fare olamazdım. Sadece eve gitmek istiyordum, kaçmayı düşündüm ama zaten bunu uzun zamandır yapıyordum. Bu yüzden ayağa kalkıp yanımda duran adama baktım.

“Bu iş artık bitti, Gabriel.”

Yüzünü buruştururken, “Gidiyor musun?” diye sordu.

Başımı salladım ve yavaş adımlarla kapıdan çıktım. Bu defa arkama dönüp bakmamıştım.

BÖLÜM 35 *Günümüz*

Esiden gün sonlarını keyifle geçirirdim. Dosyalarımı düzenlerdim, hastalarımın nasıl yardım ettiğim aklıma gelir, neyle başa çıkmaya çalışıyorlarsa bu durumdan kurtulmaları için onlara başka neler söyleyebileceğimi, neler yapabileceğimi düşünürdüm.

Bugün sakinleştirici etkisinin olduğu söylenen papatya çayından bir yudum alırken, bakışlarım pencereye doğru kaydı. Muayenehanemin önündeki kaldırımı kontrol edip duruyordum.

“Hiç mesaj var mı?” diye Sarah’ya seslendim. Sesim güçlü ve kendinden emin çıkıyordu ki hiç de öyle değildim.

Bu hafta bir sürü mesaj almıştım, sekizi Gabriel’dan gelmişti. Üstelik bununla da sınırlı kalmamıştı. E-posta da göndermiş, gelen kutumu tamamen şu şekilde doldurmuştu:

Meredith, bunu konuşalım-

Ve

Meredith, bana kendini kapatma. Yetişkin gibi davranalım.

Yetişkin. *Yetişkinlik*, bizim olgun bireyler olduğumuz anlamına geliyordu. Normal, mantıklı şekilde sohbet edebiliriz demektir. Ama bu mümkün değildi, bana yalan söylemişti.

VI KEELAND

Muhtemelen kendisine de çünkü benim kim olduğumu biliyordu. *Senin* kim olduğunu biliyordu.

Hırıltılı bir nefes alıp soğuktan korunmak için üzerimdeki hırkaya biraz daha sıkı sarıldım. *Muayenehanemdeki soğuktan değil, içimdekinden.* Bu uzun süreli oyunun ne olduğunu anlamaya çalışırken hissettiğim o kuru soğuktan. Son günlerde düşünebildiğim tek şey buydu.

Ona takıntılı olduğumu sanmıştım, şimdiyse onun bana takıntılı olduğunu düşünüyordum ve bu fark nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Tekrar, “Sarah?” diye bağırdım çünkü cevap vermemişti.

“Özür dilerim, Meredith. Mesajları yazıyordum.” Aceleyle odaya girerken elinde iki adet sarı, üzerine bir şeyler karalanmış not kâğıdı tutuyordu. “Biri Bay Wright’tan. Aramana geri döndüğünü söyleyip onu hemen sana bağlamamı istedi ama hastan vardı.” Onaylamamı, reddetmememi ya da ona detay vermemi ister gibi kaşlarını kaldırdı. Başımı hafifçe sallayıp kâğıdı ondan aldım.

“Teşekkürler.”

“Bu da Bayan Nast’ten.” Diğer notu uzatırken oyalanıyordu.

Tekrar teşekkür edip, “Sen eve gidebilirsin, Sarah. Teşekkür ederim,” diye ekledim. Onu başımdan savıyor, dışarıda bırakıyordum.

Bana gergin bir şekilde gülümseyip başını salladı ve arkasını dönüp odadan çıktı. Kısa süreliğine durmasını istedim. Arkasına dönmesini ve Gabriel ile neler olup bittiğini sormasını umut ediyordum. Muhtemelen garip bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordu. Gerçi bu dünyada nasıl bir erkek, kadının ofisini hiç durmadan arayıp asistanına sürekli mesaj bırakırdı bilmiyordum.

PARÇALANMIŞ

Ağzımdan bir nefes verdim. Eğer bunu yaşayan kişi hastam olsaydı, buna gizli takipçilik derdim. Ama kendim buna gizli takipçilik diyebilir miydim? Yani... takip etmeye ilk kim başlamıştı ki?

Sarah'nın gitmek için hazırlanırken çıkardığı sesleri dinledim, bir çekmece açılıp kapandı. Çantasını omzuna astığını biliyordum. Ceketinin fermuarı çekildi ve onu ayak sesleri izledi.

Neredeyse onu durduracak ve, "Seninle konuşabilir miyim?" dedikten sonra ona her şeyi anlatacaktım çünkü başka birinin bakış açısına ihtiyacım vardı. Deliriyor muydum? Olabilirdi. Gerçekten olabilirdi. Titrek bir nefes alıp odaları birbirinden ayıran kapıya doğru yürüdüm. En azından bunu başka kimseye söylemeyeceğini biliyordum, o benim çalışanımdı.

Ama ona seslenmek için ağzımı açtığım sırada çıktı, dış kapının kapanma sesini duydum. Henüz gitmek için hazırlanmadığım ve Gabriel'in buraya gelmesini imkânsız olarak görmediğim için hızlıca ilerleyip kilidi çevirdim.

Yirmi dakika sonra eşyalarımı toplamıştım. Bedenim gergin ve kaskatıydı. Ofisimin kapısında gözetleme deliği olmasını diledim fakat en azından yardıma ihtiyacım olursa seslenebileceğim başka ofislerin de bulunduğu bir koridora açılıyordu.

Düşünce beni durdurdu. Bu, Gabriel'in bana zarar vereceğini düşündüğüm anlamına mı geliyordu?

Evet diyemezdim ama aynı zamanda hayır da diyemezdim.

Dışarıya adım atar atmaz, üzerimde gözlerin olduğuna yemin edebilirdim. Sanki biri arkamdan gizlice yaklaşacakmış gibi o ürpertici karıncalanma hissi vardı. Buna hemen hemen alıştığımı söyleyebilirdim, Gabriel'in evinden çıktığımdan beri her gün böyle hissediyordum. Ondan öncesinde bile bunu kafamda kurduğumu sanmıştım. Yani yeni değildi ama birinin

VI KEELAND

avıymış gibi hissetmek alışılacak bir durum değildi. Her ihtimale karşı babetlerimi giymiştim.

Yutkundum. *Eğer koşmam gerekirse diye onları giymiştim.*

Arkamı kontrol ettim. Kaldırım insanlarla doluydu. İş çıkışı aceleyle evlerine gidenler, erken randevularında el ele tutuşanlar, çocuklarının ellerine sıkıca yapışmış anneler vardı ama Gabriel yoktu. Ben kalabalığı tararken tanımadık gözler bana doğru yöneliyordu. “*Omzunun üzerinden durmadan dönüp bakan şu kadın da kim?*” diye düşündüklerine emindim.

Paranoid Kişilik Bozukluğu tanı kriterlerini saymaya başladım. Başkalarına karşı sürekli devam eden, sabit ve kalıcı güvensizlik. Bunun gibi şeylerdi ve ben böyle değildim, değil mi? Yani *herkese* değil, sadece *ona* karşı böyleydim.

Çantamı daha sıkı kavradım ve yolumu değiştirerek köşeden döndüm çünkü artık böyle yapıyordum.

Telefonumu elimde tutuyordum, parmaklarım terden sıırılsıklamdı. Belki de Irina’yı aramalıydım ya da Doktor Alexander’ı? Hatta belki de Sarah’yı aramalı ve ofiste onun yardımına ihtiyacım olduğunu söylemeli veya evine gitmeyi teklif etmeliydim. Hayır, hayır. Sarah’nın çocuğu vardı, bunca yer varken Gabriel’in beni orada takip etmesine izin veremezdim.

Tekrar dönüp küçük bir markete girdim. Dergileri kurcalıyormuş gibi yapsam da aslında kaldırımı izliyordum. İki adam geçti. Genç bir kadın. Okuldan koşar adımlarla eve dönen iki çocuk. Ama Gabriel yoktu.

Orada on dakika dolaşıp market sahibini kızdırmak istemediğim için dergilerden birini alıp dışarı tekrar çıktığımda nerede olduğumu fark ettim. Doktor Alexander’ın muayenehanesi yalnızca bir sokak ilerideydi. Bu da demek oluyordu ki Gabriel’in peşimde olup olmadığını anlamaya çalışırken her

PARÇALANMIŞ

zamanki güzergâhımdan birkaç kilometre daha fazla yürümüş-tüm.

Normal değildi. Bu hiç normal değildi.

Fakat bu benim sorunumun ne olduğuna dair bir nevi ce-vaptı.

Hızlıca Doktor Alexander'ın muayenehanesine doğru yürürken telefonumdan saate baktım. 18.10. Karanlık, etrafa çökmeye başlamıştı ama hâlâ ofisinde olabilirdi. Belki beni içeri alırdı ve ben de konuşabilir, içimdeki bu baskıyı az da olsa hafifletebilirdim. Bana profesyonel bakış açısından fikirlerini söyleyebilirdi. “Hayır, Meredith. Bence sen tamamen normalsin.” Yüksek sesle homurdandım. Ben hiç normal değildim. Bu hiç normal değildi. En azından bu kadarını kendime itiraf edebiliyordum.

Bir saniye sonra onu gördüm. Uzun, ince vücudu merdivenlerden aşağıya doğru kayıyordu. Avuçlarındaki anahtarları sallarken bir yandan da ısıklık çalıyordu, sanki dünya üzerinde umursadığı hiçbir şey yoktu. Onun yerinde olmayı isterdim.

“Doktor Alexander,” diye seslendim. Beni duymadı ve ters yönde yürümeye başladı. Tepesinde yükselen kiraz ağacıyla birlikte neredeyse kartpostallardan çıkmış gibi bir görüntü oluştuyordu. “Doktor Alexander!” Bu sefer daha yüksek sesle bağırırken, kaldırımında hızlı adımlarla ilerliyordum.

Bu defa arkasına döndü. Gözleri açılmıştı, kendini savunur gibi pozisyon aldı. Sanki bir hastası tarafından sokakta rahatsız ediliyor gibi davranıyordu ki aslında öyleydi.

Bu da nefes almamı ve kim olduğumu hatırlamamı sağladı. Eğer biri bana böyle bir şey yapsaydı, ne düşünürdüm? Çaresiz durumda olduğumu düşünürdüm ve zaten öyleydim.

VI KEELAND

“Sizi bu şekilde durdurduğum için özür dilerim,” dedim. “Sadece gerçekten konuşmam gerek, acil bir durum.”

Doktor Alexander bana baktı. Ağzı açılırken tereddüt etti. “Özür dilerim Meredith ama bu akşam için planlarım var.”

“Lütfen. Ben-” Çantama uzandım. “Nakit ödeme yapabilirim. Yürüdüğümüz sırada konuşabilirim, gerçekten yardıma ihtiyacım var.”

“Meredith sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki terapilerimiz sırasında aramızda mesafe olmalı.” Bana zoraki bir şekilde gülümsedi. “Ama seni acil servis kliniğine yönlendirebilirim. Asistanım hâlâ içeride, arayıp yarın sabaha sana randevu ayarlayıp ayarlayamayacağını sorabilirsin. Gerekirse, erkenden gelirim.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, yarın sabaha kadar bekleyemezdim. Acil servis kliniğine gitmem mümkün değildi, tanımadığım bir yabancıya neler olduğunu anlatamazdım.

Gözlerimi açtığımda, bakışlarımı Doktor Alexander’ın üzerine sabitledim ve o anda kelimeler çıktı.

“Ofisimde Gabriel Wright ile yattım.”

Şaşkınlık, dehşet, yargılama. Mükemmel terapistin ifadesiz maskesine dönmeden önce bu duyguların hepsi yüz hatlarına yayıldı. Âdemelması kıpırdadı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. En sonunda başını salladı ve bir saniye sonra merdiveni göstererek beni ofisine yönlendirdi.

BÖLÜM 36

Günümüz

“Bu paket sana geldi.” Sarah masanın kenarını gösterdi, içinde ne olduğunu gayet iyi biliyordum. *Amazon Prime* ve ertesi gün teslimat seçeneğine şükürler olsun.

“Teşekkür ederim.” Paketi kollarıma aldım. “Sen neden hâlâ hazırlanıp eve gitmedin? Charlie’nin bugün çello dersi vardı, değil mi?”

Sarah başıyla onayladı. “Birkaç dakikaya çıkacağım ama gitmeden önce seninle konuşmak istedim.”

Tanrım. İşte geliyordu. Son bir haftadır onunla randevular hakkında konuşmaktan daha fazlasını yapmamak için kaçırıyordum. Bana nasıl baktığını görebiliyordum. Sanki içinde birkaç patates kızartması eksik olan *Happy Meal** gibiydi ve bu yanlış bir benzetme sayılmazdı. Gerçi son günlerde daha iyiye gittiğimi hissediyordum. Elimdeki kutuya bakınca içinde ne olduğunu hatırladım, *belki de o kadar da iyi değildim*.

Hafifçe gülümsemek için kendimi zorladım. “Ne oldu? Konuşmak istediğin konu nedir?”

Sarah gözlerim onunkileri bulana kadar bekledi. “Gabriel Wright.”

* McDonalds’ta satılan çocuk menülerine verilen isimdir.

VI KEELAND

Sadece adının geçmesi bile kalbimin raydan çıkmış tren gibi atmaya başlamasına neden olmuştu. Kutuyu daha sıkı kavradım. “Ne olmuş ona?”

Kaşlarını çatarken, “Bugün yine iki defa aradı,” dedi.

En azından geçen haftaya göre daha azdı.

Ben cevap veremedenden devam etti. “İkinizin arasında bir şey mi geçti? Bana hasta olarak onu gönderttiğinden beri pek kendinde değil gibisin. Ayrıca o da hiç durmadan arayıp duruyor. Sana yemin ederim ki kişisel bir şey yaşandıysa, seni yargılamayacağım.”

Bir hafta önce olup bitenleri anlatmak için çaresiz durumdaydım. Eğer o zaman bana bu şekilde baskı yapsaydı, her şeyi tüm ayrıntılarıyla ortaya dökerdim. Ama Doktor Alexander ile konuşmanın yardımı olmuştu, son birkaç gündür gerçekten ilerleme kaydettiğimi hissedebiliyordum. Omzumun üzerinden daha az bakıyordum, kaldığım otelden çıkış yapmış ve evime dönmüştüm, bir defa da *Uber* yerine metroyu kullanmıştım. Hatta erkek kardeşimin aramalarına bile geri dönmüş, Irina’nın mesajına cevap vererek çok yakında öğle yemeği yemek için söz vermiştim.

Fakat yaşananları tekrar anlatıp herhangi bir gerilemeye neden olmak istemiyordum. Üstelik bu kısa bir hikâye de değildi ve on beş dakika içinde gelecek bir hastam vardı. O da bunca hastanın arasından Rebecca’ydı. Sarah’nın evine, oğlunun yanına gitmesi konusuna girmiyordum bile. Bu yüzden ufacak bir kısımdan ibaret olsa da gerçeği söyledim.

İç çektim. “Bay Wright karısını kaybetti. Bu konuda konuşmak da bir sürü acı verici hatıramın canlanmasına sebep oldu. Bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıştım ama beni beklediğimden çok daha sert etkiledi.”

PARÇALANMIŞ

Sarah'nın bakışları yumuşadı. "Çok üzgünüm, Mer. Bu gerçekten zor olmalı."

Başımı salladım. "Öyleydi ama artık kendi terapistimle bu konuyu konuşuyorum. Yani benim için endişelenmene gerek yok."

"Pekâlâ fakat ben de buradayım. Ne zaman konuşmaya ihtiyacın olursa, gece ya da gündüz. Ofiste olmasak bile beni her zaman arayabileceğini biliyorsun."

Bu seferki gülümsemem içtendi. "Teşekkür ederim, Sarah. Sen iyi bir arkadaşsın."

Çekmecesinden çantasını çıkartıp ceketini giydi. "Kahve almak için alttaki dükkâna uğrayacağım. Bugün çok yorgunum. Gitmeden önce sana da bir tane getirmemi ister misin?"

"Aslında..." Saatime baktım. "Günün son randevusuna neredeyse yirmi dakika var, sanırım kendim inip bir şeyler alacağım. Temiz havaya ihtiyacım var, ayrıca bugün dışarı çok güzel."

"Tamam, yarın sabah görüşürüz."

"İyi akşamlar, Sarah. Beni kontrol ettiğin için de teşekkürler."

Sarah çıktıktan sonra kutuyla birlikte ofisime girdim. Mektup açacağını kullanıp ortasındaki bandı yırttım ve paketleme kâğıtlarını çıkartıp içindekini aldım.

Sessiz Saat.

İnternette yüzde yüz sessiz olduğu yazıyordu ama öyle mi değil mi buna ben karar verecektim...

Pillerini taktıktan sonra saati kulağıma götürdüm. Sessizdi. Halimden memnun bir şekilde sandalyeyi duvarda asılı olan, rahatsız edici saatin olduğu yere doğru sürükleyip üstüne çıkardım. Elimde tuttuğum eski saat beni selamladı.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

VI KEELAND

“Ah, hayır. Bunu yapmayacaksın,” dedim yüksek sesle. Sandalyeden inmeden önce arkasını çevirip pilleri çıkarttım ve işimi garantiye almak için pilsiz saati kulağıma dayadım.

Sessizlik.

Rahat bir nefes aldım. Artık biraz temiz hava alıp bitki çayı içebilir ve sonrasında da yenilenmiş gibi hissedebilirdim.

Ya da ben öyle olacağını sanıyordum...

Ta ki asansör kapıları giriş katında açılana ve o anda binanın döner kapısından içeriye giren adamı görene kadar.

Gabriel.

Asansörün diğer tarafına fırlayıp duvara yaslandım ve beni görememesi için göbeğimi içime çektim. Ardından delirmiş gibi on saniye içinde en az otuz defa asansör panelindeki kapatma düğmesine bastım. Kapılar kapanana dek nefes almadım, hâlâ içerideki tek kişi bendim. Vücudum kabin benim katımda durana kadar titremeye devam etti ve kapılar kayarak açıldığı anda ofisime, güvenli alanıma doğru hızla koşmaya başladım.

İçeri girdiğimde yapılacak tek şeyin, burada değilmişim gibi davranmak olduğuna karar verdim ve o yüzden kendimi ofise kilitleyip nefesimi düzenlemeye çalıştım. Böylece daha sessiz olabilirdim. Ama nefes almak için yutkundüğüm sırada dış kapıyı kilitlemediğimi fark ettim. Oraya gitmekten her ne kadar nefret etsem de Gabriel’i danışma alanında bile görmek istemiyordum. Koşmadan önce kulağımı kapıya dayayıp ses kontrolü yaptım ve tam o sırada dış kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimden korktum.

“Merhaba? Doktor McCall? Sarah?”

Siktir, bu Gabriel değildi. Rebecca Jordan’dı. Sıradaki hastam.

PARÇALANMIŞ

Ne yapacağımı bilmiyordum. Onu içeri almalı mıydım? Rebecca'nın içeride olması Gabriel için caydırıcı olur muydu? Başka birinin görecektir olması, ne yapmaya geldiyse ona engel olmaya yeter miydi? Belki. Ama o zaman burada olduğumu bilecekti ve Rebecca er ya da geç gidecekti, ben de bir noktada ofisten ayrılmak zorunda kalacaktım. Bekleyebilirdi, bekleyecekti de.

Yaslandığım kapı kolu sallanınca yerimden sıçradım ve çığlık atmamak için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Bu hastamı bekleteceğim anlamına gelse de burada değilmiş gibi davranmam gerekiyordu.

Tak. Tak. Tak.

"Doktor McCall? Orada mısınız?"

Kapattığım ağzıma rağmen nefesimi tuttum.

Ardından dış kapının tekrar gıcırdayarak açıldığını duydum. Rebecca şimdiden gidiyor muydu yoksa Gabriel mı gelmişti?

Sorum diğer odadan gelen adamın yankılanan sesiyle cevaplandı.

"Burada ne *halt* ediyorsun?"

"Ben- Doktor McCall benim psikiyatristim," dedi Rebecca. Sesi kulağa korkmuş gibi geliyordu. Korkudan aklımı kaçırarak boyutta olsam bile Gabriel'in hastama bağırmasına da izin veremezdim. Titreyen elim kapı koluna doğru uzandı ama sonrasında duyduklarım karşısında donakaldım.

Gabriel öfkeyle, "Siktir, Rebecca!" diye haykırdı. "Yine beni takip ediyorsun, değil mi?"

BÖLÜM 37

Günümüz

3 ar zor nefes alırken kapıya yaslandım. Dışarıda ne haltlar dönüyordu? Kapının kolunu sıkıca kavrasam da çevirmeye cesaret edemiyordum. Henüz olmazdı.

Uzun süre geçtikten sonra Gabriel devam etti. “Cevap ver bana kahrolası! Neden beni tekrar takip ediyorsun?”

Rebecca sessizdi.

Kafam karmakarışık olmuştu. *Tekrar takip* etmek mi? Benim hastam onu niye takip edecekti ki? Daha fazlasının gelmesini beklerken aklımı kaçıracaktım gibi hissediyordum ama hiçbir şey yoktu. Uzun saniyeler geçip gitti. İçimdeki endişe gittikçe artıyordu. Ya Rebecca, Gabriel’in elleri boğazını sık-tığı için bir şeyler söylemiyorsa? Ya Gabriel tamamen kendini kaybetmişse? Bütün bu olanlardan sonra Gabriel’i tanımadığım gayet açıktı. Ama burası da benim ofisimdi ve Rebecca’yı koru-mam gerekiyordu.

Daha fazla bekleyemezdim, kapıyı ardına kadar açtım. “Bu-rada neler oluyor?” Bütün doktorluk otoritemi toplamaya çalış-sam da hiç işe yaramamıştı. İkisi de bana bakmıyordu. Gabriel ve Rebecca arasında birkaç adım vardı, benim ortaya çıktığımı hiç fark etmemişler gibi birbirlerine ters ters bakıyorlardı.

PARÇALANMIŞ

Rebecca, “Anlamıyor musun?” diye sorarken elleri delicesine hareket ediyordu. “Artık birlikte olabiliriz. En sonunda özgürsün. Tıpkı eskiden olduğu gibi kimseye anlatamadığın şeyleri bana anlatabilirsin. Seni özledim. Sana ulaşmaya çalıştım ama...” Gabriel’in çenesi titriyordu.

Gabriel hırladı. Gerçekten hırladı. “Hayatımdan siktir git! Ölmeleri senin suçun!”

Etraf yine sessizlikle doldu. Rebecca birden hıçkırıklara boğuldu ve koşarak ofisten çıktı. Onun gitmesini izlerken başım dönüyordu, tam önümde gerçekleşen olayı anlamaya çalışıyordum.

Ben daha bir şey söyleyemeden -ya da Gabriel’a gitmesi gerektiğini söyleyemeden- Gabriel dönüp bana baktı. Gözlerinin ardına yerleşen öfkeyi gördüğümde midem bulanmaya başladı.

Sertçe, “Ne tür bir hastalıklı oyun oynuyorsun sen?” diye sordu.

“Ne?”

“Aramalarımıza cevap vermedin, mesajlarıma geri dönmedin. Buraya seni görmeye geliyorum ve o burada?”

Tereddüt ettim çünkü doktor-hasta gizliliğini çiğnemek istemiyordum. Rebecca’nın hastam olduğunu söylemek benim görevim değildi. Ama bunu kendisi söylemişti, değil mi?

Yutkunurken, “Neler olduğunu anlamıyorum,” dedim. Hâlâ titriyordum, her ne kadar onun gitmesini istesem de aynı zamanda merak da ediyordum. “Rebecca’yı nereden tanıyorsun?”

“O hayatımı berbat eden, her şeyi mahveden kadın. Biz... birlikteydik.” Gabriel başını öne eğdi. “Aldatan kişi karım değildi, bendim. Ama bu hataydı ve düzeltmeyi denedim. Onunla olan ilişkiyi bitirdim,” derken kapıyı gösterdi. “Rebecca ile. Bittiğini kabullenmeyi reddetti. Onunla görüşmedim. Onunla

VI KEELAND

konuşmayı kabul etmedim, ardından bir gece eve geldi ve karıma her şeyi anlattı. Ellen gitti. Kızımı da alıp kaçtı ve..." Titrek bir nefes verdi. "Sonrasında tek bildiğim sarhoş bir sürücünün onlara çarptığı ve ikisinin de olay yerinde öldüğü."

Yüzünde oluşan hırçınlık yerini çaresizliğe bıraktı. Her kelimesinden, halsiz düşmüş bedeninden keder akıyordu. Sanki kendisini ayakta tutamıyormuş gibi tek kolunu kapının pervazına uzattı.

Bütün bu yaşananların gerçekliği beni serseme çevirirken kendimi Sarah'nın sandalyesine bıraktım.

"Senin kız arkadaşın..." derken cümlemi yarıda kestim.

Kafasını sallayarak onayladığında Rebecca'nın eski sevgilisi hakkındaki konuşmalarını hatırladım. Geri istediği, diğer erkeklerin hepsiyle kıyasladığı kişiyi. O Gabriel miydi?

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim başımı iki yana sallarken. "Bir gün randevu alıp geldi ve hastadan başka bir şey olduğuna inanmam için hiçbir sebep yoktu. Seni ya da başka bir şeyi sormadı." Konuşmayı bıraktım çünkü hasta gizliliğini çiğnemeye tehlikeli şekilde yaklaşmışım. "Özür dilerim," diye ekledim.

"Onunla görüşmeye ne zaman başladın?" diye sordu.

Geçmişini düşündüm ve zamanlamayı fark ettiğimde sertçe yutkundum. "Senin gelmenden kısa süre sonra."

Gabriel'in gitmesini bekliyordum. Kendisini toplamasını ve kederiyle birlikte dışarı çıkmasını. Yaşanan şeylerden sonra ona yardım edecek kişi kesinlikle ben olamazdım. Ama sanki seans yapıyormuşuz gibi konuşmaya devam ediyordu.

"Hayatımı mahvetti. Teker teker. Bunu sonlandırdığımda... O benim öğrencimdi ama ilişkimiz sırasında değil, önceden." Duvardan kayarak yere oturdu ve dizlerini kendisine çekip ellerini onların üzerine yasladı. "Bitirdiğim zaman diğer profesörlere gitti. İş arkadaşlarıma, patronuma. Onlara her şeyi anlattı.

PARÇALANMIŞ

Neredeyse işimi kaybediyordum. Ama o sırada reşitti ve ben de onun profesörü değildim. Yaşananların hepsi, her zaman karşılıklı rızaya dayalıydı. Ondan sonra da beni takip etmeye başladı.” Başını salladı. “Durduğunu düşünmüştüm ama beni buraya kadar takip etmiş olmalı.”

Onu takip ediyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Boğazımda bir yumru oluştu. Ona durmasını ve gitmesini söylemeyi istiyordum çünkü bilmek istemiyordum. Bunca zamandır ne kadar yanıldığımı daha da net göstermesini istemiyordum. Fakat konuşmaya devam etti.

“Kontrolde çıktık. Onu polise gitmekle tehdit ettim ve kısa süreliğine, en sonunda her şeyin bittiğini anladığını düşündüm. Ama sonra işyerime geldi, ofisimin içinde beni ne kadar özlediğini söyleyerek hıçkırıklara boğuldu. Kıyafetlerini çıkartmaya başladı ve *hayır* dedim. Bu...” Derin bir nefes alabilmek için duraksadı. “O günün akşamında öldüler. Hayatımı o akşam mahvetti. Eğer Rebecca ona yaptığımız şeyi anlatmamış olsaydı, karım o akşam asla dışarı çıkıp dolaşmazdı.”

“Çok üzgünüm.” Kelimelerin hiçbir faydası yoktu ama yine de söyledim çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Gabriel başını kaldırıp odanın diğer tarafından gözlerimin içine baktı. “İşte olay böyle gerçekleşti. Ailem kocan tarafından bu şekilde öldürüldü.”

Nefesim kesildi. Gabriel biliyordu. Her şeyi en başından beri biliyordu, bundan artık emindim.

Gabriel bakışlarını yere indirirken başını iki yana salladı. Ayağa kalkarken bu sanki olağanüstü bir enerji gerektiriyormuş gibi hareket etmişti.

“Hoşça kal, Meredith.” Kapıyı arkasından açık bırakarak dışarı çıktı.

BÖLÜM 38

Günümüz

Bu kadarı anlayabilmem için çok fazlaydı. Aradan saatler geçmesine rağmen aklım bütün bu bilgileri bir araya getirip toparlamakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Gabriel'in bunca zamandır benimle oynadığını fark edemeyecek kadar aptal olduğumu kabullenemiyordum. Bu durum, içmeye başlamam konusunda bana pek yardımcı olmamıştı. Tekrar. *Hiç işe yaramıyordu.*

Biriyle konuşmam gerekiyordu ve seçeneklerim sınırlıydı. Erkek kardeşim vardı ama yaşadığım bu delice hikâyenin onda birlik kısmını bile ona anlatırsam, o kadar endişelenirdi ki koltuğuma kamp kurar ve bir daha asla gitmezdi. Ayrıca Jake'in ailesi vardı, ona sorun çıkartmamam gerekirdi. *Ona sorun çıkartmayacaktım.* Tabii ki Doktor Alexander'ı arayabilirdim fakat *benim ruhumun* derinlerine iner ve bunu bırakmam için beni ikna etmeye çalışırdı. Oysa ihtiyacım olan tek şey onların; Gabriel ve Rebecca'nın *ruhlarının derinlerine* inmekti. Üstelik bir de doktor-hasta gizliliği meselesi de vardı. İşte bu yüzden olanlar hakkında konuşabileceğim yalnızca tek kişi vardı: Sarah. Hastalarım, ruh sağlıklarına ait gizli bilgilerin, personelim bilmesine izin verdiklerine dair belge imzalıyordu. Sonuçta

PARÇALANMIŞ

sigortalara faturaları gönderme işini Sarah yapıyordu, yani hastaların geçmişlerini ve onlara konulan teşhisleri biliyordu.

Ama saat neredeyse akşamın onu olmuştu, Sarah, Charlie ile birlikteydi ve onu çağırdığım için kendimi kötü hissediyordum. Ancak görünüşe göre bir kadeh şaraptan sonra bunun üstesinden gelmiştim.

“Meredith?” diye cevapladı. “Her şey yolunda mı?”

“Hayır Sarah, değil. Biriyle konuşmam gerek.”

“Daha fazla bir şey söyleme, yirmi dakikaya orada olurum.”

“Oğlun ne olacak?”

“Bu gece babasıyla birlikte.”

“Ah.” Bu onu arama konusunda içimin biraz daha rahatlamasını sağladı. “Teşekkür ederim, Sarah. Minnettarım, görüşürüz.”

Kapım çalmadan önce devam ettiğim kadehi bitirmiş, yeni doldurduğumun tamamını da içmiştim. Sarah bana bir kez baktıktan sonra yüzü asıldı.

“Bok gibi görünüyorsun, Mer. Biri sana zarar mı verdi?”

Başımı iki yana sallarken girebilmesi için yana kaydım. “Hayır, öyle bir şey değil. Yemin ederim.”

İçeri geçince yeni bir şişe açıp ikimizin de kadehlerini doldurdum. “Tamamen dürüst bir açıklama,” dedim ona bir tane-sini uzatırken. “Şimdiden üç tane içtim bile.”

“Önemli değil. Daha önce ben de evde yalnızken, iki tane içmiştim.”

Gülümsedim ve birlikte oturma odasına geçip koltukta yan yana oturduk. Bacaklarımı altıma alıp nereden başlayacağımı düşündüm. Bu hikâye tıpkı yün yumağı gibiydi. Herhangi bir düğümü kesip yuvarlamaya başladığım anda gerisi

VI KEELAND

kendiliğinden gelecekti. O yüzden en kötü yerden başlamaya karar verdim.

Yutkundum. “Gabriel Wright sadece bir hasta değil. Connor’ın öldürdüğü kadın ve çocuk... Gabriel, onun ezip geçtiği kadının kocası.”

Sarah’nın gözleri büyüdü, kadehini ağzına götürüp yarısını tek dikişte içti.

Hüzünle gülümsedim. “Yarın ikimiz de kendimizi bok gibi hissedeceğiz çünkü bu yalnızca hikâyenin başlangıcı.”

Sarah, “Belki de şişeleri getirip içlerine pipet koymalıyım?” dedi.

“Beni kışkırtmaya çalışma.”

Onu izleyen yarım saat boyunca Sarah’ya olayların tamamını anlattım. Gabriel’ı nasıl takip ettiğimle başlayarak ofisimde nasıl gizemli bir şekilde ortaya çıktığından, kim olduğumu bilmiyor gibi görünmesine ve seansımız sırasında onunla yatmamıza kadar devam ettim. Ardından da Rebecca’nın hikâyesini, onun bütün bunların içine nasıl dahil olduğunu anlatarak en can alıcı şekilde noktayı koydum.

En sonunda nefes almak için bitirdiğimde Sarah’nın ağzı açık kalmıştı.

“Aman Tanrım, Mer. Bu gerçekten boktan bir durum. Gabriel’dan mı korkuyorsun? Yoksa Rebecca’dan mı? İkisinden de mi? Güvenliğin için mi endişeleniyorsun?”

Kafamı salladım. “Bugüne kadar bilmiyordum. Gerçi aylardır takip ediliyormuşum gibi hissediyordum, onun Gabriel olabileceğinden şüphelenmiştim ama emin olamıyordum. Şimdi geçmişe dönüp bakınca belki de bunun sebebi emin *olamamam* değildi, emin olmak *istemememdi*. Çünkü eğer öyle olsaydım, yaptığım şeyi durdurmak zorunda kalırdım ve bunu yapmak

PARÇALANMIŞ

da istemedim. Duygusal olarak Gabriel ile birçok yönden iç içe geçmiş durumdaydım.” Duraksadım. “Ama artık güvenliğim için korkuyorum. Rebecca’nın problemleri olduğunu biliyordum ama takıntı haline getirdiği adam sırf benim hastam diye bana terapiye gelmeye başlaması? En azından tam olarak bunu yaptığını düşünüyorum. Bu neredeyse *Öldüren Cazibe** seviyesinde bir yerde gibi geliyor. Sanırım uzaklaştırma emri çıkartmam gerekebilir.”

Sarah başını salladı. “Kesinlikle çıkarttırmalısın. Bu şekilde sürekli korkarak dolaşamazsın.”

Kadehimde kalan şarabın kalanını içtim. “Doktor-hasta gizliliği yüzünden polise gitmek zor olacak.”

“Eğer birisi tehlikedeysen, bu kuralda istisna olmuyor mu?”

Başım la onayladım. “Evet ama ya yanılıyorsam? Ya Rebecca yalnızca erkek arkadaşına takıntılı, küçük görülen eski bir sevgiliyle sınırlıysa? Onun bana karşı tehlike oluşturabileceği sadece histen ibaret. Beni hiçbir zaman tehdit etmedi ya da başka bir şey yapmadı. Ayrıca bildiğim kadarıyla Gabriel’a da böyle bir şey yapmadı ve o da beni tehdit etmedi. Hatta onunla birkaç defa seks yaptım, evine bile gittim!” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken onları kökünden çekiştirdim. “Ben kendime ne yaptım böyle, Sarah? Kendimi neyin içine soktum? Eğer Gabriel’ı ilk defa gördüğümde onu takip etmemiş olsaydım, bütün bunlar hiç yaşanmayabilirdi. Bunu ben başlattım. *Bunu kendime ben yaptım.*”

“Hayır, sen bir şey yapmadın. Sakın bunun sorumluluğunu üstlenmeye kalkma. Onu takip etmiş olabilirsin ama hepsi masumca başlamış. Bunu kendin de söyledin, onun mutlu olup olmadığını anlamak için takip etmişsin çünkü olanlardan

* Öldüren Cazibe (Fatal Attraction), yasak ilişkisi olan evli bir adam ve ilişkilerinin bitmesine izin vermeyi reddedip onu takıntı haline getiren bir kadını anlatan filmidir.

VI KEELAND

dolayı çok fazla suçluluk hissediyordun. Ama ne olursa olsun, ilk kıvılcımı sen çakmış olsan bile bu iş çığırından çıkmış. Kendini tehlikeli bir durumun içindeymiş gibi hissetmemelisin.”

“Henüz hikâyenin tamamını öğrendiğimden bile emin değilim. Şu ana kadar bildiklerime rağmen bir yapbozun sadece yarısına sahipmişim gibi hissediyorum. Keşke Gabriel’a neden ofisime geldiğini, benden ne istediğini sorsaydım. Ayrıca beni neden takip ettiğini de.”

“Aman Tanrım.” Sarah’nın gözleri tekrar büyüdü. “Aklıma bir şey geldi.”

“Ne?”

“Birkaç hafta önce seninle birlikte ofisten aynı anda çıkmıştık. Her zamanki otobüs durağında bekliyordum ve Rebecca’nın yaptığını gördüm.”

“Ne demek istiyorsun? Ne yaptığını?”

“Senin yaklaşık yarım metre arkadaydı, kalabalığın arasında ilerliyordu. Yürümek için tuhaf bir yol olduğunu düşündüm ama sonuçta burası New York. Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Senden uzak kalmaya ve insanların arasında saklanmaya çalışıyordu. Mer ya son birkaç aydır seni takip eden kişi Gabriel Wright değil de Rebecca Jordan’sa?”

BÖLÜM 39 *Günümüz*

Gözlerimi açtığımda yatakta değildim.
Koltukta bile yatmıyordum.

Sersemlemiş bir halde sırtüstü döndüm ve kürekkemiklerimin altındaki sert, soğuk fayansı hissettim.

Banyo. Bütün geceyi yine banyoda geçirmiştım. Lavabonun üzerindeki parlak ampuller neredeyse beni kör edecekti. Oturabilmek için kendimi ittirdim ve ardından tek elimi tezgâhın kenarına koyup tamamen ayağa kalktım.

Büyük bir hata yapmışım.

Görüşüm bulanıklaştı. Midem beni içindeki her şeyi boşaltmakla tehdit edince kendimi tekrar yere bıraktım. Bir şey kokuyordu. Ben miydim? Bendim ve berbat kokuyordu. Çoktan kusmuş, belki de tuvalete zamanında yetişememiş olmanın kanıtıydı. Nefesimi verdiğimde sıcak gözyaşları yanaklarımı ıslattı. Kendimi tıpkı şarap kadehlerimden biri gibi kırılgan, sanki milyonlarca parçaya ayrılabilirmiş gibi hissediyordum.

Tekrar ayağa kalkmayı denedim. Kupkuru olmuş ağzımı çalkalamak ve dişlerime yapışmış safranın sert tadını yok etmek için çaresizce suya ihtiyacım vardı. Ağzımı çalkalayıp suyu tükürdüm ve ardından büyük yudumlar alarak içtim. En sonunda musluğu kapatırken başımı kaldırdım ve aynadan bakışlarımınla karşılaştım.

VI KEELAND

Aman Tanrım.

Kendimi zar zor tanıyabilmiştim. Makyajım akmıştı; cildim leke içindeydi, saçlarım darmadağındı. Kazağımın üzerindeki noktacıkların kusmanın izleri olduğuna kesinlikle emindim. Duşun sıcak kısmını açtım ve içeri girerken kıyafetlerimi çıkartmaya bile gerek duymadım. Yakacak kadar ısınmış olan su nefesimi kesse de dereceyi azaltmadan önce dayanamayacağım bir noktaya gelmesine izin verdim. Ardından kıyafetlerimden kurtulup life uzandım, okaliptüslü duş jelini de ekleyip vücudumun her noktasını yavaşça temizledim.

İğrenç durumdaydım.

Ve kendimden de iğreniyordum.

Kendimi yeniden temiz, yeniden normal hissetmeye çalıştığım sırada aniden bir şey hatırladım.

Dün gece. Şarap. Sarah.

Ona her şeyi anlatmıştım.

Bir şey demişti... Başka bir mide bulantısını yutkunarak bastırdım. Rebecca'yı beni takip ederken gördüğünü söylemişti. Duvara yaslandım, duş başlığından gelen su üzerime çarparken olası sonuçları gözden geçiriyordum. Gabriel ile olan ilişkisini, Gabriel'in beni takip ettiği gerçeğini düşündüm. Ya da Rebecca'nın. Belki ikisinin de.

Yüzümü acıtana kadar ovaladım.

Sonunda suyu kapattım. Evin bir yerlerinde duran telefonumdan ses duyuldu. Ardından tekrar, peşinden de üçüncü kez bildirim geldi. Her çalışta gerginleşiyordum, kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu ve bana ulaşmak için böylesine çaresiz durumda olanın kim olduğunu merak ediyordum. Kokan ve yıkanması gereken bir havluya sarındım. Onu yere fırlatıp kendime yenisini almak için çamaşır dolabını açtım. Ama boştu, kalp atışlarım daha da hızlandı. Temiz bir havlum bile yoktu.

PARÇALANMIŞ

Kirli olanı alıp vücudumun etrafına sararken daha başka neler yapmayı unuttuğumu düşündüm. Yaşadığım bu sisin içinde başka neleri kaçırmıştım?

Telefonum koltuk minderlerinin içine gizlenmişti. Onu bulabilmemin tek nedeni başka bir mesajın gelmesiydi. Beni kontrol eden kişinin Sarah olduğunu görünce rahat bir nefes verdim. Şimdiden iki mesaj atmıştı.

*Sarah: Günaydın gün ışığı. Geç biten
akşamımızdan sonra seni yoklamak istedim.
Uyandın mı?*

Sonraki mesaj da şuydu:

*Sarah: Dinle, birazcık endişeliyim.
Dikkatli ol, tamam mı? Eğer bir şeye
ihtiyacın olursa, beni ara.*

Ona hemen cevap yazdım. Bana karşı böylesine nazikken, onu endişelendirdiğim için kendimden nefret ediyordum.

*Meredith: Her şey yolunda.
Dün gece için teşekkür ederim.*

Ardından e-postalarım geçtim. Gabriel'dan iki mesaj vardı. Konu başlığı hariç ikisi de boştu. İlki şöyleydi:

Konuşmamız gerek.

İkincisi de ondan on dakika sonra gelmişti.

Ciddiyim. Ara beni.

Kafamın içinde canlanan sözleri nazik değildi. Kibarca edilen bir rica değildi. Sert bir emirdi. Aklıma Sarah'nın uyarısı geldi, endişeliydi. Dikkatli olmam gerektiğini düşünüyordu.

VI KEELAND

Onunla aynı fikirde olduğumu fark ettim... Ve artık bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

“Dedektif Green ile görüşebilir miyim lütfen?”

Danışma masasındaki polis başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden bana bakarken, “İsminiz?” diye sordu. “Ayrıca konu nedir?”

“Meredith McCall.” Kadın bu ismi tanımadığı için, “Connor Fitzgerald’ın karısı,” diye ekledim.

Bunu söylediğim anda gözleri büyüdü. “Oturun lütfen. Müsait mi değil mi bakacağım.”

Köşede duran tabureye gidip sırtımı duvara yasladım. Oturduktan bir dakika sonra bunun savunma pozisyonu olduğunu fark ettim. Bazı hastalarımda dikkatimi çeken bir şeydi. Gözlerim kapıdaydı. Buraya gelirken sürekli arkama bakıp Gabriel ya da Rebecca orada mı diye kontrol edip durmuştum. Bakışlarım telefonuma indi, Gabriel yine e-posta atmıştı. Tıpkı öncekiler gibi sadece konu başlığından ibaretti.

Gelebilir miyim?

Gergin bir şekilde Dedektif Green’i görebilmeyi umarak başımı kaldırdım. Danışma masasının ön tarafında duran saatten, benim eski saatimdeki gibi *tik tak* sesleri geliyordu. Kısa süreliğine de olsa hastalarımın nasıl sanrılara kapıldığını, bir saatin bile onları nasıl alt etmeye çalıştığını düşünmeye başladıklarım anlamıştım. Titreyerek bir nefes verdim ve o lanet şeye sırtımı döndüm. Dedektifin bir an önce gelmesini istiyordum.

Kapı açıldığında karşımdaydı. Ellerini ucuz takım elbisenin cebine sokmuş, yüzünde muhtemelen gülümseme olduğunu sandığı sakın bir ifade vardı ama öyle değildi. Gerçekten değildi.

PARÇALANMIŞ

“Doktor McCall size nasıl yardımcı olabilirim?”

Gözlerimi ona çevirsem de hiçbir şey söylemedim.

Bana bakarken kaşlarını çattı. “Siz iyi misiniz?”

“Hayır.”

Yüzünden kısa süreli bir kararsızlık geçti ama ardından elini hafifçe kaldırarak, “İçeri geçin, Doktor McCall,” dedi. “Kahve ister misiniz ya da su?”

“Su olur, teşekkürler.”

Birkaç dakika sonra gri bir kabinin içine girdik. Duvara birkaç fotoğraf yapıştırılmıştı ama onun haricinde temizdi. Bir kahve fincanı, plastik su şişesi, not defteri, kalem ve bilgisayar vardı.

Dedektif Green masanın arkasındaki sandalyeye oturup avuçlarını açarak, “Neler oluyor?” diye sordu.

Titreyen parmaklarımla plastik su bardağına dokundum. Su içmiş, yıkanmış, temiz kıyafetler giymiştim ama yine de dün gecenin -son ayların- pisliği hâlâ üzerimde yapışıp kalmış haldeydi. Bir daha normal, kendim gibi hissedecek miydim merak ediyordum. Belki bir gün. Bütün bunlar bir anıdan ibaret hale geldiğinde. Yeni biriyle tanışmak için hâlâ zamanım olabilirdi. Aile sahibi olmak için. Bunu neredeyse görebiliyordum; uzun zamandır alacakaranlıktaymışım gibi hissettiren dünyada, ufak bir parıltıydı.

Gözlerine bakmadan önce derin bir nefes aldım. “Biri için uzaklaştırma kararı çıkartmam gerek. Bir adam ve onun...” Doğru kelimeyi arıyordum. “Eski sevgilisi? Beni gizlice takip ediyorlar. Sokaktayken beni izliyorlar. Nerede yaşadığımı biliyorlar. Sanırım. Birkaç ay önce eve geldiğimde, evimin kapısı açıktı. İçeride kimse yoktu ama biri girmişti, bunu biliyorum.” Rebecca’nın hastam olduğunu nasıl açıklayacağımı düşündüm,

VI KEELAND

sanırım bunu bana yaklaşmak için yapmıştı. Muhtemelen Gabriel da. En azından şu anlığına bu kısmı atlamaya karar verdim. Bu hasta gizliliğinin ihlali anlamına gelirdi. Son birkaç gündür Amerikan Tıp Birliği Etik Kuralları'nı defalarca kez okumuştum. Eğer bir hasta kimliği belli bir kişiye fiziksel olarak ciddi zarar verme tehdidi taşıyorsa ve bu tehdidin gerçekleşme ihtimali yüksekse, doktor o zaman gizliliği ihlal edebilirdi. Ya da suç işleme olasılığı varsa. Ne Gabriel ne de Rebecca herhangi bir tehditte bulunmuştu. Gabriel kendi karısını öldürdüğünü söylemiş olsaydı dahi benim ya da başka birinin hayatını tehdit etmediği sürece ve bunu gerçekten yapabileceğine ikna olmadıkça bunu bile Dedektif Green'e söyleyemezdim.

Ama seans yokken, bir psikiyatrist olarak onları tedavi ettiğim zamanın dışında ikisi de beni izlemişti ve gizli takip suçtu. O yüzden beni gizlice izlediklerini Dedektif Green'e bildirebilirdim fakat onların hastam olduğunu ya da seanslarımız sırasında söyledikleri bilgileri ifşalayamazdım. Ne kadar ince bir çizginin üzerinde durduğumun gayet farkındaydım.

Dedektif Green kaşlarını daha da çattı, bütün dikkatini bana verdiğini görebiliyordum. "Kim?"

Sinir sistemimi sakinleştirebilmek için derin bir nefes daha aldım. "Gabriel Wright."

Dedektifin gözleri büyüdü. "Gabriel Wright mı? Ailesini kazada..." Başını iki yana salladı. "Bu ne zaman başladı? Bana ne yaptığını daha ayrıntılı anlatabilir misiniz?" Not defteri çıkardı ve ben sorularını yanıtlarken o da bir şeyler yazmaya başladı.

"Peki onunla ne tür bir etkileşiminiz oldu? Bunların hepsini başlatan o muydu? Sizin de girişimde bulunduğunuz bir durum oldu mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp sorularını elimden geldiğince dürüstçe cevapladım. Ona gözlerin üzerimde olduğunu

PARÇALANMIŞ

hissettiğimi, arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumu anlattım. Ama bir kez daha Gabriel'in hastam olduğunu dedektife söylemedim. Ayrıca Gabriel ile yattığımı da söylemeyecektim çünkü bu da başımın belaya girmesine neden olacak başka bir şeydi. Söyleyemediğim çok fazla şey vardı. Daha birkaç ay önce gizlice takip ettiğimi gerekçe göstererek bana uzaklaştırma kararı çıkartabilecek bir adam için uzaklaştırma kararı çıkarttırmak istememin ne kadar ironik olduğunun farkındaydım. Fakat benim asla zarar vermek gibi bir amacım olmamıştı, aslında tam tersiydi. Gabriel'in amacının ne olduğu hakkındaysa hiçbir fikrim yoktu.

Dedektif Green'in sorduğu tüm soruları yanıtladığımda arkasına yaslanma şekli bana uzaklaştırma kararı çıkarttırmak için muhtemelen yeterli kanıt olmadığını söylüyordu. Ellerim yumruk haline gelirken, geri kalanını anlatmak için -Gabriel ve Rebecca'nın ikisinin de *tesadüf eseri* bana terapiye geldiklerini neredeyse hazır haldeydim. Ama bunu yapmak yerine devam ettim ve Gabriel'in beni nasıl izlediğini, randevum sırasında nasıl araya girdiğini açıkladım. Ayrıca geçen akşam yürüyüş yaptığım sırada nasıl aniden ortaya çıkıp beni durdurduğunu da anlattım. Hiçbiri yanlış değildi. Sadece onu gördüğüm için ne kadar heyecanlandığımı, onunla evine gidip seks yaptığımız kısmı adamıştım.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Doktor McCall. Bu oldukça sıra dışı bir durum. Birini şehirde özellikle de Manhattan'da görmek... Yani elbette onu gördüğünüzde tanımışsınızdır ama bu sizi gizlice takip ettiği anlamına gelmez."

Nefesim kesildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona daha fazlasını anlatmam gerekiyordu.

"Eski sevgilisi. Söylediğim gibi o da beni gizlice takip ediyor."

"Nereden biliyorsunuz?"

VI KEELAND

“Asistanım onu beni takip ederken görmüş, işyerime gelmiş. Beni izliyormuş.” Daha fazla ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalışırken yutkundum. “Güvende hissetmiyorum. İkisi için de uzaklaştırma kararı çıkarttırmak istiyorum.”

“Tamam, bir deneyebiliriz.” Dedektif Green daha fazla not aldı. “Ama size şunu söylemem gerekiyor ki güvenliğinize dair net bir tehdit görmüyorum ve nedense bana hikâyenin tamamını anlatmıyormuşsunuz gibi hissediyorum, Doktor McCall.”

Düzensiz nefesler alıp verirken başımı salladım. “*Söylemeyeceğim* şeyler var çünkü izin verilmiyor. Eğer satır aralarını okuyabilirsiniz...”

Gözlerini kısarak bana baktı. “*Söylemediğiniz* değil, *söylemediğiniz*? Yani o halde bu doktor-hasta gizliliğiyle alakalı bir durum?”

Yüzümü elimden geldiğince ifadesiz tutmaya çalışırken, “Bunu söyleyemem,” dedim.

Kaşlarını çatarken bir çekmeceyi açtı. “Pekâlâ. Doldurmanız gereken bazı formlar var. Bunları savcıya vereceğim ve sonrasında da hâkim onları inceleyecek. Şu kız arkadaşın adını söyleyebilir misiniz?”

Tekrar tereddüt ettim ama kendimi korumaya da hakkım vardı.

“Rebecca Jordan.”

Dedektif söylediğimi yazsa da soyadının yarısına geldiğinde duraksadı.

Yazdığına bakarken, “Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?” diye mırıldanıyordu. Yazmayı bitirip gözlerini kırptırdı ve bana baktı. “Bir dakika.” Ayağa kalkıp dosyaların olduğu dolaba gitti ve ortasındaki çekmeceyi açtı. Yüzlercesi var gibi görünen dosyaları karıştırdı. Kafam karışmış bir halde onu izlerken,

PARÇALANMIŞ

bu işi hemen bitirebilmem için bana formları vermesini istiyordum. Buradan çıkmak, eve gitmek için can atıyordum.

En sonunda sandalyesine tekrar oturup kâğıtları gözden geçirdi. Parmağını siyah kalemle doldurulmuş bir formun üzerinde dolaştırırken tekrar hareketsiz kalmıştı.

“Ortada bir duruşma yok, o yüzden bu isme yalnızca tanığının ifadesini alırken ve yazıya döktüğüm sırada rastladım. Üzerinden uzun zaman geçti. Net bir çağrışım yapmamasının sebebi bu.”

“Tanık mı?” diye sordum. “Kafam karıştı.”

Dedektif Green elinde tuttuğu kâğıdı bana çevirip, sayfanın ortasını gösterdi. “Kocanızın arabasının Wright ailesine çarptığını gören tanık, Rebecca Jordan’dı.”

BÖLÜM 40

Günümüz

“On Yedinci Karakol. Sizi nereye yönlendirmemi istersiniz?”
“Merhaba. Dedektif Green ile konuşabilir miyim lütfen?”

İki gün içinde onu ikinci defa arıyordum ama onunla konuşmaya gitmemin üzerinden üç gün geçmişti ve hiçbir gelişme olmamıştı. Ne arama ne de bir güncelleme yoktu. Ayrıca kesinlikle uzaklaştırma kararı da yoktu.

“Dedektif Green bugün yok. Size yardımcı olabilecek başka biri var mı?”

İç çekerken, “Sanmıyorum,” dedim.

“Ona sesli mesaj bırakmak ister misiniz?”

“Olabilir... Teşekkür ederim.”

Kadın beni sesli mesaja yönlendirdi. Dedektif Green acil bir durumla ilgiliyse telefonu hemen kapatıp 911’i aramam gerektiğini söyledikten sonra uzun, kesintisiz bir bip sesi geldi. Normalde birine sesli mesaj bırakmadan önce düşüncelerimi toparlardım ama şu an bunu yapmakla uğraşamazdım. Sakin ve akli başında şekilde konuşmamın mümkün olmadığını zaten biliyordum. Artık bunu umursamıyordum.

“Dedektif Green merhaba. Ben, Meredith McCall. Uzaklaştırma kararı için haber almayı umuyordum çünkü şey... bugün işe gitmem gerekiyor. Son iki gündür randevularımı iptal ettim

PARÇALANMIŞ

ancak bunu yapmaya devam edemem. Hastalarımın bana ihtiyacı var. Ayrıca sütüm de bitti.” *Ve şarabım* ama bunu yine de söylemedim. “Neyse, artık evimde kapılarım kilitli halde kalamam. Dışarı çıkmalıyım. Ama işin gerçeği, bunun düşüncesi beni korkutuyor. Yani... bunu neden bana yapıyorlar ki? Benden ne istiyorlar?” Evimin içinde volta atıp dururken saçma sapan konuşuyordum. Dün çilingire taktırdığım, dış kapımdaki parlak, yeni kilidi görünce yutkundum. “Mesajı aldığınız zaman beni ararsanız minnettar kalırım, teşekkürler.”

Telefonumun ekranını kaydırınca Sarah’dan yeni bir mesaj geldiğini gördüm.

Sarah: Günaydın patron. Bugün her şey yolunda mı emin olmak istedim.

Sana haber verene kadar tüm randevuları iptal et diye cevap yazmak istesem de yapmadım. Benim muayenehaneme ihtiyacım olduğu kadar oranın da bana ihtiyacı vardı. Ayrıca bu evin duvarları üzerime geliyordu. Bunun yerine saat sekizde ofiste olacağımı yazdım ve gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatmayı denedim fakat elbette boşuna uğraşıyordum çünkü mor gözüaltları sorunun yalnızca yarısını oluşturuyordu. Kilo da vermiştim, üstelik farkına vardığımdan daha da fazlaydı ve bir süredir güneş ışığını görmüyordum. O yüzden gözlerim; solmuş, çökmüş ve hastalanmış gibi görünen bir yüzün içine gömülmüş durumdaydı ki sanırım gerçekten hastaydım.

Adeta bir suçlu gibi evimden koşarak çıkmadan önce kapıdaki gözetleme deliğinden dışarıyı kontrol edip üç kilidi çevirerek açtım. Bekleyen *Uber*’a doğru koşar adımlarla gitmeden sokağın iki tarafına da baktım. Arabaya güvenli bir şekilde bindiğimde bile kendimi güvende hissetmiyordum. Gözlerim sokaklarda dolaşırken onları arıyordu. *Gabriel’i ve Rebecca’yı.*

VI KEELAND

Ofise girdiğimde Sarah'ın yüzü asıldı.

"Ah, Mer. İyi görünmüyorsun."

"Pek uyuyamadım."

"Ya da hiç..." Başını iki yana sallayıp masanın etrafından dolaştı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Belki de dedektiften haber gelmeden önce işe gelmek için beklemeliydin."

Zor da olsa gülümsedim. "Ben iyiyim, gerçekten. Bugün meşgul olmak bana iyi gelecek."

Sarah söylediğim yalanımı yüzüme vurmaya fırsat bulamadı, bunu yapmasına gerek de yoktu. Ofisin kapısı açılıp yerimden sıçrayınca tamamen saçmaladığımı kanıtlamıştım.

Kalbim deli gibi çarpıyordu ama karşımdaki sadece Bayan Radcliff'ti. İlk hastamdı. Ona günaydın deyip başımı salladıktan sonra ofisime döndüm ve masamda bir kupa papatya çayıyla, *bagel*in beni beklediğini gördüm. Sarah'ın varlığına minnettardım. Ayrıca ilk hastamı birkaç dakika oyalamıştı. Eminim bunu kendimi toparlayabilmem için bana zaman vermek adına yapmıştı, buna fena halde ihtiyacım vardı.

İlk seansım sancılı başladı. Başlangıçta adapte olmakta zorlansam da en sonunda yavaş yavaş rahatlayıp alışmıştım. Öğleden sonra biraz daha kendim gibi hissedebiliyordum, sağlıklı yemeğin de bunda payı vardı. Telefonum ne zaman çalsa sıçramayı bırakmıştım. Günün son seansı da bittiğinde hastamın arkasından kapıyı kapattım ve Sarah gülümsedi.

"Başardın."

"Senin sayende. Sen olmasaydın, geçen haftanın üstesinden gelemezdim, Sarah."

Elini bana doğru salladı. "Ah, bu doğru değil. Sen güçlü ve dayanıklı bir kadınsın."

PARÇALANMIŞ

Kapıyı gösterdim. “Neden artık gitmiyorsun? Sanırım ben biraz daha kalıp hastalarla ilgili not alacağım.”

“Hayır, böyle iyiyim. Sen gitmeye hazır olana kadar kalabilirim.”

Sarah bugün bana cesaret vermişti ve asistanıma zaten yeteri kadar yük olmuştum. “Hayır, ısrar ediyorum. Eve git. Ben tek başıma idare edebilirim.”

Tereddütle, “Emin misin?” diye sordu.

Gülümsedim. “Evet, eminim. Bunu yapmam gerek.”

Sarah başını sallamadan önce kısa süreliğine yüzümü inceledi. “Pekâlâ ama arkamdan kapıyı kilitle.”

“Tamam.”

Öyle de yaptım. Ofisimin hem dışındaki hem de içindeki kapıyı kilitledim. Bugünkü notları yazmaya odaklandım ve bir buçuk saat ben farkına bile varmadan geçip gitti. Yazmam gereken sadece bir hasta kalmıştı.

Ama sonra kapının çaldığını duydum ve bu ofisimin dış kapısından gelmiyordu, onu kilitlemiştim.

İçerideki kapıydı.

Biri içeri girmişti. Ses o kadar zayıftı ki, bunun hayal ürünü olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım.

Ta ki ikinci defa duyulana kadar.

“Orada olduğunuzu biliyorum, Doktor McCall.”

Rebecca.

Aman Tanrım.

Nefes almayı bıraktım ve tek bir uzvumu bile kıpırdatmadım.

İçeri nasıl girmişti? Sarah çıkarken dış kapıyı kilitlemiş ve ben de tam tersini yaptığımı düşünerek *kilidi açmış* mıydım?

VI KEELAND

Yoksa Rebecca kapıyı mı *zorlamıştı*? *Aman Tanrım*. O zaman da evimin kapısı açıktı, bunu yapan da o muydu?

Odanın içi öylesine sessizdi ki öfkeli saatin geri gelmesini diledim.

Belki giderdi.

Eğer sessiz kalmaya devam edersem, gidebilirdi. Kapının kolu sarsıldı.

“Sadece konuşmak istiyorum, Doktor McCall.”

Telefonuma uzanıp dokuz ve bir rakamlarına bastım ama ellerim öyle fena titriyordu ki son rakama dokunurken lanet şeyi masamın üzerine düşürdüm. Gürültülü bir sesle zemine çarptı. Artık burada yokmuşum gibi davranamazdım.

“Git buradan!” diye bağırdım. “Polisi arıyorum.”

“Size zarar vermeyeceğim. Sadece bütün hikâyeyi anlatmak, eksik parçaları yerine koymak istiyorum. Gabriel hakkında.” Duraksadı. “Ve Ellen. Ayrıca küçük Rose. Siz hâlâ benim doktorumsunuz ve size güveniyorum.”

Onların isimleri. Gabriel. Ellen. *Rose*. İsimleri, tıpkı Havva'nın önündeki ağaçta sallanan elma gibi havada asılı kaldı. Bunun kasten yapılmış bir hareket olduğunu biliyordum. Rebecca tıpkı en başından itibaren yaptığı gibi beni tuzağın içine çekmeye çalışıyordu. Bana kendimden parçalar bulabileceğim hikâyelerini anlatmıştı çünkü hakkında konuştuğu adamı ben tedavi ediyordum ve o da bunu biliyordu.

Buna rağmen kendimi kapıya doğru ilerlerken buldum fakat açmadım. “Ne söylemek istiyorsan söyle ve git.”

Rebecca tekrar konuşmadan önce uzun süreli bir sessizlik oldu. Tek kelimeyi bile kaçırmamak için kulağımı kapıya dayadım.

PARÇALANMIŞ

“O akşam... Karısının öldüğü akşam, Gabriel onu terk edecekti. Ben Ellen’a, Gabriel ile beni, birbirimize ne kadar âşık olduğumuzu anlattıktan sonra onu terk etti. Karısı kızını alıp gitti. Onları birkaç sokak boyunca takip ettim. Yanında çantası vardı. Ellen birini aradı ve bu defa onu gerçekten terk edeceğini söyledi. Gabriel’in *başka* bir ilişkisi daha olduğunu ve bu işin artık bittiğini söyledi. Çok kızgındı. *Çok ama çok* kızgındı. Sonra *o* aradı. Gabriel. Ellen ağlamaya başladı. Hoparlörden onu duyabiliyordum. Özür diliyordu, Ellen’a onu ne kadar sevdiğini, bu ilişkinin onun için hiçbir şey ifade etmediğini söylediği bütün o yalanları duyabiliyordum. Gabriel onu tekrar kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, bana müsaade edemezdim. Gabriel beni seviyor. Sadece ona karşı sorumluluk hissediyordu.”

Rebecca yine sustu ama şimdi kapının hemen diğer tarafındaydı ve nefeslerini duyabiliyordum. En sonunda tekrar konuşmaya başladığında sesi daha alçak çıkıyordu. “Gabriel’in özgür olmaya ihtiyacı vardı. Ellen zayıftı ve Gabriel’a geri dönecekti. Işıklarda durduğu sırada, yolun karşısından dengesiz gelen arabayı görünce... onu ittim. Kızına zarar vermek istememiştim. Onun elinden tuttuğunu ve arabanın önüne doğru sürüklenirken onu da çektiğini görmemiştim.”

Boğazım düğümlendi, gözlerim yerinden fırlayacak gibi açılmıştı.

911’i aramayı bitirmeli, onlar beni kurtarmaya gelene kadar da masamı kapının önüne çekerek barikat kurmalıydım. Fakat bunun tam tersini yaptım ve kola uzanıp kapıyı tamamen açtım. Bu kadının yüzünü görmem gerekiyordu ama şoktan konuşamıyordum. Rebecca’nın bakışları yerdeydi, bu yüzden sadece bekledim. Neyi beklediğimi bile bilmiyordum.

VI KEELAND

En sonunda başını kaldırdığında dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve gözleri neşeyle parlamaya başladı. Bütün vücudum ürpermişti. Bu kız az önce bir kadını ve küçük bir çocuğu öldürdüğünü itiraf etmişti, şimdi de gülümsüyordu. Onun ne kadar dengesiz olduğunu fazla hafife almıştım. İşaret parmağını dudaklarına götürüp, evrensel olarak geçerli olan “*sessiz ol*” işaretini yaptı.

“Unutmayın, doktor-hasta gizliliğimiz var, Doktor McCall.”

Ardından döndü ve ofisimden çıkıp gitti.

BÖLÜM 41

Günümüz

Üç gün geçmişti ama Dedektif Green'den hâlâ haber yoktu. Aramalarım geri dönmemiş, mesajlarıma cevap vermemişti. Bu yüzden onu görmeye gidecektim ve hiçbir şey, lanet olası yağmur bile beni durduramayacaktı.

Yağmurluğuma daha sıkı sarılırken kapüşonu yüzümü örtbilmek için aşağıya doğru çektim fakat bu sefer de yağmur damlaları birikip yanaklarıma ve burnuma sızıyordu. Şemsiyemle savaş veriyordum ama üçüncü kez ters dönünce tamamen işe yaramaz hale geldi.

“Siktir.” Kelimeler ben engel olamadan ağzımdan fırlayıp çıktı ve şemsiyeyi hayal kırıklığıyla binanın betonuna çarptım. Takım elbise giymiş bir adam durup bana sanki kendini kaybetmek üzere olan hastalarımдан biriymişim gibi baktıktan sonra aceleyle uzaklaştı.

Ama çoktan kontrolümü kaybetmiştim. Akıl sağlığım artık yerinde değildi. Kendi evimin içinde kilitliken bile omzumun üzerinden bakıp duruyor, oturma odamın perdelerinin arkasına saklanıp sokağı izliyordum. Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden dört kez kontrol ediyor, cebimde mutfak bıçağı taşıyor ve aynı yolu asla birden fazla kez kullanmıyordum.

VI KEELAND

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. O bakışların ağırlığı, nefes aldığım her seferi daha zor hale getiriyordu. Attığım her adımda sanki tuğlayla dolu bir sırt çantası taşıyor-muşum gibi hissettiriyordu.

İkisine dair biz ize rastlamamıştım ama *Rebecca'nın katil olduğunu bilmek* beni derinden sarsmaya yetmişti. İtirafının ardından gelen o ufacık sırıtma, bana hasta mahremiyetiyle ilgili yaptığı hatırlatma aklıma her geldiğinde bütün tüylerimi diken diken ediyordu. Sadece beni takip ettiklerinden emin olduğundan değil, Rebecca'nın ne yaptığını bilmek de fazla geliyordu. Hiç kimse böyle bir sırrı taşımak zorunda kalmamalıydı.

Nihayet karakola ulaştım. Yalpalayarak içeri girerken sırılsıklam olmuş yağmurluğumu çıkarttım ve onu değiştirmem gerektiğini fark ettim. Beni kuru tutmaktan başka her şeyi yapıyordu. Gözüm, ön tarafı arkadan ayıran cam panelde yansı-mama takıldı. Akıl hastanesinden yeni çıkmış gibiydim ve dok-tordan daha çok kaçmış bir hastaya benziyordum.

Danışmada duran adama, "Dedektif Green lütfen," dedim. Adam tanıdık geliyordu ve bana bakma şeklinden kim olduğumu bildiği gayet açıktı. Bunun iyi bir şey olmadığından da epey emindim.

"Lütfen oturun. Müsait olduğunda kendisi sizinle görüşecek."

Tereddüt ettim. "Onu görene kadar gitmeyeceğim. Tehli-kedeyim."

Adam başını sallarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Anlıyorum hanımefendi."

Sıkıntıyla iç geçirdim. Sadece akıl hastanesinden kaçan biri gibi görünmüyordum, aynı zamanda bana öyleymişim gibi davranılıyordu. Sahte gülümsemeler, ilgisiz yanıtlar... Ders kitaplarındaki *hastaları kızdırmayın* durumu yaşıyordum.

PARÇALANMIŞ

Şaşırtıcı bir şekilde Dedektif Green'in arka taraftan çıkıp gelmesi yalnızca iki dakika sürdü. Bunu biliyordum çünkü *tik tak* sesleri çıkaran saati izliyordum.

"Doktor McCall? Bu taraftan." Kapıyı açık tutarken önden geçmem için işaret etti. Odasının nerede olduğunu zaten öğrenmiştim, bu yüzden doğruca o tarafa ilerledim ve kısa süreliğine rahatladım. Burada, bu duvarların arasındayken güvendeydim. Sadece birkaç dakika sürecektir bir soluklanma dahi olsa, son günlerde sahip olduğumdan daha fazlasıydı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Koltuğuna otururken bana baktı. "Aslında bugünün ilerleyen saatlerinde sizi aramayı planlıyordum."

Göğsümün içinde bir umut yeşerdi ve bir an için sırlıslıkla, umutsuz haldeki bir akıl hastası gibi göründüğümü unuttum.

"Uzaklaştırma kararı hakkında mı?" diye sordum.

Orada durmuş, kalemini parmaklarının arasında çeviriyordu ve bakışlarında gerilmeme neden olan bir şey vardı.

"Hayır dediler, değil mi?"

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Üzgünüm, haber savcıdan bir saat önce geldi. Uzaklaştırma kararı ciddi bir istektir, birinin hakkını ihlal etmektir. Yani bunun için yeterli kanıtların olması gerekiyor. Savcı tehdit oluşturulduğuna dair yeterli kanıt olmadığını söyledi. Siz de çoğu zaman sizi kimin takip ettiğinden emin olmadığınızı söylediniz." Kalemi bırakıp ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, bunun için uğraştım. Keşke size verecek güzel haberlerim olsaydı."

"Ama..." Ellerimi birbirine bastırırken dudaklarımı ısırdım ve ucuz, sahte ahşap masanın üzerindeki desenlere baktım. "Ama *tehlikedeyim*. Onlar *tehlikeliler*. Bana tehlike oluşturuyorlar. Özellikle de Rebecca."

VI KEELAND

Ofisimdeki sahne zihnimde hiç durmadan dönüyordu. O gülümseme. Gözlerinin parlaması, Gabriel'ın karısını öldürdüğünü ve bundan kurtulduğunun bilincinde olması... Kimseye söyleyemeyeceğimi bilmesi.

“Maalesef hiç kanıtınız yok. Tesadüfler kanıt sayılmaz. Rebecca'nın kazaya tanık olması bana da doğru gelmiyor ama bu, sizin için tehdit oluşturduğuna dair bir delil değil.” Omuz silkti. “Üzgünüm. Eğer elinizde daha fazlası yoksa, yapabileceğim bir şey de yok.”

Sanki yer altımdan kayıp gitmiş gibi hissediyordum. Bu şekilde yaşamaya devam edemezdim.

Her gün sabahdan akşama kadar omzumun üzerinden bakıyordum. Gözleri üzerimde hissediyor ve ardından hemen arkamı dönüyordum. Tabii ki onları göremiyordum, New York'ta yaşıyordum, burada bütün şehir kaldırımında yürüyordu. Birini gizlice takip etmenin en kolay olduğu şehirdi.

“Ama o tehlikeli biri,” dedim tekrar. Sesimdeki yenilgiyi ben bile duyabiliyordum.

Dedektif Green öne doğru eğilirken ellerini birbirine ke-netledi. Bana bakıyordu. “Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz, Doktor McCall? Bana söylemediğiniz bir şey mi var? Çeşit çeşit hastayla görüştüğünüzü tahmin edebiliyorum. Onun tehlikeli olduğundan bu kadar emin olmanızı sağlayan şey ne?”

Yutkundum. “Keşke size söyleyebilsem fakat yapamam.” Yaşlar gözlerime doldu, çaresizlik beni ele geçiriyordu.

Dedektif bana yaklaşıp sesini alçalttı ve buz tutmuş ellerime tek parmağıyla dokundu. “Size yalan söylemeyeceğim, ben de Rebecca'dan şüpheleniyorum. Akla yatmayan bir şeyler var. Rebecca tutarlı değil. Siz geldikten hemen sonra biraz araştırma yaptım ve Gabriel Wright'ın çalıştığı okula gittim. İkisinin

PARÇALANMIŞ

arasında bir şey yaşandığı kayıtlara geçmiş. Neden Rebecca kazanın olduğu akşam, ailesinin ölümünü izlediği adamla ilişkisi olduğundan bahsetmedi? İfadesini ben almıştım. Adamı tanıdığını bile belirtmedi.” Başını iki yana sallayıp geri çekildi. “Ama kanıt yok. Hiçbir şey yok. Yani...” Sesi gittikçe kısıldı ve aramızda bir sessizlik oluştu.

Ona bir şeyler vermemi istiyordu, hissedebiliyordum.

Ve bunu yapabilirdim. Rebecca’nın söylediklerini ona anlatabilirdim. Eğer yaparsam... gözlerimi yumdum. Eğer bunu yaparsam, sahip olduğum her şeyi kaybedebilirdim. Lisansımı, işimi, muayenehanemi. Bir daha asla psikiyatrist olarak çalışmazdım.

İç çekip ayağa kalktım. “Sanırım artık gitmeliyim.” Sırılsıklam ceketimi tek elimle kavrayıp ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

“Üzgünüm, Doktor McCall.”

Ona cevap vermeden yürümeye devam ettim ve koridora çıkıp kapıdan geçtikten sonra çıkışa yöneldim.

Ama bir kadın görüş alanıma girdiğinde aniden durdum. Anneydi. Otuzlu yaşlarında olabilirdi. Kapıyı açık tutarken, elini kendisinin küçük versiyonu olan kızına uzattı. İkisinin sarı saçları vardı ve omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Anenin yorgun görünen yüzü yaşlarla kaplıydı. Ama belki altı yaşlarındaki kızı, kocaman gözleriyle sırtıyordu. Etrafa bakıyordu, belli ki karakolda olmak onu büyülemişti.

Gabriel’ın kızını düşündüm. Bir daha asla gülümseyemeyecekti. Annesinin elini bir daha asla tutamayacaktı. Asla yeni bir şeyin heyecanını yaşayamayacaktı.

Adı Rose’du.

VI KEELAND

Ve Rose bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Adaleti, lisansından ve insanlara yardım etme yeteneğinden -ki son günlerde bunlar tartışmaya açıktı- daha çok hak ediyordu.

Topuklarımın üzerinde dönüp danışmada duran adamın yanına tekrar gittim.

“Aslında Dedektif Green ile tekrar konuşmam gerek. Ona söylemeyi unuttuğum bir şey var.”

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten,” dedim. Artık sıırsıklam olmuş, aklım kaçırmış kadın değildim. Sonunda tam olarak ne yapması gerektiğini bilen bir kadındım ve bu iyi hissettiriyordu.

Kapıyı gösterip bir düğmeye bastı ve vızıltı sesiyle kapı açıldı. “Eminim hâlâ ofisindedir. İçeri geçin.”

Koridorda ilerledikten sonra Dedektif Green’i bir dava dosyasını incelerken buldum. Rebecca’nın adı oradaydı. Siyah mürekkeple ve el yazısıyla yazılmıştı. Bu *o davanın* dosyasıydı.

Lafı hiç dolandırmadan, “Size bir şey söyleyeceğim,” dedim. Sandalyeye tekrar otururken doğrudan gözlerine baktım. “Rebecca Jordan bana, Wright ailesini öldürdüğünü itiraf etti.”

BÖLÜM 42

Günümüz

Tak. Tak. Tak.

Kapının yanında duran hokey sopasını kaptım. Birkaç gün öncesine kadar üzerimde taşıdığım mutfak bıçağından çok daha iyiydi. Yine de parmak uçlarımda kalkıp gözedeme deliğini kontrol ederken nefesimi tuttum, bu sayede eğer gerekirse evde değilmişim gibi yapabiliirdim.

Kirpiklerim ufacık cama çarptı, beklenmedik ziyaretçiye göz kırpyordu. Kilitlerin hepsini açarken rahatlamayla birlikte nefesimi dışarı verdim.

“Dedektif Green? Sizi gördüğüme sevindim.”

Kapıya şöyle bir bakıp ısıldayan kilitleri incelerken kaşlarını çattı. “Merhaba, Doktor McCall. Birkaç dakikalığına içeri geçebilir miyim?”

Kenara çekilirken, “Tabii ki,” dedim.

Dedektif Green içeri geçtiği sırada gözleri hâlâ elimde tuttuğumu unuttuğum hokey sopasına kaydı.

“Ah.” Sopayı kapının yanına koyup ellerimi birbirine çarp-tım. “Bazı eşyaları düzenliyordum da.”

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Nasıl gidiyor, Doktor McCall?”

VI KEELAND

“Ben iyiyim. Şey... eğer dürüst olmak gerekirse, evimden dışarıya çıkmaya korkmasam daha iyi olabilirdim.” Zoraki bir gülümsemeyle mutfağa ilerledim. “Biraz çay ister misiniz? Kendime bir fincan yapmak üzereydim, su zaten sıcak.”

“Harika olur, teşekkür ederim.”

Dedektif Green ben mutfağa girerken arkamdan geldi. Dolaptan ikinci kupayı çıkartıp iki poşet çayı demlerken ikimiz de sessizdik.

“Süt?”

Başını iki yana salladı. “Eğer varsa, sadece şeker. Karım her zaman sabah içtiğim şekere biraz çay eklediğimi söyler.”

Gülümseyip şekerliğe uzandım. Connor’dan beri pek kullanılmamıştı. “Kocam da aynıydı.”

Dedektif Green’in karşısındaki sandalyeye otururken derin bir nefes aldım. “Peki... soruşturma nasıl gidiyor?”

“Aslında gayet iyi. Ben de sizinle bu konuyu konuşmak için gelmiştim. Rebecca Jordan tutuklandı.”

Söylediği, plak iğnesinin çizerken çıkardığı cızırtı gibi bir etki yarattı. Nefesim kesilmiş gibi hissediyordum. “Ne zaman?”

“Dün gece,” derken başını salladı. “Bu sabah mahkemeye çıktı ve hâkim kefaletle serbest bırakılma talebini reddetti. Bayan Jordan artık size tehdit oluşturmuyor, Doktor McCall.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Emin misiniz?”

Gülümsedi. “Ben de mahkeme salonundaydım ve polislerin onu kelepçeleyerek dışarı çıkartmasını seyrettim. Uzun süre hiçbir yere gidemeyecek. Dün gece videoyla iki kişiyi öldürdüğünü itiraf etti: *Ellen ve Rose Wright*.”

İçim rahatlamayla dolarken ağzımı kapattım ama orada başka bir şey daha vardı. Sanırım üzüntüydü. Bu karmaşanın içinde başka bir hayat daha mahvolmuştu.

PARÇALANMIŞ

Dedektif Green ellerini önünde duran fincanın etrafına sardı. “Bayan Jordan ayrıca sizi takip ettiği zamana dair tüm ayrıntıları da verdi. Bunun uzun zamandır; geçen sene sonbaharda sizi bir kahveciden çıkarken gördüğü andan beri izinizi sürdüğünü söyledi.”

Aman Tanrım. Kucağı kitaplarla dolu, uzun sarı saçlı kadın! Rebecca’nın bana her zaman tanıdık geldiğini *biliyordum*, sadece yüzünü asla hatırlayamamıştım. Ama şimdi gün gibi açıktı. Gabriel’i ilk defa görüp onu takip ettiğim o öğleden sonra Rebecca tam arkamdaydı, beni izliyordu. Bunun nedenini onun yoluna çıkmış olmama bağlamıştım. O gün çok bitkindim, Rebecca’nın varlığından haberdar olmamdan *aylar öncesiydi*. Bu kadar uzun süre boyunca, her şeyden nasıl da habersiz olduğumu düşünmek dehşet vericiydi. Ne kadar savunmasız olduğumu...

“Ama neden? Neden bunca zamandır beni takip etmiş?”

“İşin aslı, meselenin sizinle hiçbir ilgisi yok. Tamamen Bay Wright ile ilişkilerinden dolayı. O biraz... adama saplanıp kalmış gibi görünüyor. Söylediğine göre siz Bay Wright’ı takip ettiğiniz için o da sizi takip etmiş.” Dedektif Green başını salladı. “Bunun nedenini öğrenmek istemiş, o zamandan beri de sizi gizlice izlemiş. Bay Wright hasta olarak size geldiğinde de aynı şeyi yapmış. Size olan ilgisi sahiplenmeyle alakalıydı.”

“Evime zorla giren o olabilir mi? Bir gün eve geldiğimde kapım açıktı. Yemin ederim kilitlediğimi hatırlıyorum, ayrıca anahtarlarım da birkaç hafta öncesinde kaybolmuştu.”

“Bunu itiraf etmedi. Gerçi onun yapmış olması beni hiç şaşırtmazdı. Kadın bir çocuğu akan trafiğin içine itmiş ve bunu sanki hava durumundan bahseder gibi bir sakinlikle anlattı. Fakat size birkaç paket yolladığını söyledi. Bir *Hello Kitty*

VI KEELAND

oyuncağını ve kitap. Sizi korkutmaya, akıl oyunları oynamaya çalışmış. Bunun sizi Bay Wright'tan uzak tutacağını sanmış.”

Bu kadının hayatıma ne kadar derinden dahil olduğunu düşünürken başımı salladım. Rebecca ile yaptığımız bütün seansları kafamın içinde döndürüp dururken hangisinin doğru hangisinin yalan olduğunu çözmeye çalışıyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey erkeklerle takıntılı ve sağlıklı bir ilişki içinde olduğuydu.

İç çekip, “Umarım yardım alır,” dedim.

Dedektif Green çayını yudumlarken bardağının üzerinden beni izliyordu. Tıpkı bir psikiyatrist gibi gözlem yapıyor, kelimelerden daha çok davranışlardan bir şeyler çıkarıyordu.

“Peki ya Gabriel?” diye sordum.

“Bay Wright’ı üç defa olayların içindeki rolü hakkında sorguladık. Hikâyesi doğrulandı. Sizi asla takip etmemiş. Bunu yapan her zaman Rebecca’ydı.” Dedektif Green gözlerimin içine baktı. “Gerçi Bay Wright da sizin onu takip ettiğinizi düşünüyor. Aylar önce o depolama ünitesinden çıktığı sırada, ara sokakta çarpıştığınızı söyledi.”

Dedektif Green’e her şeyin nasıl başladığını hiçbir zaman anlatmamıştım ama gerçeklerin artık oraya çıkması gerekiyordu, o yüzden başımla onayladım. “Bir süre onu takip ettim. Tesadüfen başladı. Yemin ederim asla böyle bir şey yapmayı düşünmemiştim. Bir gün kahve dükkânında oturmuş dışarıya bakıyordum ve Gabriel oradaydı. Hayatımın en berbat gecesinde, acil servise çöküp kaldığını seyrettiğim o adam. Onun da hayatının en kötü gecesi gibiydi. Ama artık mutlu görünüyordu ve ben... ben onu takip ettim. Bunun olay haline gelmesini istememişim ama bir şekilde öyle oldu.” Derin bir nefes alıp kesik kesik geri verdim. “Bu yüzden başım derde girecek mi?”

PARÇALANMIŞ

Kafasını sağa sola salladı. “Hayır, Gabriel Wright sizin hakkınızda suç duyurusunda bulunmakla ilgilenmiyor. İkiniz arasında yaşananlardan dolayı kendisini kötü hissediyormuş. O... sizin bir doktordan daha fazlası olduğunuzu söyledi. Bu doğru mu?”

Yaptıklarımın utanarak yere bakarken başımla onayladım. “Evet, biz yakınlaştık.”

Dedektif Green tekrar başını salladı. “İkinizin de yas tutma şekli tuhaf. Ama sonuç ne olursa olsun, artık tehlikede olduğunuzu düşünmüyorum. Rebecca sokaklarda değil ve sizin ifadeniz sayesinde de yıllarca oraya dönemeyecek. Tabii hâlâ tanıklık yapmak istiyorsanız. İtirafıyla davanın sonucu kesin olmalıydı ama kahrolası savunma avukatları devreye girdiği zaman işler asla böyle yürümüyor. Dün akşam kameranın karşısındayken sorumluluğu alıyordu ama bu sabah avukatı yepyeni bir şey söylemeye başladı.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Akli dengesinin yerinde olup olmadığına dair kontrolden geçmesini istedi. Belli ki akıl sağlığı üzerinden savunma yapacak. Hatta müvekkili duruşma salonunda oradan oraya sallanıp Tayland hakkında bir şeyler bile mırıldandı.”

“Tayland mı?”

Dedektif Green omuz silkti. “İleri geri sallandı ve ‘Tayland, Tayland, Tayland’ diye mırıldanıp durdu. Hâkim kürsüye çıktığı zaman eğer susmazsa, onu mahkeme salonundan çıkartmakla tehdit etti. Avukatı özür dileyip, müvekkilinin hapisshanede değil Tayland’da olması gerektiğine inandığını söyledi.”

“Tayland’ın bu durumla ne alakası var ki?”

“Yok, olay da bu zaten. Mantıksız gevelemeler onu savunabilmek için taktik. En azılı mafyalardan biri olan Vincent

VI KEELAND

Gigante, yıllarca şehrin içinde bornozuyla dolaşıp, kimseye özel bir şey söylemeden anlamsız şeyler mırıldanıp durdu. Savunma avukatlarının işi bu. Şov yapıyorlar. Yani ifade vermenizin yararı olacaktır. Savcı, Rebecca sizi herhangi bir zarar vermekle tehdit etmediği için tıp kurulunun doktor-hasta gizliliği ilkesini ihlal ettiğinizi öğrendiğinde, bunun muhtemelen lisansınıza mal olacağını söyledi.”

Başımla onayladım. “Yapacağım, ifade vereceğim. Son birkaç yılda sırlar ve yalanlardan başka bir şey yoktu. Gerçeğin ortaya çıkması gerek. Gabriel’in karısı ve kızı adaleti hak ediyor, benim de bunu onlara vermem gerek. Bunların hepimiz adına sona erebilmesi için tek yol bu.”

“Peki ya artık psikiyatrist olamazsınız ne olacak?”

Kafamı salladım. “Bilmem, belki de ihtiyacım olan şey yeni bir başlangıç yapmaktır.”

Dedektif Green çayını bitirdikten sonra ellerini dizlerine vurdu. “Artık gitmeliyim. Bundan sonrasını savcı devralacak ve sizinle iletişime geçecek. Ona numaranızı verdim.”

Dedektifle birlikte kapıya kadar yürüdüm. Durdu ve hokey sopasına baktı. “Olağanüstü bir oyuncuydu.”

Buruk bir şekilde gülümsedim. “Öyleydi.”

“Umarım Wright ailesinin ölümünün, onun hatası olmadığını bilmek size biraz da olsa huzur verir. O haldeyken yola çıkmaması gerekirdi ama cinayeti Rebecca Jordan işledi.”

“Sanırım bütün bunları sindirmek zaman alacak ama olayların temeline inip gerçekleri aydınlattığınız için minnettarım. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.”

Dedektif Green başını salladı. “Kendinize iyi bakın, Doktor McCall.”

PARÇALANMIŞ

Kapıyı arkasından kilitledim, bu sefer üçünü aynı anda değil sadece birini çevirmiştim ve yaslanıp Connor'ın sopasına baktım. Gözyaşları yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu.

“Bitti,” diye fısıldadım. “Artık sen de *özgür* olabilirsin.”

BÖLÜM 43

Günümüz

On zamanlarda hayat hemen hemen normalmiş gibi geliyordu.

Daha doğrusu yeni bir normal vardı. Bir daha asla psikiyatrist olarak çalışamayacaktım. Muayenehaneme gidemeyecek, bana kahve getirdiği için Sarah'ya teşekkür edemeyecek, sonrasında da güne hazırlık için masama geçemeyecektim. Bir parçam bunu özliyordu. Ama bir parçam da hayatım başka insanların problemlerinin etrafında geçmeyeceği için memnundu. Kendi sorunlarım yeteri kadar ağırdı. Hâlâ her gün mücadele etmeye devam ediyordum fakat zor da olsa ilerliyordum.

Depolama ünitesinden çıkarken beni ılık, erken gelen bir bahar günü karşıladı. Buraya Gabriel'ı gizlice takip etmek için gelmemiştim. Hayır, bunu yapmaya son vermiştim. Omzumun üzerinden aralıksız bakıp durmayı bırakmıştım. En azından çoğu zaman. Bugün kollarımın arasında üst üste yığılmış nakliye kutularıyla buradan çıkıyordum. Kaldırımda yürümeye başlarken onları dengeledim. Parlak güneş ışığını yüzümde hissedebiliyordum. Bir damla ter yanağımdan aşağıya doğru akınca silmek için omzumu o tarafa kaldırdım.

Taşınma kararı almıştım. Evimizi kiraya vermiştim ki en iyisi buydu. Sanırım *sen de* bana katılıyordun. Carroll Gardens'ta

PARÇALANMIŞ

beni, ufacık bir bahçesi olan kahverengi taş ev bekliyordu. Em-lakçıyla birlikte eve bakmaya gittiğimde, dış kapıda Paskalya yumurtaları ve çizgi filmlerdeki tavşanlarla süslenmiş, turkuaz renginde bir süs asılı duruyordu. Öylesine coşkulu bir şeydi ki önümde hâlâ upuzun bir hayat olduğunu ve bundan silkelenip kurtulursam, bu hayattan keyif alabileceğimi hatırlamamı sağlamıştı.

Merdivenlerden son defa evime çıkarken -nakliye şirketinden yarın geleceklerdi- anahtarlarıma uzanabilmek için kutuları kaydurdum ama üst tarafta biri duruyordu. Her kimse geçmesine izin vermek için durdum fakat hareket etmeyince başımı kaldırdım.

Nefesim kesildi.

“Gabriel.”

Son basamağa ulaştığımda dengemi sağladım. Kısa süreliğine arkamı dönüp kaçmayı düşündüm ancak artık koşmuyordum. Kutuların ağırlığı altında bunu yapamayacak olmamdan değil, yeni ben yerinde dimdik duruyordu.

“Burada ne yapıyorsun? Ayrıca yaşadığım yeri nereden biliyorsun?”

“Kocanın adresi... o akşam polisin tuttuğu tutanakta yazıyordu. Eğer sorun değilse seninle konuşmak için geldim?” Ellerini ceplerinin içine sokup sallandı. Sanırım beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“O halde konuş.” Kelimeler ağzımdan sertçe çıkmıştı ama kapımın önünde habersizce beliren oydu. Bir parçam onu gördüğüne memnundu ama büyük kısmım keşke bir gün daha beklemiş olsaydı diyordu. O zamana kadar çoktan gitmiş olurdum. Kutuları girişe koyup korkuluklara yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

VI KEELAND

“Teşekkürler.” Dudaklarını birbirine bastırırken başını salladı. “Tanık olmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Dedektif Green bunu yapmanın, lisansını kaybetmene neden olduğunu söyledi. Bunun ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu farkındayım. Bunu benim için yapmana minnettarım.”

“Bunu Ellen ve Rose için yaptım, senin için değil. Bütün yaşananların içinde masum olan sadece onlardı. Onlara bir adalet borcum vardı, en azından bunu yapabilirdim.”

Tekrar başını salladı. “Haklısın.”

Kutularımı almak için öne eğildim çünkü konuşmasını bitirmiş gibi görünüyordu ama sorulması gereken şeyler aniden ortaya çıktı ve onları bastıramayınca ellerim boş şekilde doğruldum.

“Bunu neden yaptın? Beni tanıyorsan neden ofisime geldin? Neden tedavi olmak için beni seçtin?” diye sertçe sordum.

Gabriel ağzını açtıktan sonra elini yüzünde dolaştırdı ve çenesini kaşıdı. “Kızgındım. Sağlıklı düşünemiyordum. Tıpkı benim gibi senin de acı çekmeni istiyordum. Kaybımı dinlemeni sağladım. Canını yakmak istedim.” Duvara yaslandı. “Ama sen gerçekten fazlasıyla naziktin, bana yardım etmeye çalıştın ve...” Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirdi. “Kendimi sana çekilirken, sana karşı bir şeyler hissederken buldum, bu da olabilecek en kötü şeydi. Ondan sonra tekrar gelmek zorundaydım. Bir süre için bana iyi hissettiren tek şey sendin. Bana... sanki hayatta çok daha fazlası varmış gibi hissettirdin.” Sıkıntıyla nefesini verdi. “Hiç mantıklı değil, değil mi? Ben de mantıklı davranmıyordum. Keder hiç mantıklı değil.” Gözleri üzerimdeydi. “Bu kısmın gerçek olduğunu bilmen gerek. Senden gerçekten hoşlanmıştım.”

PARÇALANMIŞ

Aramızdaki sessizlik gittikçe büyüdü. Samimiyetini değerlendirebilmek için gözlerinin içine baktım. Orada bana yansıyan dürüstlükten başka bir şey bulamıyordum.

“Senden gerçekten hoşlanmıştım.”

Bu beni içten içe ısıtmamalıydı, hiçbir şey hissetmemeliydim. Ama hissediyordum. İçimde zayıf bir nokta ortaya çıktı ve biraz da olsa rahatlardım.

“İşte.” Yumruğunun içine sıkıştırdığı bir şeyi bana uzatırken, onu avucumun içine bırakabilmek için elimi uzatmamı bekledi. “Gitmeliyim.” Hafifçe tebessüm edip kutuları işaret etti. “Bundan sonrası için iyi şanslar.”

Gabriel merdivenlerden hızla inerken onu durdurmadım. Elim açtığımda bulduğum şey, Gabriel’in depolama ünitesinde gördüğüm Connor’ın anahtarlığıydı.

“Bekle!”

Gabriel arkasına döndü.

“Neden depolama ünitesine bu kadar sık gidiyordun?”

Buruk bir şekilde gülümsedi. “Kızımın eşyalarını, onlara bakmak çok acı verici olduğu için depoya koydum. Sonra da her gün onları ziyaret etmeye gittim.” Omuz silkti. “Benden buna mantıklı bir açıklama yapmamı isteme.”

Kendini cezalandırmak konusunda bildiğim birkaç şey vardı.

Anahtarlığı tutarken, “Bunu nasıl aldın?” diye sordum.

“Ara sokakta birbirimizle çarpıştığımız gün montumun cebine takılmış halde buldum. Muhtemelen ayağın takıldığında düşürdün ve montum da onu yakaladı.”

“O gün benim kim olduğumu biliyor muydun?”

“Bir yerlerden tanıdık geldiğini biliyordum. Eğer anahtarlığın üzerinde on yedi numara yazmıyor olsaydı, muhtemelen

VI KEELAND

bağlantıyı asla kuramazdım. Ama ona bakar bakmaz, yüzünü çıkardım. O gece hastanedeydin...”

Derin bir nefes alıp başımla onayladım.

“Başka sorun var mı?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Kendine iyi bak, Gabriel.”

“Sen de öyle, Doktor.”

Sokağın altına doğru yürümesini izledim ve köşeyi dönmesinden sonra da uzun süre bakmaya devam ettim. Ardından gözlerim elimdeki anahtarlığa indi.

“Yine sadece sen ve ben varız,” dedim fısıltıyla. “Bu, *senden* bana kalan son ufak parça.”

BÖLÜM 44 *Gabriel*

-Bir Yıl Sonra

“*M*erhaba, ne istersiniz?” Dudaklarında parlatıcı olan, cıvıl cıvıl bir sarışın başını eğerken gülümsedi. Tatlıydı, tam benim tipimdi. Daha doğrusu eskiden öyleydi. Muhtemelen yirmi üç yaşından daha büyük değildi, kocaman açılmış gözleri hevesliydi. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Birkaç saniye onun öğrencim olup olmadığını düşündüm ama bunun gerçekten hiç önemi yoktu.

“Küçük boy kahve ve...” Eğilip cam büfenin içine baktım. “Bir tane de şu güzel görünen *crumble* keklerden* lütfen.”

“Hemen geliyor.”

Kredi kartımı okutup sırada yavaşça ilerledim ve siparişlerini beklerken telefonlarıyla meşgul olan dört yabancının yanında durup beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra, “Gabriel? Siparişiniz hazır,” diye bir ses duyuldu.

Kahvemi ve karton poşetimi alırken gözlerim alışkanlıkla sarışına doğru kaydı. Bana gülümserken bakışlarımı çekmemi ya da geri dönmemi ve onunla ayaküstü flört etmemi bekliyordu.

* Üzerinde tereyağlı ve şekerli kırıntı bulunan keklerdir. Sade, limonlu, orman meyveli gibi çeşitleri bulunmaktadır.

VI KEELAND

Belki de numarasını istememi. Ama yeni ben bunu yapmakla ilgilenmiyordu. Zevklerim değişmişti. Büyümüş ve olgunlaşmıştım.

Her zamanki yerime geçip dükkânın ön tarafında duran eskitilmiş deri koltuğa oturdum. Burası bana sokağın karşısında bulunan; önünde rengarenk saksılar olan ve dış kapısına mevsime uygun bir süs asılmış evi harika açıdan görme imkânı veriyordu.

Brooklyn son birkaç aydır gözüme güzel görünmeye başlamıştı, özellikle davetkâr kahverengi taştan binalarıyla Carroll Gardens'taki bu mahalle. Kim bilir, belki de buraya taşınırdım. Columbia'dan ayrılıp Brooklyn Üniversitesi'nde ders verebilirdim. Tıpkı tanıdığım yeni sözleşmeli öğretim üyesi gibi.

Bu sırada sokağın karşısındaki kapı açıldı ve ilk olarak yeni köpek yavrusu dışarı çıkarak sahibini de peşinden sürükledi. Meredith merdivenleri hızla inerken gülümsedim. Tasmasını çekiştirirken canavarı durdurmaya çalışıyordu. Ama hayvanın kilosunu neredeyse onunki kadardı. Buruşuk yüzünden salyalar akıyordu, kocamandı ve uzun bacakları vardı. Napoli Mastifi, New York için ideal bir cins sayılmazdı ama nasıl oluyorsa Meredith'in eline yakışıyordu.

Merdivenlerin bitiminde köpeği kontrolü altına aldı ve ödül maması için oturmaya ikna etti. Ardından da günlük yürüyüşlerine başladılar. Bazen bir arkadaşı da ona katılıyordu, şu Sunny's de karşılaştığımız zaman tanıımıyormuş gibi yaptığım hockey oyuncusuyla evli olan kadındı. Fakat Meredith bugün yalnızdı. Buna sevinmiştim. Her gün onunla geçirdiğim bu kıstı vaktin içinde fazla dikkat dağıtıcı unsur olmasından hoşlanmıyordum. Kahveciden çıkıp onu takip etmeye başlamadan önce köşeye ulaşmasını bekledim. Brooklyn'de, Manhattan'da

PARÇALANMIŞ

olduğu gibi aralarına saklanabileceğim kalabalık insan gruplarından kalkanlar yoktu. Dikkatli olmam gerekiyordu.

Onu altı blok boyunca takip ettim. Üçüncü ve Smith Cadeleri arasında durup cebinden telefonunu çıkardı. Esen rüzgâr neredeyse beyzbol şapkamı başımdan alarak beraberinde götürecekti. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde fırtına geliyordu. Sokağın karşısındaki bir ağacın arkasına geçip şapkamı aşağıya çektim ve gözücüyle onu izledim. Esintiyle birlikte uçuşan saçları beni gülümsetti.

Meredith iyi görünüyordu, hatta harikaydı. Birkaç kilo almıştı. Eh, zaten buna ihtiyacı da vardı. Koyu sarı saçlarına biraz ışıltı attırmış, omuzlarından aşağıya doğru uzatmıştı. Ama beni sarsan şey gülümsemesiydi. Her gün bunun için bekliyordum, bana özgü bir gün doğumu gibiydi; bana umudun, yeni başlangıcın, yeni sözlerin ve yeni bir hayatın varlığını hatırlatıyordu. Köpeğiyle yaptığı sabah yürüyüşünün yarısına gelmişti, bu yüzden belki göremeyeceğim diye endişelenmeye başlamıştım. Ama oldu. Meredith telefona doğru bir şeyler söyledikten sonra başını arkaya yatırıp kahkaha attığında göğsümün içinde bir sıcaklık büyüdü.

Mutluydu.

Gerçekten mutluydu.

Telefondaki kişi ona böyle mi hissettiriyor diye merak ediyordum.

Onun bir erkek olup olmadığı merak ediyordum.

Acaba *ben de* onu bir gün gülümsetebilir miyim diye merak ediyordum.

Meredith artık öğretmenlik yapıyordu. Geçtiğimiz gün dışarı çıkmasını beklerken, üniversitenin internet sitesinden ona bakmıştım. Psikoloji bölümünde sözleşmeli öğretmendi. Ortak

VI KEELAND

noktamız epey fazlaydı. İşimiz, hikâyemiz, insanlara ve onları harekete geçiren şeylere karşı merakımız.

Tekrar kıpırdandı ve aramasını sonlandırırken sabah yürüyüşüne devam etti. Sola, ardından tekrar sola, son defa dönüş yapana kadar altı blok ileri. Köşeden sapıp kendi binasına döndüğünde araya mesafe koyarak bekledim. Tasma takılmış başka bir köpek onlara yaklaştı ve sahipleri onları durdurmayı denmesine rağmen iki hayvan kendini tutamayıp birbirinin üzerine atladı. Arka ayaklarının üzerinde oturup, ağızları açık halde birbirlerinin yüzüne vurarak oynuyorlardı. Meredith köpeğini kontrol etmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki yere düşürdüğü şeyden habersizdi. Ama ben farkındaydım.

Birkaç dakika sonra nihayet köpekler ayrıldı ve Meredith kalan yolu yürüyüp evine girdi. Bugün salıydı, yani derse gitmek için dışarı çıkmadan önce bir saati vardı. Bugün okulum olduğu için kalamayacaktım ama yere düşürdüğü şeyi merak ediyordum. O yüzden kapüşonumu, yüzümün etrafını saklayabilmek için yapabildiğim kadar şapkamın üzerine çektim ve sokağın karşına doğru koşmaya başladım.

Ufak, gümüş takı güneş ışığıyla parlıyordu. Kemik şeklinde, tasmadan kopmuş bir köpek künyesiydi. Eğildim ve daha yakından inceleyebilmek için künyeyi elime aldım. Ama o sırada kapüşonlulumun cebine tıktırdığım bir dolarlık kâğıtlar düştü. Rüzgârın kapıp götürdüğü biri dışında hepsini yakalamıştım. O tek banknot toprak, çöp ve yaklaşan fırtınanın önüne kapıp götürdüğü her şeyle birlikte sokakta yuvarlanıyordu. Bir doların peşine düşmektense, Meredith'in arkasında benim için bıraktığı şeyle daha fazla ilgileniyordum. Künyenin ön tarafında hiçbir şey yoktu, diğer tarafını çevirdim ve ne yazdığını gördüğümde kalbim durdu.

Romeo.

PARÇALANMIŞ

Köpeğine Romeo adını vermişti.

Shakespeare'den...

Benim dersini verdiğim konudan...

Bu tesadüf müydü?

Öyle olmadığını, Meredith'in hâlâ beni düşündüğüne inanmak istiyordum. Belki düşünmüyordu ama bu işaret olabilirdi. Beklemeye devam etmem için bir işaret...

Seni bekliyor...

Gülümseyerek künyeyi avucumun içine alıp yürümeye başladım fakat arkamdan gelen bir ses dikkatimi çekti.

"Beyefendi!"

Arkamı döndüm.

Adam bana bir şey uzattı. "Sanırım bunu siz düşürdünüz," derken gülümsüyordu. "İlk başta *Monopoly** parası olduğunu sandım ama bu bir baht, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Balayında Tayland'a gitmiştim, parayı da o sayede tanıdım. Harika bir ülke. Yeni mi döndünüz?"

Başımı salladım. "Gelecek hafta gidiyorum."

"Eğer biriyle giderseniz, *Koh Yao Noi*'ye uğrayın. Muhteşem plajları var. Fazla insan yok. Mumlar eşliğinde kumsalda akşam yemeği sunuyorlar. Karımın seyahatimiz sırasında en sevdiği kısım bu oldu."

Gülümsedim. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim. İşini harika yaptığı için birini ödül olarak oraya götürmem gerekiyordu. Ama görünen o ki gelemeyecek, bu yüzden yalnız gideceğim."

* Çok oyunculu ve ekonomi temalı bir kutu oyunudur.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba en başından itibaren inandıkları için Emily Bestler ve yayın ekibine teşekkür ederim. Ayrıca Hannah Wann ve Becky West'e, Parçalanmış'ı muhteşem bir yolculukla İngiltere'ye getirdikleri için teşekkürler.

Menajerim ve arkadaşım Kimberly Brower, her zaman benimle olup beni desteklediğin ve kariyerimi yeni maceralara çevirdiğin için teşekkür ederim.

Başarılı ola her kadının arkasında onu cesaretlendiren, arkasını kollayan ve korkutucu şeyleri yapma konusunda destekleyen başarılı kadınlardan oluşan koca bir kabile vardır. Her zaman yanımda olan kabile liderim Penelope Ward'a ve Cheri'ye, Luna'ya, Julie'ye, Elaine'e, Jessica'ya ve Facebook'taki harika grubum Vi's Viloets'taki 26.000 zeki kadına teşekkürler.

Aileme; Chris'e, Jake'e, Grace'e, Sarah'ya ve Kennedy'ye, ben bunu sorguladığımda bile yapabileceğimden asla şüphe etmedikleri için teşekkürler.

Siz okuyuculara... Desteğiniz ve gösterdiğiniz heyecan için teşekkür ederim. İster ilk defa tanışıyor olalım ya da on seneden daha fazladır romantik kitaplarımı okuyor olun, risk alıp bu hikâyeye şans verdiğiniz için gerçekten minnettarım.